

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

"Wickedly witty, lusciously sensual."

—Booklist

*A Malory
Novel*

CAPTIVE *of* MY DESIRES

Copyrighted Material

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JOHANNA LINDSEY

"Wickedly witty, lusciously sensual."

—Booklist

*A Malory
Novel*

CAPTIVE *of* MY DESIRES

Copyrighted Material

CAPTIVE OF MY DESIRES

JOHANNA LINDSEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Giới thiệu:

Gabrielle Brooks biết rằng tìm được một người chồng hoàn hảo là việc không dễ dàng. Thậm chí với sự thật rằng cha nàng đã nhờ tới sự giúp đỡ của người đàn ông đầy ảnh hưởng - James Malory, người mà - cùng với vợ mình Georgina, sẽ bảo trợ cho nàng trong lần đầu ra mắt, vào lúc mùa vũ hội đã trôi qua được nửa đường rồi, nhưng hầu như những người đàn ông thích hợp đã bị “săn bắt” bởi những quý cô có ý định kết hôn khác. Và nếu mọi người biết rằng Gabrielle là con gái của một tên cướp biển, nàng có thể sẽ phải ngay lập tức đóng gói đồ đạc và trở về nhà mà vẫn là một bà cô không chồng. Mặc kệ những trở ngại đó, Gabrielle đã tìm được một người đàn ông có tiềm năng: thuyền trưởng người Mỹ Drew Anderson. Nhưng Drew lại không có quan điểm rõ ràng việc kết hôn và cả những tên cướp biển. Khi Gabrielle bất ngờ phải quay lại Caribbean, nàng quyết định chứng minh chính xác mình có bao nhiêu phần cướp biển bằng cách ăn trộm thuyền của Drew và bắt giữ anh.

Lindsey đã thêm một ít những pha hành động kịch tính và phiêu lưu vào cuộc bắt cóc mới nhất này, cùng với sự hài hước dí dỏm nhưng cũng thật quyến rũ gợi cảm – đặc trưng của Malory series...

_ In memory of Birdena Doyon. _

Chương 1

Nàng đã được dặn là phải trốn, và trốn kỹ như thế. Đó cũng là suy nghĩ đầu tiên của Gabrielle Brooks ngay sau khi tiếng ồn đã kéo nàng lên boong tàu. Dù vậy, không phải thuyền trưởng là người đã đưa ra lệnh đó với nàng. Anh ta không có gì ngoại trừ sự ngạo mạn cái mà làm anh có thể mất đang trong chuyến hành trình thuận buồm xuôi gió. Anh thậm chí còn cười vào việc đó và dứ dứ nắm đấm vào cờ Jolly Roger bay trên cột buồm chính của con tàu đang tấn công (*Jolly Roger – là thuật ngữ hay tên dành cho cờ của cướp biển*), điều mà có thể trông thấy rõ ràng bây giờ bằng mắt thường. Sự nồng nhiệt của anh ta – mà nàng dám nói là sự vui sướng chăng? – chắc chắn giúp cho tâm trí nàng dịu bớt. Cho đến khi vị thuyền phó boong kéo nàng sang một bên và bảo nàng trốn đi.

Không giống như thuyền trưởng, Avery Dobs dường như không háo hức cho lắm với cuộc chạm trán sắp tới. Da anh trắng bệch như những cánh buồm phụ đang được cuốn lên nhanh chóng bởi toàn bộ thủy thủ trên tàu, anh cũng chẳng nhẹ nhàng khi xô nàng về phía những bậc thang.

“Sử dụng những chiếc thùng rỗng đựng thức ăn trong khoang. Có rất nhiều ở đó. Với bất kỳ may mắn nào, bọn cướp biển sẽ không mở nhiều hơn một hay hai, và thấy chúng trống không, chúng sẽ rời đi nhanh chóng. Tôi đã báo cho người hầu của cô trốn đi ngay rồi. Bây giờ đi đi! Và dù cô nghe thấy bất cứ điều gì thì cũng không được rời khỏi khoang tàu cho đến khi người nào

cô quen giọng đến chỗ cô”.

Anh không nói gì cho đến khi anh đến chỗ nàng. Sự hoảng sợ của anh đang lan dần nhưng sự thô lỗ của anh mới đáng ngạc nhiên. Cánh tay nàng hầu như chắc chắn bị thâm nơi mà anh đã nắm chặt. Đó quả thật là sự thay đổi từ cách đối xử lịch sự của anh với nàng kể từ khi cuộc hành trình bắt đầu. Anh gần như đã tán tỉnh nàng, hay trông có vẻ như thế, dù cho nó không phải vậy. Anh mới đầu 30 tuổi, còn nàng thì mới rời trường học. Đó chỉ là cách cư xử tôn trọng, giọng nói lịch sự của anh, và sự chú ý quá mức mà anh dành cho nàng trong suốt 3 tuần kể từ khi họ rời London, điều đó đã gây ấn tượng với nàng rằng anh thích nàng nhiều hơn những gì anh nên.

Anh đã truyền sự sợ hãi của mình tới nàng, mặc dù, nàng vẫn chạy hướng về phía lòng thuyền. Thật dễ dàng tìm được những chiếc thùng đựng thức ăn mà Avery đã bảo, gần như tất cả đã rỗng, khi giờ đây, họ đã gần đến điểm dừng chân ở Caribbean. Thêm vài ngày nữa, và họ sẽ đến cảng của St. George ở Grenada, chỗ ở cuối cùng của cha nàng mà người ta biết, và nàng có thể bắt đầu tìm kiếm ông.

Nathan Brooks không phải là người đàn ông mà nàng biết rõ, mặc dù tất cả những ký ức của nàng về ông quá đẹp đẽ, nhưng giờ đây ông là tất cả những gì mà nàng có kể từ khi mẹ nàng mất. Trong khi nàng chưa từng một lần nghi ngờ rằng ông yêu bà, ông không bao giờ ở lại gia đình với nàng trong thời gian dài. Một tháng, có thể là vài tháng, và, một năm, ông đã ở lại toàn bộ mùa hè, nhưng sau đó vài năm trôi qua mà ông không trở về thăm. Nathan là thuyền trưởng của chiếc tàu buôn của chính ông với nhiều lợi nhuận buôn bán trên các tuyến đường vùng Tây Ấn. Ông gửi tiền cùng những món quà xa xỉ về nhưng lại hiếm khi tự mình về nhà.

Ông đã cố gắng dời gia đình đến gần nơi ông làm việc, nhưng Carla, mẹ của Gabrielle, thậm chí không thèm cân nhắc đến nó. Nước Anh đã trở thành quê hương của bà trong suốt cuộc đời. Gia đình bà không ở đó, nhưng tất cả những người bạn của bà cũng như những thứ mà bà quý trọng thì có, và bà cũng sẽ không bao giờ tán thành những chuyến đi biển của Nathan với bất cứ giá nào. Buôn bán. Bà luôn nói từ đó với vẻ ghê tởm. Bà đã có đủ dòng máu quý tộc từ tổ tiên mình, thậm chí khi bà buồn chán vì bản thân bà không mang tước hiệu gì, thì bà vẫn coi thường bất kỳ thương nhân nào, thậm chí cả chồng mình.

Thật đáng kinh ngạc khi họ đã kết hôn. Họ hoàn toàn trông chẳng thích gì người kia khi họ ở gần nhau. Và Gabrielle sẽ không đời nào đề cập đến chuyện vắng mặt lâu dài của ông đã làm cho Carla... Thôi được, nàng thậm chí không thể để bản thân mình nghĩ đến từ đó chứ đừng nói tới chuyện thốt ra nó. Nàng quá xấu hổ bởi kết luận của mình. Nhưng Albert Swift đã từng là một vị khách thường xuyên ở căn nhà riêng hai tầng vùng ngoại ô của họ ở Brighton trong vài năm trước, và Carla đã cư xử như một cô nữ sinh trẻ tuổi bất cứ khi nào ông ta ở trong thị trấn.

Khi ông ta không còn đến nữa và họ nghe người ta đồn rằng ông ta đang ve vãn một nữ thừa kế ở London, mẹ của Gabrielle đã trải qua một sự thay đổi đáng kể. Chỉ qua một đêm, bà biến thành một người đàn bà đau khổ ghét cả thế giới và những thứ trong nó, và khóc vì một người

đàn ông thậm chí chưa từng là của bà.

Liệu ông ta đã khiến cho Carla hứa hẹn những gì, hay Carla có định li dị chồng hay không, không ai biết, nhưng trái tim bà như đã tan vỡ khi Albert chuyển sự quan tâm của mình sang một người đàn bà khác. Bà đã có đủ tất cả những biểu hiện của một người phụ nữ bị phản bội. Khi bà bị ốm vào đầu mùa xuân và tình trạng xấu hơn, bà chẳng nỗ lực chút nào để vượt qua nó, lơ đi lời khuyên của bác sỹ và chẳng ăn uống gì mấy.

Bản thân Gabrielle rất đau lòng, khi nàng phải nhìn thấy sự suy sụp của mẹ. Nàng có thể không tán thành sự ám ảnh của mẹ với Albert, hay là sự miễn cưỡng trong việc cố gắng duy trì cuộc hôn nhân của bà, nhưng nàng vẫn yêu quý mẹ mình sâu sắc và làm tất cả mọi thứ mà nàng nghĩ ra để vực tinh thần bà dậy. Nàng lấp đầy căn phòng của mẹ với những bông hoa mà nàng đã sục tìm trong khu xóm, đọc cho mẹ nàng nghe, thậm chí khăng khăng bắt người quản gia của họ, Margery, dành ra một lượng thời gian đáng kể trong ngày của bà để thăm mẹ cùng nàng, vì bà là người phụ nữ thích tán gẫu và thường xuyên khá hóm hỉnh trong những lời bình luận của mình. Margery đã ở với họ vài năm vào thời điểm đó. Bà khoảng trung niên với mái tóc màu đỏ sáng, cặp mắt xanh đầy sức sống, có đầy tàn nhang, bà ta cứng đầu, thẳng thắn và trên tất cả là bà không bị dọa nạt bởi bất kỳ người quý tộc nào. Nhưng bà cũng là một người phụ nữ biết quan tâm săn sóc, và coi gia đình Brooks như thể họ là gia đình của bà.

Gabrielle nghĩ rằng nàng đã dồn hết mọi nỗ lực của mình vào làm những việc giúp ý chí sống của mẹ nàng quay lại. Mẹ nàng đã ăn trở lại và ngừng việc đề cập đến Albert. Vì vậy Gabrielle đã bị suy sụp khi mẹ nàng ra đi vào lúc nửa đêm. “Chết vì buồn bã” là kết luận cá nhân của nàng, bởi vì mẹ nàng đang phục hồi lại sức khỏe sau trận ốm, nhưng nàng sẽ chẳng bao giờ đề cập điều đó với cha. Nhưng cái chết của mẹ đã làm cho Gabrielle cảm thấy hoàn toàn cô đơn.

Mặc dù nàng được để lại khá nhiều tiền, vì Carla sống khá sung túc nhờ vào khoản thừa kế của gia đình, Gabrielle lại chẳng được động vào số tiền đó cho đến khi nàng trưởng thành lúc 21 tuổi, đó quả là một thời gian dài. Cha nàng vẫn gửi tiền đều đặn, và vẫn còn một khoản tiền tiết kiệm có thể trang trải trong một khoảng thời gian, nhưng nàng chỉ vừa mới 18 tuổi. Nàng cũng bị thay đổi người giám hộ tài sản. Cố vấn pháp luật của Carla, William Bates, đã đề cập đến điều đó lúc đọc chúc thư. Chìm trong đau khổ, nàng thậm chí chẳng để tâm đến, nhưng khi biết được cái tên đó, nàng đã bị khiếp sợ. Gã đó là một kẻ tán gái và ai cũng biết chuyện đó. Những tin đồn kể rằng hắn đã tán tỉnh tất cả những cô hầu gái dưới mái nhà hắn, và thậm chí hắn còn véo hông Gabrielle một lần tại một bữa tiệc vườn, khi nàng chỉ mới mười lăm tuổi!

Người giám hộ tài sản, đặc biệt là hắn sẽ chẳng phải làm gì đặc biệt cả. Cha nàng vẫn còn sống. Nàng chỉ là cần phải tìm ra ông, vì vậy nàng lên đường để thực hiện điều đó. Nàng đã chế ngự được một chút sợ hãi ban đầu việc ngồi trên tàu đi nửa vòng trái đất bỏ lại đằng sau mọi thứ nàng đã từng thân thuộc. Nàng gần như đã đổi ý hai lần. Nhưng cuối cùng, nàng cảm thấy chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Và ít nhất thì Margery đã đồng ý đi cùng với nàng.

Cuộc hành trình đã trôi qua rất suôn sẻ. Không ai thắc mắc gì về chuyến đi của nàng chỉ với

người hầu. Nàng ở dưới sự bảo vệ của thuyền trưởng, sau tất cả, ít nhất là trong khoảng thời gian này, và ngụ ý nàng rằng cha nàng sẽ gặp nàng sau khi tàu cập bến chỉ là một lời nói dối nhỏ để né tránh bất kỳ sự quan tâm nào trong lúc này.

Bây giờ, nghĩ về cha nàng và việc tìm kiếm ông giữ cho nàng bình tĩnh được một lúc. Chân tay nàng tê cứng, cuộn tròn trong chiếc thùng như bây giờ nàng đang làm. Nàng không gặp bất cứ rắc rối nào để đưa toàn bộ cơ thể mình vào trong chiếc thùng này. Nàng không phải người phụ nữ to lớn, cao khoảng năm foot 4 inches (*1m62*), và có một thân hình mảnh dẻ. Một mảng gỗ vụn đâm vào lưng nàng, mặc dù, khi nàng lục đục chui vào chiếc thùng chỉ trước khi đập lại nắp lên trên nó, và chẳng có cách nào để với tới nó thậm chí cả khi nàng có đủ chỗ để thử.

Và nàng phần nào bị shock khi biết rằng có thể tìm thấy một con tàu cướp biển vào thời đại này. Những tên cướp biển được cho rằng đã biến mất. Nàng nghĩ rằng họ chỉ xuất hiện trên đường vào thế kỷ trước, và được ân xá hay bị treo cổ hết rồi. Đi thuyền trên vùng biển Caribbean ấm áp cũng an toàn như là đi bộ trong ngõ ở nước Anh vậy. Nếu nàng không chắc chắn về điều đó, nàng sẽ chẳng bao giờ đặt chuyến đi vào vùng này cả. Và lúc này đây, nàng đang nhìn thấy cò cướp biển bằng chính đôi mắt của mình.

Như có một cái nút thắt sợ hãi trong bụng nàng, nó trống rỗng và đầy khó chịu. Nàng đã bỏ bữa sáng và định sẽ ăn bù vào bữa trưa, nhưng chiếc tàu cướp biển đã đến trước khi bữa trưa phục vụ, và bây giờ thì đã muộn hàng giờ rồi. Ít nhất thì cũng có vẻ là nàng đã bị chèn ép trong thùng trong một khoảng thời gian thật lâu, và không có dấu hiệu nào cho thấy cái gì đang xảy ra trên tàu. Nàng phải giả định rằng họ đã rời xa con tàu cướp biển, nhưng nếu họ mất chiếc thuyền lớn khác, Avery sẽ không đến để nói với nàng điều đó chẳng?

Bất thành linh, một tiếng nổ lớn làm rung chuyển tàu bộ con tàu, thêm một tiếng khác, một tiếng nữa, tất cả đều to quá mức. Ngày càng có nhiều dấu hiệu chứng tỏ cuộc chiến đã bắt đầu. Mùi thuốc súng từ những khẩu đại bác đã phát hỏa lan ra khắp khoang tàu, những tiếng la hét khàn khàn, một vài tiếng thét thất thanh, và tiếp đó, sau khoảng thời gian dài là sự im lặng đáng sợ. Không thể nào xác định rõ ai đã thắng trong cuộc chiến. Thật căng thẳng. Thời gian trôi đi, nỗi sợ hãi của nàng bắt đầu lớn dần. Sớm muộn gì nàng chắc chắn cũng sẽ hét lên cho mà xem. Thực sự, nàng không biết được làm thế nào mình đã không đầu hàng cái thôi thúc đó. Nếu họ đã thắng, sao Avery không xuất hiện bây giờ? Trừ khi anh ấy bị thương và chưa bảo ai chỗ nàng đang ở. Trừ khi anh ấy đã chết. Liệu nàng có dám rời chỗ ẩn nấp của mình để tìm hiểu không?

Nhưng nếu những tên cướp biển đã giành chiến thắng? Chúng sẽ làm gì với chiếc thuyền mình bắt được? Đánh chìm chúng? Đem chúng đi bán hay giữ chúng lại cho người của mình? Còn thủy thủ đoàn hiện thời của chiếc tàu cùng những hành khách thì sao? Giết tất họ đi hay sao? Một tiếng thét bùng lên trong cổ họng nàng khi nắp thùng bị mở ra.

Chương 2

CƯỚP BIỂN! Gabrielle đã nhìn thấy chúng có không thể chối cãi được rằng những tên cướp biển không hề biến mất khi một trong số chúng kéo mạnh tóc nàng lôi ra khỏi chiếc thùng nơi nàng đang ẩn náu, lôi phần thân trên của nàng ra trong tiếng cười khoái trá, vớt nàng lên trên boong ngay dưới chân của tên cướp biển xấu xí nhất – thuyền trưởng của bọn chúng.

Nàng thực sự sợ hãi về chuyện đó đến mức nàng không thể tưởng tượng được bọn chúng sẽ làm gì với mình tiếp theo. Nhưng nàng chắc chắn là nó sẽ rất khủng khiếp. Một suy nghĩ duy nhất đi vào đầu nàng là phải thật nhanh chóng nhảy ra ngoài mạn tàu. Gã đàn ông đang nhìn xuống nàng thật gầy – gầy dơ cả xương, mái tóc nâu phủ xuống vai, và trên đỉnh đầu ông ta là một chiếc mũ ba sừng cũ với túm lông nhuộm hồng gắn trên đó rủ xuống như thể bị ngắt thành hai mảnh. Nếu điều đó chưa đủ kỳ cục, thì thêm nữa ông ta đang mặc một chiếc áo khoác satanh màu da cam sáng, rủ xuống dải cravat được thắt như ở thế kỷ trước vậy. Quần áo của ông ta đúng là trong điều kiện tồi tệ, chúng có lẽ đã quá cũ rồi.

Trước khi nàng chạy bổ nhào sang mạn kia của con tàu thì ông ta nói “Tên tôi là thuyền trưởng Brillaire, xin sẵn lòng phục vụ, thưa quý cô”. Ông ta dừng lại để cười “Ít nhất thì đó cũng là cái tên tôi sử dụng trong tháng này”. Nếu ông ta xưng tên sau khi bỏ mũ ra, nàng nghĩ rằng ông ta phải thử Moles – Nốt ruồi xem sao. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều nốt ruồi như thế trong vẻ ngoài của một người nào đó.

Vẫn còn run rẩy, nàng không trả lời, nhưng ánh mắt nàng lại rớt xuống thành tàu.

“Cô có thể cất nỗi sợ hãi của mình đi”, ông ta nói thêm, “Cô quá giá trị để bị hại”

“Giá trị như thế nào?” Gabrielle vừa cố gắng hỏi, vừa nhích chân nàng thật chậm.

“Như một con tin, tất nhiên. Hành khách có giá trị sử dụng hơn hàng hóa rất nhiều – thứ mà có thể bị thối rữa - trước khi chúng tôi có thể tìm ra cái chợ cho chúng”

Nàng bắt đầu cảm thấy bớt căng thẳng tý chút, nhưng chỉ vừa đủ để nàng dừng việc nhìn vào thành tàu “Thế còn những người khác?”. Ông ta nhún vai “Thuyền trưởng và những thuyền viên cấp cao bị bắt nói chung cũng mang lại món tiền chuộc kha khá”.

Nàng không thể nói rằng ông ta đang cố gắng có chủ ý giúp cho tâm tri nàng được thoải mái, hay đơn giản là ông ta thích nói chuyện, bởi vì ông ta vẫn đang tiếp tục nói về vấn đề tù nhân - những tù nhân sẽ đem lại cho ông ta tiền chuộc.

Gabrielle nhận ra rằng nàng và Margery sẽ được chuộc lại bởi gia đình của nàng. Thuyền trưởng chẳng bao giờ hỏi nàng có gia đình hay không, ông ta đơn giản thừa nhận rằng nàng có. Vấn đề còn lại là nàng phải nói cho ông ta người để đòi tiền chuộc, và ông ta có vẻ không vội vã để lấy được thông tin đó. Ông ta và những tên đồng đảng của mình có những việc kinh doanh khác phải giải quyết trước, như những thuyền viên còn lại chẳng hạn.

Gabrielle nhìn xung quanh con tàu. Nếu có bất cứ ai trong đoàn thủy thủ đã bị chết trong cuộc chiến thì bằng chứng đó đã bị xóa bỏ trước khi nàng bị kéo ra. Avery đang nằm trên tàu, rõ ràng đang bị ngắt với một vết rạch dài trên đầu, bị trói như những người phục vụ và hành khách khác trên tàu., đang đợi để bị chuyển sang một con tàu khác. Tàu của họ bị thiệt hại nghiêm trọng và đã bắt đầu ngập nước.

Margery ở đó, cũng bị trói, nhưng là tù nhân duy nhất bị nhét giẻ vào miệng. Bà có lẽ đã quá lớn tiếng với những tên cướp biển, trừng phạt vì tội cả gan của chúng. Bà chẳng quan tâm mình đang xúc phạm ai khi mà bà muốn phàn nàn.

Đối với các thủy thủ thường, họ được cho lựa chọn, gia nhập cướp biển và tuyên thệ họ sẽ ở đó mãi mãi, hoặc là làm một chuyến viếng thăm đến cái rương của Davy Jones (*Davy Jones's locker*, bạn nào nếu xem "*Cướp biển Caribbean*" sẽ nhớ cái ông râu bạch tuộc này lắm), nghĩa là họ sẽ bị vớt xuống biển cho chết đuối.

Không ngạc nhiên khi mà hầu như tất cả họ đều đã nhanh chóng lựa chọn thích trở thành cướp biển hơn. Một trong số họ, một người Mỹ can đảm, từ chối, và tỏ ra khá kinh tởm về việc đó.

Gabrielle bị ép nhìn trong kính sợ khi hai tên cướp biển tiến lại gần, mỗi tên cầm một bên tay và kéo ông ta ra phía mạn tàu. Nàng không nghi ngờ gì rằng ông ta sẽ bị ném xuống. Nhưng ông ta không hề thay đổi ý định của mình và tiếp tục nguyên rửa chúng cho đến khi chúng đập đầu ông ta vào mạn tàu, đo ván! Những tên cướp biển cười lớn. Nàng chẳng thấy có chút gì buồn cười về việc làm cho mọi người nghĩ rằng ông ta sắp chết, rồi sau đó lại không giết nhưng chúng thì có.

Gã người Mỹ vẫn sẽ bị ném xuống nước nhưng chưa cho đến khi con tàu thấy được đất liền. Nó là một hòn đảo không có người ở nhưng dù sao cũng là đất liền. Ông ta có thể cuối cùng vẫn chết, nhưng ít nhất thì ông ta cũng được trao cho một cơ hội. Ông ta có thể vẫy một con tàu nào đó đi qua và được cứu giúp. Đó quả là số mệnh tốt hơn nhiều so với cái mà Gabrielle nghĩ là sẽ xảy ra khi mà ông ta dám thách thức lại những tên cướp biển.

Sau đó cùng ngày, họ đến một hòn đảo khác, cũng bị bỏ hoang. Họ bơi vào vùng nước trong suốt như pha lê của một cái vịnh lớn. Ở giữa là một hòn đảo nhỏ. Nhưng khi họ tới gần nó, Gabrielle có thể thấy rằng đó không hẳn là một hòn đảo nhưng là một rừng cây nổi, nhiều trong số chúng đã chết, và những cây lớn, phần lớn đang phát triển mạnh trong bùn đất cùng những tàn tích khác là những thứ đang bị chất đọng trên những tấm ván, không phải là đất liền. Nó gần giống một cái cầu cảng lộn xộn nhưng nó cũng là một khu rừng nhiệt đới rậm rạp được xây dựng để che dấu những con tàu thả neo ở phía bên kia của nó trước bất kỳ con tàu nào khác đi qua đại dương.

Lá cờ của sự chết chóc đã được giương lên trên hai con thuyền, báo cho mọi người rằng có bệnh dịch trên chúng, điều mà có thể là nguyên nhân cho vẻ bề ngoài hoang phế của chúng.

Không mất nhiều thời gian cho những tên cướp biển làm tàu của chính chúng giống y như vậy trước khi hạ những con thuyền nhỏ xuống nước và đưa những tù nhân chèo thuyền vào bờ, và chúng cũng treo một lá cờ chết chóc lên tàu. Gabrielle nhận ra sau đó con tàu sẽ chẳng là gì ngoài một chiêu bịp bợm để giữ bất kỳ con tàu lớn nào khác bơi vào trong vịnh khỏi việc điều tra những con tàu bị bỏ phế.

“Chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?” Gabrielle hỏi tên cướp biển đã giúp nàng và Margery ra khỏi thuyền. Nhưng rõ ràng là hắn cảm thấy chẳng thiết phải trả lời nàng. Hắn thúc khuỷu tay đẩy nàng tiến lên phía trước.

Họ bắt đầu đi vào sâu hơn mà không đợi tất cả mọi người cùng ra khỏi con tàu, nhưng cảm ơn là Avery cũng ở trong nhóm đầu tiên vào bờ. Đó là cơ hội đầu tiên để nàng được nói chuyện với anh kể từ khi họ bị bắt giữ.

“Em ổn cả chứ?” anh hỏi khi đi bên cạnh nàng.

“Vâng, em khỏe” nàng quả quyết với anh.

“Không ai...chạm vào em chứ?”

“Thật mà, Avery, em chẳng bị thương chút nào cả.”

“Tạ ơn Chúa. Tôi đã rất lo lắng. Em không tưởng được đâu.”

Nàng trao cho anh một nụ cười làm anh yên lòng “ Em sẽ được chuộc lại. Thuyền trưởng Brillaire nói rõ ràng rằng em quá giá trị để mà làm hại.” Nàng chỉ vào vết cắt lớn trên chân anh “Đầu anh cảm thấy thế nào? Em đã nhìn thấy anh bị hạ gục vào hôm qua”

Anh thận trọng chạm vào vết thương “Oh, đó chỉ là một vết thương nhẹ thôi mà.”

Nhưng Gabrielle có thể nói từ cái cau mày của anh rằng nó thật sự rất đau. “Từ những gì em biết được được từ thuyền trưởng thì ông ta cũng định đòi tiền chuộc anh nữa đấy”

“Anh không biết gì về điều đó” Avery trả lời với một tiếng thở dài. “Gia đình anh không giàu có”.

“Well, em sẽ nói chuyện với cha khi ông đến đón em” nàng nói. “Em tin chắc rằng ông có thể sắp xếp gì đó để giành được sự tự do cho anh”.

Nhưng nàng không đảm bảo tí nào rằng Nathan thậm chí có thể xác định được vị trí. Chuyện gì sẽ xảy ra cho nàng và Avery nếu những tên cướp biển không thể tìm ra cha nàng?

“Em thật tốt bụng” anh nói, và sau đó khấn nài thêm “nhưng nghe anh này, Gabrielle. Bọn chúng có thể đã cho em những lời đảm bảo nhưng từ những gì anh nghe được từ thủy thủ đoàn của bọn chúng, anh hiểu rằng còn những người khác như chúng ta ở nơi mà ta đang tới. Cách tốt nhất để vượt qua chuyện này an toàn là em không được hướng bất kỳ sự chú ý nào về phía mình. Tôi biết là sẽ rất khó khăn, nhất là với một cô gái xinh đẹp như em nhưng...”

“Xin anh, anh không cần phải nói thêm nữa” nàng nói xen vào với nét ửng hồng trên má. “ Em hiểu rằng chúng ta sẽ không thực sự an toàn cho đến khi chúng ta nhìn thấy kẻ cuối cùng trong số những tên giết người này. Em sẽ vẫn kín đáo chừng nào có thể”.

Họ bị tách ra sau đó khi một trong những tên cướp biển đẩy Avery tiến nhanh về phía trước.

Dấu hiệu đầu tiên cho thấy rằng hòn đảo này có người ở là một cái tháp canh khi họ băng ngang qua con đường đã thành hình. Nó được xây từ những khúc gỗ và vừa đủ cao để có một tầm nhìn rõ ràng trên biển ở ít nhất 3 hướng. Họ leo lên những ngọn đồi phía sau nó. Cái tháp canh đã có người chiếm đóng, nhưng cái tên trong cái lán bé tí ở trên đỉnh tháp ấy đã ngủ khi họ đi qua. Không phải một kẻ canh gác cần mẫn cho lắm, Gabrielle nghĩ khi một tên cướp biển đá vào cái chòi để đánh thức hắn dậy, trong khi những tên khác chửi rửa hắn bằng thứ tiếng Pháp trôi chảy.

Margery thêm ý kiến riêng của mình vào khi bà đến bên cạnh Gabrielle. “Những tên lười biếng vô tích sự, phần lớn chúng. Chúng ta hãy hy vọng rằng khi cứu viện đến, tên bảo vệ đó vẫn ngủ như thế”.

Gabrielle muốn chia sẻ điều lạc quan ấy nhưng cơ hội được giải cứu của họ trước khi bị chuộc lại rất là mong manh “Một khi chúng tìm thấy cha cháu...”

“Nếu chúng tìm ông ấy” Margery nói xen vào “Bởi ta thậm chí không chắc chắn rằng chúng ta có thể, có những khả năng nào cho việc đó cơ chứ, eh? Đáng ra chúng ta không nên thực hiện chuyến đi này”. Ta đã cảnh báo cháu rằng nó sẽ rất nguy hiểm đúng không?”

“Bác có thể ở lại nhà mà,” Gabrielle nhắc nhở bà “Nhưng cháu không nghĩ nó sẽ nguy hiểm như thế. Nếu có ai nói với bác là cướp biển vẫn còn tồn tại ở thời đại này thì bác sẽ tin chứ? Không, chắc hẳn bác sẽ chế giễu hay cười vào họ mà thôi.”

“Điều đó chả liên quan gì.” Margery trả lời. “Nhưng nghe ta này, trước khi chúng ta lại bị tách ra lần nữa. Hãy tìm một vũ khí, bất kỳ loại nào, thậm chí là một cái nĩa nếu cháu có thể đặt tay lên nó, và giữ nó bên mình mọi lúc. Nếu một trong những tên con hoang này bắt đầu làm bất cứ điều gì với cháu, hãy đâm thẳng vào bụng hắn, nghe rõ chưa? Không được do dự.”

“Cháu sẽ nhớ điều đó”

“Cháu tốt hơn là nhớ làm thế, cô bé. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra cho cháu, ta không biết mình sẽ làm gì nữa.”

Trông giống như Margery sắp khóc. Bà buồn hơn những gì bà cố biểu hiện ra. Và nỗi đau khổ của bà đang lan ra. Gabrielle muốn hơn hết thấy được khóc trên bờ vai người bạn của mình nhưng nàng cố kiềm chế bản thân mình và vớt lại một ít dũng cảm cho cả hai người bọn họ. “Bác lo lắng nhiều quá rồi đấy. Chúng ta sẽ ổn thôi mà. Thuyền trưởng Brillaire đã quả quyết với cháu về điều đó”

Đó không chính xác là sự thật, nhưng đó là thứ mà Margery cần nghe và điều đó đã giúp bà nở được một nụ cười yếu ớt.

Khoảng nửa giờ đồng hồ sau, họ đã đến được khu định cư lớn đủ các loại, an tọa trên những quả đồi, được bao quanh bởi cây cối. Có một căn nhà lớn ở trung tâm, được xây dựng từ gỗ xẻ thực sự - thứ mà nàng nhận ra rằng được lấy từ một trong những con tàu mà những tên cướp biển cướp được. Phần còn lại của khu nhà hầu hết chỉ là túp lều tranh nhỏ mái. Gabrielle có thể nhìn qua khoảng trống của cổng vào thấy nhiều túp lều được chất kín với những rương hòm và thùng gỗ được sử dụng như những nhà kho lưu trữ của cải bất chính của những tên cướp biển.

Avery và những tù nhân nam khác bị đẩy vào một túp lều và Margery bị dẫn sang một cái khác, nhưng không trước khi bà hét trở lại với Gabrielle, “Nhớ đấy! Vào bụng”.

“Các ngài sẽ dẫn bà ấy đi đâu?” nàng phản đối.

Tên cướp biển, người đang đẩy nàng tiến vào căn nhà lớn cười khinh bỉ “Đầy tớ không mang lại tiền chuộc. Nhưng bà ta sẽ được thả ra cùng với cô một khi yêu cầu của thuyền trưởng được đáp ứng. Cô rất có giá trị, nên cô sẽ ở trong này, để canh gác cô dễ dàng hơn. Chúng tôi không muốn bất kỳ ai chạm vào cô và gây trở ngại cho món tiền chuộc lớn mà cô chắc chắn sẽ mang về.” Hắn nháy mắt với nàng một cách dâm dục, và Gabrielle không thể nào không co rúm người lại.

Khi vào bên trong, tên cướp biển dẫn nàng đến một cái bàn dài trong một căn phòng rộng, đẩy nàng xuống một cái ghế rồi bỏ đi. Một cái bát thức ăn được đặt trước mặt nàng bởi một đầu bếp nữ đáng chú ý với một giọng nói thân thiện, “Mong rằng sẽ có ai đó chuộc cô ra, cô bé yêu quý. Tôi đã trì hoãn lâu chừng nào tôi có thể trước khi cuối cùng phải thừa nhận rằng tôi chẳng có gia đình nào hết, đó là lý do tại sao tới tận bây giờ tôi vẫn ở đây”.

Người phụ nữ trung niên giới thiệu bà tên là Dora, ngồi xuống cạnh nàng và tán gẫu với Gabrielle trong một vài phút. Bà được chấp nhận ở lại đảo làm việc để trả hết cho tiền chuộc của mình. Bà nấu ăn cho những tên cướp biển, và rõ ràng là phục vụ chúng những thứ khác nếu bà thấy thích, bà đề cập đến tất cả một cách thoải mái.

Bà đã ở đây được 2 năm và thậm chí còn cân nhắc để trở thành một trong số chúng, tự nguyện, “Bọn chúng không cố gắng tạo dựng tên tuổi cho chính mình, không giống như những tên cướp biển vào thế kỷ trước mà cô có lẽ đã được nghe. Thực tế là chúng đổi tên mình thường xuyên, đổi những con tàu hay tên của chúng như một sự trá hình. Bọn chúng đang kinh doanh kiếm tiền, chứ không phải đi tới giá treo cổ. Bọn chúng hoạt động trong bí mật, và thậm chí còn thay đổi cả căn cứ của chúng mỗi một vài năm.”

“Đó có phải ở đây không ạ, căn cứ của bọn chúng ấy?” nàng hỏi một cách tò mò.

Dora gật đầu “Cái này nằm trên một hòn đảo hẻo lánh, chẳng bao giờ được đặt tên. Nó là một hòn đảo đẹp, thực sự quá đẹp. Một hay hai lần chúng đã phải xua đuổi những người định cư có cùng ý nghĩ”.

“Ai lãnh đạo họ ạ?”

“Chẳng ai cả. Những thuyền trưởng có tiếng nói công bằng như nhau và quyền phán xét chỉ trên thuyền viên của mình mà thôi. Nếu việc gì đó cần quyết định liên quan tới tất cả, chúng sẽ bỏ phiếu.”

“Có bao nhiêu vị thuyền trưởng cùng chia sẻ căn cứ này ạ?” nàng hỏi.

“Hiện giờ là 5. Đã từng là 6 nhưng ông ta chết già năm ngoái và thuyền viên của ông ta gia nhập vào các đoàn khác.

Gabrielle tỏ ra ngạc nhiên với con số ít ỏi đó so với vùng đất định cư rộng lớn như thế này.

“Chúng không muốn có quá nhiều thuyền viên ở đây. Tưởng tượng xem nếu càng có nhiều người ở đây thì càng có khả năng có tên nào đó biến chất mà tiết lộ ra vị trí căn cứ”

Người phụ nữ ra ngoài nhanh ngay khi thuyền trưởng Brillaire đi vào căn nhà. Gabrielle sẽ chẳng bao giờ biết được tên thật của ông ta, cũng không phải là nàng đã từng muốn tìm hiểu điều đó. Ông ta thay đổi tên nhanh đến nỗi người của ông chỉ gọi ông là Thuyền trưởng, vì thế nàng cũng vậy khi nàng cảm thấy cần thiết phải nói chuyện với ông ta.

Năm ngày sau đó, thuyền trưởng vẫn chẳng hỏi nàng ai là người mình cần liên lạc để lấy tiền chuộc. Nàng có nỗi lo lắng hơn là làm thế nào giải thích điều đó khi khi nàng biết cha nàng sẽ đáp ứng cái giá của bọn chúng, nàng đơn giản chỉ là không biết tìm ông ấy ở đâu. Nàng thực sự không nghĩ thuyền trưởng sẽ tin nàng, và nàng không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra nếu thuyền trưởng không. Dora giải thích rằng nàng chưa bị hỏi là bởi thuyền trưởng không cần thông tin cho đến khi ông ta sẵn sàng giương buồm trở lại, và khi đó bất kỳ ai cũng sẽ đoán được. Vợ của thuyền trưởng sống ở trên đảo và ông đã không gặp bà suốt 2 tháng rồi.

Những tên cướp ăn, ngủ, uống, đánh bạc, đánh nhau, cười đùa và nói chuyện. Gabrielle ngủ trong một căn phòng nhỏ xíu ở phía sau của khu nhà chính và nàng được cho phép lui tới khu nhà chính mỗi ngày, vì thế nàng không thể phàn nàn rằng quãng thời gian của nàng ở đây thật buồn chán. Căng thẳng, nhưng không buồn chán. Margery được đưa vào thăm nàng vài giờ mỗi ngày. Gabrielle được an ủi khi thấy rằng cựu quản gia của cô vượt qua được tình trạng giam cầm khá tốt, mặc dù bà phàn nàn không ngừng về cái nệm rơm mỏng bà buộc phải ngủ trên hay chất lượng tồi tệ của các bữa ăn.

Vào ngày giam cầm thứ 6 của Gabrielle, hai chiếc tàu nữa trở về và căn phòng chính thực sự trở nên đông đúc với những thuyền viên mới. Và càng trở nên náo loạn hơn nữa. Chẳng có gì thân thiện về những tên mới đến cả. Vài tên làm nàng ớn lạnh khi liếc nhìn nàng. Và một trong số hai tên thuyền trưởng mới đến nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu, và rất chăm chú, nàng không nghi ngờ gì hẳn có ý định làm hại nàng.

Cao và cơ bắp, hẳn vào khoảng trên dưới 40 tuổi, mặc dù vậy, khó mà nói chuyện với hẳn qua bộ râu đen rậm rạp đã được tết lại mà nàng nghi ngờ đã từng có chiếc lược nào “đi qua” đó. Nàng nghe mọi người gọi hẳn là Pierre Lacross, mặc dù có lẽ hẳn không thực sự là người Pháp. Thật nhiều tên cướp biển giả bộ trở thành thứ gì đó không phải là chúng, và chẳng ai trong số chúng sử dụng tên thật cả. Nhưng sau đó nàng phát hiện ra rằng hẳn là một ngoại lệ với luật lệ này. Hẳn thực sự là người Pháp. Giọng nói của hẳn có trọng âm nặng tới mức hẳn không thể tùy ý sử dụng nó như những người khác. Hẳn ta không xấu nhưng ánh nhìn độc ác trong đôi mắt xanh đã làm mất đi cái vẻ có thể nói là đẹp trai trên gương mặt. Có cái gì đó thật xấu xa về người đàn ông này, và nàng không phải là người duy nhất nhận ra điều đó. Những người khác ra khỏi đường đi và tránh ra xa khi bắt gặp ánh mắt của hẳn. Nhưng đôi mắt xanh lạnh lẽo của hẳn cứ gắn chặt lại vào Gabrielle, cho đến khi nàng run lên với nỗi sợ hãi mà hẳn ta cố ý gây ra.

Gabrielle đã rời nước Anh mà vẫn ngây thơ không hiểu gì về dự vọng của đàn ông. Mẹ nàng chẳng bao giờ giải thích những gì nàng có thể mong đợi khi nàng kết hôn. Bà có lẽ sẽ làm điều đó trước khi Gabrielle có buổi ra mắt đầu tiên ở London, nhưng Carla đã bị cuốn vào mối tình lãng mạn với Albert, và sau đó gặm nhấm nỗi đau khổ của riêng mình khi cuối cùng ông ta đã phản bội bà. Nhưng Gabrielle đã học được rất nhiều về đàn ông từ những tên cướp biển. Chúng chẳng thèm kiểm chế ngôn ngữ của mình khi nàng ở quanh đó, và chúng thích khoe khoang về thành tích chinh phục phụ nữ của mình. Vì thế nàng chẳng gặp chút rắc rối gì để hiểu những chuyển động của vị thuyền trưởng xấu xa Pierre Lacross khi hẳn ngã người vào nàng sau hôm hẳn đến và nói “Ta sẽ mua nàng từ bạn ta. Và sau đó ta muốn làm gì với nàng là quyền của ta”.

Nàng ước rằng nàng không hiểu được những gì hẳn muốn nói, nhưng nàng có. Liệu thuyền trưởng Brillaire có quan tâm đến số tiền trả cho nàng đến từ đâu không miễn là ông ta được trả tiền? Liệu nàng có dám hứa rằng ông ta sẽ nhận được nhiều hơn những gì Pierre có thể trả? Đó là cách duy nhất để nàng có thể tránh khỏi việc “bị sở hữu”.

Chẳng có nơi nào để chạy, ngay cả khi nàng có thể lén lút ra khỏi căn nhà, không có cách nào ra khỏi hòn đảo, ngoại trừ với cướp biển. Thuyền trưởng Brillaire chỉ giúp đỡ làm yên lòng nàng nhưng nàng biết rằng ông ta sẽ không giúp nàng nữa nếu điều đó vượt ra ngoài những điều tốt đẹp trong trái tim ông. Mà những điều tốt đẹp đó là gì chứ? Ông ta là cướp biển! Tiền là tất cả những gì ông ta quan tâm.

Nhưng bản năng mách bảo nàng rằng nàng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng nếu Pierre làm theo cách của mình với nàng, đó là lý do tại sao hắn làm nàng sợ nhiều đến thế. Và nàng đã không may mắn đủ để chứng kiến sự tàn ác của hắn khi hắn trừng phạt người của mình. Hắn quát roi lên người anh ta ngay trong sảnh, mà không phải với bất kỳ ngọn roi thông thường nào. Cây roi da chín ngạnh là tên họ gọi nó, nó cắt da thành từng miếng nhỏ dễ dàng như một con dao vậy. Cái nhìn trong con mắt của Pierre khi hắn cầm nó để lại không chút nghi ngờ gì trong nàng rằng hắn ta thích thú với việc này.

Pierre trở nên thiếu kiên nhẫn khi hắn chờ vị thuyền trưởng của nàng xuất hiện để hắn có thể thực hiện giao dịch. Hắn sấn lại gần nàng tại bàn và chế nhạo nàng với cái kế hoạch hắn sẽ làm với nàng.

“Tại sao cô không nhìn ta, chérie? (*chérie* - tiếng Pháp - nghĩa là “cô em”). Mấy cô tiểu thư nhà cô, có quá nhiều kiêu hãnh. Cô sẽ chẳng còn lại cái gì sau khi ta xong việc với cô đâu. Nhìn ta đây này!”

Nàng không làm. Nàng đã tránh cái nhìn đó của ông ta kể từ này đầu tiên. “Làm ơn đi đi”.

“Cô thật tao nhã. Thật lịch sự. Ta muốn xem thái độ đó sẽ kéo dài bao lâu sau khi ta biến cô thành thú cưng của mình. Cô sẽ ngoan ngoãn để bảo chú, *chérie*, hay là ta sẽ phải thường xuyên phạt cô đây?. Hắn nghe thấy tiếng thở hổn hển không thể giữ lại/kìm nén của nàng và thêm vào “Cô đã nhìn thấy ta có thể làm những gì rồi đấy nhưng đừng lo cho làn da quý tộc ngọt ngào này. Ta sẽ chẳng bao giờ làm hại đến sắc đẹp của nàng. Có nhiều cách khác để huấn luyện một con thú cưng...”.

Hắn chế nhạo, nhưng hắn chẳng bao giờ chạm vào nàng. Hắn cẩn thận không làm điều đó với nhiều nhân chứng trong phòng như thế này. Nhưng rõ ràng là hắn muốn. Dora đã nói với nàng rằng sự tự chủ bắt buộc đã gây cho hắn ta sự thất vọng đáng kể làm hắn say mê mỗi đêm, hắn

sẽ vấp ngã bên ngoài để rồi bất tỉnh ở đâu đó, và chẳng trở về cho đến chiều hôm sau.

Đó quả là một ít may mắn vô cùng tuyệt vời cho Gabrielle khi mà vợ của thuyền trưởng Brillaird đã giữ ông ta bận rộn suốt cho đến khi vị thuyền trưởng cuối cùng trong năm vị thuyền trưởng cập thuyền vào cảng. Vị thuyền trưởng thứ năm này đã đến đảo. Ông ta vào căn nhà cùng với thuyền trưởng Brillaird vào một buổi sáng. Cả hai người họ đều đang cười về một điều gì đó mà một trong số hai người đã nói. Ông ta ngay lập tức đến Gabrielle ngay. Rồi ông dừng lại và nhìn chăm chăm vào nàng. Sau đó ông ta vòng tay mình quanh vai của Brillaird và đề nghị mua nàng. Pierre chẳng có ở đó để gào lên những lời tục tĩu, những thứ mà hắn nghĩ ra đầu tiên. Nhưng nàng chắc chắn là hắn sẽ làm, và điều đó rất có thể sẽ dẫn tới một vụ đánh nhau. Nhưng hắn còn đang ngủ vùi sau cuộc bê tha đêm hôm qua. Và thuyền trưởng Brillaird trông không có vẻ quan tâm cách này hay cách khác, như là nàng đã đoán ông sẽ không. Nàng nhìn ông ta nhún vai trước khi hai người đàn ông bắt tay nhau. Và vị thuyền trưởng thứ 5 ném một túi tiền xu cho ông ta.

Gabrielle bị shock. Tất cả diễn ra quá nhanh. Nàng phát hiện ra rằng vị thuyền trưởng mới chỉ là người trung gian. Đây không phải là lần đầu tiên ông ta mua con tin trên đảo và trả họ lại cho gia đình với một lợi nhuận kha khá. Nó làm mọi việc trở nên dễ dàng hơn, cho phép những tên thuyền trưởng khác trở lại kinh doanh những con tàu bắt được, thay thế cho việc phải giao dịch kinh doanh khác với việc buôn bán của họ. Ông ta khá giỏi về việc buôn bán này, và cải trang. Nàng hầu như chẳng nhận ra ông...

“Con làm cái quái gì ở đây thế hả Gabby, mẹ của con đâu?”

Ông đem nàng ra khỏi cái vùng định cư này ngay lập tức và kéo nàng xuống con đường mòn tốt hướng về phía vịnh. Hầu như tất cả thủy thủ đoàn của ông vẫn còn ở nơi neo đậu của con thuyền, nhưng một vài người đàn ông mà họ đi qua trên đường bị yêu cầu quay trở lại thuyền mà không có sự giải thích nào. Khi Gabrielle đá vào gót chân mình và giải thích rằng quản gia của nàng cũng cần được giải cứu, thì một tên được gửi đi để lấy Margery về.

Nàng có hàng ngàn câu hỏi để hỏi ông, nhưng nàng quên hết khi những mắt mát của nàng được nhắc đến “Mẹ mất rồi, Papa. Đó là lý do con rời nước Anh. Con đang đi tìm cha, để sống với cha,” nàng khóc. “Nhưng không phải trên hòn đảo này, nếu nó là tất cả với cha”, nàng thêm vào một cách nghiêm nghị.

Chương 3

Cha của Gabrielle cực kỳ ngưỡng ngùng vào cái ngày mà ông giải cứu nàng. Sau bao năm, nàng và mẹ nàng chẳng bao giờ biết, chẳng bao giờ ngờ được rằng ông đang sống một cuộc sống thật liêu lĩnh như thế. Nathan Brooks - một tên cướp biển. Điều đó mất cũng khá nhiều thời gian để làm quen.

Bây giờ ông trông rất khác. Thực sự khó khăn để nhận ra ông. Bất cứ khi nào ông đến Anh để thăm nàng, ông đều tắm rửa sạch sẽ, cạo râu, và cắt mái tóc dài mà ông đang chùng ra bây giờ. Đó là người cha duy nhất mà nàng biết, và nàng nghĩ mình giống ông, ít nhất là trên phương diện màu sắc của mình. Tóc ông đen y như tóc nàng, và đôi mắt ông cũng là màu xanh nhạt. Mặc dù, nàng không thừa hưởng chiều cao của ông, điều đó thật may mắn, bởi ông là một người đàn ông cao, hơn six feet một chút (*nghĩa là cao hơn 1m80*), trong khi nàng cao bằng mẹ khoảng five feet four inches (*nghĩa là khoảng 1m62*). Nhưng người đàn ông này chẳng có chút gì giống với người cha mà nàng đã biết và yêu mến. Ông thực sự trông lờ lợc trong bộ quần áo của mình, và trông chẳng khác gì tất cả những tên cướp biển khác mà nàng gặp. Ông thậm chí còn đeo một cái khuyên vàng ở một bên tai nữa!

Ông nhanh chóng tháo khuyên tai ra. Ông trông thật xấu hổ làm sao khi bị nàng tìm ra bí mật của mình.

Một vài giờ sau khi họ ra khỏi cảng, Gabrielle nhận ra rằng tàu của cha nàng đã đi chậm lại. Nàng đi lên boong thuyền để xem chuyện gì đang xảy ra và đụng ngay phải Pierre Lacross! Thuyền của hắn đang bơi sóng ngang bên cạnh thuyền của cha nàng.

Nàng chưa kể về hắn với Nathan. Vẫn chưa có nhiều thời gian để họ nói chuyện, và bên cạnh đó, nàng vẫn đang giải quyết cơn shock của mình về việc khám phá ra rằng cha mình là thành viên của hiệp hội cướp biển. Nhưng ít nhất thì nàng cảm thấy an toàn sau khi được cha cứu và chắc chắn rằng nàng sẽ chẳng bao giờ thấy những gã như Pierre nữa.

Nhưng giờ ngay tại đây, hắn đang ở trên con tàu The Crusty Jewel, đứng ngay cạnh cha nàng và nói chuyện với ông như thể họ là những người bạn cũ. Nàng dần hiểu ra họ ít nhất là những người quen cũ, vì mỗi người là một trong 5 vị thuyền trưởng cùng chia sẻ khu căn cứ đó.

Cái nhìn chăm chăm lạnh lẽo, đầy thèm muốn của Pierre ngay lập tức ghim chặt nàng xuống boong tàu. Nỗi sợ hãi nhanh chóng quay trở lại với nàng. Nàng chắc hẳn đã tái mặt đi bởi vì cha nàng đã đến bên cạnh và vòng tay một cách bảo vệ quanh nàng.

“Mày giương buồm đem cô ta đi nhanh đấy, mon ami” (*tiếng Pháp ‘mon ami’ nghĩa là ông bạn*), Pierre nói, không chút dấu điểm về lý do vì sao hắn ở đây. “Tao đã định sẽ mua cô ta cho mình”.

“Nó không phải để bán” Nathan nói.

“Tất nhiên là cô ta có. Mày đã trả tiền cho cô ta. Tao sẽ trả mày nhiều hơn. Mày sẽ được lời, và chúng ta sẽ cùng vui vẻ.”

“Mày không hiểu rồi. Nó là con gái tao.” Nathan lạnh lùng nói.

Pierre trông có vẻ ngạc nhiên. Thật căng thẳng, sau một lúc im lặng hần cần nhắc tình huống này, đôi mắt hần hết nhìn nàng rồi lại nhìn cha nàng. Hần chắc hẳn đã nhận ra rằng hần không thể có nàng mà không gây nên một trận chiến, và quyết định không thực hiện việc đó; hần cười và phàn nàn về vận may thối tha bằng cái mà với hần có thể là tông giọng thân thiện tốt bụng nhất mà hần có thể tạo ra. Âm điệu hần như thể cam đoan với cha nàng rằng hần biết Gabrielle đã ra khỏi tầm với của hần, nhưng Gabrielle không bị lừa. Nàng cảm thấy Pierre chỉ coi cuộc thảo luận với cha nàng như một sự trì hoãn tạm thời. Hần giương buồm đi, nhưng nàng rất sợ rằng đó không phải là lần cuối cùng nàng nhìn thấy hần.

Margery chẳng ngại ngừng gì khi thể hiện sự phản đối hoàn toàn của bà với nghề nghiệp của cha nàng. Với tất cả những cái nhìn kinh tởm mà bà dành cho ông trong những ngày đầu tiên, Gabrielle nhanh chóng nhận thấy nàng đang bảo vệ ông. Trên tất cả, ông là cha nàng. Việc ông là một tên cướp biển không có nghĩa là nàng có thể ngừng yêu ông.

Nàng và cha chẳng có cơ hội nói chuyện kể từ khi họ đặt chân tới cảng nhà ông tại St. Kitts, một hòn đảo nằm ở trung tâm đường hàng hải của ông. Ông có một ngôi nhà nhỏ ở đó bên bờ biển, cách thị trấn đủ xa nơi mà ông có thể thả neo tàu ở ngoài khơi hay chèo thuyền vào nếu ông phải làm vậy. Nhưng ông không bao giờ coi St. Kitts là một cảng Anh quốc và cả chuyện ông là người Anh – người không một lần bắn vào những con tàu Anh. Còn tàu của Pháp, Hà Lan, Tây Ban Nha, tất cả chúng đều trong cuộc chơi công bằng.

Căn nhà ông thật là độc đáo, như một ngôi nhà đẹp ở nông thôn nước Anh được sửa lại cho phù hợp với thời tiết ẩm áp, với những căn phòng rộng thoáng dăng và những cánh cửa sổ rộng mở để đón bất cứ ngọn gió thổi từ phía nào đến. Những sàn gỗ cứng bóng loáng, những cây cọ trong chậu lớn, những tấm màn treo rủ xuống thành dải mỏng, những thứ ấy được thêm vào một ít màu sắc địa phương, nhưng cách thiết kế đồ đạc thật tao nhã và khá “Anh”, tất cả mọi thứ đều được giữ sạch sẽ bởi một đội ngũ nhỏ người giúp việc, những người sẽ trông coi ngôi nhà khi ông không ở cảng. Những bức tranh trên tường thật tao nhã và gợi nhớ đến những bức tranh khác mà mẹ nàng sưu tầm làm nàng cảm thấy như ở nhà.

Phòng ngủ của nàng lớn hơn nhiều so với cái mà nàng có ở nước Anh. Chiếc tủ quần áo cũ trong phòng là một món đồ cổ được làm từ gỗ anh đào và trám ngà voi trên cánh cửa. Chiếc giường có mái che với những cây cột được chạm trổ và được trang trí bằng cái màn trắng mỏng có lưới. Và tầm nhìn ra biển và hải cảng từ khoảng cách này trên ban công của nàng rất đẹp.

Phòng ăn cũng quan sát được ra biển từ trên cao, và bữa ăn tối hôm đó là món cua nhồi địa phương rất ngon với những cây chuối lá và cà chua cay, uống kèm với rượu Pháp nguyên chất. Làn gió dịu nhẹ, thơm ngát ủa vào từ những cửa sổ đang mở, cũng như âm thanh dịu dàng của sóng biển. Nàng cảm giác rằng mình sẽ thích sống ở đây. Nhưng nó không có nghĩa là Margery

cũng thích. Bà giành cả bữa ăn tối để liếc nhìn những người hầu và khẳng khái sẽ bắt chuyến tàu đầu tiên trở về nhà. Ngay sau khi Margery đem tâm trạng cáu bẳn của mình lên giường, Nathan đưa Gabrielle ra biển đi dạo để nàng có thể hỏi tất cả những câu hỏi chạy qua tâm trí nàng. Ông không thấy hối tiếc với nghề nghiệp mà mình đã làm, nhưng ông giải thích vì sao ông lại chọn nó.

“Cha là một thủy thủ trẻ trên một chiếc tàu buôn khi bọn cha rơi vào một cơn bão,” ông bảo nàng “Chỉ có một ít người trong số chúng ta sống sót. Chúng ta đã trôi nổi mất bao ngày khi những tên cướp biển tìm thấy.”

Nàng nghĩ rằng nàng đã hiểu “Thế nên cha thấy mang ơn họ vì họ đã cứu cha?”

“Cha sẽ không gọi chính xác đó là một cuộc giải cứu đâu, Gabby. Họ chỉ đơn thuần là thiếu người thôi.”

“Nếu không thì họ sẽ lướt qua và không dừng lại” nàng đoán.

“Chính xác. Và bọn ta được cho lựa chọn, gia nhập hoặc là quay trở lại biển. Vì thế cha đã chọn gia nhập.”

“Nhưng cha không cần phải ở với chúng đúng không? Khi tàu cập cảng, cha có thể tự đi con đường của mình.”

“Nhưng chúng ta không có cảng, ít nhất thì đã trong một khoảng thời gian dài chẳng có cái nào thuộc về cướp biển cả. Trong thời gian chúng ta ở đó, ừm, thật lòng mà nói, cha thích cuộc sống đó. Cha thấy nó thật thú vị. Vì thế cha có một vài lo ngại về việc ở lại, và cha làm việc theo cách của mình cùng với cả đội cho đến khi cha có một con tàu của riêng mình.”

“Đó là trước hay sau khi cha gặp Mama?”

“Trước.”

“Và mẹ chẳng bao giờ nghi ngờ?”

“Ít nhất là không”

“Cha đang làm gì ở nước Anh khi cha gặp bà?”

Ông cười toe toét vào điều đó “Săn tìm kho báu. Thuyền trưởng của con thuyền đầu tiên đã làm cha say mê nó.”

“Săn tìm kho báu ở nước Anh?” nàng nói trong sự ngạc nhiên.

“Không. Cha đã tới đó để tìm một mảnh ghép thất lạc của một trong những tấm bản đồ của mình. Cha đã mất nhiều năm mới hay gia đình mẹ con sở hữu miếng ghép cuối cùng đó. Cha cưới bà để thuận tiện cho việc tìm kiếm của mình.”

“Vậy cha không yêu bà sau tất cả?”

Ông hơi bối rối “Bà ấy là một người phụ nữ ưa nhìn, nhưng không, tình yêu duy nhất của cha là biển cả, con gái ạ. Và bà ấy chỉ hạnh phúc khi có một người chồng. Bà ấy bắt đầu buồn phiền về việc đó, trải qua bao mùa ra mắt rồi mà vẫn chưa lấy được ai. Cha chẳng tới được tiêu chuẩn của bà ấy, tất nhiên, và không thể đòi hỏi dòng máu cao quý như bà ấy, nhưng sự chung diện của ta đã thay thế, nếu ta nói vậy về mình. Nhưng ta nghĩ bà ấy đã làm cả hai chúng ta ngạc nhiên khi chấp nhận lời cầu hôn của ta. Bông hoa phai tàn rất nhanh (*The bloom wore off rather quickly* – *bạn mình nghĩ câu này có thể hiểu theo 2 ý, một là giải thích vì sao mẹ Gabby đồng ý lấy cha cô ấy, vì “với phụ nữ thì tuổi thanh xuân-bloom rất chóng phai tàn”, hai là cha cô ấy nói “thời kỳ êm ấm vui vẻ giữa hai chúng ta nhanh chóng qua đi”*). Bà ấy hẳn rất mừng khi thấy ta ra khơi.”

Điều đó chắc chắn giải thích cho rất nhiều thứ. Gabrielle luôn tự hỏi cái gì đã kéo cha mẹ nàng lại gần nhau, vì họ gần trông như là người lạ với nhau bất cứ khi nào ông về thăm. Điều đó không xa so với sự thật. Nàng có cảm giác rằng trong khi Nathan sử dụng cuộc hôn nhân cho mục đích của mình thì Carla cũng vậy. Bà muốn một đứa con và bà cần một người chồng để có nó. Không một lần, mặc dù, mặc dù qua bao nhiêu năm, nàng nghi ngờ về tình yêu của mẹ. Thậm chí khi cuối cùng, Carla trở nên quá đau khổ vì mất người yêu, bà cũng không bao giờ trút sự đau khổ đó lên con gái mình.

“Cha đã tìm được mảnh ghép bị mất của tấm bản đồ chưa?” nàng hỏi một cách tò mò.

“Chưa,” ông lầm bầm “Cha đã ở lại quá lâu để tìm nó. Con được thụ thai trước khi cha rời đi, và con là lý do duy nhất để cha quay lại sau bao năm. Mặc dù vậy cha chẳng bao giờ hối tiếc về việc đó. Con là ánh sáng rực rỡ của đời cha, Gabby, niềm tự hào thực sự của cha. Cha xin lỗi về chuyện của mẹ con, và cả chuyện con đã phải trải qua chuyện đó một mình. Và rồi con thật dũng cảm khi mạo hiểm đến đây tìm cha.”

“Con nghĩ rằng mình chẳng còn lựa chọn nào khác.”

Và họ dừng lại để nhìn chằm chằm vào đại dương dưới ánh trăng, những cơn sóng đang vỗ gần dưới chân họ. Một cơn gió nhẹ ấm áp vờn trên rèm áo nàng. Cánh tay ông trượt lên vai nàng, kéo nàng lại gần.

“Cha cũng xin lỗi về việc con bị bắt giữ, nhưng trên tất cả, cha không xin lỗi về việc con đang ở đây với cha đâu, con gái. Đây là nơi cha luôn muốn con ở.”

Những giọt nước hình thành trong mắt nàng khi nàng vòng tay mình quanh ông để ôm ông trở

lại. Nàng đã về nhà, cuối cùng, thực sự đã về nhà.

Gabrielle thấy cuộc sống của mình ở St. Kitts rất vui vẻ. Mỗi buổi sáng nàng thức dậy trong một ngày đầy nắng và những cuộc phiêu lưu. Trước sự nài nỉ của cha, nàng học bơi và thực hiện điều đó gần như hàng ngày trong dòng nước xanh ấm áp của Caribbean. Nàng cũng cưỡi con ngựa mà ông mua cho nàng dọc theo bãi biển, thỉnh thoảng không về nhà cho đến lúc nhá nhem tối để thưởng thức cảnh nguy nga tráng lệ khi mặt trời lặn.

Nàng thích ở đây, mặc dù đôi lúc, cái nóng trở nên ngọt ngào. Nhưng tất cả đều mới mẻ với nàng, và ở cái tuổi còn trẻ, nàng thấy tất cả chúng đều thật đáng say mê. Thức ăn đã khác, thời tiết chắc chắn càng khác, dân địa phương thì màu mè và thân thiện. Những trò giải trí, thậm chí là nhảy trên đường phố, chẳng có thứ nào làm nàng liên tưởng đến việc quay trở lại quê hương Anh quốc.

Nàng thậm chí còn phát hiện ra rằng nàng thích đi thuyền, và bây giờ khi đã thân quen với việc đó, nàng thường xuyên ra khơi với cha khi ông săn đuổi những đầu mối tới một trong số những bản đồ kho báu của ông. Nàng hiểu ra tại sao ông tiếp tục cuộc sống mà mình đã từng. Ông dễ dàng có nhiều trải nghiệm vui vẻ và phiêu lưu chỉ trong một tuần lễ hơn một số người trải nghiệm suốt cả cuộc đời. Nàng có thể không tán thành những hành vi cướp biển của ông, nhưng nàng bắt đầu nhìn chúng dưới góc độ khác, đặc biệt là sau khi nàng biết được rằng một số con tin mà Nathan tiếp nhận có thể không bao giờ trở về gia đình mình nếu Nathan không can thiệp, với vai trò của người mô giới, như vai trò của ông lúc này. Và ông cũng không còn bắt giữ những con tàu nữa. Ông dùng hầu hết thời gian của mình để săn lùng kho báu.

Nàng thậm chí còn ở cùng ông khi ông thực sự xác định được vị trí cái mốc trên một trong những tấm bản đồ và cuối cùng có thể khoanh tròn cái chấm màu đỏ sáng, chỉ ra nơi kho báu bị che dấu. Thật là sự kích động vô cùng khi quan sát ông cùng với người của mình đào bới cái điểm trên hòn đảo nhỏ đó và sau đó tìm thấy một cái rương lớn được chôn ở đấy. Nhưng khá là thất vọng khi nhìn họ mở ra và thấy nó trống rỗng. Mặc dù vậy, đó không phải là điều được trông đợi cho lắm. Những tấm bản đồ mà ông thu thập suốt bao năm đã qua tay biết bao nhiêu người trước khi chúng thuộc quyền sở hữu của ông. Hầu như những tấm bản đồ của Nathan đều khó giải mã bởi vì mỗi người chủ của kho báu – những người vẽ ra tấm bản đồ này, sử dụng rất ít cột mốc, chỉ vừa đủ để dẫn họ trở lại của cải cướp được của mình, nhưng không đủ cho bất kỳ ai khác có thể thu thập lại toàn bộ bản đồ và lần tìm ra chúng. Và một số bản đồ của

ông thì bị xé rách thành các phần để chúng gần như không thể tìm ra, các mảnh ghép được giấu ở những nơi khác nhau, hoặc được trao cho những thành viên khác nhau trong gia đình, có nghĩa là chúng bị thất lạc biết bao năm, vì thế một số người thậm chí không biết mình đang sở hữu cái gì. Cha nàng có hai tấm bản đồ đang bị thiếu những mảnh ghép.

Margery chẳng bao giờ bắt được con tàu nào quanh trở về nước Anh như bà đã thề là bà sẽ vào cái ngày đầu tiên họ đến St. Kitts. Mặc dù bà không thích ứng tốt lắm với cái nóng trên đảo, nhưng bà vẫn ở lại vì bà không thể để lại Gabrielle một mình với *“những tên cướp biển”*. Bà đã nhận ra rằng một số tên cướp biển khá tốt, tuy nhiên, ít nhất là các thành viên trong thủy thủ đoàn của Nathan. Họ đều nhận ra điều đó. Gabrielle thậm chí còn coi một số là những người bạn thân thiết. Sự thực đáng ngạc nhiên là hầu như tất cả thành viên trong đoàn thủy thủ của Nathan đều khá nghiêm chỉnh và chính trực, mặc dù có lẽ quá phóng khoáng và yêu phiêu lưu để phù hợp với cái xã hội thông thường.

Nathan đã làm khá tốt việc che chở nàng khỏi những gã đàn ông đáng kinh tởm, như Pierre Lacross, mặc dù nàng chẳng bao giờ mất đi nỗi sợ hãi về người đàn ông đó, không, thậm chí sau khi nàng nghe tin rằng ông ta đã có quan hệ với một nữ cướp biển tên là Red, và nàng đã một lần nữa lại nhìn thấy hắn, ở biển, khi nàng cùng cha đang săn lùng kho báu. Pierre vừa mới bắt giữ một con tàu. Đó là khi nàng biết được rằng nếu cha nàng không cứu những con tin ra khỏi tay hắn, hắn sẽ giết họ. Và trước khi Pierre rời khỏi, hắn cố lại gần nàng một lúc và thì thầm, xa khỏi tầm nghe của cha nàng, “Đừng nghĩ rằng ta quên nàng, thú cưng của ta. Sẽ tới thời điểm của chúng ta.”. Đó có lẽ là vết đen duy nhất trên tấm thảm không tỳ vết của những trải nghiệm tuyệt vời mà nàng tận hưởng khi sống với cha trên đảo. Nàng biết nó sẽ không kéo dài mãi mãi. Cuối cùng nàng sẽ lấy chồng, thậm chí là mong đợi nó. Nàng thiết tha mong muốn những gì mà nàng đã bỏ lỡ khi còn là một đứa trẻ có một gia đình ổn định đầy tình yêu thương - nơi mọi người cùng gắn bó với nhau. Nàng thậm chí đã có một vài sự tán tỉnh từ những anh chàng thủy thủ đẹp trai, nhưng họ luôn luôn khởi hành đi, điều đó là tốt bởi trong suốt một vài năm đầu ở St. Kitts, tất cả những gì nàng thực sự muốn làm là giành thời gian với cha và lấy lại bao năm đã mất khi họ bị chia xa.

Trong gần ba năm nàng cảm thấy như vậy, cho đến khi Charles Millford trở về sau chuyến du học. Cậu con cực kỳ đẹp trai của một gia đình tử tế người Anh – gia đình sở hữu một nông trường đường trên đảo, Charles có vẻ khá quan tâm đến nàng cho đến khi anh phát hiện ra cha nàng là người thế nào và điều đó đủ thô lỗ để giải thích tại sao anh không thể tiến xa hơn sự

quen biết giữa họ. Đó không phải là do Nathan là một tên cướp biển! Không ai ở St. Kitts biết điều đó. Đó là do họ coi ông như một người bình thường. Gia đình Millford đủ kênh kiệu để cho rằng nàng không đủ tốt cho con trai duy nhất của họ vì điều đó.

Gabrielle đã phải lòng Charles khi anh lãnh đạm với nàng, nhưng nàng giấu khá tốt việc đó. Nàng không muốn để cha biết rằng người đàn ông duy nhất làm nàng nghiêm túc suy nghĩ tới việc kết hôn sẽ không chấp nhận nàng chỉ vì ông.

Nhưng đó là một hòn đảo nhỏ. Nathan đã bằng cách nào đó biết chuyện. Nàng đã nên đoán trước được khi thấy tâm trạng trầm ngâm suy nghĩ của ông, điều mà chẳng hề giống ông chút nào, nhưng sau khi ông chẳng nói gì cả, nàng đã miễn cưỡng tự mình hỏi ông. Khi nàng đề cập đến việc nàng sẽ sớm tới tuổi trưởng thành thì Ohr, một trong số những thủy thủ trung thành của Nathan nghe lỏm được và kêu lên ‘VẬY mà nó còn chưa kết hôn sao?’, câu nói khiến cha nàng tái mặt và nàng bị gọi tới thư phòng của ông tối muộn đêm đó.

Sau phản ứng của cha về lời nhận xét của Ohr, nàng đoán ông sẽ phải nói với nàng về triển vọng trong hôn nhân của nàng trên đảo. Nàng không bao giờ có thể đoán được quyết định ông đưa ra.

Ngay sau khi nàng ngồi đối diện ông ở phía bên kia chiếc bàn, ông nói “Cha sẽ gửi con trở lại nước Anh”.

Phản ứng của nàng ngay tức thì. Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện đó. “Không”.

Ông cười với nàng. Đó là một nụ cười buồn. Ông không thử tranh cãi với nàng, bởi vì ông muốn nàng vui, nàng luôn luôn thắng bất cứ vụ bất đồng ý kiến nào giữa họ.

Ông giải thích đơn giản “Con biết mẹ con và ta là một cặp không xứng đôi. Mẹ con thuộc tầng lớp quý tộc, còn ta lại thuộc tầng lớp khác. Ta chẳng xấu hổ gì về điều đó, nói cho con biết, ta chẳng quan tâm mình được nuôi dạy ở đâu. Ta lớn lên ở Dover. Cha mẹ ta là những người chăm chỉ, tốt bụng. Nhưng mẹ con chẳng bao giờ nhìn theo cách đó, và dựng nên những câu chuyện hoành tráng về nguồn gốc xuất thân của ta và lý do tại sao ta hiếm khi về nhà. Bà ta thậm chí không muốn bạn bè mình biết rằng ta làm nghề buôn bán, cho dù chuyện đó cũng chẳng phải sự thật, nhưng cũng là những gì bà nghĩ.”

“Con biết tất cả mà, Papa.”

“Ừ, cha biết, nhưng con thấy đó, con có dòng máu quý tộc được thừa hưởng từ mẹ con. Tuy nhiên, chẳng ai sẽ tin vào điều đó trong cái thế giới này. Và bên cạnh đó, hôm nay ta đã nhận ra

những thứ mà ta từ chối con khi giữ con lại bên ta, mùa vũ hội ở London, tất cả những buổi khiêu vũ, tiệc tùng, như một quý cô trẻ tuổi của tầng lớp thượng lưu có thể mong đợi – tất cả những thứ mà mẹ muốn cho con, bao gồm cả một người đàn ông tử tế làm chồng.”

Nàng hạ thấp đầu xuống “Cha biết về Charles Millford, phải không ạ?”

“Đúng thế.” Ông nói một cách trầm lặng “Ta thậm chí còn giấu cọt với cái ý tưởng gọi lão già Millford ra ngoài.”

Đầu nàng ngẩng phắt lên “Cha không làm vậy chứ!.”

Ông cười toe toét “Thực ra là ta đã, nhưng ta nghĩ ta phải hỏi con đầu tiên trước liệu con thực sự yêu thằng bé đó không.”

Nàng cân nhắc một lúc rồi nói nói thêm “Không hẳn. Con chắc là con có thể, nhưng thật lòng là, con nghĩ con chỉ vừa mới sẵn sàng để yêu, và Charles là người đàn ông đầu tiên con gặp ở đây khiến con cảm giác anh ta sẽ là một người chồng tốt.”

“Dù nó có hay không, Gabby, nghĩ về những thứ con vừa mới nói. Trong tất cả thời gian ở đây, nó là đứa duy nhất con đã từng cân nhắc về hôn nhân. Đó là một lựa chọn kinh khủng, con thân yêu, khi con nên có hàng tá gã đàn ông để lựa chọn, và về Anh con sẽ có nó. Không, con sẽ trở về để tiếp nhận khoản thừa kế của con, có lẽ ra mắt chính thức mà mẹ con từng mong ước, và tiến hành tìm một người chồng thích hợp.”

Nàng biết là ông đúng, rằng nàng không có những lựa chọn khác. Nhưng một ông chồng người Anh nghĩa là phải sống ở Anh thêm một lần nữa và nàng ghét suy nghĩ phải từ bỏ cuộc sống thôn dã của mình ở đây. Mặt khác, nếu nàng thực sự may mắn nàng sẽ tìm được một người Anh đủ phiêu lưu để dời đến Caribbean vì tình yêu. Khi đó mọi chuyện sẽ trở nên hoàn hảo và thậm chí còn làm nàng thấy vui thích về cuộc hành trình.

“Cha nói đúng” nàng nói “Con muốn gặp ai đó con có thể yêu và kết hôn, nhưng làm thế nào con thực hiện điều đó ở Anh mà không có người giới thiệu vào cái xã hội đó cơ chứ?”

“Đừng lo lắng, con yêu. Ta có thể không có những mối quan hệ như mẹ con, nhưng có một người đàn ông nợ ta một ân tình và ông ta thuộc về xã hội thượng lưu với những mối quan hệ đúng đắn. Tên ông ta là Malory-James Malory.”

Chương 4

“Anh có nghĩ là Drew sẽ thấy phiền không?” Georgina Malory hỏi chồng nàng trong khi chuẩn bị bữa tối.

“Em định hỏi hẳn?” James đáp.

“Vâng, chắc chắn.”

“Em đã không hỏi anh” anh nhắc nàng.

Nàng khịt mũi “Như thể anh sẽ để em đi một mình vậy.”

“Tất nhiên là anh sẽ không, nhưng có khả năng là anh sẽ bảo em ở nhà.”

Nàng hấp háy mắt đầy ngạc nhiên “Có thật không?”

Anh thầm rên rỉ. Nàng đã sảy đứa con cuối cùng của họ. Họ không nói về chuyện đó, nhưng gần đây anh đã đồng ý với bất kỳ điều gì nàng muốn, thậm chí anh có thể chịu đựng các anh nàng một cách tối thiểu, và cái ý nghĩ phải ra khơi với một trong số họ khi mà anh không thể tự mình điều khiển con tàu là điều cuối cùng anh sẽ đồng ý làm lúc bình thường.

Sự thật là anh đang cân nhắc tự mua một con tàu khác để anh không phải làm thế, mặc dù anh không chắc anh có thể xoay sở lo được chuyện đó trong khung thời gian ngắn mà Georgina dự tính. Thêm vào đó nữa, việc anh tự tay đưa nàng đến Mỹ sẽ không sẽ không cho phép nàng có nhiều thời gian ở bên các anh trai, điều mà nàng cũng mong đợi. Chết tiệt.

“Anh đã đồng ý rồi. George, việc đó có thể bàn. Nhưng hẳn là anh trai em. Em nghĩ gì vậy?”

Georgina cắn môi, mặc dù nàng không hề tỏ vẻ lo lắng “Đó là thời điểm hoàn hảo, phải không?” nàng hỏi, muốn thêm chút bảo đảm “Drew đã lên kế hoạch ra khơi hàng tuần rồi, và không phải đi theo một trong những tuyến đường của anh ấy ở Caribbean, mà là trở về nhà ở Bridgeport, vì thế anh ấy sẽ có phòng cho khách trong chuyến đi này, và sẽ không phải thay đổi kế hoạch của mình để giúp đỡ em. Và em chắc rằng anh ấy sẽ không phiền phải ra khơi sớm một tuần. Anh ấy chỉ ở lại đây lâu hơn để thăm em thôi.”

James nhếch một bên lông mày màu vàng óng trước nàng. Đó là cái điệu bộ ra vẻ đã từng làm chột vợ anh tức giận trước khi họ kết hôn, nhưng giờ đây, nàng thấy nó khá đáng yêu.

“Vậy nếu anh ấy không về nhà thì em sẽ chẳng yêu cầu anh ấy làm thế đấy hả?”

“Ừm. Thế nào mà em chả nói anh ấy làm thế. Sau tất cả thì không có thời gian nào tốt hơn để đi. Cuối mùa hè rồi, vì thế chúng ta sẽ trở về nhà trước mùa đông. Và thậm chí thời gian đám cưới của Jeremy trong một vài ngày nữa cũng thuận tiện. Chúng ta sẽ trở về London sau đám cưới với rất nhiều thời gian để soạn đồ nếu chúng ta đi vào tuần sau. Em chỉ cảm thấy sẽ không thoải mái khi bắt anh ấy đi lòng vòng đưa em đến Bridgeport, nhưng vì anh ấy đã đến đó...”

“Em quên là hẳn rất quý Jack. Hẳn sẽ làm bất cứ điều gì cho con bé, nếu không phải là cho em. Và như em, hẳn sẽ thích thú ý tưởng đưa con bé tới Connecticut để nhìn trực tiếp xem cái mặt man rợ của đảng ngoại nó đến từ đâu. Hàng năm nay, các anh của em đã đề cập đến việc con bé phải làm một chuyến đi về quê ngoại. Nếu làm theo cách của họ, con bé sẽ được nuôi dạy ở đó,

không phải ở đây.”

Nàng lờ đi cái từ “man rợ” trong lời nhận xét chua cay của anh, “Mặc dù vậy, em không nghĩ là họ có ý bắt con bé đi khi nó còn bé như thế. Nếu anh cần biết thì họ đang hy vọng con bé sẽ lấy một người Mỹ, vì thế họ muốn nó làm một chuyến viếng thăm thật đặc biệt khi con bé đến tuổi lấy chồng.”

“Cắn vào lưỡi em ấy, George. Con bé sẽ lấy một người Anh – nếu anh cho phép bất kỳ anh chàng nào đến gần con bé để làm quen.”

Câu nói cuối cùng được thốt ra với một tiếng lẩm bầm lẩm Georgina cười toe toét. “Ừm, với cái suy nghĩ như thế, nếu con bé yêu một người Mỹ, anh sẽ chẳng ngăn được đám cưới đâu. Anh phản đối, tất nhiên, nhưng vì những cơn điên tiết nhỏ đáng yêu là một trong những điểm yếu của anh, cuối cùng, anh sẽ bỏ cuộc thôi.”

“Anh đánh giá cao lời cảnh báo của em.”

Vì anh không nói thêm, nàng cau mày “Nói cách khác, anh sẽ không cho phép con bé ở bất kỳ đâu gần Connecticut khi nó tới tuổi kết hôn?”

“Chính xác.”

Cái cau mày biến mất. Thậm chí nàng còn cười khúc khích “Em ghét phải thông báo với anh điều này, nhưng ngày nay ngày càng có nhiều người Mỹ đến thăm Anh quốc. Và anh có thể chắc rằng khi thời gian đến, các anh trai em sẽ chạy lóc cóc đưa tất cả những người phù hợp đến đây để gặp cháu gái đáng yêu của họ.”

“Anh sẽ không đánh cuộc điều đó đâu, em yêu.”

Nàng thở dài, tưởng tượng sẽ khó chịu như thế nào nếu chồng và các anh trai nàng gạt sang một bên lệnh ngừng bắn của họ. Sau tất cả, đó chỉ là một cuộc ngưng bắn bất đắc dĩ. Cũng chẳng phải họ yêu quý lẫn nhau hay là đã không cố gắng thủ tiêu nhau trong quá khứ. Sự thật là các anh trai nàng đã đánh James tơi tả ra trò, cả năm người cùng một lúc. Tất nhiên là họ sẽ không thành công nếu chơi công bằng, nhưng họ đã điên tiết khi anh thông báo rằng anh đã làm tổn thương cô em gái duy nhất của họ. Họ đã khá quyết tâm treo cổ anh vì tội cướp biển nếu anh không đồng ý cưới nàng. Không phải là một khởi đầu tốt cho cuộc hôn nhân tuyệt vời mà họ có bây giờ, nhưng nàng phải chắc chắn rằng việc tìm hiểu James Malory, cựu-phóng đấng, cựu-quý ngài cướp biển là vô cùng thú vị.

Cuối cùng nàng chắt lưỡi và phàn nàn, “Em không hiểu làm thế nào mà chúng ta lại rơi vào chủ đề về cuộc hôn nhân của Jacqueline trong tương lai, nó còn cách xa hàng năm nữa. Chúng ta nên bàn về đám cưới của Jemery thay vào đó, chỉ còn vài ngày nữa. Anh biết là nó sẽ tới đây ăn tối chứ? Và nó cần được chúc mừng? Em cũng đã mời Percy, Tony và gia đình anh ấy rồi.

James bước tới đằng sau và vòng cánh tay mình quanh nàng. “Em đã nhắc đến nó vào bữa sáng rồi. Anh không biết em căng thẳng về điều gì, và đừng chối điều đó. Em sẽ không lặp lại chính

mình nếu em không như vậy. Thừa nhận đi, George."

"Em không căng thẳng chút nào. Em mong rằng Drew sẽ khá vui lòng đưa chúng ta đi như những hành khách một khi em đề cập nó với anh ấy, và em sẽ làm điều đó tối nay."

"Sau đó thì sao?"

Nàng thở dài lần nữa. "Điều đó nói với em rằng chúng ta đang già rồi, James."

"Chúng ta thật bất hạnh"

Nàng quay người lại, cũng vòng cánh tay ôm anh, một việc chẳng hề dễ dàng gì, nếu cân nhắc tới việc James Malory to lớn và cuộn cuộn cơ bắp tới mức nào. "Chúng ta đang" nàng nhấn mạnh. "Sau khi Jemery cưới, em không nghi ngờ rằng nó sẽ biến chúng ta thành ông bà sớm thôi, và em sẽ cảm thấy hoàn toàn già nua khi cậu ấy làm vậy!"

Anh nở ra cười. "Thật là một cô nhóc ngốc nghếch, và anh nghĩ điều duy nhất khiến em như thế là khi...em...có mang. Ôi lạy chúa, George, em lại không mang thai đấy chứ, phải không?"

Nàng giận dỗi "Em không biết. Thật đấy, em không nghĩ vậy."

"Thế thì dừng việc trở nên ngốc nghếch đi, hoặc là anh phải nhắc em là Jemery chỉ là con trai riêng của anh, và nó chỉ trẻ hơn em có vài tuổi thôi. Em sẽ chỉ trở thành bà nội-kế. Và thậm chí đừng nghĩ lại đến chuyện gọi anh là lão già, hoặc là em sẽ lên kế hoạch phục vụ giày vào bữa tối đấy."

Nàng đẩy tay anh ra, cười trước kỷ niệm anh đuổi theo nàng trên boong tàu của mình, The Maiden Anne, sau khi nàng bảo anh "Nếu chiếc giày vừa chân em" liên quan đến việc lão hóa của anh. Anh đã bảo nàng là anh sẽ khiến nàng ăn chiếc giày đó, và anh cũng có lẽ sẽ. Nàng đã xúc phạm tính kiêu căng của anh, sau tất cả thì khá là cố ý, tất nhiên. Nhưng những chiếc giày và việc ăn chúng bây giờ là chuyện đùa thường xuyên của họ.

"Và tất nhiên chàng trai trẻ cần được chúc mừng rồi," James tán thành. "Mẹ vợ tương lai của nó hầu như đã đá nó ra khỏi nhà của bà và từ chối không cho nó nhìn thấy cô dâu trước ngày cưới. Anh sẽ bực bội nếu anh cho phép gia đình em giữ anh tránh xa em sau khi ngày cưới đã được sắp đặt."

"Rất buồn cười, James. Chúng ta không sắp đặt ngày cưới và anh biết điều đó. Chúng ta bị lôi đến nhà thờ vào đúng ngày gia đình em gặp anh."

"Và cũng là một việc tốt, nhưng vì bọn mọi rợ thật dễ đoán trước."

Nàng nở ra cười. "Đừng có cho bọn họ biết là anh đã ép buộc họ vào ngày đó, khi mà họ thực sự nghĩ đó là ý của mình."

"Dù sao đi nữa thì họ cũng chẳng tin đâu, và cảm ơn là, em chỉ có một người anh trai ở đây lúc này – một là quá nhiều, nhưng anh có thể chịu đựng."

“Anh sẽ không bao giờ thừa nhận là các anh trai em không tệ như anh, đúng không? Drew gần đây thậm chí đã giúp giải thoát Jemery khỏi cái xích-chân mà nó không muốn, mà chẳng cần được yêu cầu.”

“Sự giúp đỡ của hắn đã được ghi nhận. Ghét phải nói điều này, nhưng anh nợ hắn một điều đó. Chỉ cần đừng nhắc hắn những gì anh làm. Anh nhất định hy vọng là hắn quên.”

“Oh, lịch sự làm sao. Anh ấy chẳng mong được trả lại. Nhà Andersons không như thế và anh biết điều đó.”

“Anh không đồng ý, George. Mọi người đều như thế nếu khó khăn đủ lớn. May mắn là, hắn ta có tới bốn anh em trai để trông cậy trước khi hắn nghĩ tới việc quay sang ông em rể nhờ giúp đỡ. Và nghe có vẻ như Tony đã đến rồi,” anh nhả mặt nói thêm khi cả hai người nghe thấy tiếng ầm ĩ dưới nhà. “Em thực sự nên chỉ cho con gái chúng ta tiếng eng éc đó là một thói quen của những con lợn, không phải của những quý cô trẻ tuổi.”

Thích thú vì phản ứng của chồng nàng với tiếng ầm ĩ la hét của con gái họ và con gái Tony, nàng cười toe toét với anh “Đừng làm điều gì không tốt. Anh biết rất rõ Jack và Judy không thể bị chia cắt. Nếu không thấy nhau sau vài ngày, chúng đơn giản không thể ngăn phần khích khi gặp nhau được.”

“Và nó tạo nên âm thanh ồn ào khủng khiếp đó.”

“Điều đó nhắc em rằng. Jacqueline thực sự mong đợi chuyến đi này, nhưng em không nghĩ con bé đã hiểu được chuyện nó không trông thấy Judith hàng tháng trời khi chúng ta đi.”

James thầm rên rỉ, khá nhận thấy những suy nghĩ của nàng sẽ đi đến đâu. “Em để lại hai đứa sinh đôi cho Regan, nhưng bây giờ em muốn ghi tên chúng vào danh sách hành khách? Anh của em sẽ không đời nào đồng ý. Em có tin vào điều đó.”

“Tất nhiên là anh ấy sẽ. Trên hết, đó sẽ là một chuyến đi mang tính giáo dục, cho tất cả những quý cô đến thăm nước Mỹ. Chúng đã chẳng bao giờ được ra khỏi nước Anh, cả hai đứa.”

“Điều gì sẽ xảy ra với Tony khi chú ấy mất đứa con gái duy nhất?”

“Sẽ chỉ nhắc nhở chú ấy rằng nó cho chú ấy thời gian một mình với Roslynn.”

Anh kéo nàng trở lại vòng tay mình. “Và khi nào thì anh có thời gian một mình với em đây?”

“Anh muốn à?” nàng gần như rên lên, quấn tay mình vòng quanh cổ anh khi nàng dựa vào anh.

“Luôn luôn.”

“Sau đó em sẽ nghĩ về một số thứ, anh có thể tin vào điều đó.”

Chương 5

“Hai tuần không buồn chán chút nào, và cậu chỉ còn ba ngày trước khi cưới. Điều đó cho cậu thời gian để đổi ý, đúng không? Mẹ nàng là một thiên tài nếu cậu hỏi mình. Sau này có khi cậu phải cảm ơn bà ấy đấy.”

Cả bốn người đàn ông nhìn chăm chăm vào Percival Alden như thể cậu ta bị mất trí. Chuyện này không phải là một việc bất thường. Nó xảy ra mọi lúc, thực sự vậy. Percy, như bạn bè thường gọi anh, có thể được mong chờ nói những thứ lố bịch nhất, thậm chí tồi tệ hơn, nói những điều anh không nên với nhằm người, mà thường dẫn tới kết quả một trong những người bạn của anh càng chìm sâu vào rắc rối. Và thêm vào phần kỳ lạ là, Percy chẳng hề cố ý làm thế, nó đơn giản là càng làm Percy trở thành Percy mà thôi.

Ngay giờ đây, chỉ mình Jeremy Malory là đang nhìn chăm chăm vào Percy vì ý kiến vừa mới nêu ra. Những người đàn ông khác trong căn phòng rất thích thú, mặc dù hầu hết trong số họ cố gắng một cách đáng khâm phục để không thể hiện ra. Nhưng Jemery là người duy nhất đang buồn chán vì bị từ chối đến gần Danny, người con gái đã chiếm được trái tim anh, trong khi mẹ nàng chuẩn bị cho đám cưới của họ. Để có thời gian một mình với con gái là mục đích thật sự của Evelyn Hillary khi bà yêu cầu Jemery hầu như hai tuần trước về nhà để đợi ngày thành hôn của mình. Anh không nên ghen ty với bà về điều đó, bà đã nói vậy, và anh thực sự không. Mẹ và con gái đã bị chia cắt suốt bao năm, sau cùng, Danny đã lớn lên trong khu ổ chuột ở London, không hay biết nàng là ai hay nàng vẫn còn có một người mẹ đang sống khi nàng nghĩ rằng cha mẹ đều đã chết. Và họ chỉ vừa mới đoàn tụ.

Biết được việc đó không khiến cho Jemery dễ dàng chịu đựng cuộc chia ly hơn. Anh chỉ vừa mới nhận ra rằng những gì anh cảm thấy với Danny là thật, và những người nhà Malory không chịu khuất phục dễ dàng trước tình yêu. Họ là một gia đình đã sản xuất ra những kẻ phóng đảng khét tiếng nhất London, bao gồm cả Jemery, và không ai trong số họ đã từng xử lý xúc cảm đó một cách nông nổi khinh suất một khi họ đã trải qua.

Drew Anderson là người duy nhất trong phòng sinh hoạt gia đình, nơi mà những người đàn ông tụ tập lại sau bữa tối, không thêm che đậy sự thích thú của mình với ý kiến của Percy. Trong tất cả những người nhà Malory anh có lẽ thích Jemery nhất, vì họ có rất nhiều điểm chung, hay ít nhất là họ đã có trước khi Jemery từ bỏ cuộc sống độc thân. Jemery cũng là cháu trai của anh trên danh nghĩa (*tức là qua việc kết hôn của Georgina và James*), hay cháu trai-kế, nhưng lại không có chung huyết thống.

Thậm chí thú vị hơn nữa là Jemery, người được biết là tửu lượng cao đến nỗi mà cậu ta chưa từng trải qua tình trạng say rượu thực sự nào, ngy cả khi đã hạ gục hết mọi tay bợm nhậu, trông có vẻ đang thay đổi cái kỷ lục đáng tự hào đó của mình tối nay. Cậu ta đã tới với một chai rượu brandy trên tay, uống hết một chai nữa trong suốt bữa tối, và nhanh chóng chuyển sang chai thứ ba. Thật không thể tin được khi cậu ta chưa lặn kênh ra sàn nhà, nhưng trong mắt cậu ta có một ánh nhìn đờ đẫn nói lên rằng cậu ta đã ngấm hơi men – lần đầu tiên trong cuộc đời

mình, khi câu chuyện đi tới thời điểm này.

Bố cậu, James, chưa để ý đến. Chú cậu Anthony quá bận bịu cố gắng không cười để mà chú ý. Percy chỉ quan tâm đến những thứ cậu ta không nên, vì thế cậu ta không nêu ý kiến của mình về việc đó. Nhưng Drew, một người nhà Anderson trong chiến tuyến khác của địch, không gặp khó khăn gì để nhận thấy nỗi đau khổ của Jemery và những gì cậu định làm về chuyện đó.

Những kẻ buồn đời đắm chìm trong rượu. Thật quá buồn cười. Nhưng Drew hầu như có thể thông cảm. Cô dâu đẹp đến kinh ngạc, anh đã từng cân nhắc theo đuổi theo nàng khi anh nghĩ nàng chỉ là hầu gái trên gác nhà của Jemery. Nhưng Jemery đã xác lập chủ quyền với nàng và nói thẳng điều đó. Và không có người phụ nữ nào đáng để đánh nhau, theo quan điểm của Drew. Nếu anh không thể có một người phụ nữ, người khác sẽ có nàng. Anh không hề câu nệ đến từng chi tiết và không sớm quàng vào cái cảm xúc quá lạ lẫm với mình. Ở tất cả các bến cảng mà anh đi qua, đều có một người phụ nữ đang đợi để đón chào anh với vòng tay rộng mở. Không phải anh đã cố gắng chú ý để có một “người tình” ở tất cả các cảng, như em gái anh thích nói thế. Anh chỉ là một người đàn ông yêu phụ nữ, tất cả phụ nữ, và những người mà anh yêu mến chăm sóc đến đều hy vọng mình sẽ là “bến cảng” cuối cùng của anh. Không phải là anh đã từng cho họ lý do để nghĩ rằng anh sẽ ổn định cuộc sống. Anh không nói dối họ, không cho họ lời hứa, và khi anh ra biển anh không đòi hỏi họ chung thủy hơn anh đã từng.

Georgina và vợ Anthony vào phòng sinh hoạt gia đình bước khi Jemery kịp quay lại làm nổ tung bạn mình. Bây giờ, có thêm một người phụ nữ xinh đẹp khác, Rosslyn Malory, Drew nghĩ. Anh đã nghe nói Anthony chiếm được trái tim của người phụ nữ này như thế nào. Nàng cần một người chồng để bảo vệ nàng khỏi tên anh họ vô lương tâm - người cố gắng đánh cắp tài sản của nàng. Anthony tự nguyện, trước sự ngạc nhiên của gia đình. Anh ta là một tên trác táng khác mà họ đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ kết hôn. Drew có thể nói một điều về những người đàn ông họ Malory: họ chắc chắn có khẩu vị phụ nữ tốt. Và James Malory đã làm một cú chộp giỏi nhất trong bọn họ, theo quan điểm của anh, vì James đã làm cho cô em gái duy nhất nhà Andersons phải lòng. Hẳn không xứng đáng với con bé, tất nhiên. Không người anh trai nào của nó nghĩ là hẳn ta xứng. Nhưng không thể chối cãi rằng hẳn làm con bé hạnh phúc.

Drew sẽ không mong đợi bị giam cầm trên cùng một con tàu với tên em rể kinh khủng này, nhưng anh chắc chắn vui thích khi anh sẽ có nhiều thời gian hơn với em và cháu gái của mình, vì anh không đến London thường xuyên. Quá tệ khi James không bị bỏ lại. Anh phải gợi ý chuyện đó. Anh có thể chăm sóc tốt gia đình của James, vì họ cũng là gia đình của anh. Và anh chắc chắn rằng James thực lòng không muốn đi, khi hẳn ta đã có những kỷ niệm tồi tệ vào lần cuối cùng đến Bridgeport.

Gợi ý chuyện đó cũng chẳng hại gì, Drew nghĩ. Còn một tuần nữa trước khi họ ra khơi, ít nhất đủ thời gian để James cân nhắc việc ở nhà. Cũng đủ thời gian cho Drew xem Jemery “mang dây buộc mình”, và xót xa cho một tên độc thân kinh niên rời bỏ hàng ngũ. Nếu anh có bao giờ trở nên ngu ngốc mà làm thế, anh hi vọng có ai đó bắn mình đi cho rồi.

Drew đang vội. Anh vừa được báo là tàu của em trai anh Boyd, The Oceanus, thả neo ở cảng để chờ đóng thuế đi biển. Sẽ phải mất nhiều ngày trước khi nó tìm được chỗ neo đậu bởi vì còn cả một hàng dài các con tàu khác. Nhưng điều đó không có nghĩa là Boyd đã không vào bờ, và nếu không, Drew sẽ tự tìm một chiếc xuồng nhỏ để đến thăm Boyd.

Anh đã không biết rằng Boyd lên kế hoạch dừng lại ở Anh, nhưng sự tính toán thời gian của nó không thể nào tuyệt hơn. Cả gia đình đã quay lại London hôm qua vì lễ cưới của Jemery và sẽ ra khơi đến Connecticut trong vòng ít hơn một tuần nữa. Anh đã đi xuống bến tàu hôm nay để cho thuyền phó boong biết rằng họ sẽ ra khơi sớm hơn so với dự kiến.

Anh thực sự mong thấy The Oceanus ở Bridgeport, vì nó thường chuyên chở đường và thuốc lá từ Tây Ấn đến các quốc gia phía đông bắc. Anh đã mong chờ cuộc sum họp với ông em út của mình. Đó là lý do chính để anh ra khơi trở về cảng nhà của họ.

Nếu Boyd đến Anh chỉ đơn thuần là để thăm Georgina, thì sau đó nó có thể sẽ thích lái thuyền về nhà với Drew trong chuyến đi này. Giờ đây, đó là một suy nghĩ dễ chịu, đặc biệt là từ khi ông em rể của họ, James không thêm để ý đến lời gợi ý và vẫn quyết tâm ra khơi với vợ và con gái mình. Drew có thể nhờ tới quân tiếp viện để đối phó với tên Malory khó tính đó. Georgina và Boyd là hai người nhà Anderson duy nhất không chỉ huy con tàu của chính mình. Con bé chẳng bao giờ muốn và có lẽ sẽ tự mình cãi nhau với cả năm ông anh nếu nó đã từng nảy ra ý nghĩ đó. Boyd đơn giản là không muốn. Nó yêu việc ra khơi, nó chỉ không có khao khát nắm quyền điều khiển.

Họ đã luôn nghĩ rằng đó là do căng thẳng quá và nó chỉ cần có thời gian để vượt qua điều đó, và cuối cùng nó sẽ trở thành thuyền trưởng tàu The Oceanus khi sẵn sàng. Nhưng cuối cùng nó đã thừa nhận là nó thấy không cần thiết thực hiện việc đó, khi mà nó đơn giản là thích du lịch biển mà không có trách nhiệm thường trực nào, và do nó trả lương cho các thuyền trưởng bằng tiền túi của mình, các ông anh trai không còn lý do để phàn nàn nữa. Vì sự hiện diện của Boyd chẳng ảnh hưởng tới việc The Oceanus có tiếp tục hành trình được hay không, nó có thể đồng ý đi với anh, Georgina và gia đình của con bé trên The Triton.

Tiến nhanh về phía cầu tàu đông đúc đến Skylark Office, nơi mà anh hy vọng tìm thấy Boyd nếu cậu ta đã cập bờ, Drew ít chú ý tới xe cộ, chỉ đơn thuần là tránh khỏi chúng. Nhưng thật khó để lờ đi người phụ nữ sắp ngã ngay trên đường đi của anh.

Đó chỉ là một phản ứng đơn thuần khi cầm chặt cánh tay cô ta để giữ cho cô khỏi ngã. Anh thực sự không chú ý lắm đến cô bởi đôi mắt anh gắn vào hai gã đang bước ra sau cô gái – người mà lao về phía trước đúng lúc mà Drew đặt cô trở lại đôi chân mình.

“Thả tôi ra.” Cô ta cầu nhàu với anh, và anh làm vậy.

Anh không chắc là hai gã đàn ông kia có thực sự đi với cô ta hay không, bởi vì bây giờ khi cô ta đã đứng vững vàng trên đôi chân của mình, họ do dự sau cô, cố làm ra vẻ như thể họ không để mắt đến cô. Kỳ cục thật. Drew liếc nhìn lại cô gái để xem tại sao cô ta lại không tán thành sự

giúp đỡ của mình, và quên mất toàn bộ đội hộ tống của cô.

Đôi mắt xanh lơ nhạt màu nhất mà anh từng nhìn thấy, được viền bởi hàng mi đen đang nhìn trùng trùng vào anh. Chúng mang vẻ đẹp khiến anh sững sờ tới mức phải một lúc sau anh mới nhìn thấy toàn bộ con người nàng.

Drew thường không bị đơ như thế. Bị quyến rũ thì, chắc rồi. Nhưng một người đàn ông đã từng theo đuổi những phụ nữ đáng yêu nhất (trong những người đáng yêu) trên thế giới thì việc đứng đó á khẩu chắc chắn không phải lúc nào cũng xảy ra. Cô gái này xinh xắn, đúng thế, nhưng nhiều cô gái khác có sắc đẹp vượt trội hơn nàng. Cái mũi ngộ nghĩnh, đôi lông mày đen hơi cong, có thể bởi cái cau mày của nàng. Nhưng đôi môi nàng đầy đặn, căng mọng một màu đỏ sậm, mà không thứ thuốc màu nào có thể tạo ra. Anh đoán có thể bởi nàng đã cắn môi suốt.

Mái tóc đen được buộc chặt theo một kiểu khéo léo. Chiếc váy và mũ gần như là đồng màu xanh với đôi mắt của nàng. Nàng ăn mặc như một quý cô thời trang cao cấp, và còn cả làn da rám nắng ánh vàng lộng lẫy mà những quý cô Anh quốc bình thường sẽ không bao giờ có được. Anh cược là gần đây nàng đã đến miền khí hậu ấm áp hơn.

Có phải chính điều đó làm anh sững sờ hay không, làn da rám nắng đậm màu hơn hẳn đôi mắt nàng. Hay đôi môi căng mọng đầy tội lỗi? Hay đơn giản là bởi vì nàng đang trùng trùng nhìn anh khi mà anh đã giúp nàng.

“Tôi có nên để em ngã xuống dưới chân mình không, hả em yêu?” anh hỏi

“Xin lỗi?”

“Em gần như đã ngã.” Anh nhắc nàng. “Hay việc đó đã bay ra khỏi tâm trí em rồi? Tôi biết tôi luôn có ảnh hưởng đó tới phụ nữ, làm phân tán mọi suy nghĩ của họ,” anh thêm vào với cái cười toe toét như trẻ con.

Thay vì tỏ ra duyên dáng trước cơn giận dữ của mình như anh mong đợi, lời nhận xét của anh làm nàng hít vào một cách phẫn nộ và buộc tội, “Ngài đã làm thâm cánh tay tôi, đồ thô lỗ.”

“Tôi đã làm thế ư? Để tôi xem nào.”

Nàng giật mạnh tay mình ra khỏi tầm với của anh. “Tôi không nghĩ vậy. Nếu ngài quả thực cố gắng giúp đỡ, xin cảm ơn. Nhưng lần sau đừng làm một tên thật thô lỗ như thế nữa.”

Nụ cười biến mất, Drew đáp trả, “Sẽ không có lần sau đâu, bởi vì nếu cô lại sảy chân, tôi sẽ suy nghĩ lại về việc cố gắng đỡ cô. Sự thật là, tôi chắc là mình sẽ để cô ngã. Chúc một ngày tốt lành, quý cô.”

Anh nghe thấy tiếng thở hổn hển của nàng vì bị lảo nhục khi anh bước đi. Âm thanh đó thật ngọt ngào, nhưng không mang lại nụ cười cho anh được. Con bé vô ơn, anh nghĩ. Anh quá bức mình để mà cảm thấy thôi thúc được quay lại nhìn nàng, điều không bình thường với anh chút nào khi anh gặp phải một phụ nữ đẹp. Anh chỉ băng nhanh qua đội hộ tống của nàng, nếu quả

thực đó là đội hộ tống của nàng. Thật tệ là không ai trong số họ phản đối.

Chương 7

Cảng London thật náo nhiệt với những hoạt động, nhưng nó không khác mấy so với lần cuối cùng Gabrielle đến đó, khi nàng lên đường ba năm trước đến Caribbean, đầy niềm tin rằng mình sẽ tìm được cha. Việc cập bến của những chiếc tàu biển lớn giải thích cho sự chậm trễ của những chiếc xe ngựa phụ chở hàng trong ngày, đang chờ hàng hóa từ tàu đến kho hàng hay thẳng đến chợ. Những âm thanh, mùi vị gần như thân thuộc, đã làm nàng quá xao lãng đến mức không nhìn thấy chiếc xe ngựa sắp đâm vào mình, hay người đàn ông đã giữ nàng khỏi ngã. Nếu có thể thấy anh ta trước, nàng sẽ không bị bất ngờ ngay lập tức trước sức hấp dẫn mà nàng cảm thấy, và sẽ không tự biến mình thành kẻ ngốc vì điều đó. Ôi trời, trong cuộc đời nàng chưa bao giờ cư xử một cách thái quá như thế, sau tất cả những gì mà anh đã cố giúp nàng.

Tàu của nàng đã tới Thames sáng sớm hôm đó, nhưng mất gần như cả ngày trước khi các hành khách ngồi thuyền vào bến. Nàng vui mừng vì sự chậm trễ này. Nó cho phép nàng thuê phòng nghỉ vào buổi tối và trì hoãn việc đưa lá thư trong túi nàng. Hai gã thủy thủ của cha đang đi cùng giữ một khoảng cách kín đáo phía sau nàng, hai người mà ông tin cậy nhất, Richard và Ohr. Họ được gửi sang Anh cùng để bảo vệ nàng, và đảm bảo rằng quý ông – người mà nàng đưa thư tới – đáp ứng yêu cầu của cha nàng. Hai gã đàn ông này là những người đi kèm không thích hợp nhất có thể tưởng tượng ra, ầy thế mà, nếu họ không hộ tống nàng, nàng không chắc mình có thể vượt qua chuyện này.

Nàng sẽ phải sẵn chõng theo cung cách phô trương được giới quý tộc Anh ưa chuộng. Nàng đã được gửi đi tới trước cùng với những người đi kèm để bắt đầu chuẩn bị một cái tủ quần áo mới lộng lẫy cho cái lý do chính đáng đó, và để bắt kịp cuối mùa Vũ Hội hè. Cha nàng vương vào vụ chuộc lại hai con tin, nên ông chưa hoàn toàn rời đi được, nhưng ông hứa sẽ đến với nàng trong một hay hai tháng nữa. Nàng tranh cãi là nàng có thể chờ ông. Ông cãi lại rằng việc đó không chờ được. Ông đã thắng.

Margery cũng đã trở về nhà. Không ngạc nhiên khi Margery đã nhất quyết phản đối đưa nàng về Anh quốc mà không có một người đi kèm thực sự nào, và bà nhận lấy vai trò đó, nhưng không giống Gabrielle, bà đã nhớ quê hương họ khủng khiếp. Bà bị kích động trong suốt cuộc hành trình về việc cuối cùng cũng được về nhà. Ngay sau khi họ tới bến tàu, bà vội vã tìm cho họ một cái xe ngựa để đi, một nhiệm vụ không đơn giản khi mà có quá đông chuyển đi hôm đó, nhưng khẳng khẳng là bà biết cách làm thế nào để không bị từ chối và bà chỉ mất một giờ đồng hồ để chứng minh điều đó, làm Richard trêu chọc bà suốt trên đường tới quán trọ.

Gabrielle cố gắng không nghĩ tới cái gì đang làm nàng e sợ ngay lúc này. Thay vào đó nàng nghĩ tới quãng thời gian ở Caribbean với cha. Cho đến gần đây không ai trong hai người nghĩ đến sự bất lợi của việc nàng nơi đó cùng với ông, điều mà làm nàng sẽ bỏ lỡ tất cả những thứ mà một quý cô trẻ người Anh đến tuổi lấy chồng nên làm sau khi tròn mười tám. Mặc dù nàng không thể nói rằng mình hối tiếc vì điều đó. Chẳng có gì có thể khiến nàng bỏ lỡ những năm tháng tuyệt vời đó cùng cha mình.

Hai người đàn ông tham gia bữa tối cùng Gabrielle và Margery, ở lại bầu bạn với nàng. Ohr đang chơi bài cùng Margery, người đã mệt lử với sự hưng phấn được trở về nhà của mình, nên không quan tâm lắm đến cuộc chơi hay trò chuyện. Trong thủy thủ đoàn của Nathan, Ohr đi theo ông lâu nhất. Gã cũng lấy cả đồng tên giả, như tất cả bọn họ, nhưng Ohr tình cờ lại là tên thật của gã. Nếu có tên họ đi cùng, gã chẳng bao giờ phiền đề cập đến nó.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng gã tự gọi mình bằng một thuật ngữ hàng hải (*có khi vì nghe lạ nên ai nghe thấy cũng nghĩ là hấn dùng tiếng lóng của dân thủy thủ gọi mình, cũng coi như biệt danh mà ko biết đó là tên thật*) khi giới thiệu. Gabrielle cũng đã nghĩ vậy. Đó là lý do tại sao gã luôn “chẳng đánh mà khai” rằng tên gã được đánh vần với âm “h”. Việc gã trông như có nửa dòng máu phương Đông, thậm chí còn để mái tóc đen dài quá mức thành một cái bím sau gáy, làm mọi người không thắc mắc gì về điều đó. Họ đơn giản thừa nhận, mà không cần biết thêm, đó là một cái tên phương Đông.

Cao hơn sáu feet, gã có một gương mặt trông trẻ hơn. Gã từng một lần nhắc đến cha gã đã từng là một người Mỹ bơi thuyền đến vùng Viễn Đông. Ohr đã gia nhập đội thủy thủ trên một con tàu Mỹ quay về phương Tây – phía bên kia thế giới, với ý định đi tìm cha, gã chẳng bao giờ đi đâu đó để thử, và thay vào đó đã trở thành một tên cướp biển.

Người thủy thủ thứ hai mà cha nàng sai đi để trông chừng nàng tên là Jean Paul và cũng có hàng đồng tên giả khác. Nhưng anh đã bí mật tiết lộ bí mật với nàng khi họ trở thành bạn bè rằng tên thật anh là Richard Allen. Anh đã kể với nàng rất nhiều, nhưng không nhiều hơn về quá khứ của anh, hay anh thực sự đến từ đâu, và nàng chẳng bao giờ thúc ép. Anh không lớn tuổi hơn Gabrielle là mấy, và anh nổi bật lên trong đám cướp biển không phải vì anh quá cao và đẹp trai, mà bởi vì anh luôn luôn sạch sẽ một cách tử mỹ, cả cơ thể lẫn quần áo.

Anh có một bộ tóc đen dài và tết thành đuôi sam ở đằng sau, giữ cho gương mặt mình được cạo trọc bộ ria mỏng. Quần áo anh sắc sảo như những người khác nhưng sạch không tỳ vết, và đôi boots của anh luôn sáng bóng. Mặc dù, anh không đeo trang sức lòe loẹt, chỉ là một chiếc nhẫn bạc với vài cái lông ngỗng trên đó. Anh có một đôi vai rộng nhưng lại mảnh dẻ, và đôi mắt xanh lá cây linh lợi. Hàm răng trắng vụt lóe sáng khi mỉm cười hay cười phá lên. Gabrielle thấy anh lôi cuốn, một người đàn ông trẻ vui vẻ.

Richard luyện trọng âm Pháp của mình chăm chỉ, mặc dù nó vẫn tồi như lần đầu nàng gặp anh. Ít nhất thì anh đã ngừng thốt ra từ “Chết tiệt” khi xúc động, một sự tố cáo chết người với quốc tịch thực sự của anh.

Nàng đã từng một lần hỏi anh tại sao phải lo lắng giả vờ mình là một người Pháp khi mà những cái tên giả là đủ với hầu hết mọi cướp biển rồi. Anh chỉ đơn thuần nhún vai và nói rằng anh không muốn giống những tên cướp biển còn lại và anh quyết tâm có lối cải trang thật tốt trước khi bỏ nó.

Richard đã nói với nàng một lần chuyện đó khi anh muốn một khởi đầu lãng mạn với nàng, nhưng anh sợ cha nàng sẽ “xử lý” mình nếu làm thế, vì vậy anh cố gắng chống lại sự thôi thúc

đó.

Nàng đã cười. Anh là một người đàn ông trẻ tuổi hấp dẫn, hài hước và táo bạo, nhưng nàng chưa từng một lần cân nhắc đến bất cứ điều gì vượt xa tình bạn của họ. Nàng chỉ gây dựng một mối quan hệ thuần khiết với người đàn ông trẻ đẹp trai như Richard Allen không có nghĩa là nàng không gục ngã trước một vài sự hấp dẫn lãng mạn suốt bao năm ở Caribbean. Tuy vậy, nó không hại gì vì hầu hết họ đều là thủy thủ, trừ Charles, bởi vì một người đi biển là loại đàn ông cuối cùng mà nàng muốn lấy làm chồng, nàng đã lớn lên mà điều đầu tiên hiểu được là bọn họ thường xuyên về nhà đến mức nào.

Khi nàng kết hôn, người đàn ông đó sẽ thực sự phải chia sẻ cuộc sống với nàng. Đó là thứ nàng hình dung. Nếu mỗi lần anh ta biến mất hàng tháng trời như những thủy thủ khác, nếu nàng cuối cùng lại phải sống cô đơn một mình thì rất cuộc, hôn nhân có lợi ích gì chứ?

Mẹ nàng đã có quan điểm tương tự. Thường xuyên qua bao năm, bà đã nói với Gabrielle rằng thật là vô nghĩa khi yêu một người ông yêu biển cả. Sự cạnh tranh thật quá lớn lao.

“Sao lại để hấn làm phiền em thế, *chérie*?” Richard hỏi khi nàng bước vào phòng.

Nàng biết chính xác người mà anh nói đến – người đàn ông đẹp trai mà nàng gặp ở bến tàu – vì nàng đã cố gắng giữ “hấn” ra xa tâm trí nàng. Nhưng không có câu trả lời nào mà nàng muốn chia sẻ, thay vào đó nàng nói, “Em không buồn.”

“Em gần như làm gãy cổ hấn”

“Vô lý. Em chỉ bị sưng sốt thôi.” Nàng trả lời. “Cái xe thồ đó sẽ va vào em, nếu anh ta không tóm lấy em. Nhưng anh ta kẹp tay em mạnh quá nên em nghĩ là em sẽ đỡ đau hơn nếu ngã xuống đất, vì thế anh ta không thực sự hữu ích tí nào.”

Đó là lời nói dối rành rành. Richard nhướn một bên lông mày ngụ ý rằng anh nghi ngờ điều đó, làm nàng đỏ mặt và thử một lý do khác.

Nàng tiếp tục, “Em khá là căng thẳng từ khi chúng ta bắt đầu ra khơi.”

“Kéo buồm lên.” Miss Carla la oai oái.

Tất cả bốn đôi mắt quay về phía con vẹt màu xanh lá cây sáng trong cái lồng sọc gỗ bé tý (*loại lồng có thanh dọc ở các mặt để nuôi chim – như ở Việt Nam mình ý*) mà nó thường bị nhốt vào. Con chim thuộc về Nathan. Nó như một người bạn thân thiết khi đậu trên vai của ông, nhưng bất kỳ ai khác nó đều coi như kẻ thù.

Trong suốt năm đầu tiên, bất cứ khi nào Gabrielle cố gắng cưng nựng con chim hay cho nó ăn, nàng thường giật lại với ngón tay đang nhỏ máu. Mặc dù vậy, nàng đã bền bỉ, đủ để Miss Carla cuối cùng cũng “về phe địch” (*nghĩa là con chim cuối cùng cũng có cảm tình với Gabrielle*), và khi đó, Nathan tặng nàng con chim vào năm thứ hai trên đảo. Vốn từ của con vẹt cho đến thời điểm đó chỉ là về biển cả và sự chê bai mẹ nàng. Thậm chí cái tên mà Nathan đặt cho con chim cũng

chủ tâm sỉ nhục mẹ nàng. Ông thấy thú vị khi dạy nó nhưng cụm từ như “Carla là con chim ngu ngốc”, “Tôi là một mục già,” và một câu tệ hơn nữa “Tên cóm đánh rơi cái quần đùi cho tôi.”

Ông đã rất xấu hổ khi lần đầu tiên nó kêu quang quác “Carla là một con chim ngu ngốc” ngay trước mặt Gabrielle, điều đó làm ông ngay lập tức tóm ngay lấy con chim ra biển để dìm chết nó. Gabrielle chạy theo cha để ngăn ông, mặc dù nàng tin chắc là ông sẽ không thực sự giết chết Miss Carla, và sau đó họ đều cười về chuyện đó.

Ohr hất khăn ăn tối vào chuồng chim, làm nó vỗ cánh ba lần và tiếng “Cô gái hư, cô gái hư” thoát ra. Richard cười khoái trá với con chim, nhưng ngay sau đó quay trở lại đúng chủ đề, anh hỏi Gabrielle, “Em căng thẳng về việc kết hôn?”

Câu hỏi khiến nàng cười trừ. “Kết hôn? Không, em thực sự mong sẽ gặp tất cả quý ông bánh bao sẽ đến London trong mùa Vũ Hội. Em hy vọng sẽ yêu một trong số họ,” nàng nói thêm với một nụ cười.

Điều đó đúng, nhưng nàng chỉ không chắc mình muốn sống ở Anh quốc lần nữa, khi mà nàng đã yêu hòn đảo rất nhiều. Và nàng chắc chắn không thích cái ý tưởng phải sống thật xa cha mình. Nhưng nàng vẫn hy vọng là nàng sẽ thuyết phục được người đàn ông mà nàng kết hôn rồi đến Caribbean hay, ít nhất là, đến đó một thời gian mỗi năm. “Nhưng việc phải nhờ tới sự giúp đỡ của một người đàn ông em không biết mà cha biết rõ, ừm, em thực sự ghét nó,” nàng nói thêm. “Ông ta có thể sập cửa vào mặt chúng ta, anh biết đấy.” Nàng có thể hy vọng.

“Chúng ta ở đây để chắc chắn rằng ông ta không làm vậy,” Ohr lặng lẽ nói.

“Đó đó! – nàng kêu lên. “Rồi chúng ta sẽ phải ép buộc ông ta, và chẳng ai làm thế với những quý ông Anh cả. Có ai trong hai người quen biết ông ấy, hay biết cha tôi đã giúp đỡ ông ấy ra sao để đổi lại ân huệ này đâu cơ chứ?”

“Chưa từng gặp ông ta.” Richard đáp.

“Ta đã, mặc dù ta không biết ông ta là một tên quý tộc,” Ohr nói. “Theo sự hiểu biết nông cạn của ta về mấy gã quý tộc, họ là kẻ hợm hĩnh – những người bẻ vụn bất kỳ biểu hiện công kích nhỏ nhất nào.”

Nàng không thể nói là Ohr đang nói đùa hay không, nhưng Richard có cái nhìn cẩu thả về nhận xét đó, điều mà rất thực tế. Ôi trời, chẳng nhẽ bạn nàng là một quý ông người Anh mà thậm chí chưa từng thể hiện ra ngoài? Nàng nhìn anh chăm chăm thật lâu, nhưng anh chỉ đơn thuần nhướn một bên lông mày lên với nàng. Anh có lẽ không biết là mình đã khuấy động tính hiếu kỳ của nàng khi phản ứng với lời nhận xét của Ohr.

Nàng đẩy suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình. Dù gì thì nó cũng thật ngớ ngẩn. Một người đàn ông người Anh có thể trở thành cướp biển, nhưng một quý ông người Anh chắc chắn sẽ không. Và quý ông mà họ sẽ viếng thăm ngày mai có thể là kẻ công tử bột hạng nhất, nhưng nó không xóa được sự nghi ngờ của nàng. Nàng chỉ thấy xấu hổ khi nhận một sự báo đáp mà mình lại chẳng phải là người từng giúp đỡ. Nàng lại là người cuối cùng phải chịu ơn, và nàng ghét điều đó.

Nàng đã khôn lớn và thay đổi rất nhiều so với ba năm về trước. Nàng nhận ra mình tháo vát, nếu có chuyện gì cần hoàn thành nàng có thể sắp xếp hoàn thành nó. Nàng đã sống sót khi cơn bão lớn tấn công trong lúc cha đang ở xa, nàng và Margery đã xông vào giúp đỡ cứu thị trấn sống lại. Nàng đã bị bỏ lại một mình chỉ với Margery hàng tuần mỗi khi cha nàng ra khơi mà không có nàng, và nàng thích tự mình ra quyết định.

Nàng thích săn tìm kho báu với cha, và nàng sẽ nhớ những cuộc phiêu lưu ấy khi nàng kết hôn. Nhưng chủ yếu, nàng không thích lại phải dựa dẫm vào người khác phục vụ nàng. Vì thế điều đó đơn giản ngược lại với sự thực bây giờ là nàng phải hỏi xin sự giúp đỡ của quý ông người Anh này.

“Chúng ta có thể luôn giữ ông ta để đòi tiền chuộc cho đến khi ông ta tìm được cho em một người chồng,” Richard nói với một cái cười toe toét.

Nàng nhận ra anh chỉ đang trêu trọc nàng và nàng đáp trả cái cười toe toét của anh, một điều về anh mà nàng phải nói là anh có tài kéo ai đó ra khỏi những suy nghĩ họ không muốn nghĩ tới. Và nàng cần ngừng nghĩ về cái gã cao ráo đẹp trai mà nàng gặp hôm nay.

Ôi trời, người đàn ông đó thật đáng kinh ngạc. Nàng đã chải rửa một thôi một hồi, như cách cha nàng có thể gọi cái kiểu đó, làm anh ta hoàn toàn sững sờ”. Chẳng nghi ngờ gì là nàng đã tự biến mình thành đũa ngọc. Nhưng nàng sẽ càng xấu hổ hơn nếu anh nhận ra cái liếc gọi tình của nàng, trước khi anh nhìn qua tình trạng của nàng. Anh là một người đàn ông cao lớn với mái tóc quăn màu vàng nâu phóng túng. Và nàng có thể thề là mắt anh màu đen, chúng thật tối. Đúng là mẫu hình chuẩn mực của một người đàn ông, nhưng anh cũng đẹp trai.

Nàng không cố ý gay gắt với anh ta như vậy, nhưng trái tim nàng đập thình thịch sợ hãi vì cái xe chở hàng va vào nàng, làm nàng mất thăng bằng. Cái kẹp tay của anh ta cũng còn hơn cả chặt. Và nàng đã sợ rằng Ohr và Richard, quá bảo vệ nàng, có thể gây ra một vụ ẩu đả vì anh ta đặt tay lên nàng.

Đó không phải là một nỗi sợ hãi ngu ngốc. Họ đã gây ra vụ ẩu đả mười phút trước đó khi một thủy thủ chỉ đơn giản là huých vào nàng. Họ gần như đã ném hấn ta ra ngoài cầu tàu xuống nước. Sau đó nàng đã bảo họ phải thận trọng hơn và đi sau nàng như những người hầu Anh quốc sẽ làm.

Sau đó, khi người đàn ông cao ráo đẹp trai nhìn xuống nàng với đôi mắt tối màu đó, cái nhìn chăm chăm của anh ta trở nên đầy nóng bỏng, nàng trở nên rối loạn. Và nếu điều đó chưa đủ tệ, khi anh trao cho nàng nụ cười toe toét đầy hấp dẫn, nàng cảm thấy có cái gì đó khuấy động từ sâu thẳm lòng mình. Thật bối rối bởi sau đó nó làm nàng mất một lúc để nắm được anh đang nói cái gì, giọng nàng trở nên sắc bén hơn là dục tính, đủ để làm anh trở nên thô lỗ.

Nàng thở dài với chính mình. Nàng có lẽ sẽ không bao giờ thấy lại anh. Nàng đã gặp những người Mỹ ở Caribbean đủ để nhận ra trọng âm của anh. Những người Mỹ đến thăm Anh quốc, nhưng họ không ở lại đây, và hầu hết họ thậm chí không thích nước Anh. Tại sao, đã rất lâu rồi kể từ khi hai quốc gia gây chiến tranh với nhau! Vì thế nếu nàng lại nhìn thấy anh chàng người

Mỹ đặc biệt đó, nàng sẽ ngạc nhiên. Từng phần của nỗi xấu hổ mà nàng đã cảm thấy hôm nay – vượt ra ngoài tư cách của nàng – sẽ quay trở lại ngay với nàng và có lẽ làm làm nàng cư xử một cách ngớ ngẩn lần nữa.

Chương 8

Thần kinh của Gabrielle gần như bị xé thành từng miếng khi họ gõ cánh cửa ở Quảng Trường Berkeley. Dinh thự nằm cuối con phố dành cho tầng lớp quý tộc. Mất đến nửa buổi sáng để tìm ra nơi ở của quý ông đó. Cha nàng chắc chắn không biết, vì ông không đã không thấy cái gã đó hơn mười lăm năm nay rồi. Tất cả những gì cha biết là ông ta đã trở lại Anh khoảng vài năm trước với con trai mình.

Nàng cố gắng trông đẹp nhất cho cuộc gặp gỡ này, và Margery đã giúp nàng vượt thẳng nếp quần áo, nhưng sự căng thẳng đang làm nàng cảm thấy mình như bước vào vạch xuất phát một chặng đua. Và nàng lạnh. Ôi trời. Giờ vẫn đang là mùa hè ở Anh! Nhưng nàng giờ đây quá quen với khí hậu ấm áp hơn ở Caribbean, và, thật không may, tủ quần áo hiện thời của nàng phản ánh điều đó.

Nàng chỉ có vài bộ váy hợp thời trang và thậm chí chúng được làm từ chất liệu tầm thường. Rất lâu về trước nàng đã vứt toàn bộ quần áo mà nàng mang theo khi rời Anh quốc, vì nó quá nóng so với thời tiết ở Caribbean. Bây giờ thì rương hòm của nàng đầy những chiếc váy và áo sơ mi nữ sáng màu bình thường, thậm chí không có lấy một cái váy lót.

Nàng có một cái ví đầy tiền để sắm sửa một tủ quần áo mới, nhưng nó sẽ không giúp nàng tạo nên ấn tượng tốt đẹp đầu tiên hôm nay. Nàng hi vọng chẳng có ai ở nhà, và hay thậm chí người đàn ông đó còn chẳng còn ở lại Anh Quốc. Nếu Richard và Ohr không đi với nàng, nàng sẽ không đứng đây bồn chồn cắn môi. Nàng sẽ lên chuyến tàu đầu tiên trở về St. Kitts.

Cánh cửa mở ra, Một người hầu đứng ở đó. Mặc dù vậy, có lẽ ông ta không phải là người hầu. Với bộ râu mỏng màu xám, chiếc quần cụt, và đôi chân trần, trông ông ta còn giống dân sống trên đảo hơn là họ.

“Có gì thì nói nhanh lên.”

Ohr, không biểu hiện gì, nói, “Có một lá thư cho chủ của ông, giao tận tay. Chúng tôi sẽ đợi bên trong.”

Gã không cho người đàn ông kia cơ hội để từ chối. Ông nắm lấy tay Gabrielle và đẩy nàng ngang qua chỗ thẳng cha đó.

“Từ từ đã đồ chết tiệt,” người đàn ông phản đối.

“Danh thiếp của ông đâu?”

“Lá thư là...”

“Có chuyện gì vậy, Artie?”

Mọi con mắt đổ dồn vào người phụ nữ xuất hiện ở một trong số cửa ra vào nơi tiền sảnh kéo dài – chỗ hiện giờ họ đang đứng. Người phụ nữ không cao lớn hơn Gabrielle, có thể kém một inch hay thấp hơn, với mái tóc và đôi mắt nâu sẫm màu. Quý bà trông vào khoảng ba mươi tuổi, với khuôn mặt sẽ vẫn đặc biệt đáng yêu ở bất cứ độ tuổi nào.

Cả ba vị khách đều bị lóa mắt bởi vẻ đẹp của cô đến nỗi không cất nên lời, làm cho người hầu tên Artie có cơ hội để nói, “Họ xông vào, George, nhưng tôi sẽ đuổi họ ra ngay.”

Người phụ nữ – tên George quở trách và nói, “Không cần.” Và sau đó cô mỉm cười với Gabrielle và thân thiện nói thêm, “Tôi là Georgina Malory. Tôi có thể giúp gì cho các bạn?”

Nỗi xấu hổ làm Gabrielle không trả lời nổi. Nàng cảm thấy như một tên ăn xin chết tiệt. Nàng không quan tâm là cha nàng đã giúp Quý ông Malory cái gì, ân tình đó có thể không đủ để mong chờ những người này sẽ tiếp đón và bảo trợ cho nàng trong Vũ Hội. Và nàng có thể mất tới hai mùa Hội mới kiếm được một ông chồng!

Lần đầu tiên ra mắt của một quý cô là một sự kiện trọng đại. Việc đó đòi hỏi phải tham dự thường xuyên các bữa tiệc, lên kế hoạch, trang bị một tủ quần áo mới, sắp xếp những người hộ tống và đi kèm thích hợp. Nàng và mẹ đã thường nói về chuyện này trước khi Carla gặp Albert. Và Carla quen biết đúng người. Bà vô cùng mong chờ mùa Vũ Hội của con gái mình ở London. Gabrielle cũng thế khi trở lại đây sau đó, thậm chí là ngay trên chuyến đi tới đây. Nhưng bây giờ khi tới lúc cần cầu xin sự giúp đỡ, nàng chỉ muốn quay lại Caribbean thôi.

Richard nói to lên với một nụ cười quyến rũ, thật chí là cời cái mũ vui nhộn của anh ra trước người phụ nữ. “Chúng tôi có một lá thư cho ngài Malory, thưa bà. Tôi dám hy vọng rằng ông ta không phải chồng bà chăng?”

“Đúng vậy đấy,” một giọng nói dễ nhận thấy không mấy thân thiện vọng xuống từ trên lầu. “Vì thế cậu nên bỏ ngay mắt ra khỏi vợ tôi hoặc là tôi sẽ xé xác cậu ra bằng tay”

Gabrielle liếc lên lầu và thực sự lùi một bước về phía cánh cửa. Ôi trời, nàng chưa từng thấy người đàn ông nào lực lưỡng, hay đầy đe dọa như vậy. Đó không phải là giọng nói không thân thiện của ông ta. Không phải tất cả. Không có thậm chí là một biểu hiện nhỏ trên gương mặt. Đơn giản là có một cái “thần” về ông ta cảnh báo rằng ông rất nguy hiểm, thậm chí là chết chóc... rằng họ nên tiến gần đến lối thoát gần nhất.

Với vẻ mặt vô cảm, người đàn ông không thể hiện ghen tuông ra ngoài, tuy vậy giọng nói của ông có hơi hướm ganh tỵ ghen ghen. Thật đáng tiếc là Richard đã đặt câu hỏi theo cái cách - ngụ ý là anh “có ý gì đó” với người phụ nữ, và thậm chí đáng tiếc hơn là chồng cô đã nghe thấy.

Gabrielle lắc đầu. Không, đây không thể là người đàn ông mà nàng sắp xin sự giúp đỡ. Đã có vài nhầm lẫn về phần cha nàng. Tất nhiên! Phải có nhiều hơn một quý ông Malory ở London. Họ đã đến nhầm nhà. Suy nghĩ ấy giúp nàng bớt căng thẳng; nàng định nói điều đó thì Ohr nói, “Chúng ta lại gặp nhau, Thuyền trưởng Hawke. Đã bao nhiêu năm rồi, ông có thể không nhớ...”

“Tôi chưa bao giờ quên ai.”

Gabrielle quay lại gửi cho Ohr một cái nhìn ngạc nhiên. Ôi giờ ọ, vậy là họ đã vào đúng nhà. Nhưng Ohr có thể nói cho nàng biết ông ta trông thế nào thay vì nhắc đến những tên công tử bột để lừa nàng. Và nàng không nghi ngờ gì Malory trông vẫn như thế khi Ohr gặp ông ta nhiều năm về trước. Không khí nguy hiểm vẫn không mất đi.

“Bọn tôi không dùng cái tên đó nữa,” Malory lạnh lùng tiếp tục. “Vì thế hãy xóa nó ra khỏi trí nhớ anh, hoặc là tôi sẽ làm.”

Đó là một lời đe dọa rõ ràng, cái thứ hai mới có trong vài phút. Nếu cái đầu tiên chưa gây ra phản ứng cho hai người hộ tống của nàng thì cái thứ hai chắc chắn làm được. Sự căng thẳng đang hiện hữu giữa ba người đàn ông.

Trong hàng ngàn tình huống gặp gỡ sẽ xảy ra mà nàng đã tưởng tượng, đây không phải là một trong số chúng. Nhưng nhưng nhờ đó, nàng đã có một cái nhìn hoàn toàn khác về giới quý tộc Anh. Nàng đã gặp rất nhiều người suốt bao năm khôn lớn, và không ai trong số họ có một tý đe dọa nào. Người đàn ông này còn hơn cả sự đe dọa thông thường. To lớn, tóc vàng, và quá vạm vỡ, sẽ không mất nhiều thời gian để ông ta xé xác ai đó bằng tay.

Malory tiếp tục bước xuống lầu. Gabrielle sẵn sàng bỏ đi trước khi có thêm bất cứ lời đe dọa nào thốt ra. Ohr thì không. Ông không nhắc đến bức thư, nhưng ông giơ nó ra trong tầm tay người đàn ông kia.

Nàng thầm rên rỉ. Nàng biết là nàng nên giữ lá thư bên mình thay vì đưa nó cho Ohr cầm mà. Nó được niêm phong. Không ai trong bọn họ đã từng mở nó. Nàng thậm chí không biết cha nàng đã thể hiện yêu cầu của mình – như một thỉnh cầu, hay như một mệnh lệnh? Ôi trời, ông sẽ không dám ra lệnh cho một gã đàn ông như thế này chứ, đúng không?

Nàng nín thở khi Ngài Malory mở bức thư và đọc lướt qua nó nhanh chóng. “Chết tiệt,” ông ta lẩm bẩm khi đã đọc xong. Gabrielle cảm thấy xấu hổ cùng cực.

“Cái gì vậy, James?” vợ ông hỏi, cau mày một cách tò mò.

Ông không nói gì, chỉ đơn thuần đưa lá thư để vợ mình có thể đọc. Cô không thốt ra lời nguyên rủa nào. Sự thật là, cô đã làm Gabrielle ngạc nhiên khi mỉm cười.

“Sao cơ chứ, chuyện này có vẻ vui mà,” Georgina tuyên bố, và có vẻ cô thực sự có ý đó. Sau đó cô liếc nhìn chồng. “Anh chưa đọc hết à?”

“Rồi, nhưng anh thấy là em vẫn chưa hiểu thấu ngụ ý của nó,” ông đáp trả.

“Nó có nghĩa là sẽ có rất nhiều bữa tiệc phải tham dự?” cô phỏng đoán.

“Không.”

“Nó có nghĩa là chúng ta sẽ trở thành một đám hơi bị đông, cùng với hai anh trai của em?”

“Không.”

“Vậy thì cái gì làm phiền anh, ngoài cái lời nhận xét đã khiêu khích màn ghen tuông hấp dẫn này của anh?”

Gabrielle có thể đoán. Mặc dù nàng chưa nói một từ nào, Malory phải làm ra vẻ như thế vì một đứa con gái cướp biển như nàng hoàn toàn không phù hợp để được chấp nhận hòa nhập vào tầng lớp này. Và tuy vậy tất cả những gì mà ông ta nói là “Cắn vào lưỡi em ấy, George. Anh chưa khi nào được gọi là “hấp dẫn” đâu đấy.”

Mặc dù vậy, anh không chối cãi sự ghen tuông, làm má Richard đỏ ửng lên. Ông cũng không trả lời câu hỏi, điều này gợi ý cho vợ ông đoán thêm.

“Anh hẳn là cảm thấy có lỗi lắm nhỉ, sau khi đưa ra bao nhiêu lời đe dọa không cần thiết.”

Đó đúng là một lời tuyên bố đầy khiêu khích. Làm thế nào mà người phụ nữ này dám nói với ông ta như vậy? Không có lý do gì để một người phụ nữ bé nhỏ hấp dẫn và xác xược như cô ấy lại cưới một gã vô sĩ to lớn, đầy đe dọa như vậy? Công nhận là ông ta đẹp trai, với mái tóc dài màu vàng chạm tới vai và đôi mắt xanh lá cây sắc bén. Nhưng ông ta cực kỳ nguy hiểm. Nàng hoàn toàn không nghi ngờ gì.

Tuy vậy, tất cả những gì ông làm là khịt mũi vào vợ và nói, “Anh là gã quỷ sứ kia.”

“Rất vinh hạnh được nghe điều đó.” Georgina vui vẻ nói, sau đó giải thích thêm với các vị khách, “Anh ấy không chịu nổi khi cảm thấy có lỗi.”

“Chết tiệt là anh không thấy có lỗi gì, George.”

Không phải những từ ngữ mà chính âm điệu của ông ta đã hé lộ sự thật sau lời tuyên bố đó (*tức là miệng thì nói cứng vậy thôi chứ thực sự là James nhà ta cũng thấy có lỗi*), tuy vậy người phụ nữ nói, “Vâng, vâng, và em cũng có thể tin như thế, em chắc rằng anh thích nói thêm, mặc dù cả hai ta đều biết rõ hơn.”

“George.”

Một từ được thốt ra đầy đe dọa, nhưng người phụ nữ vẫn lờ đi và nhanh nhẹn nói với “đoàn hộ tống” của Gabrielle, “Bây giờ có thể thả lỏng rồi các quý ông. Chồng tôi sẽ không xé xác ai hôm nay cả.”

“Em có thể, em yêu, khi em nhận ra rằng mình sẽ phải hủy bỏ chuyến đi để đáp ứng yêu cầu này.”

Georgina cau mày. “Trời ơi, em đã không nghĩ về chuyện đó.”

“Anh không nghĩ vậy.” Malory đáp trả.

“À, vậy là lý do tại sao anh thấy phiền? Anh nghĩ là em sẽ bị thất vọng.”

Ông không phủ nhận, và thực sự thừa nhận điều đó khi nói, “Đúng không?”

“Không phải tất cả. Mặc dù Jack có lẽ sẽ. Anh biết một đứa trẻ khi thất vọng có thể thế nào rồi đấy. Nhưng năm tới cũng được thôi mà”.

Gabrielle tái nhợt đi với nhận thức rằng sự giúp đỡ này sẽ xen vào kế hoạch của họ. Nàng cuối cùng cũng lên tiếng.

“Xin đừng thay đổi kế hoạch vì tôi. Cha tôi có lẽ đã không cân nhắc đến việc ngài có thể không ở nhà để giúp tôi được. Quyết định của ông khi gửi tôi đến đây đã làm mọi người khó xử. Chúng ta có thể sắp xếp cuộc hẹn khác và đợi cho đến khi ông đến.

“Khi nào ông ấy sẽ đến?” Georgina hỏi.

Nhưng Ohr nói ngay lập tức, “Không, chúng tôi không thể. Ông ấy vẫn còn ở Caribbean và sẽ không tới đây sớm được”.

“Ừm, điều đó sẽ không thay đổi gì cả,” Georgina dứt khoát nói.

Nhưng Malory xác nhận nó khi ông nói, “Cháu sẽ ở lại.” Và việc đó được ấn định. Tuy nhiên ông vẫn chưa kết thúc. Với một cái nhìn và giọng điệu không tranh cãi, ông bảo đội hộ tống của nàng, “Còn các người thì không thì không. Các người đã hoàn thành nhiệm vụ. Bây giờ cô bé ở dưới sự chăm sóc của tôi. Cái cửa đằng kia kìa.”

Ohr và Richard đã không định ở lại nơi này của khu phố. Gabrielle nhanh chóng ôm tạm biệt họ. Nàng có cảm giác tồi tệ là James chỉ thiếu điều đá họ ra khỏi cửa, nhưng nàng chắc chắn rằng chính sự quá khích của Richard làm Malory nổi máu ghen dẫn đến kết quả là họ phải ra đi sớm hơn nàng mong muốn. Bây giờ phải ở lại một mình với đôi vợ chồng quý tộc, nàng thấy căng thẳng gấp mười lần. Nhưng Georgine giúp nàng thoải mái hơn khi hỏi, “Chúng ta sẽ dời bước vào phòng ăn chứ? Nếu em vẫn chưa ăn gì, đồ ăn vẫn còn nóng. Ở đây chúng ta ăn uống khá thất thường vì thế bữa sáng được phục vụ hầu như suốt buổi. Dù sao đi nữa, mình hãy vừa uống trà vừa làm quen nhé.”

Gabrielle đi theo người phụ nữ, và không may là, James Malory đi theo nàng. Nàng tin chắc là mình sẽ không thể thoải mái được khi có người đàn ông đó trong phòng. Ông ta cực kỳ đáng sợ, và bên cạnh đó, nàng vẫn còn quá xấu hổ vì xâm phạm vào cuộc sống của họ - mà nàng có thể rõ ràng cảm thấy hối tiếc là nàng nợ họ.

“Em rất xin lỗi là chuyến viếng thăm của mình đã phá vỡ kế hoạch của mọi người như thế.”

“Không thêm lời nào nữa, cô bé” Malory đáp, giọng ông bây giờ có vẻ thông cảm hơn nhiều. “Với cái quắc mắt nguy hiểm từ George, ta không phiền khi thừa nhận là thời gian cháu tới không thể nào hoàn hảo hơn.”

“Ngài không vui với kế hoạch của mình ư?”

Thấy ông không trả lời, Georgina cười và giải thích, “Anh ấy vẫn còn lo lắng về cái quắc mắt đó. Em thấy đấy, trong khi anh ấy chuẩn bị lên đường và cố gắng mọi nỗ lực để làm hài lòng chị, chuyển đi mà chị muốn sẽ nhanh chóng được thu xếp, bằng cách tận dụng tàu của anh trai chị Drew đang ở London. Nhưng chồng chị lại không thực sự hòa thuận với anh trai chị cho lắm...”

“Không cần phải nói giảm nói tránh đi như vậy, George,” Malory ngắt lời. “Ta khinh miệt anh trai cô ấy và họ khinh miệt ta. Đó là chuyện khiến hai phía đều thoải mái.”

Gabrielle chớp chớp, nhưng Georgina đảo tròn mắt. “Anh ấy đơn giản hóa vấn đề đó, nhưng họ thực sự vẫn đang cố gắng thân thiện với nhau hơn.”

“Những gì cô ấy nói nghĩa là bọn ta đã dừng việc cố gắng giết nhau mấy năm về trước.” James nói thêm.

Ông trông có vẻ nghiêm túc nhưng Gabrielle không thể tin dễ dàng như vậy. Và hình như là ông ấy đang nói đùa để giúp nàng thoải mái hơn một chút.

“Trong bất kỳ trường hợp nào thì,” Georgina tiếp tục. “James không vui khi ra khơi bằng thuyền của anh trai chị, vậy là đúng rồi, không nghi ngờ gì nữa là anh ấy thích thú khi chuyển đi của bọn chị phải hoãn lại muộn hơn.”

Thật ngạc nhiên là họ đã xoay sở cất được hầu hết gánh nặng ra khỏi lòng nàng. Không phải là tất cả, nhưng nàng chắc chắn đang cảm thấy khá hơn.

“Em có một người hầu sẽ ở lại đây với mình.” Nàng bảo họ.

“Chắc chắn rồi,” Georgina nói. “Chị sẽ thuê cho em một người nếu em không có.”

“Cám ơn chị. Em sẽ chỉ tận dụng lòng hiếu khách của hai người một vài tuần thôi, cho đến khi cha em đến và tìm cho chúng ta cách giải quyết khác. Việc mọi người quyết chí bảo trợ cho em cuối mùa Vũ Hội này làm em cảm kích nhất. Nhân tiện, nếu ngài không phiền câu hỏi của cháu, cha cháu và ngài biết nhau như thế nào ạ?” nàng hỏi James.

“Ông ta không nói với cháu à?” James thắc mắc.

“Không, nó diễn ra quá đột ngột, việc cha quyết định gửi cháu đến đây ấy. Và sau đó cháu hơi thất vọng khi cha không đi với cháu vì ông có việc phải hoàn thành. Cháu muốn đợi ông, nhưng mùa Vũ Hội đã gần kết thúc rồi nên ông mong cháu đến đây sớm nhất. Mặc dù vậy, cháu chưa có dịp nào hỏi ông cả.”

“Em tò mò hơn đây,” Georgina thừa nhận, liếc về phía chồng. “Chỉ là anh nợ món nợ gì vậy? Lá thư đó không nói gì cả.”

“Làm thế nào em đặt một cái giá cho cuộc sống đây? Brooks đã cứu mạng anh. Anh không hề yêu cầu ông ấy.”

“Việc đó xảy ra khi nào?” George hỏi.

“Lâu trước khi anh gặp em. Anh đã gây chiến ở nhằm nơi vào nhằm thời điểm, có khoảng hai mươi tên thủy thủ đang cố để xé xác anh.”

“Chỉ hai mươi?” cô khịt mũi. “Và anh thấy mạng sống đang bị đe dọa hả? Mạng sống của anh ấy à?”

James cười khúc khích. “Anh rất cảm kích trước sự tin tưởng của em, em yêu. Nhưng họ đã đâm dao găm vào anh, bắn anh, muốn anh chết.”

Một cái cay mày đầy quan tâm ngay lập tức xuất hiện trên mặt cô. “Anh thực sự sắp chết?”

“Không, nhưng một trong số bọn thủy thủ cũng đã đập vỡ đầu anh, vì thế anh không còn ý thức được gì nữa, và bọn chúng thì quá say để nhận ra là anh vẫn còn đang thở.”

“Anh bị bất tỉnh?”

“Hơi hơi. Nhưng vì chúng cho rằng anh đã chết, chúng quyết định phi tang chúng cứ. Chúng ném anh xuống cầu tàu ở St. Kitts. Đó là một cái cảng nước sâu. Và nước không làm anh tỉnh lại. Rõ ràng là anh không gặp khó khăn gì khi chìm nghỉm.”

“Và sau đó Nathan vớt được anh lên à?”

“Theo những gì ông ấy nói thì ông ấy đã gần chết đuối khi đang cố cứu anh” ông nói.

“Nhưng rõ ràng là ông ấy đã thành công.”

“Cực kỳ may mắn đấy, em yêu ạ. Tàu của ông ta đậu ở đó. Anh ngẫu nhiên bị ném xuống nước ngay cạnh nó. Nhưng lúc ấy đã tối muộn rồi. Không ai ở quanh cả, và ông ấy sẽ không ở đó hay nghe thấy tiếng động nếu không quay lại tàu để tìm vài tấm bản đồ mà ông ta quên. Cũng không phải ông ta muốn liên quan đến việc câu lên một cái xác, nhưng ông ta nghe thấy ai đó trong đám đông hỏi rằng họ có chắc là anh đã chết rồi không. Vì thế ông ta nhảy ngay xuống nước kiểm tra. Anh tỉnh dậy ướt sũng nước, nằm dưới cầu tàu – nơi ông ta để anh lại.”

“Sau đó làm thế nào anh biết...”

“Để anh kể hết đã. Ông ấy không thể mang anh đi xa hơn. Ông ta cao, nhưng anh còn nặng hơn cả đá tảng. Ông ấy rời đi để tìm một người của ông tới giúp, cái lão Oriental mà em gặp hôm nay đấy. Sau đó ông ta mang anh về nhà mình để phục hồi sức khỏe. Và sao đó thì em biết rồi đấy.”

“Một lời thỉnh cầu rất đơn giản mà ông ấy yêu cầu anh trả lại,” Georgina nói với một nụ cười. “Em sẽ đền đáp ông ấy cả gia tài nếu ông ấy cần, vì đã cứu mạng anh.”

James nhìn vợ mình một cách dịu dàng, làm Gabrielle càng cảm thấy kỳ lạ khi nhìn thấy vẻ đó

trên khuôn mặt của người đàn ông đáng sợ như vậy. “Đó là bởi em yêu anh, George, vì thế anh vui mừng chết tiệt là hẳn đã không đòi hỏi điều đó.”

Chương 9

Sau khi giao vị khách không được trông đợi cho quản gia sắp xếp chỗ ở cho cô ấy, Georgina nhanh chóng kéo chồng mình vào phòng khách riêng để tìm hiểu xem anh thực sự nghĩ gì về sự thay đổi đột ngột này. Nhưng cô đã quên là Boyd vẫn đang ngủ trên ghế sofa trong phòng. Và Judith, con gái Anthony, đã qua đêm ở nhà mình. Con bé cùng với Jacqueline đã lên vào phòng khách và đang đang chơi đùa cùng nhau ở góc phòng.

Bọn trẻ đã giữ yên lặng đủ để không đánh thức Boyd, và anh vẫn ngủ mặc những tiếng ồn từ đại sảnh. Anh đã loạng choạng bước về nhà cô vào buổi sáng ngay sau khi cô và James xuống ăn sáng, gửi cho cô một cái ôm và hôn ướm át, rồi bất tỉnh trên cái ghế sofa trong phòng khách. Cô đã không lo lắng đánh thức anh để bảo anh lên giường. Anh vẫn còn khá say sau cuộc chè chén thâu đêm.

Lớn hơn nàng hai tuổi, Boyd là người trẻ nhất trong số năm anh trai. Anh cũng là một người nghịch ngợm trong gia đình. Bao năm qua anh đã đầu tư ra một vài trò chơi khăm vô hại, một số trò thực sự vui vẻ, một số hơi xấu hổ, thậm chí là một vài trò - ít nhất là cô thấy - thật nguy hiểm, mặc dù các anh cô không nghĩ thế. Nhưng cô chỉ có một khoảnh khắc ngần ngại tự hỏi rằng liệu Gabrielle Brooks có thể là một trong những trò đùa tinh quái của anh không, bởi vì anh không đủ tỉnh táo để ngưng nó lại trước khi vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Không, cô không thể tin rằng chuyển viếng thăm của người phụ nữ trẻ đó là trò đùa của anh. Anh thích chơi khăm, nhưng anh không ngu ngốc chọc tức chồng cô về chuyện đó.

Tuy nhiên, Boyd là người nóng nảy nhất trong gia đình bây giờ. Anh trai Warren của họ đã từng chiếm vị trí đó, cho đến khi anh kết hôn với Amy Malory. Hiếm có thứ gì làm phiền anh trong những ngày này, anh quá hạnh phúc với cuộc hôn nhân của mình. Georgina quay lại để tìm một phòng khác – nơi cô và James có thể nói chuyện, nhưng James không nhúc nhích. Anh đứng chắn ngang đường khi nói, “Em có thể thú nhận bây giờ, George. Em làm ra vẻ vui mừng, nhưng chúng ta đều biết là em mong đợi chuyển đi đến Connecticut nhiều như thế nào.”

“Vâng, em đã từng, và em vẫn sẽ như thế. Chúng ta có thể dễ dàng đi vào năm tới mà.”

“Năm nay thuận tiện, kể cả nếu nó là quyết định đột xuất, bởi vì anh trai em ở đây để đưa em đi. Năm tới họ có thể không ở đây nữa.”

“Đúng thế, vì vậy em sẽ chỉ cần dàn xếp để thuyền của chính em, The Amphitrite, sẽ cập cảng để đón chúng ta vào năm sau. Em sẽ có cả đồng thời gian để sắp xếp. Dù sao thì em chắc là anh sẽ thích điều đó hơn, vì anh có thể chỉ huy nó.”

“Chắc chắn rồi,” anh đồng ý.

“Em nên đánh thức Boyd, anh có nghĩ vậy không?” cô vòng cánh tay chồng quanh eo mình, giấu

đi ý định chăm sóc anh trai.

“Để hẩn yên. Dù sao đi nữa hẩn đã không có thời gian để ngủ sau khi ‘chết chìm’ trong rượu đêm qua. Còn hơn là hẩn đứng như thể làm cái bao cát cho anh, mà chẳng làm được gì khác.”

Cô đã không nghĩ về điều đó, nhưng việc Boyd và James ở chung một mái nhà khi mà James khó chịu một cách nguy hiểm, sẽ trở nên “ngàn cân treo sợi tóc”. Và chỉ mình James có thể kiểm soát được, vì Boyd quá bốc đồng, làm trước nghĩ sau. Cô liếc chồng sắc lẹm. “Chuyện đó không hài hước tí nào cả. Anh phải cố gắng kiềm chế sự khó chịu của mình.” Đó là một yêu cầu mà anh không cần tuân theo, nhưng cô cảm thấy anh cần biết ý kiến của mình.

“Em lo lắng quá nhiều, George,” anh nói ngắn gọn.

“Lời tuyên bố đó có thể thành sự thật bất kỳ lúc nào, nhưng anh biết rõ là...”

“Nói bé thôi trước khi bọn trẻ có thể nghe thấy em.”

Cô kiềm chế không khụt khịt mà đơn thuần đảo mắt mình thay vào đó. “Khi hai đứa đang thăm thì với nhau, phần còn lại của thế giới ngừng tồn tại.”

Anh liếc nhìn hai cô bé đang ngồi bắt chéo chân ở phía bên kia căn phòng, vai chạm vai, đầu chúng, một vàng hoe, một đỏ đồng với những sọc vàng óng, đang tựa vào nhau. Jack đang cười toét miệng khi thì thầm với em họ của mình. Judy đang gật gù, sau đó khúc khích cười và nhanh chóng đưa tay lên miệng để bịt lại. Cả hai ngay lập tức liếc nhìn anh và hơi đỏ mặt, như thể chúng lo là mình bị nghe trộm. Đó là một việc không thể xảy ra. Không ai từng nghe trộm chúng cả. Chúng là những bậc thầy trong nghệ thuật thăm thì.

“Chuyện đó không liên can gì,” anh thừa nhận, hầu như làm cô cười toét miệng. Nhưng sau đó anh hơi siết chặt trước khi thả cô ra và nói thêm, “Và em có thể thuyết phục một trong các ông anh của mình ở lại thêm một thời gian. Hoặc là anh sẽ làm.”

Cô nháy mắt. “Anh? Tại sao? Anh thường xuyên ném họ ra khỏi cửa mà.”

“Bởi vì anh biết là em sẽ cần một đội hộ tống cho tất cả những bữa tiệc mà sẽ sớm được ghi vào lịch của em thôi, và chết tiệt đó sẽ không là anh.”

Cô cười. “Em hiểu rồi. Món nợ này là của anh nhưng em phải trả nó một mình đúng không?”

“Em sẽ phải thừa nhận, đây là phi vụ của em, không phải của anh. Đừng nghĩ là anh không để ý thấy tia nhìn trong mắt em khi em nói chuyện này có vẻ vui đấy nhá?”

Cô cười toe toét với anh. “Em hơi đồng ý. Và vì anh chưa bao giờ đề cập đến bất cứ thứ gì liên quan đến chuyện đó trước đây, em cho là mình phải trả cái ân tình mà anh đã gánh trong suốt những ngày điên rồ và liều lĩnh trên biển đúng không?”

“Anh chưa bao giờ liều lĩnh, George.”

“Xem xét đến nghề nghiệp của mình, anh chắc chắn liều lĩnh,” nàng không đồng ý. “Đó là phần mà em không hiểu. Làm thế quái nào mà người đàn ông đó biết tìm anh ở đây, nếu ông ta chỉ gặp anh ở Caribbean? Anh không quen dùng tên thật của mình từ đó về sau chứ, đúng không?”

“Tất nhiên là không. Hawke là cái tên duy nhất anh dùng từ đó về sau. Nhưng rõ ràng là anh đã nói gì đó trong giấc ngủ vì thứ thuốc anh dùng để trị thương, và một trong số chúng là về gia đình anh. Ông ta đã biết được anh là ai và sau đó cũng nói cho anh biết về cuộc đời ông. Bọn anh thực sự trở thành bạn sau đó.”

“Vậy thì ông ấy là ai? Một người Anh? Đó có phải là lý do tại sao ông ấy gửi con gái mình đến đây cho lần ra mắt đầu tiên?”

“Em thực sự cần biết sao?”

Cô cau mày với câu trả lời đó. “Để giới thiệu và tìm cho cô ấy một người chồng ở đây, vâng, em cần biết về lai lịch của cô ấy. Anh biết là quý tộc các anh quan tâm tỉ mỉ một cách quá đáng như thế nào về huyết thống rồi đấy.” Cô nói thêm với vẻ chán ghét.

“Đừng gộp anh vào số đó, chỉ vì người Mỹ bọn em không thích giới quý tộc. Em đã lấy một người, và anh thì không lấy một quý tộc nào cả. Anh tin vào lựa chọn của mình.”

Cô cười và thụi một cú nhẹ vào ngực anh cùng lúc. “Chỉ cần trả lời câu hỏi của em.”

“Em sẽ không thích nó đâu. Sự thực là, em chỉ có thể đóng sầm cửa vào anh lần nữa.”

“Ồ thôi nào, chuyện đó không thể tệ như thế.”

“Anh không đồng ý, em yêu. Cô bé là con gái của một tên cướp biển, không phải là một người thử vui như anh, mà là một người thực sự coi nó là nghề nghiệp của đời mình.”

“Ai là con gái của một tên cướp biển cơ?” Drew hỏi khi anh bước vào phòng đằng sau họ.

Chương 10

Đã có một bữa tiệc rồi ư? Gabrielle đã chẳng có cơ hội nào để thư giãn từ lúc nàng đến biệt thự nhà Malory. Sự căng thẳng của nàng có lẽ giảm đôi chút khi nói chuyện với James và Georgina Malory, nhưng nó không hoàn toàn tan biến. Và nàng có phải tham dự bữa tiệc tối nay không nhỉ?

Sau khi được dẫn tới một căn phòng trên gác, nàng đã chẳng làm gì ngoài việc đi lại cho đến khi Margery đến trong vài giờ sau đó. Vị quản gia ấy đã quyết định để ở lại quán trọ khi mà họ không thể tìm nổi chiếc xe ngựa nào đủ rộng để chở tất cả bọn họ cùng với hành lý và Miss Carla sáng hôm đó.

Nàng đã thấy nhớ Ohr và Richard. Họ đã không có ý định ở lại cùng nhà với nàng, mà đơn thuần đảm bảo là nàng được chào đón. Nhưng ngài Malory rõ ràng là không chào đón họ. Mặc dù vậy, những người bạn của nàng sẽ không bỏ rơi mà vẫn ở bên cạnh hỗ trợ nàng. Kế hoạch cũ bao gồm việc họ chờ ở Anh cho tới khi Nathan đến, vì có thể là ông đang trên đường đến đây trước khi họ trở lại Caribbean, vì thế họ sẽ thuê một căn hộ gần bến cảng – nơi mà họ có thể chờ tàu The Crusty Jewel đến. Nàng đã đoán rằng cha đơn giản yêu cầu họ lưu lại đây để coi sóc nàng.

Cha nàng giải quyết các vấn đề như thế mà không nói gì với nàng, mặc dù nàng thường phát hiện ra. Bản năng bảo vệ quá mức của cha đã làm nàng ngạc nhiên, thậm chí bao gồm cả những bản báo cáo gửi cho ông một cách đều đặn qua các năm về quá trình trưởng thành của nàng. Người làm vườn của mẹ là do cha trả lương. Không ngạc nhiên khi ông già đó đã luôn hỏi thăm tất cả những việc nàng đang làm!

Khi cha thừa nhận về vụ người làm vườn, nàng nhận ra rằng ông đã được thông báo về vụ việc giữa mẹ với Albert. Ông không nói gì, và nàng chắc chắn không nhắc đến, nhưng nàng đã cảm thấy thật tệ hàng tháng trời, nghĩ về nó, và có một linh cảm là con vẹt của ông đã không được dạy những câu nói hỗn xược về Carla cho đến sau khi ông biết về sự phản bội của mẹ nàng.

Georgina Malory đi cùng với Margery khi bà đến, để nói với Gabrielle là họ sẽ tham dự dạ hội tối nay – được tổ chức bởi cô cháu gái mình. “Chị không định đi đâu”, vị phu nhân thừa nhận. “Regina tổ chức nhiều tiệc tới nỗi khi nó ở London, chị không thấy cần thiết phải tham dự hết. Nhưng ngẫu nhiên là các anh trai chị Drew và Boyd đều đến thăm thị trấn và sẽ là một đội hộ tống tuyệt vời. Vậy là chị nảy ra ý nghĩ rằng đây là một dịp hoàn hảo để em bắt đầu làm quen dần, nếu mà em chưa từng làm vậy. Thế nên chúng ta sẽ đi.”

Gabrielle sẽ nói là nàng khỏi cần quen với cái gì còn hơn, nhưng nàng không thô lỗ tới mức nói ra điều ấy. Nàng đã có vài lời cáo lỗi hoàn hảo để từ chối, như là chưa có quần áo phù hợp và bị kiệt sức sau chuyến đi này, nhưng nàng không dùng chúng. Nàng đã làm phiền quý cô tốt bụng này vì sự hiện diện của mình – đã ép cô phải hủy bỏ kế hoạch của chính mình. Nàng quyết tâm không phá hỏng kế hoạch của cô ấy bằng bất cứ cách nào nữa.

“Anh trai chị không sống ở London sao?” nàng hỏi.

“London? Ờn chúa, không, thậm chí họ còn không ở nước Anh. Sự thật là, trong khi quê bọn chị có lẽ ở Connecticut, thì em có thể nói rằng cả năm ông anh của chị đều thực sự sống trên biển. Em thấy đấy, gia đình chị sở hữu Hãng tàu Skylark, và mỗi ông anh chị lại chỉ huy con tàu của riêng họ.”

Những thủy thủ, Gabrielle nghĩ với chút thích thú. Nàng không thể tránh xa họ được ngay cả ở Anh quốc. Nhưng ít nhất thì chỉ có hai người trong gia đình của Georgina tới thăm thôi. Và nàng thậm chí có thể thích họ. Nàng sẽ không cưới một tên thủy thủ, nhưng sau rốt thì nàng cũng có nhiều điểm chung với họ đấy chứ.

“Về bữa tiệc tối nay,” Gabrielle nói. “Em có một chiếc váy sẽ phù hợp, nhưng em sẽ cần gấp một thợ may ngày mai. Em đã mang tiền để chuẩn bị một tủ quần áo cho Vũ hội, vì thế em thực sự cần bắt đầu ngay.”

“Chị đồng ý, và em không cần đợi đến ngày mai đâu. Chị sẽ gửi thợ may của mình tới ngay hôm nay. Bà ấy rất giỏi tạo ra phép màu chỉ trong thời gian ngắn.”

“Điều đó sẽ thật tuyệt vời.” Gabrielle thừa nhận. “Em sẽ chỉ cần biết mình cần bao nhiêu bộ váy dạ hội. Chị có thể ước đoán được không?”

“Ít nhất là nửa tá.”

Gabrielle chớp mắt và thở hắt ra, “Sao lại nhiều như vậy, đã là cuối mùa Hội rồi.”

“Ồ, đúng thế,” Georgina vừa nói vừa đảo mắt “Đó là bởi vì cuộc thi đấu giữa các quý bà – chủ nhà tiêu biểu của những cuộc hội họp này. Nếu một người trong bọn họ trội hơn những người khác – người mà đã tổ chức buổi khiêu vũ của mình, thì sau đó người còn lại đơn giản là mở một buổi khiêu vũ khác để trở về vị trí dẫn đầu người tổ chức khiêu vũ tuyệt vời nhất trong mùa Vũ Hội. Theo ý kiến của chị thì việc đó khá là ngu ngốc, nhưng đó là lý do tại sao chúng ta lại bị tấn công dồn dập với nhiều lời mời như vậy khi gần đến cuối mùa hè rồi. Nhân tiện, tại sao em lại đợi lâu như vậy để tới London? Chỉ có vài tuần còn lại cho những cuộc hội họp lớn hơn. Em có biết là nhiều quý ông thích hợp tốt nhất đã có sự lựa chọn của mình và bị “trói chân” rồi không?”

Gabrielle gật đầu và nói thêm, “Em sẽ ngạc nhiên nếu sự chọn lựa không bị giảm đi. Thời điểm này đúng là bất đắc dĩ, đơn giản là cha em tự nhiên nhận ra em đang “quá hạn” để mà lấy nổi chồng.

Georgina khúc khích cười. “Quá hạn á? Thật là một cách nhìn khá thú vị.”

Gabrielle cười toét. “Ừ thì, thật lòng mà nói, việc đến đây không phải là ý tưởng của em. Em sẽ thích kiếm một người chồng ở quê nhà trên đảo hơn. Nhưng em khá thích thú về việc bây giờ em đang ở đây. Em chỉ hy vọng rằng mình có thể thuyết phục bất cứ người nào mà em lấy ít nhất là thỉnh thoảng mang em trở lại Caribbean. Em biết là mình sẽ nhớ cha kinh khủng nếu chỉ hiếm thấy ông như trước kia.”

“Trước kia?”

“Em đã không ở cùng ông khi khôn lớn. Em sống ở đây cùng mẹ mình; ông ấy làm việc ở Tây Ấn. Rất hiếm khi ông về thăm hai mẹ con em được.”

“A, việc đó đã giải thích tại sao cách phát âm của em rất có giáo dục. Vậy là em thực sự lớn lên ở đây – tại Anh quốc?”

“Vâng, gần Brighton. Mẹ đáng ra sẽ đưa em gia nhập vào xã hội. Bà ấy quen biết nhiều người. Nhưng bà đã chết khi em mười bảy, vì thế em đến sống với cha. Ông đã không giải thích chuyện này trong lá thư đó sao?”

“Không, ông ấy chắc nhắc gì về xuất thân của em cả.”

“Ôi trời, chị đã đồng ý bảo trợ cho em mà thậm chí không biết kinh nghiệm em không còn non nớt nữa. Chị quá tốt bụng, Quý Bà Malory ạ.”

Georgina cười. “Không, chị là người Mỹ mà. Bọn chị không đề cao tước hiệu ở quê nhà chị, vì thế đừng nhầm lẫn về cái tước hiệu mà chồng chị phải chịu trách nhiệm. Nếu chị có thể tổng khứ nó đi mà không phải tổng khứ luôn cả chồng chị thì em có thể chắc chắn rằng chị sẽ làm thế.”

Gabrielle không ngạc nhiên. Nàng đã gặp đủ người Mỹ ở Caribbean để biết rằng họ thích giữ vững giá trị của mình hơn, chứ không dựa dẫm vào tổ tiên. Nhưng ở Anh, mọi người lại cực kỳ coi trọng huyết thống, ít nhất là trong giới quý tộc, đặc biệt là khi dính dáng đến hôn nhân.

Trước khi nàng có thể xác nhận lại việc đó với Georgina, Margery liếc lên từ lúc tháo gỡ đồ đạc để tự động nói, “Cô ấy đã có tới hai tước hiệu bá tước trong gia phả từ xưa cơ đấy.”

Gabrielle đỏ mặt khi nghe mọi việc xoay theo hướng đó, nhưng cảm thấy khôn ngoan khi nói thêm, “Mấy thứ đó cũng lu mờ sau vài thế hệ rồi, vì thế em không có tước hiệu. Nhưng kể cả sau này, em cũng không tìm kiếm tước hiệu nào cả.”

“Nhưng em sẽ không từ chối nếu nó đến chứ?”

“Không, tất nhiên là không ạ.”

Georgina cười toét. “Chị chỉ hỏi vì chị sẽ làm vậy đấy.”

“Nhưng chị đã không làm vậy.”

“Chỉ bởi vì là chị đã cưới trước khi biết được James có một tước hiệu thôi!”

Gabrielle không biết nên ái ngại cho Georgina hay chúc mừng cô ấy nữa, nhưng Miss Carla cứu nàng khỏi bày tỏ quan điểm khi Margery lôi cái lồng ra khỏi chiếc rương kế tiếp mà bà chuẩn bị mở ra, và con chim kêu lên quang quác. “Cho tao ra, cho tao ra.”

Georgina há hốc miệng và nói, “Đó có phải thứ mà chị nghĩ không nhỉ?”

Gabrielle để mở cái lồng để Georgina có thể tự mình nhìn nó. Dù sao tốt hơn nên cảnh báo trước, bởi vì con vẹt có thể khá ồn ào, và nàng không muốn bất kỳ ai đó phá hỏng cửa phòng nàng để xem tiếng om sòm này bắt đầu từ đâu. Nhưng điều kỳ cục nhất về con vẹt là chính những người phụ nữ thấy khó mà cưỡng lại được nói chuyện với nó, và Georgina không phải ngoại lệ. Nàng đi tới chiếc lồng để xem xét Miss Carla và ngay lập tức chào nó.

“Con chim ngu ngốc,” con vẹt rả rời

Má Gabrielle đỏ lên rục rĩ nhưng Georgina phá ra cười và nói, “Thật thú vị. Nó còn nói được gì khác nữa không?”

“Rất nhiều.” Gabrielle lầm bầm. “Nó thuộc về cha em. Ông đã đưa cho em sau khi em trở nên gần bó với nó, nhưng ông đã dạy nó vài câu kỳ quặc – tất cả đều quá đáng xấu hổ để nhắc đến.”

Georgina nhướn một bên mày lên. “Quá thô tục cho những đứa trẻ?”

“Rất nhiều thứ đúng như vậy.”

Georgina thở dài. “Ừm, tệ thật đấy. Chị sẽ đề nghị em thỉnh thoảng mang nó xuống nhà để chọc cười cho gia đình, nhưng con gái cả của chị chỉ mới bảy tuổi và quá nhạy cảm. Con bé đã nghe nhiều hơn những gì nó nên biết từ những người đàn ông trong gia đình này.”

“Em sẽ cố giữ nó yên lặng.”

Georgina cười khúc khích. “Và chị sẽ cố giữ Jack khỏi việc điều tra tìm hiểu.”

“Jack?”

“Con gái Jacqueline của chị.”

“À, em hiểu rồi.”

“Không, em chưa hiểu đâu, không ai lại hiểu được cái thiên hướng thích đặt những cái tên hiệu kỳ quặc cho phái nữ của chồng chị.”

“Không kỳ quặc, George,” James nói từ khung cửa mở. “Đó chỉ là cái tên thôi mà không ai sẽ lưu ý đâu. Bây giờ thì ra đây và để cô gái ổn định nào. Cô bé cần được nghỉ ngơi trước khi em kéo lê nó đến nhà Regan tối nay.”

“Regan?”

“Một cái tên khác trong vô số cái tên, đó là cháu gái yêu của anh ấy, Regina,” Georgina giải thích và cau mày nói thêm, “Em có cần nghỉ ngơi không?”

“Không, em khỏe mà.”

“Tốt, mong là thợ may đến trong vòng một giờ nữa. Chị sẽ nhắc cô ấy tới bây giờ đây.”

Chương 11

Gabrielle xuống nhà vào giờ thích hợp. Bộ váy bằng vải tuyn sắc xanh nhạt gần hợp với đôi mắt nàng, quá đơn điệu cho một buổi tối ở Anh quốc. Thật không may, chiếc áo khoác duy nhất mà nàng có là một cái áo len du lịch dày khự - hoàn toàn không phù hợp để mặc đến một bữa tiệc.

Mặc dù, cô thợ may đã quả quyết với nàng, quần áo mới của nàng sẽ bắt đầu được đưa đến vào ngày mai và sẽ tiếp tục gửi đến trong tuần sau, vì thế nàng sẽ không lo lắng bị chút lạnh vào một tối này. Và tóc nàng được bới lên một cách rất đẹp. Nàng đúng là giỏi hơn trong việc sửa soạn kiểu tóc khéo léo cho chính mình, đó là điều thật may mắn, vì Margery không thực sự là một người hầu. Bà chỉ đơn thuần đóng vai trò đó trong khoảng thời gian này thôi.

Có vẻ như nàng là người đầu tiên xuống nhà, vì thế nàng vào phòng khách riêng để chờ vợ chồng Malory. Nàng nghĩ nàng ở một mình cho đến khi nàng thấy hai mái đầu nhỏ nhắn chúc vào nhau ở đằng sau ghế sofa. Một mái đầu màu vàng, cái còn lại cũng vàng nhưng có những vệt màu đồng sáng. Nàng có thể nói khá thành thực là nàng chưa từng thấy những đứa trẻ nào xinh đẹp hơn.

“Cháu là Jack,” cô bé có mái tóc vàng nói với nàng.

“Đây là em họ cháu Judy. Cô chắc hẳn là con gái cướp biển.”

Gabrielle không biết nên xấu hổ hay thích thú vì sự thẳng thắn của cô bé. Ôi trời, chả nhẽ mọi người trong toàn bộ căn nhà này đều biết về nghề nghiệp của cha nàng rồi ư?

“Chắc đúng là cô rồi,” nàng nói.

“Cô cũng là cướp biển ạ?” cô bé còn lại hỏi.

Nàng kiểm chế không cười. “Không, nhưng cô đã từng thử săn tìm kho báu.”

“Ôi, điều đó nghe thật vui!” cả hai cô bé gần như thốt lên cùng một lúc.

Gabrielle cười toe toét. “Nó thực sự như thế đấy.”

“Và cha chắc rằng cô ấy sẽ nói cho con tất cả việc đó, nhưng không phải tối nay,” James Malory nói từ khung cửa. “Đi nào, các cô gái trẻ, bữa tối đang đợi kìa.”

Lũ trẻ ra khỏi phòng từng đưa một chỉ với một vài câu lầm bầm phản đối. Gabrielle đã được thư giãn trước khi Malory đến, nhưng bây giờ nàng lại căng thẳng, điều đó làm nàng tự hỏi liệu mình có bao giờ thoải mái được trước sự hiện diện của ông ta.

“Chút nữa George sẽ xuống,” James thông báo cho nàng biết với vẻ lãnh đạm. “Cô ấy đang dọa dẫm các anh trai mình đi cùng mọi người tối nay.”

“Mọi người” thay cho “chúng ta” nghĩa là ông ta sẽ không đi. Nàng ngay lập tức thấy nhẹ nhõm. “Vậy là ngài sẽ không đi?”

“Ơn chúa, không. Ta tôn thờ cháu gái mình và sẽ không bỏ lỡ bữa tối gia đình nào nhà con bé đâu, nhưng đó không phải là bữa tiệc này. Không phiền tý nào khi thú nhận là ta ghê tởm mấy cuộc họp mặt xã hội đầy kiểu cách này, vì thế ta sẽ cố gắng hết sức để tránh xa tất cả những sự kiện mà vợ ta đã lên kế hoạch cho cháu.”

“Điều đó có nghĩa là tôi mắc kẹt vào...của anh...” Một giọng nam trầm xen vào. Người đàn ông như đánh mất lưới của mình đứng ngay cạnh Malory, đang nhìn nàng chăm chăm một cách hoài nghi. Ôi trời ạ, là anh ta? Cái gã khổng lồ tóc vàng ở cầu tàu – người mà nàng đã cư xử thật thô lỗ? Gọi lại về hành vi của mình hôm đó làm má nàng đỏ bừng hết cỡ. Trời ơi, nàng đã biết mình sẽ rất xấu hổ nếu có bao giờ lại gần anh ta lần nữa mà, và anh ta đang ở đây, trong căn nhà mà nàng sẽ ở trong vài tuần kế tiếp nữa. Nàng rõ ràng đang ở trong tình trạng đáng xấu hổ nhất.

“Tôi thấy là hai người đã từng gặp nhau?” James nói một cách khô khan, liếc nhìn hết người này đến người kia. “Hay tôi dám đoán rằng tôi đang chứng kiến tình yêu sét đánh đây?”

Drew tỉnh ra trước tiên và khịt mũi. “Tình yêu? Không có cơ hội nào đâu. Tôi đơn thuần chỉ cứu cô nàng khỏi cú ngã kinh khủng ở bến tàu hôm qua khi cô ta vụng về đến mức gần như đã nhào xuống chân tôi.”

May mắn là, anh đã làm nàng bớt ngượng với lời nhận xét đó. Hay có thể là cơn giận dữ đang bùng lên nhanh chóng của nàng làm điều đó.

“Vụng về?” nàng bắn trả. “Đó không phải lỗi của tôi khi một cái xe ngựa gần như đã đâm sầm vào mình. Nhưng ngài là một tên cục súc về cái việc mà ngài gọi là giải cứu đó.”

“Cục súc?” James nói với vẻ thích thú. “Bây giờ thì nó chẳng làm ta ngạc nhiên chút nào. Sau rốt

thì hẳn là người Mỹ.”

“Đừng bắt đầu với tôi, Malory,” Drew hầu như gầm gừ. “Bây giờ không đúng lúc.”

“Tôi không đồng ý, chàng trai yêu quý,” James đáp. “Bất kỳ lúc nào cũng là hợp lý để đề cập đến việc anh man rợ như thế nào...”

“James Malory, anh không dám đâu.” Vợ anh đến ngắt lời khi nàng lách vào giữa hai người đàn ông. “Em thề, em không thể để hai anh một mình cùng phòng trong năm phút được sao?”

“Tất nhiên là có thể, em yêu,” James trả lời. “Hắn vẫn còn đang đứng sờ sờ đó, đúng không?”

Gã đàn ông tóc vàng to lớn và Georgina đều thốt ra một âm thanh khó nghe khi đáp trả. Gabrielle không biết cái gì đã gây ra cuộc cãi nhau giữa họ và lời đe dọa đầy ngụ ý của James Malory. Nó trông có vẻ nghiêm trọng, nhưng chả ai trong số họ trông nghiêm túc cả.

Sự thật là, Georgina ngả người dựa vào để hôn James và nói, “Chúng em có lẽ sẽ về muộn nên đừng đợi nhé.”

“Anh sẽ đợi.” Biểu hiện của anh trở nên gợi cảm và cánh tay vòng quanh eo nàng, đẩy nàng sát hơn vào anh. Gã khổng lồ đẹp trai đảo mắt vào họ. Georgina chỉ cười khúc khích và đẩy chồng ra.

“Đi nào, Gabby.” Cô nói, cầm tay Gabrielle. “Chị không thể đợi để giới thiệu em với Regina. Cô ấy là một bà mối từ trong bản chất rồi, em biết đấy. Chị không nghi ngờ gì là cô ấy sẽ tìm được cho em một người chồng ngay lập tức.” Nhưng sau đó nàng liếc nhìn lại chồng mình để cảnh cáo, “Em gần như quên mất. Boyd xin lỗi không đi cùng chúng em được, vì thế hãy cố tránh xa anh ấy. Anh ấy đã nói gì đó về chuyến du lịch biển của mình đã kéo dài hơn so với mong muốn và điều đó làm anh ấy sẽ không được hòa nhập vào xã hội thích hợp mà không có ít nhất ba đêm chè chén say sưa.”

“Rác rưởi,” James và gã khổng lồ nói gần như cùng lúc.

“Vâng, đó là những gì em đã nói, nhưng đầu anh ấy vẫn còn ong ong sau đêm đầu tiên bê tha của mình, vì thế em không thúc ép vấn đề này nữa.”

“Chỉ bởi vì em đã trối anh vào việc này thôi,” gã khổng lồ phản nản, mặc dù anh ta đã cố giữ giọng mình tươi tỉnh.

Gabrielle nhận ra anh chắc hẳn là anh trai của Georgina – Drew, người mà cô ấy đã sớm nhắc đến. Và từ âm điệu đó, anh ta cũng không hài lòng lắm về việc phải làm người hộ tống cho họ tối nay. Anh ta chỉ cần xin lỗi để không phải đi như em trai Boyd đã làm. Nàng sẽ cảm thấy tội tệ về chuyện đó nếu nàng vẫn không đang đau đón trước lời nhận xét của anh về sự vụng về của nàng.

Georgina nhanh chóng đưa họ ra ngoài. Đi xe đến Park Lane rất ngắn, điều này làm cho cuộc

nói chuyện trên xe ngựa trở nên ngắn ngủi. Điều đó thật may mắn. Gabrielle đang có một khoảng thời gian đủ khó khăn để giải quyết cái sự nhận biết rằng người đàn ông làm nàng cuốn hút ở bến tàu - người mà làm nàng hoàn toàn thành trò cười – không chỉ đang ngồi cạnh nàng bây giờ, nhưng lại đang ở cùng một ngôi nhà với nàng, và rằng nàng có thể sẽ hiểu thêm về anh ta nhiều hơn trong những tuần kế tiếp. Nàng tự hỏi có nên điều chỉnh thái độ của mình và cố cải thiện lại sự thô lỗ của nàng vào ngày đó. Nhưng giải thích việc cư xử không bình thường của nàng thật miễn bàn, bởi vì nó đòi hỏi phải để lộ ra là nàng cảm thấy anh hấp dẫn thế nào. Có lẽ nàng có thể đề cập đến với một lời bào chữa hợp lý cho nó.

Nàng nhớ lại nụ cười quyến rũ của anh và nó đã ảnh hưởng tới nàng như thế nào. Anh đã chỉ trở nên thô lỗ sau khi nàng cũng làm thế. Chả nhẽ đó là lý do duy nhất làm anh vẫn còn cáu kỉnh? Hay anh thực sự ghét phải hộ tống nàng và em gái mình? Ngay sau khi họ vào căn biệt thự lớn thuộc về Nicholas và Regina Eden, Georgina đi tìm Regina, để nàng tạm thời ở lại một mình với gã khổng lồ. Anh dẫn họ vào phòng khách, nơi khá là đông đúc, chào bất cứ ai mà anh biết, nhưng lại chẳng nói lời nào với nàng. Mặc dù vậy, anh trông có vẻ không quan tâm tới nàng chút nào, vì thế nàng hầu như giữ được thoải mái. Sau đó tự nhiên không đâu anh hỏi, “Cô thực sự ở đây để tìm được một ông chồng, hà quý cô cướp biển?”

Nàng hít vào một hơi. Vậy là anh ta cũng được nghe về cha nàng rồi? Anh ta đơn giản là sĩ nhục nàng bằng cách gọi nàng là cướp biển hay anh thực sự tin nàng đúng là một tên cướp biển?

Sự thực, là một người đi biển, anh ta sẽ chẳng lạ gì khi có những người phụ nữ làm cướp biển và chắc đã nghe về những người phụ nữ như thế trong suốt thời kỳ hoàng kim của nghề cướp biển ở Caribbean. Pierre thậm chí đã có một người phụ nữ như thế ở cùng hiện giờ. Red, họ gọi mụ như thế, và mụ ta có thể đánh nhau như bất cứ người đàn ông nào, thậm chí còn ác hiểm hơn, đó là lời đồn. Hẳn ta có lẽ thích điều đó ở mụ, nam hiểm như chính hẳn.

Gabrielle rùng mình vì kí ức về gã thuyền trưởng kinh khủng đó. Và nàng chưa từng hết sợ hãi về hẳn khi nàng còn ở Caribbean, thậm chí khi nàng nghe nói rằng hẳn đã qua lại với Red. Nhưng bây giờ khi quay trở lại Anh, nàng chắc chắn là mình sẽ không bao giờ gặp lại hẳn nữa. Sau hết thì Anh quốc là vùng biển cách xa khỏi phạm vi hoạt động bình thường của hẳn.

“Lạnh à?” Drew suy đoán. “Hay có lẽ rốt cuộc thì cô không muốn một người chồng nữa?”

Anh đã nhận thấy cái rùng mình của nàng. Tại sao anh lại thấy việc đó liên quan tới câu hỏi thứ nhất về việc tìm chồng của nàng? Và tại sao âm điệu anh có vẻ hơi hy vọng thế nhỉ? Câu hỏi của anh quá riêng tư để nàng trả lời, đặc biệt là sau khi anh đã gọi nàng bằng một cái tên xúc phạm “quý cô cướp biển.”

“Nghe này, Thuyền trưởng...”

“Tôi là Drew,” anh cắt ngang. “Drew Anderson.”

“Vâng, tôi biết,” nàng nói “Tôi đã có một cuộc nói chuyện dài với em gái ngài hôm nay.”

“Cô đã? Tôi hết sức kinh ngạc khi nó đồng ý giúp cô đấy. Sự thật là tôi ngạc nhiên khi nó đã

thậm chí chiếu cố kết bạn với một tên cướp biển lâu đủ để nói chuyện phiếm. Lại một lần nữa, chết tiệt, tôi phải rút lại câu đó thôi, nó đã làm chuyện đó trước kia.”

Anh mở đầu bằng việc lăng mạ nàng, điều đó đã làm nàng nổi cáu, nhưng anh đã kết thúc với lời nhận xét thích thú gọi nên trí tò mò của nàng. Nàng nghi ngờ là anh sẽ nói kỹ nếu nàng nói thêm chi tiết.

Trí tò mò đã xúi giục nàng thử bằng bất cứ giá nào. “Chuyện đó là sao vậy?”

“Đó là một điều bất ngờ. Nó thậm chí không biết là mình đang dính dáng đến một tên cướp biển. Thực sự, công bằng mà nói, tôi nên gọi là cừu cướp biển.”

“Chồng cô ấy, tôi cho là như vậy? Làm thế nào mà cô ấy lại cưới một người cục súc như vậy chứ?”

Thậm chí trước khi anh cau mày để cảnh báo là nàng đã ra khỏi giới hạn, nàng thấy hối tiếc bởi câu hỏi. Theo lẽ tự nhiên là nàng hiếu kỳ muốn biết về những người mà nàng sẽ ở cùng, nhưng vì tình cờ là những người đó bao gồm cả anh, nàng chỉ hi vọng là anh không suy nghĩ theo hướng đó. Và nàng thực sự không nên nêu một lời nhận xét đáng xấu hổ như vậy về em rể anh, chính người đàn ông mà nàng đã gửi gắm mình. Nàng thật thô lỗ làm sao.

Trước khi có thể xin lỗi, anh làm nàng ngạc nhiên khi hỏi, “Em thực sự nghĩ hẳn là một tên cục súc? Các anh em trai của tôi và tôi luôn nghĩ vậy đó, nhưng về mặt cá nhân thì tôi đã từng tự hỏi một người phụ nữ cảm thấy thế nào về hẳn.”

“Một người thô lỗ rõ ràng. Nhưng tôi đoán là em gái ngài lại không nghĩ như vậy.”

“Không, nó cực kỳ yêu quý hẳn ta.” Anh trả lời. “Thật khó mà tưởng tượng nổi, nhỉ?”

Nàng khám phá ra sự hài hước trong giọng nói của anh và thoáng tự hỏi có phải anh đang chế giễu mình, hay bởi vì họ đang chia sẻ cùng một quan điểm. Nàng quyết định không tìm hiểu và lờ anh đi. Người đàn ông này thật quá quyến rũ làm nàng không thể thờ ơ mà nhìn anh.

“Thật ra,” nàng nói sau một thoáng, “Nếu anh có thể vượt qua cảm giác rằng ông ấy chỉ muốn bám nhừ mình ra, thì tôi phải đồng ý là ông ta đẹp trai đấy chứ.”

“Tôi sẽ không đi quá xa để nói điều đó đâu.”

“Để nói điều gì cơ?” Georgina hỏi khi nàng quay lại với họ và dắt theo cháu gái mình.

Má Gabrielle ửng đỏ. Nếu cân nhắc tới việc người đàn ông này không ưa nàng tới mức nào nàng không nghi ngờ gì là anh sẽ thú nhận tất cả. Đó quả là một dịp hoàn hảo để làm nàng xấu hổ, và trông anh có vẻ quyết tâm làm thế. Anh có thể đình chiến đủ để có một cuộc đối thoại với nàng, nhưng nàng không quên nó đã bắt đầu như thế nào.

Và một lần nữa anh lại làm nàng ngạc nhiên, bằng cách bỏ qua nó và chỉ nhắc đến việc, “Cô ấy nghĩ là tên cục súc mà em kết hôn với là một gã đẹp trai.”

“Tất nhiên là cô ấy nghĩ vậy rồi,” Georgina đáp. “Em chưa từng gặp một người phụ nữ nào không nghĩ vậy cả. Nhưng em ước gì anh sẽ xóa “cục súc” ra khỏi vốn từ vựng của mình.”

“Không cho đến khi nào hẳn ta xóa cái từ “man rợ” của mình đã,” Drew mỉm cười nói.

Người phụ nữ đi cùng Georgina cười khúc khích. “Thật vui là Nick của cháu không có ở đây để nghe điều này.”

Regina Eden gây một ấn tượng thật choáng váng. Cô có mái tóc màu đen và đôi mắt màu xanh coban tuyệt vời nhất xéch lên vừa đủ để làm nên một vẻ đẹp kỳ lạ. Và sau tiếng cười khúc khích là một nụ cười chào đón ấm áp.

Georgina giải thích cho Gabrielle, “Em sẽ thấy là chồng của Reggie không thích chồng chị lắm đâu. Họ thường cố gắng “khử” nhau đấy.” Georgina nói bằng một giọng trêu chọc làm Gabrielle không nghĩ là phát biểu của nàng nghiêm túc.

Nhưng sau đó khi Regina thêm vào, “Và trong vài lần việc đó gần như đã thành công, nhưng bây giờ họ thân thiện hơn với nhau – ít nhất là so với trước đây.”

“Cô sẽ không gọi việc đó “thân thiện” đâu,” Georgina cười toe toét. “Nhưng cô cho rằng nó chỉ là một thói quen bảo thủ cũ. Họ vẫn còn đố kỵ nhau chan chat. Anh của cô cũng vậy.” nàng nói thêm với một cái nhìn không tán thành về phía Drew.

Anh không có vẻ lúng túng chút nào, thậm chí còn cười toét một cách trơ tráo. “Anh biết là khi nào mình nên rút lui, thật là một thời điểm lý tưởng để đánh bạn với rượu trong khi quý cô các em làm quen với nhau.”

Anh thoắt đi ra, nhưng chỉ một trong số họ nhìn theo anh. Gabrielle chớp được ngay cảnh mình đang nhìn chăm chăm đằng sau anh và thầm rên rĩ. Đó sẽ là một vấn đề đây, giữ mắt mình tránh xa người đàn ông đó khi anh ta ở quanh. Anh ta đã sỉ nhục nàng đủ để nàng nên muốn lờ anh ta đi mới phải, nhưng nàng đơn giản là không thể. Nàng bị thu hút quá mạnh mẽ bởi anh thậm chí ngay cả khi anh chọc tức nàng, anh ảnh hưởng đến nàng theo cái cách mà nàng không thể kiểm soát được.

Nhưng nàng sẽ tìm ra cách để đối phó với sự gần gũi của anh. Người đàn ông này không chỉ là một thủy thủ bình thường, người mà – khi có động lực thích hợp, sẽ từ bỏ biển cả. Anh ta là thuyền trưởng con thuyền của chính mình và gia đình anh thậm chí còn làm chủ công ty tàu biển của chính họ! Anh hoàn toàn không thích hợp để nàng tiến xa hơn việc làm quen.

Chương 12

“Chúng ta đã lỡ mất cô ấy à?”

“Hay là cô ấy chưa xuống?”

Drew đặt cái nĩa của mình sang một bên và cười với hai cô bé vừa mới chạy vào phòng ăn sáng. Sự phấn khích của chúng thật rõ ràng. Và anh chả cần hỏi ai là người chúng đang nói đến. Anh vừa mới nghĩ về chính nàng và tự hỏi mình chính câu hỏi đó!

Anh bảo cháu mình, “Nếu cháu muốn nói đến cô nàng cướp biển, cô ta có lẽ vẫn còn ở trên giường. Chúng ta về nhà khá muộn đêm qua sau bữa tiệc chị họ Regina của cháu.”

“Cô ấy có vui vẻ ở đó không ạ?” Judith hỏi.

“Có lẽ thế,” anh trả lời, và cố giữ giọng mình ở trạng thái trung lập, mặc dù anh thấy suy nghĩ đó thật bực mình. “Cô ấy bị bao vây bởi mọi quý ông độc thân có mặt tại đó.”

“Cô ấy nói cô ấy không phải là cướp biển.” cô bé chỉnh lại suy nghĩ của anh khi chạy đến và “xoáy mắt” một cái xúc xích trên đĩa.

“Mà cô ấy là một người săn tìm kho báu.” Judith tự động nói.

“Và Papa nói là cô ấy sẽ kể tất cho chúng cháu,” Jacqueline nói thêm.

Anh nhìn chòng chọc vào cháu gái mình, nhưng cô bé đơn giản là trao cho anh một cái cười toét trơ tráo, sau đó nhanh chóng “kết thúc” miếng xúc xích bằng mọi giá. Anh vừa lắc đầu vừa cười khúc khích. Jack là một cô bé láu cá dễ mẫn, duyên dáng, nhưng không vụng về tí nào, và quá là đáng yêu so với lứa tuổi của mình. Anh chắc chắn cô bé sẽ trở thành một “vấn đề khó khăn” khi lớn hơn đây.

“Giờ đã muộn rồi và hai cháu vẫn chưa ăn à?” anh hỏi.

“Ồ, chúng cháu đã ăn từ lâu rồi,” Jacqueline nói

“Chúng cháu chỉ đang kiểm tra lại thôi ạ,” Judith giải thích. “Cháu không muốn lỡ việc gặp cô ấy. Và cháu sẽ về nhà hôm nay. Cháu sẽ vô cùng thất vọng nếu không được nghe kể trực tiếp về những chuyến săn tìm kho báu.”

“Nếu ta thấy cô ấy, các cô bé ngỗ nghịch à, ta sẽ “gửi thẳng” cô ấy đến tìm cả hai cháu.”

Chúng tin lời anh và quay chạy ra khỏi căn phòng, hồ hởi như khi chúng chạy vào vậy. Nhưng khi căn phòng tĩnh lặng trở lại, những suy nghĩ của anh lại trở lại nơi nó đã từng ở, tập trung vào vị khách của em gái anh.

Sự viếng thăm của nàng đã làm thay đổi kế hoạch của Georgina, và do đó cũng làm thay đổi kế hoạch của anh. Vì em gái anh và gia đình cô sẽ không “đi ké” anh trong chuyến du lịch trở về Connecticut, anh có thể trở lại lịch cũ của mình, điều mà cho phép anh dành thêm một hay hai tuần nữa với em gái ở đây, nhưng anh không chắc mình có nên ở lại bây giờ không. Anh có thể thăm Georgie vào lúc khác mà. Anh không cảm thấy thoải mái khi ở lại nhà cô trong khi cô có một vị khách mà anh thấy hấp dẫn, đặc biệt là vì vị khách không mong muốn ấy lại bị “cấm” đối với anh.

Những tên cướp biển. Anh chưa từng tự mình chạm chán với tên nào, nhưng em trai Boyd của anh đã từng. Những tên cướp biển đã cướp mất hàng hóa của cậu ta ở biển. Chuyện tương tự đã xảy ra với Thomas – anh đã phải kéo lê tàu quay lại ty nạn tại cảng, tàu của anh ấy đã hư hại nặng trong trận chiến đó. Mặc dù vậy, việc ấy đã không làm Thomas lo ngại, mà quả thực từ trước tới nay chưa có chuyện gì làm anh ấy lo phiền được cả. Anh là người kiên nhẫn nhất trong sáu người nhà Andersons. Mỉa may thay, chính James Malory là người chạm trán với hai người anh em của anh trên biển và chiến thắng. Đến giờ họ đều cười cợt về chuyện đó, mặc dù không phải là khi ấy. Một quý ngài cướp biển, hẳn ta tự gọi mình như thế về sau.

Trong cả một thập niên James đã tìm thú tiêu khiển trên những vùng biển tự do, tấn công chẳng có sự phân biệt bất cứ con tàu nào trông có vẻ thách thức, kể cả những tàu của Anh quốc. Đó là một trò chơi với hắn, một bài kiểm tra kỹ năng với hắn, và theo Georgina, đối với một người đàn ông quá chán ngấy khi là một trong số những tên chơi bời trác táng có tiếng ở London, mà thậm chí những cuộc đọ sức tay đôi không thể kích thích hắn thêm chút nào, thì cuộc sống của một quý ngài cướp biển là liều thuốc cứu rỗi linh hồn hắn ta.

Drew thấy thật thú vị khi Gabrielle Brooks đã thực sự đoán được rằng James chính là tên cướp biển mà Georgina đã quen biết trong quá khứ. Cướp biển nhận ra cướp biển. Anh không nghĩ vậy.

Khi James và Georgina giải thích về vị khách ở nhà họ với anh, James đã thừa nhận là cha cô gái cũng không biết hắn là cướp biển, đơn giản bởi vì hắn bắt đầu mang cái tên Thuyền trưởng Hawke từ lúc đó. Trong cơn mê sảng hắn đã để lộ ra thân phận của mình. Vì thế có lẽ đúng hơn là Gabrielle đã đơn thuần châm biếm khi đưa ra lời đoán và gọi James là một tên cục súc. Thật thô lỗ, con bé vô ơn. Thêm một điều nữa để công kích chống lại nàng, nhưng điều tồi tệ nhất là nàng ở đây để tìm một người chồng. Nếu không phải vì thế, anh có lẽ đã cố gắng để làm hòa tạm thời với nàng. Nhưng anh không muốn họ hoà hoãn với nhau. Chết tiệt là không. Anh cần cái tính khí gắt gỏng ấy của nàng làm rào cản để nhắc nhở mình rằng nàng nằm ngoài tầm tay.

Anh cũng chẳng cần nhiều lời nhắc nhở cho lắm, chỉ cần nhìn nàng một cái hôm qua là ngay tức khắc anh đã nhớ lại mình tức giận với nàng đến mức nào ở bến tàu. Điều này thật kỳ cục. Bản tính anh vốn là chẳng để điều gì ảnh hưởng tới mức chẳng thể giữ sạch nó khỏi tâm trí. Anh quá vô tư. Anh thậm chí có thể chịu đựng được những cuộc cãi vã và những trận đánh nhau bầm dập với anh trai mình Warren - người mà đã từng cau có tới mức làm một vị thánh cũng phải phát điên, và Drew không bị làm phiền bởi chúng chút nào. Nhưng con bé này làm phiền anh quá nhiều.

Boyd xuất hiện ở khung cửa và cố tựa vào nó, nhưng gần như ngã vào phòng thay vào đó. Drew đã chìm sâu vào suy nghĩ đến nỗi anh chẳng nghe thấy cửa trước mở, nhưng rõ ràng là em trai anh vừa mới vào. Nó trông như thể như thể đã ngủ suốt đêm vậy.

Boyd có mái tóc cùng màu như anh có – màu nâu sáng nổi lên ánh vàng – nhưng em trai anh đã không cắt tóc mình từ khi cập cảng, có lẽ đã không chải nó luôn bởi nhìn mái tóc thật bờm xờm. Trong khi đôi mắt nâu của Boyd nhạt màu hơn mắt anh thì chúng cũng khá là đỏ ngầu vào lúc này. Trong năm anh em trai, chỉ có Boyd và Thomas là đã không thừa hưởng được cái

chiều cao lạ thường của cha họ.

“Em chưa đi ngủ à?” Drew đoán.

“Em có ngủ, chỉ không biết đã ngủ ở đâu thôi,” Boyd trả lời.

“Đó có phải là điều đã xảy ra vào đêm trước? Em đã bỏ rơi anh vì một cái giường mềm mại?”

“Rất mềm mại, hình như là vậy, khó nhớ quá, nhưng em chắc là anh đã tìm được đường về mà không cần em.”

Drew cười khúc khích. “Đúng thế, cũng mất cỡ một tiếng.” Nhưng sau đó anh lắc đầu. “Em thực sự đi suốt ngày từ khi cập cảng. Chuyển đi cuối cùng của em thực sự dài vậy sao?”

“Chỉ là một hành khách đã làm em mất kiểm soát vì ham muốn trong hai tuần chết tiệt.”

Drew nhướn một bên mày lên. “Em không thể làm gì với chuyện đó ngay lúc đó ấy à?”

“Cô ấy đã kết hôn, và có hai con đi cùng, và đang vui mừng như quỷ trên đường đi đoàn tụ với chồng mình – em sẽ không để cô ấy biết em cảm thấy thế nào đâu.” (hihi, cái này chắc liên quan đến quyển 9 "No choice but seduction" mà ss tranngocbich 224 đang dịch nhí!!!)

“Ừm, bây giờ em đã quên chuyện đó chưa?”

“Hãy hỏi sau khi em tỉnh rượu đã.” Boyd trả lời, nhưng sau đó cười khúc khích thêm vào, “Nhưng tối hôm qua của anh ra sao?”

“Sao em không hỏi anh sau khi em gặp cô nàng cướp biển ấy,” Drew bắn trả.

“Không, cảm ơn. Em đã lên một danh sách cáo lỗi hơi bị dài để đối phó với cô em gái yêu quý của chúng ta. Con bé sẽ không lôi kéo được em dính vào bất cứ cô nàng trinh nữ nào đâu. Em đã học hỏi từ Malory về cách làm thế nào tránh chúng. Bên cạnh đó, anh giỏi hơn em về việc chịu đựng sự buồn chán.”

Drew nở ra cười. “Thật có trái tim, em trai à. Nhưng em có muốn cược gì là em sẽ đổi ý sau khi gặp cô nàng cướp biển không?”

Boyd chỉ toe toét cười với anh. “Em không cá cược vụ đó đâu. Nếu cô ta thực xinh đẹp, anh có thể chắc chắn là tàu của em sẽ ra khơi vào ngày mai.”

“Tùy em,” Drew nhún vai nói.

Boyd nheo mắt nhìn anh. “Cô ấy đẹp vậy sao?”

“Thế thì việc gì chứ?” Drew phản công ngay. “Con bé đó ở đây để tóm chồng đấy, nhớ chứ? Hay là em sẵn sàng yên bề gia thất rồi?”

Boyd suy nghĩ về điều đó trong chốc lát. “Không như anh, em không có người tình nào ở mọi

bến cảng cả, vì thế em sẽ không phiền khi có một cô vợ đẹp để trở về nhà. Hãy nhớ, em không phải là người đã tuyên bố là anh ta sẽ không bao giờ bị “tròng vào cổ”, đó là anh kia mà. Nhưng khi em muốn yên bề gia thất, chắc như quỷ đỏ sẽ không phải là một con bé có cha là cướp biển.”

“Quan điểm tốt,” Drew đồng tình. “Xét đến việc chúng ta là những con cháu trong một gia đình thuyền thương, anh sẽ nói là Clinton có lẽ phản đối nếu em cố mang một tên cướp biển vào gia đình. Sau rốt thì không có lý do gì để khiến anh ấy bực mình mãi.”

“Ồ, thế mà bây giờ anh dám thách đố đấy hả?” Boyd nói giọng gây chiến.

Drew đảo tròn mắt. “Đi ngủ đi. Nếu em mong một trận chiến để làm hoàn thành việc bê tha của mình, ít nhất là đợi đến khi mình tỉnh rượu đã.”

“Ý kiến tồi,” Boyd càu nhàu. “Khi đó em sẽ cảm nhận thấy hết sự đau đớn. Có lẽ Malory sẽ nghe lời khiêu khích của em thay vào đó.”

“Ồ, được thôi, sao em không nói là mình chỉ muốn chết nhỉ,” Drew đáp trả một cách khô khan.

Chương 13

Gabrielle nhìn xung quanh căn phòng khiêu vũ lộng lẫy. Mọi buổi dạ hội một đêm, một buổi khiêu vũ lớn kế tiếp. Khi Georgina bảo nàng rằng họ có lẽ sẽ không ở nhà tối nào từ giờ cho tới cuối mùa Hội, cô đã không đùa. Việc này là tốt đối với Gabrielle. Nàng muốn nhiều sự lựa chọn cho cái danh sách hôn nhân mà mình sẽ lên, và càng nhiều sự kiện họ tham dự, càng nhiều anh chàng độc thân nàng có cơ hội gặp mặt.

Nàng đã gặp hai quý ông mới tối nay, và ba người nữa đã ký tên vào thẻ của nàng (*Ở Anh thời xưa, khi mời một quý cô nhảy, anh ta phải ghi tên mình vào thẻ của nàng trước – như kiểu xếp hàng ý*). Lát nữa nàng sẽ nói chuyện với họ khi họ nhảy. Nhưng ngay lúc này nàng đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông băng qua phòng khiêu vũ – người mà nàng không thể nào đẩy ra khỏi suy nghĩ mình.

Đối với một vị thuyền trưởng người Mỹ, Drew Anderson chắc chắn có một hình dáng bảnh bao trong bộ dạ phục đen. Nàng ngạc nhiên là anh ta thật phù hợp với nó như thế nào, như thể anh là một thành viên của giới thượng lưu vậy. Quả thật không thể nói anh ta là người Mỹ cho đến khi bạn nghe được trọng âm của anh. Hiện tại thì đó không phải là vấn đề đối với những người phụ nữ. Người đàn ông đó quá đẹp trai. Anh được những người phụ nữ, già lẫn trẻ, đang cố gắng làm anh chú ý.

Ngay giờ đây anh đang nói chuyện với một quý cô đáng yêu mà anh vừa mới nhảy cùng. Anh đã không mời nàng nhảy. Kể từ lúc họ tới buổi khiêu vũ này, anh thực sự chẳng nói với nàng quá hai câu.

Tất nhiên là thẻ khiêu vũ của nàng đã kín ngay lập tức, nhưng anh có thể mời nàng dành cho

mình một điệu trước khi họ đến. Sau cùng thì họ đã đến đó trên cùng xe ngựa với Georgina. Anh có cả đồng cơ hội. Và đó là một việc lịch sự nên làm, ngay cả nếu anh không thực sự muốn nhảy cùng nàng. Nhưng tất cả những gì anh đã làm là ném cho nàng một cái nhìn kinh tởm khi nàng xuống nhà sớm hơn, và nàng biết là mình trông đẹp một cách khác thường trong cái áo dài dạ hội mới vừa mới đem đến đúng tối nay.

Vải satanh xanh lơ với những bông hồng thêu trên đường ren lấp lánh ánh hồng trải dài suốt viền áo, chiếc váy đến cùng với đôi hài và những dải ruy băng cho mái tóc nàng. Nàng đã nghe một vài người nói mình đã trở thành tiêu điểm cho tối nay. Nhưng Drew có nghĩ thế không nhỉ? Hiển nhiên là không, nàng sẽ nói vậy, sau cái nhìn kinh tởm mà anh dành cho nàng, và sau những gì nàng đã nghe lỏm được hôm nay.

Nàng đã nghe thấy quá nhiều. Và nghĩ mà xem, nàng sẽ không nghe thấy bất cứ điều gì trong cuộc thảo luận giữa hai anh em nhà đó nếu chỉ ngủ thêm chút nữa, như Margery đã khuyên. Nhưng không, nàng đã thức dậy với cái dạ dày đói meo sau khi chỉ ‘chọc gậy’ đĩa thức ăn mà Drew mang cho nàng ở buổi dạ hội của Regina đêm qua. Không phải là lúc đó nàng không đói, nhưng không biết làm sao anh ta đã khiến đĩa của nàng đầy ụ với mọi món mà nàng không thích.

Nàng đã xuống nhà sáng nay đúng lúc để nghe thấy Boyd Anderson nói với anh trai, “Anh giỏi hơn em về việc “chịu đựng” sự buồn chán.” Bây giờ Drew trông chẳng buồn chán gì; anh ta trông khá thích thú với quý cô mà mình vẫn đang nói chuyện, nhưng lời nhận xét đó đã liên quan tới nàng và việc anh bị bắt ép phải hộ tống nàng. “Xét đến việc chúng ta là những con cháu trong một gia đình thuyền thương, anh sẽ nói là Clinton có lẽ phản đối nếu em cố mang một tên cướp biển vào gia đình”

Họ đều thấy nàng đáng khinh, hoàn toàn vậy. Dù sao thì nó cũng không làm tổn thương nàng lắm. Nhưng nó làm nàng tức điên. Họ không biết nàng, họ không biết cha nàng. Làm sao mà bọn họ dám đánh giá nàng hay cha nàng một cách bừa bãi thế chứ!

“Người tình ở mọi bến cảng.” “Không bao giờ bị “tròng cổ”. Giờ đây nàng hiểu hoàn toàn rồi. Drew Anderson là một tên đểu cáng. Và anh ta thấy nàng đáng khinh hử?”

“Cô sẽ đuổi tất cả người đàn ông nào đủ tư cách chạy biển với cái quắc mắt như vậy đấy,” Nàng nghe thấy Drew nói. “Một xu đổi lấy suy nghĩ của cô nào”

Nàng nhìn lên và thấy anh đang đứng cạnh nàng. Nàng đã thôi không nhìn anh chỉ một lát. Làm thế nào mà anh băng qua phòng nhanh thế? Nếu nàng thấy anh ta đến, nàng sẽ đi ra xa về phía khác. Nàng thực sự không muốn nói chuyện với anh.

“Suy nghĩ của tôi sẽ làm ngài tổn nhiều hơn thế,” nàng nói với giọng coi thường, và liếc đi chỗ khác.

“Thêm bao nhiêu nữa?” anh khẳng khẳng.

“Nhiều hơn những gì ngài có thể trả.”

“Khỉ thật. Tôi đã hy vọng vài sự thích thú để phá vỡ sự buồn tẻ này.”

Nàng hít vào đột ngột và liếc lại anh. “Vậy là ngài thấy những suy nghĩ của tôi sẽ làm ngài thích thú? Ngài nghĩ chúng toàn là những thứ ngu...”

“Tôi không bao giờ nói vậy,” anh cắt ngang.

“Ngài không cần phải nói. Đó là ẩn ý trong giọng ngài thôi.” Nàng nói, sau đó thì thầm thêm, “Không nhiều hơn những gì có thể mong đợi từ một tên cục súc.”

Hiển nhiên là anh nghe thấy, bởi anh thực sự thở dài. “Mọi người đàn ông đều là tên cục súc với cô à?”

“Không, nhưng ngài là người đã nắm lấy tôi quá thô lỗ tới mức làm thâm tím cả cánh tay.”

Mắt anh nheo lại vào lời buộc tội đó và anh yêu cầu “Cho tôi xem vết thâm của cô.”

Nàng đã chẳng quan tâm nhìn vào tay mình để xem liệu nàng có cái nào không, và sắp nói điều đó thì anh tóm lấy tay nàng và xoay nó lại. Vẻ mặt anh thay đổi ngay lập tức. Nàng liếc xuống và cũng thấy vết thâm. Chỉ là một cái nhỏ. Ôi trời, nàng chưa bao giờ thấy hạnh phúc trong cuộc đời khi thấy một vết thâm đáng nguyên rửa, nhưng chắc chắn là bây giờ nàng thấy hạnh phúc.

“Tôi đã nói với ngài rồi,” nàng nói với vẻ hết sức hài lòng.

“Đúng là em đã,” anh lặng lẽ trả lời, và anh quả thực trông ăn năn, không, thực sự anh trông kinh hãi. “Tôi xin lỗi, Gabby. Chắc chắn là tôi không cố tình làm thâm tay em, chỉ là để giúp em hôm đó thôi. Tôi xin lỗi vì đã làm em thâm tím quá dễ dàng.”

Lời nhận xét cuối cùng làm nàng khựng lại. Nàng không bị thâm tím dễ dàng, và sự thật là, cái kẹp của anh hôm đó không mạnh đến thế, và không để lại dấu vết nhỏ nào...

Nàng hít vào, nàng đã bị xô đẩy mạnh trên chiếc xe ngựa trên đường tới dinh thự nhà Malory khi bánh xe lăn qua một cái ổ gà khá lớn, đủ để nàng thét lên và Ohr cầu nhàu về điều đó. Thật không nghi ngờ gì bây giờ là làm thế nào nàng có vết thâm ấy.

Nàng sẽ không nói cho anh biết. Nàng thích nhìn vẻ mặt hòa giải này của anh... Ôi, phiền thật!

“Tôi đã nhầm,” nàng nói rõ ràng. “Vì thế ngài có thể rút lại lời xin lỗi.”

“Xin lỗi?”

Màu hồng lan lên má bất chấp tình trạng nàng cáu tiết với chính mình. “Tôi vừa nhớ ra là mình có vết thâm đó trên một chiếc xe ngựa vào cái ngày sau khi tôi gặp ngài ở bến tàu. Nhưng điều đó không có nghĩa là ngài không phải là một tên cục súc,” nàng kiên quyết thêm vào.

Anh phá ra cười. Việc đó thu hút quá nhiều đôi mắt. Với một người đàn ông cao lớn như anh, tiếng cười thật trầm, khỏe, và chết tiệt nếu nó không gọi cảm đến thế. Nàng khó có thể lơ đi sự run rẩy quay trở lại sống lưng mình.

“Tôi thấy rồi cuộc là mình đã phá vỡ được sự buồn tẻ của ngài,” nàng lầm bầm.

“Đúng thế, nhưng tôi chỉ mong có được một vài lời nhận xét dí dỏm là tôi chắc là em có. Tôi chắc chắn là không mong đợi một tình huống...ngớ ngẩn như vậy.”

Cái cười toét miệng hấp dẫn của anh cho thấy là anh đang trêu chọc nàng. Nó làm nàng xáo động, nhưng điều làm nàng ngạc nhiên hơn là nàng muốn cười toét lại với anh.

Tâm trạng anh thay đổi nhanh chóng, nàng thấy điều lôi cuốn này còn làm nàng bối rối hơn là sự phản kháng của anh trước đó. Nó nhắc nàng về nụ cười rất thực mà anh trao cho nàng khi ở bến tàu đã làm lòng nàng xoắn xang một cách kỳ lạ.

Nàng cần phải tránh xa anh ra. Dạ dày nàng lại thấy nhộn nhạo. Nàng tìm bạn nhảy hiện tại của mình – người đã đi kiểm thử gì đó giúp nàng khỏe khoắn trở lại. Peter Wills-Willis, hay cái gì đó tựa tựa như thế. Nhưng chả thấy anh ta đâu cả. Nàng không ngạc nhiên. Nàng đã muốn nghỉ ngơi một chút sau khi nhảy, trước khi bàn chân lại phải chịu đau đớn trong đôi hài mới, và trước đó nàng đã để ý thấy phải mất thời gian dài như thế nào để rút đầy cốc sâm panh rồi mới tổng khứ anh ta đi lấy.

“Tại sao em đứng ở đây một mình?” Drew hỏi. “Tôi chỉ đùa về cái quắc mắt đó thôi, em biết đấy. Nó chắc chắn sẽ không ngăn tôi khỏi việc đến gần em – nếu tôi thích được làm quen với em. Vậy thì tại sao em không ra nhảy?”

“Tôi đã rất khát. Tôi đã tống...”

“Tuyệt vời,” anh cắt ngang, và xoay nàng ra sàn nhảy trước khi nàng có thể từ chối. “Tôi đã tự hỏi làm thế nào tôi có thể có một điệu nhảy với em. Và âm nhạc sẽ trôi qua trước khi bạn nhảy em quay về. Thật xấu hổ nếu lãng phí nó.”

Anh đang chạm vào nàng. Tay nàng được nắm chặt một cách ấm áp trong tay anh, trong khi bàn tay kia của anh đặt một cách vững chắc lên eo nàng. Nàng cảm thấy sự đụng chạm của anh thật mãnh liệt đến nỗi mà trong một thoáng nàng không thể nghĩ về cái gì khác hay nghe được rõ ràng anh đang nói gì.

Đôi mắt anh – chúng thực sự là màu đen. Ánh sáng trong phòng khiêu vũ sáng rõ từ những cái đèn chùm quá là nhiều, và đứng thế này thật gần với anh, nàng có thể khám phá ra là không còn màu nào khác trong chúng. Khá xáo động, đôi mắt ấy. Chúng bắt đầu lại làm bụng nàng nhộn nhạo – không, có lẽ đó chỉ là anh. Sức hấp dẫn mà nàng cảm thấy mạnh mẽ hơn bất kỳ thứ nào nàng đã từng trải qua trước đó.

Đôi vai anh – ôi trời, chúng thật rộng. Anh đúng là một người đàn ông cao, vạm vỡ, và đôi mắt quá dịu dàng. Sự xao xuyến trong lòng nàng sẽ không dừng lại. Nàng thực sự nên tránh xa anh,

những sẽ thật thô lỗ nếu nàng kết thúc điệu nhảy của họ một cách đột ngột như thế, và ôi, Chúa ơi, nàng thực sự không muốn.

Anh có mùi thật dễ chịu, như thứ gia vị lạ lùng. Họ đang nhảy quá gần. Tuy thế nàng lại thiếu mất ý chí để phá vỡ kết nối với anh hay nhắc nhở họ điều này thật không phải phép. Tại sao, ngực họ ở gần quá đến nỗi chúng gần như chạm vào nhau; sự thật là, có một lúc ngực nàng suýt qua anh và ngay lập tức ngửa ran lên hưởng ứng.

“Em đã chẳng bao giờ trả lời câu hỏi của tôi,” anh nói nhẹ nhàng gần tai nàng. “Em đã thực sự trở về Anh để tóm một anh chồng à?”

Chúa giúp nàng! Đúng là một chủ đề hoàn hảo để đẩy tâm trí nàng ra khỏi những thứ mà anh làm nàng cảm thấy. “Vâng, nhưng đừng lo, tôi sẽ không để mắt đến ngài đâu. Tôi biết ngài là một tên Lothario mà.”

(Lothario là một nhân vật trong vở kịch The Fair Penitent (1703), do Nicholas Rowe thủ vai, trong vở kịch, Lothario đã quyến rũ và phản bội Calista. Cụm từ “lothario” vì thế được đưa vào trong ngôn ngữ của nước Anh để chỉ người đàn ông đẹp trai, làm say đắm phụ nữ)

“Tôi ư? Và em nghe được điều đó từ đâu vậy?”

Nàng sẽ không thừa nhận rằng mình đã nghe trộm anh cùng em trai sáng nay và đã nhanh chóng “chuồn đi” trước khi họ nhận ra.

“Em gái ngài đã nhắc đến nó.”

“Không, con bé sẽ không. Nó có thể giận giữ với tôi nhưng sẽ không bao giờ dùng một từ như vậy để miêu tả tôi cả.”

“Tình nhân ở mọi bến cảng” thì sao?”

Anh cười lục khục. “Tôi thừa nhận. Đó đúng là thứ mà Georgie có thể nói ra.” Nhưng sau đó anh trao cho nàng một cái nhìn thấu hiểu và đoán, “À, tôi hiểu rồi. Em kết nối việc đó với trở thành Lothario.”

Nàng nhún vai và cố làm sao để nói một cách thờ ơ. “Nếu nó đơn thuần là từ ngài phản đối, thì ‘kẻ tán gái’ cũng được đấy chứ, ngài có nghĩ thế không?”

Anh nhăn mặt. Nàng ngay lập tức thấy hối hận. Nàng thực sự cần phá hỏng một vài giây phút hòa bình này với anh sao? Điệu nhảy gần kết thúc. Nàng sẽ trở lại để làm “đôi chân bị giẫm nát” bởi hàng dài những bạn nhảy trên thềm khiêu vũ của mình. Anh sẽ trở lại để sắp xếp cuộc hẹn với người phụ nữ khác lát nữa trong buổi tối. Nàng chẳng nghi ngờ gì đó là những gì anh đã làm trước đó với người phụ nữ mà nàng thấy anh nói chuyện cùng.

Nàng cân nhắc đến việc thú nhận sự thật với anh, rằng đó không phải là ý tưởng của nàng khi trở lại Anh quốc, và chắc chắn không phải ý tưởng của nàng khi thỉnh cầu sự giúp đỡ của gia đình anh. Nhưng đó không thực sự là thứ anh cần biết và nó sẽ không tạo nên tỷ khác biệt nào

trong mối quan hệ giữa họ – sau hết thì chả là gì cả. Bởi nàng muốn kết hôn, tốt hơn là với một người đàn ông mà nàng có thể thuyết phục đến sống một thời gian ở St. Kitts mỗi năm để nàng vẫn có thể gặp cha thường xuyên, nhưng Drew lại chưa từng muốn kết hôn.

“Tôi thấy tên Malory khác đã lộ mặt ra rồi,” Drew nhận xét ngay khi điệu nhảy kết thúc.

“Có bao nhiêu người vậy?”

“Quá nhiều,” anh trả lời và cười lục khục. “Nhưng người này, giống James, không quan tâm đến việc bị kéo lê đến ‘cuộc chiến nhỏ’ (ý Drew là buổi khiêu vũ) như thế này, vì thế tôi tự hỏi là hẳn đang là gì ở đây nhỉ, trừ khi...Em đã gặp họ khi họ tới đón Judith hôm nay chưa?”

“Cha mẹ của con bé đó à? Chưa, lúc đó tôi đang thử chiếc váy này.”

“Vậy thì họ có lẽ ở đây chỉ để gặp em thôi. Và nhân tiện đây, nó là một bộ váy tuyệt đẹp.” Đôi mắt tối màu của anh nhìn dọc chiều dài cơ thể nàng, dừng lại ở ngực nàng.

Nàng ước gì anh đừng nói thế. Nàng ước gì anh đừng nhìn nàng như thế. Nó giải thích cho màu đỏ trên nàng khi anh đặt nàng trước những người Malory mà anh vừa mới nhắc đến. Georgina đã tìm thấy họ hàng nhà chồng và giới thiệu họ.

Anthony Malory đẹp trai một cách không thể tin được, nhưng thật kỳ quặc là ông ta trông không giống anh trai James tí nào. Cao hơn, và chắc chắn nước da sẫm màu hơn, ông có mái tóc cùng màu đen và đôi mắt xanh mà cháu gái Regina cũng có. Vợ ông ta, Roslynn đơn giản là đẹp hớp hồn, với mái tóc đỏ-vàng, đôi mắt xanh màu nâu lục nhạt đáng yêu, và thanh mảnh mặc dù không thiếu những đường cong mê người. Bây giờ thì đã rõ Judith lấy sắc màu của mình từ đâu.

“Cô chắc hẳn là tên cướp biển,” Anthony nói thẳng ra.

Vợ anh hỗn hển. “Anthony!”

Và Georgina trách, “Không quá to, chú Tony. đừng nói từ đó ở nơi công cộng khi ám chỉ tới Gabby. Chúng ta không muốn phá hỏng cơ hội của cô ấy để có một chọn lựa tốt đâu.”

Nhưng Gabrielle thấy không ai khác ngoài những người nhà Malory nghe lỏm được, và người đàn ông đáng thương đang bắt đầu trông hối lỗi, ngay cả khi nàng biết ông ta chỉ đùa thôi. Vì thế nàng cười toét và nói, “Vâng, tính khát máu và mấy thứ kiểu đó. Đáng xấu hổ làm sao khi chẳng có tấm ván nào ở quanh đây để tôi có thể chứng minh.”

Ông ta cười lục khục. “Đối đáp tốt đấy, cô bé đáng yêu ạ.”

Nhưng Drew thì thầm đằng sau nàng, “Hắn ta nghĩ là em đang đùa đấy, nhưng quả là tôi ước gì em không thế. Những tên cướp biển không phải là trinh nữ và không chải rửa một từ nào trong suốt cuộc thảo luận, vì thế em có thể chứng minh mình thực sự là một tên cướp biển bằng cách dành một đêm với tôi.”

Gabrielle đột nhiên đỏ mặt. Nhưng khi nàng quay lại để khiển trách anh, nàng hầu như hỗn hển khi thấy cảm xúc của anh. Có quá nhiều nóng bỏng trong đôi mắt ấy, như thể anh đã đang thực sự tưởng tượng nàng trên giường mình. Và, chúa ơi, nàng bắt đầu cảm thấy y như vậy. Dạ dày nàng bây giờ không chỉ nhộn nhạo. Toàn bộ cơ thể nàng ấm lên và như thể là nó đang run vậy! Nàng đặt tay mình lên ngực để ngăn tiếng đập thình thịch ở đó.

Đằng sau nàng, Georgina đang nói với Roslynn và Anthony về vài bữa tiệc mà cô định đưa Gabrielle đến trong hai tuần nữa. Nhưng Anthony chắc hẳn đã nhận ra sự tác động giữa Gabrielle và Drew, bởi vì ông nhận xét, “Không mất nhiều thời gian để tìm cho cô ấy một anh chồng đâu. Cô ấy có vẻ tìm thấy những người đàn ông thích hợp ở London rồi, thậm chí cả những tên Mỹ cũng được.”

Nghe thấy điều đó, Georgina nhìn anh mình thật nghiêm khắc, sau đó đôi mắt cô ánh lên những tia sáng mỏng manh và cô hỏi anh, “Anh đang cư xử cho phải phép chứ hả?” Anh tặng nàng một nụ cười trẻ con. “Không phải anh thường thế sao?”

Georgina khụt khịt. “Không, anh không. Nhưng từ giờ về sau, cẩn thận những việc mình làm đấy.”

Anh đảo mắt với cô, như thể cô chả hiểu gì cả, nhưng Gabrielle biết rõ bàn tay anh đặt lên eo để quay nàng về lại phía những người họ hàng của mình. Nó chỉ là một cái chạm rất vô tình với bất cứ ai không để ý đến, nhưng không phải là nàng. Nàng cảm thấy cái siết nhẹ nhàng của những ngón tay anh chỉ trước khi anh để nàng đi.

Wilbur Carlisle phải gọi tên nàng hai lần để giành sự chú ý của nàng lại. Nàng quá bận khi tự hỏi tại sao Drew lại chạm vào mình theo cái cách hoàn toàn đầy sở hữu như vậy để nhắc nhở là bạn nhảy kế tiếp đã đến “nhận lại” nàng. Chả nhẽ Drew đã thấy quý ông trẻ tuổi đang tiếp cận và chạm vào nàng như thế chỉ để tế nhị nhắc nàng? Wilbur liếc Drew với một chút tò mò. Không, nàng không thể trở nên ngu ngốc và tự mình suy diễn ra mọi thứ như vậy.

Nàng tặng Wilbur một nụ cười rạng rỡ và toàn bộ sự chú ý của mình. Bây giờ, anh chàng tuyệt vời đây rồi. Nếu nàng phải chọn lựa ngay lập tức, nàng sẽ chọn Wilbur làm chồng. Anh đẹp trai, tử tế, và dí dỏm. Nàng không thể tìm thấy khuyết điểm nàng ở anh, trừ một thứ là anh không làm dạ dày nàng nhộn nhạo theo cái cách mà Drew làm. Nàng đã gặp anh đêm qua tại bữa tiệc của Regina và thích thú cuộc nói chuyện ngắn của họ. Anh thậm chí đã làm nàng cười một vài lúc, vài thứ mà không người đàn ông nào - nàng đã gặp - khó khăn lắm mới làm được. Nàng hài lòng là anh ở đó tối nay, vì thế nàng có thể hiểu anh thêm chút nữa. Không nghi ngờ gì, anh là người đàn ông đẹp trai nhất trong các quý ông - những người đã lữ lượt kéo đến để ghi tên mình và thể khiêu vũ ngay khi nàng đến. Không đẹp trai bằng Drew, tất nhiên, nhưng... Ôi trời, nàng phải ngừng nghĩ đến những tên tán gái phóng đảng như Drew Anderson và phải giữ tập trung vào những người đàn ông có hứng thú hôn nhân với mình mới được.

Gabrielle ngủ rất ít vào đêm hôm đó. Lý do làm nàng trăn trở suy nghĩ và khiến nàng thức là lời nhận xét của Drew. Chứng minh nàng thực sự là một tên cướp biển bằng cách dành một đêm với anh. Nàng nên thấy mình bị xúc phạm. Nhưng không. Khi nàng dành thời gian để nghĩ về nó lúc về nhà, nàng quá hài lòng bởi những gì nàng đã hiểu được – anh muốn nàng. Nhận thức đó gây nên một ảnh hưởng đáng kể làm sao lên bản thân nàng! Trong một tích tắc nàng cảm thấy thật thích thú – điều làm nàng hầu như choáng váng, và giây tiếp theo nàng trải qua nỗi thất vọng sâu sắc nhất. Bởi nàng không thể đáp lại bất kỳ điều gì về sự khát khao của Drew với nàng. Anh cũng thế.

Margery đánh thức nàng dậy vào sáng hôm sau sớm hơn nàng muốn. Nàng gần như đuổi người phụ nữ lớn tuổi hơn ra ngoài để mình có thể ngủ thêm ít giờ nữa, nhưng nàng nhớ ra là Margery đã không về nhà nhiều vào hai ngày trước. Bà có nhiều người bạn cũ ở London muốn thăm viếng. Vì thế bây giờ là thời gian tuyệt vời để nói chuyện với bà và xin ý kiến về người cầu hôn tương lai của mình, đề phòng bà sẽ lại ra ngoài hôm nay.

“Hãy giúp cháu tìm hiểu về những phẩm chất mà cháu nên mong đợi ở một người chồng đi.” Nàng nói khi Margery bó tũ quần áo để chọn ra bộ váy hàng ngày mà nàng mặc.

“Chỉ cần dùng trực giác thông thường của mình thôi, cô bé,” Margery nói, và giơ ra hai chiếc váy. “Chiếc màu xanh hay màu hồng?”

“Chiếc màu hồng,” Gabrielle trả lời mà không thêm liếc chúng. “Nhưng trực giác thông thường không thực sự nói cho cháu biết những gì mình nên tìm kiếm, nó chỉ giúp cháu xác định những gì mình thấy đáng để cộng điểm ở một người đàn ông sau khi cháu gặp anh ta thôi.”

Margery liệt kê. “Tốt bụng, khoan dung, kiên nhẫn, đáng kính trọng, có lòng trắc ẩn...”

“Khoan!” Gabrielle giơ một tay lên. “Một số phẩm chất đó sẽ không rõ ràng hay thể hiện ra ngoài dễ dàng đâu. Cháu có thể quen biết một anh chàng trong nhiều năm mà không hiểu liệu anh ta có đáng kinh hay không. Có cách nào để cháu khỏi phải bận tâm chuyện đó không?”

Margery đặt chiếc váy lên giường, sau đó đi đến chiếc tủ con để tìm đồ lót. “Cháu đang hỏi ta là liệu có cách nào để biết một người đàn ông thành thực hay không à? Chúa ban phước lành cho cháu, cô bé, nếu mà ta biết cách, ta sẽ đóng chai và bán nó.”

Gabrielle thở dài. “Vậy còn gì mà cháu nên tìm nữa?”

“Sự ưa thích của chính cá nhân cháu, tất nhiên rồi.”

“Ý bác là tính hài hước ư? Cháu sẽ thực sự thích điều đó ở một anh chồng.”

“Và?”

“Hình thể đẹp. Cháu thích điều đó.”

Margery đảo tròn mắt. “Không, cháu không. Tên thừa kế nhà Millford đó có một cái ruột rỗng

ẩn sau bộ mặt đẹp trai.”

“Chỉ là một người không đáng kể và đừng nhắc đến tên họ hình đó nữa.” Gabrielle nói một cách phẫn nộ, sau đó hỗn hển, “Họm hĩnh, tất nhiên! Cháu sẽ không tha thứ điều đó.”

“Còn gì nữa?”

“Da tái cũng sẽ không được. Cháu thề, nửa số đàn ông cháu gặp ở đây trông như ma vậy, họ thật nhợt nhạt.”

Margery khúc khích cười. “Và làm thế nào mà cháu biết một con ma trông thế nào, hử?”

“Bác hiểu ý cháu mà.”

“Ừm, ta sẽ không đánh giá thấp chuyện nước da, cô bé. Phơi một người đàn ông dưới mặt trời trong vài ngày, và việc đó sẽ trở nên tốt đẹp, đúng không?”

“Đúng ạ.”

“Cháu đã lên danh sách chưa, hay đó là những thứ cháu đang nghĩ tạo thành danh sách?”

“Đó là những gì cháu đang làm đây.”

“Ừm, đừng làm việc ‘săn chồng’ khó khăn hơn bằng cách lập danh sách toàn bộ thứ này. Cháu muốn ít chọn lựa, chứ không phải là một cơn đau đầu khó chịu. Có bao nhiêu người cháu bắt đầu rồi?”

“Chỉ một vài thôi ạ.” Gabrielle trả lời, sau đó cau mày. “Mặc dù vậy cháu nghĩ bác đúng. Có hai người đàn ông khác trong số này cháu sẽ bỏ qua, cháu thực sự không có hứng thú. Và điều đó có nghĩa là bây giờ chỉ còn Wilbur Carlisle.”

“Cháu thích anh ta?”

“Anh ấy hầu như quá hoàn hảo,” Gabrielle với một cái cau mày. “Nhưng không có thứ gì về anh ta để thích cả.”

Margery cười khúc khích. “Cháu không dám công nhận đó là thiếu sót à, Gabby? Vì thế hãy thôi cau mày đi và nhớ là cháu chỉ mới đến hai bữa tiệc cho đến nay đấy.”

Gabrielle toét miệng cười. “Cháu biết. Georgina đã đảm bảo là còn nhiều người đàn ông nữa cho cháu gặp. Nhưng cháu hy vọng là Wibur sẽ đi qua để bác nhìn thấy. Cháu cần ý kiến của bác...”

“Được rồi, nhưng ý kiến của ta không có giá trị gì cả và nó không nên như thế,” Margery nói. “Bởi vì cháu đã giải đáp thắc mắc của chính mình, đúng không? Cháu biết chính xác mình muốn gì ở một người đàn ông. Vì thế hãy tiến lên và lập danh sách, nhưng cuối cùng hãy tin vào trái tim mình nhé.”

Margery không nói thêm về chủ đề này nữa và giúp nàng mặc váy như bà làm vào mỗi sáng, sau đó nghỉ ngơi với một tách trà trong khi Gabrielle ngồi vào bàn trang điểm để sửa soạn kiểu tóc đơn giản mà nàng thích để vào ban ngày. Nhưng đặc biệt, lời nhận xét cuối cùng của Margery vẫn vang lên trong đầu, rằng nàng đã biết những gì mình muốn ở một người đàn ông. Nó vang lên trong óc nàng vì thật kỳ cục là bà đã nói ‘một người đàn ông’, mà không phải ‘một người chồng’, nhưng sau hết thì nàng thấy nó không kỳ cục gì khi mà cái tên duy nhất hiện ra trong tâm trí nàng khi nhắc tới một người đàn ông là Drew. Và trở lại cùng nỗi choáng váng là sự thất vọng, những thứ đã làm nàng thức suốt đêm qua.

Nhưng nhớ đến khoảnh khắc tuyệt vời khi anh ôm nàng trong vòng tay lúc khiêu vũ, nàng sớm bắt đầu nghĩ về những cách có thể dùng để bỏ qua những lời phản đối của chính bản thân mình – và vượt qua những trở ngại từ cả phía anh. Điều cốt yếu, không, thực sự thì sự chối bỏ duy nhất của nàng với việc đính líu tới Drew chính là: anh là một thủy thủ, và đó là một sự chối từ bởi nàng không muốn dành cuộc đời của mình chờ đợi mòn mỏi ở nhà, tháng này qua tháng khác, đợi người thủy thủ của mình trở về, giống như mẹ nàng vậy. Thật vô nghĩa khi yêu một người đàn ông yêu biển. Lời khuyên đó văng vẳng bên tai từ khi nàng còn là một đứa trẻ, và nàng ghi nhớ kỹ trong tim. Nhưng đó là trước khi nàng ra biển và khám phá ra rằng mình thích việc giông bão ra khơi. Thế thì ai quy định là nàng phải ở nhà và để người đàn ông của mình đi biển một mình nào? Sao nàng lại không thể sống ở biển với chồng cơ chứ?

Ngay khi suy nghĩ đó ập vào nàng, nỗi thất vọng biến mất, chỉ còn sự choáng váng. Sự từ chối quan hệ của anh với nàng chỉ là chuyện nhỏ. Vì thế anh không muốn kết hôn. Có thể anh chỉ nghĩ mình không muốn. Và có thể bởi vì anh chưa từng có lý do để cân nhắc nghiêm túc về việc kết hôn.

Nàng có thể cho anh lý do đó, nếu nàng dùng được việc đuổi anh đi với mọi lời lẽ tuôn ra từ miệng. Nhưng nàng sẽ phải dùng mưu kế để bao vây ‘lịch làm việc’ của anh trước. Tình nhân ở mọi bến cảng. Câu nói đó thật quá ư – đáng ghét. Nàng không nghi ngờ gì là anh sẽ cố biến nàng thành tình nhân của mình ở cảng Anh quốc nếu nàng không phải đang tích cực kiếm tìm một người chồng. Lời nhận xét táo bạo của anh về việc dành một đêm với nàng ngụ ý là anh sẽ làm thế.

Những ý nghĩ tương tự quay cuồng trong nàng suốt buổi sáng còn lại và đến vào buổi chiều. Họ sẽ đến rạp hát tối nay, nhưng điều đó không làm nàng sao lãng. Nó là một vở kịch mới, vì thế ngay cả James cũng sẽ tham gia. Việc ấy có nghĩa là Drew sẽ không phải hộ tống nàng và Georgina. Sau hết thì nàng không chắc liệu mình có thấy anh hôm nay, nhưng nàng lo lắng khi tìm hiểu thậm chí có thể phá vỡ cái rào chắn đã lớn dần giữa hai người họ hay không.

Quả là một sự cứu viện khi Richard xuất đầu lộ diện để kiểm tra nàng chiều hôm đó, không chỉ vì nàng thấy vui mừng khi gặp anh – đúng là nàng thấy thế, mà bởi vì nàng biết anh sẽ làm nàng xao lãng khỏi Drew, và anh làm điều đó nhanh chóng chỉ với quần áo mình. Nàng khò khò mà nhận ra anh!

“Nhìn anh kìa!” nàng la lên khi xuống nhà để tìm anh ở hành lang đi vào, và tặng anh một cái ôm thân mật.

Richard ăn mặc đẹp như bất kỳ quý ngài trẻ tuổi nào. Anh thậm chí đã cắt mái tóc đen của mình, hay có vẻ là thế, cho đến khi anh bỏ mũ và bím tóc đổ xuống vai anh.

“Anh vừa đi mua sắm,” nàng tiếp tục.

“Một người trong số bọn anh phải làm vậy, nếu bọn anh muốn tiếp tục đến cuối con phố này để kiểm tra em, và Ohr thì từ chối lảng vảng lại gần bộ com lê. Vậy là, em đã tìm được một ông chồng cho bọn anh xem chưa?”

Nàng cười. “Bọn anh á?”

“Ừm, bọn anh có một quyền lợi được đảm bảo, đúng không? Nếu em chọn được chồng mình rồi khi Nathan đến đây, thì tiếp theo chúng ta có thể phi thẳng về nhà ngay sau đám cưới, và anh không phiền khi nói với em là, càng ít thời gian anh ở đây thì càng tốt.”

Nàng nhướn một bên mày lên thắc mắc, nhưng anh chuyển tới chủ đề kế tiếp như thể anh đã không vừa mới thừa nhận rằng mình căng thẳng khi trở lại Anh. Nàng tự hỏi liệu mình có bao giờ tìm ra anh đang chạy trốn khỏi cái gì không.

“Em đã đi gặp cố vấn pháp luật của mình chưa?” Richard hỏi.

“Chưa, nhưng em có một cuộc hẹn gặp vào ngày mai.”

Một người đầy tớ đi xuống hành lang. Gabrielle cầm cánh tay Richard và dẫn anh ra trở lại khu vườn rộng lớn đằng sau ngôi nhà, nghĩ là họ sẽ không bị làm phiền ở đó, nhưng anh ngay lập tức để ý là nó đã bị “chiếm đóng”.

“Tuyệt vời,” anh nói. “Anh đã rất hy vọng mình sẽ được gặp cô ấy khi ở đây.”

“Cô ấy?”

“Quý bà Malory,” anh trả lời.

Nàng nhìn theo ánh mắt anh để thấy nơi mà Georgina đang ngồi là ở cạnh đài phun nước, cố gắng đọc một cuốn sách và trông hai đứa trẻ, Gilbert và Adam - ở cùng mình. Với mấy đứa trẻ quậy phá; Georgina đang không chú tâm vào việc đọc cho lắm.

Gabrielle đã được giới thiệu với hai đứa sinh đôi và bảo mẫu của chúng mới hôm qua. Nàng không biết tại sao người bảo mẫu vắng mặt hôm nay; có lẽ vị phu nhân chỉ muốn dành thời gian một mình với các con.

Nhưng nàng chỉ mất chút thời gian để nhớ lại Richard đã làm James Malory ghen tức thế nào suốt chuyến viếng thăm của họ. Nàng liếc anh, tự hỏi là mình nên cười hay đấm anh túi bụi đây.

Cuối cùng nàng nói, “Richard, cô ấy là phụ nữ có chồng rồi.”

“Ừ, nhưng xem cái tên cô ấy kết hôn với kìa,” anh đáp trả. “Cô ấy không thể thực sự cảm thấy hạnh phúc với một tên cục súc như vậy được. Em sẽ đồng ý chứ?”

Hoàn toàn đồng ý, đó cũng là ý nghĩ đầu tiên của nàng khi tới đây, và dù sao thì nàng đã chứng kiến cái cách mà đôi vợ chồng này đối xử với nhau, đúng như Richard nói, và trong khi anh có lẽ không đọc ra các ám hiệu, nàng chắc chắn làm được. Thêm vào sự lồi cuồn rành rành về mặt thể chất, nàng cũng cảm thấy được sự gần gũi về mặt cảm xúc giữa họ, và về phần Georgina thì hoàn toàn không sợ hãi gì. Bất kỳ người phụ nữ nào có thể nói chuyện với chồng theo cái cách mà Georgina Malory đối đáp với James đều biết rằng cô ấy yêu chồng và hoàn toàn được yêu trở lại.

Nhưng Gabrielle thấy bạn nàng có vẻ nghiêm túc, vì thế nàng trả lời một cách thận trọng, “Anh nghĩ là cô ấy bị đe dọa bởi một người đàn ông – dễ dàng làm người khác sợ hãi, đúng không? Nhưng em chưa từng thấy cô ấy có cảm giác đó, thực sự thì chỉ có ngược lại thôi. Và em đã nói chuyện với cô ấy một vài lần về cướp biển. Cô ấy có lẽ không vui lắm về cái tình huống mà em đặt cô vào. Sau hết thì họ đã có kế hoạch khác mà. Nhưng cô ấy chẳng hề ra vẻ là em làm phiền cô và mặt khác còn trông vui vẻ ấy chứ. Nhưng rốt cuộc anh chỉ quan tâm tới việc cô ấy lấy ai, đúng không?”

Anh không trả lời câu hỏi và thay vào đó nói, “Anh nên nói chuyện với cô ấy.”

Nàng chợt nhận ra là anh đã không hề rời mắt khỏi Georgina từ lúc vào vườn. Điều đó làm nàng cố gắng nhìn phụ nữ đó bằng con mắt của một người đàn ông sẽ nhìn. Georgina Malory thật xinh đẹp. Sau hết thì sinh đẻ đã chẳng làm hại đến vóc dáng cô - một hình dáng gọn gàng đẹp đẽ và những đường cong được đặt đúng chỗ.

Gabrielle trở nên báo động. “Khôn ngoan vào, Richard. Anh tự mình nói điều đó thôi. Nhìn người mà cô ấy lấy xem. Anh thực sự muốn người đàn ông đặc biệt đó đâm vỡ mũi anh à?”

“Hắn ta sẽ không bao giờ biết.”

“Richard!”

“Và anh không nghĩ đến việc đánh cắp cô ấy khỏi hắn. Một cuộc tình vụng trộm là ổn thôi.”

Lời tuyên bố đó làm nàng tức điên. Đúng là đàn ông chỉ nghĩ tới vui thú của anh ta mà chẳng quan tâm tới gì khác từ một người phụ nữ. Richard định đầu hàng những suy nghĩ cảm dỗ của mình sao?

Nàng nhìn anh nhanh nhẹn băng qua vườn để tiếp cận vợ của Malory. Nàng nên ngăn anh lại, nhưng nàng chắc rằng anh sẽ cự tuyệt, vì thế tốt hơn là anh tự hiểu ra và quên vị phu nhân đó đi. Sau hết thì anh không có thời gian cho những trò vụng trộm, vì Gabrielle sẽ ở đây chỉ trong ít tuần nữa thôi, và anh không thể ghé qua hàng ngày mà không bị James phát giác. Vì thế anh

sẽ phải bỏ cuộc một cách khôn ngoan và có cái nhìn đúng đắn về chuyện này.

Anh ngồi bên cạnh Georgina. Họ nói chuyện trong một lúc. Nàng thậm chí thấy là vị phu nhân đang cười. Ừm, Richard khá là đẹp trai và có thể rất thú vị. Nhưng nàng sẽ đứng. Sau một vài giây khởi động, bạn nàng phải có cái nhìn đúng đắn về chuyện này thôi.

Thậm chí nếu nàng không trông thấy thì cái tát mà Georgina dành cho Richard cũng đủ mạnh để nghe thấy qua khu vườn. Nàng nhăn mặt. Nhưng nàng không ngạc nhiên. Mặc dù, nàng hy vọng anh không quá thất vọng. Sự thực là, vì hiểu anh, nàng biết anh có lẽ sẽ vẫn đeo bám. Nhưng nàng chắc là anh sẽ tiếp tục thất bại mà thôi. Georgina Malory không chỉ là một người phụ nữ đã kết hôn. Cô còn ngẫu nhiên là một người phụ nữ đã kết hôn hạnh phúc – và cũng yêu chồng mình.

“Ta cho là mình nên xin lỗi cháu.”

Gabrielle nhảy dựng lên, nàng quá giật mình. Nàng thầm rên rĩ trước khi quay lại đối mặt với James Malory – người vừa đi tới một cách lặng lẽ cạnh nàng. “Xin lỗi ư?”

“Ta sẽ phải làm bạn cháu đau,” James nói.

Nàng sợ là ông sẽ nói điều vậy. Nhưng ông không thực sự trông hay có vẻ gì là tức giận. Nàng chỉ không biết ông ta đủ rõ để nhận ra rằng những gì ông ta thể hiện ra ngoài chẳng bao giờ là cảm xúc thật lòng.

“Ngài cần phải làm vậy sao?” nàng hỏi “Anh ấy thực sự vô hại. Và Georgina đã làm tan nát hy vọng của anh ấy.”

“Hắn ta dám xúc phạm. Ta sợ là mình không thể nghe theo.”

Richard, trông thật thất vọng, bắt đầu quay bước về nàng. Nhưng sau đó khi nhìn thấy James đang đứng cạnh nàng, anh lĩnh ngay sang hướng khác. Hơi buồn cười, khi anh trèo nhanh chóng như thế nào qua cái bức tường cao ngăn giữa khu vườn và khu vực của những người hàng xóm.

“Thật khôn ngoan,” James nói. “Ta không trèo tường đâu.”

Nàng sẽ thấy nhẹ nhõm, nhưng nàng có cảm giác là Malory sẽ không để yên chuyện này. “Có giúp gì không nếu cháu hứa với ngài là anh ta sẽ không lại gần vợ ngài lần nữa?”

Ông nhướn một bên mày lên. “Trong khi ta không nghi ngờ gì lời hứa của cháu, cô bé yêu quý, ta sẽ chỉ ra là một người có thể hoàn toàn kiểm soát hành động của người khác.”

“Đúng thế, nhưng những gì cháu sẽ làm là bắt anh ấy hứa. Một khi đã hứa, anh ấy khá là đáng tin cậy.”

“Rất tốt. Việc đó sẽ đủ để giữ ta khỏi săn lùng hắn. Nhưng cháu có lẽ muốn cảnh báo bạn mình, nó sẽ không đủ nếu ta thấy hắn một lần nữa đâu.”

Nàng gật đầu, biết ơn vì cách giải quyết này. Và nếu Richard không thèm nghe khi nàng đến thăm chiều nay để cảnh báo anh đã gần ‘ngổm’ như thế nào thì đầu anh đúng là có vấn đề thật rồi.

Chương 15

Chiều muộn hôm đó, Gabrielle gặp anh em khác nhà Anderson - người đang viếng thăm gia đình Malory. Sự thật là nàng ngẫu nhiên gặp anh ta, vì anh xông ra khỏi phòng trên gác ngay lúc nàng đang băng qua. Cú va chạm không làm họ ngã lăn quay ra, nhưng nó mang lại một lời xin lỗi ngay từ anh, sau đó là một khoảng lặng đáng kể khi anh nhìn khắp lượt nàng.

Boyd Anderson khiến nàng ngạc nhiên vì anh trông chả giống Drew tý nào. Anh thấp và hơi to bè hơn Drew, và thậm chí nét mặt anh cũng khác so với Drew. Sự thật thì, hai anh em chỉ giống nhau ở màu tóc nâu vàng.

“Ừm, khỉ thật,” anh nói, chống một tay vào tường, khóa lại khiến cho nàng khó mà xoay sở gì. “Rốt cuộc thì tôi có thể thấy là việc mình tránh gặp mặt em là một điều tốt.”

Nàng cứng người ngay lập tức. Chẳng lẽ anh ta sẽ trở nên xác xược như khuynh hướng của anh mình à?

“Anh đã làm thế?”

“Đúng,” anh nói. “Em quá xinh đẹp. Cuộc đời tôi sẽ yên ổn hơn nếu không biết tới sắc đẹp của em.”

Nàng thấy thoải mái, thậm chí còn khúc khích. “Còn bây giờ thì sao?”

“Tôi có thể phải bắt đầu xếp vào hàng thôi.” Anh cười toét. “Nó có dài không nhỉ?”

“Không dài lắm đâu.”

Anh có vẻ hoài nghi, sau đó vỗ trán mình. “Đúng rồi, em chỉ ở đây vài ngày nữa thôi.”

“Chưa chắc,” nàng thừa nhận. “Có quá nhiều sự chọn lựa ở đây, nhưng chỉ vài người đàn ông là gợi được nhiều thích thú ở tôi.”

“Tôi sẽ xem đó là một lời đề nghị. ‘Chương trình’ của em tối nay là gì?”

“Đến rạp hát.”

“Thật à? Tình cờ là tôi cũng vừa mới thích tới rạp hát lắm.”

Gia đình Malory chắc chắn là yêu rạp hát rồi, họ thậm chí có một lô riêng ở trên cao với tầm nhìn hoành tráng xuống sân khấu. Nàng thấy là Drew cũng thích rạp hát lắm, ít nhất thì đó là lý do anh đưa ra để đi cùng họ đêm đó, khi mà anh không phải làm vậy. Gabrielle không nghi ngờ

gì đó chỉ là một lời bào chữa. Hiển nhiên, anh ta đã tìm ra em trai mình đang đi đâu. Nàng không hiểu tại sao điều đó có khác biệt với anh, nhưng nàng chắc là có khác. Cuộc chạy đua giữa họ còn lờ mờ, nhưng rõ là nó tồn tại. Và khi màn đêm buông xuống, như thể Drew quyết chắc chắn là Boyd không thể có lúc riêng tư một mình với nàng được, và ngược lại.

Khi James và Georgina tới nói chuyện với vài người bạn trong lúc ngừng diễn, để nàng ở lại một mình với anh em nhà Anderson – mỗi người mỗi bên, nàng nhắc tới những đồ giải khát. Nàng thực sự khát khô sau khi cười quá nhiều suốt màn đầu tiên của vở hài kịch mà rạp hát trình diễn tối nay.

“Một ý tưởng hay tuyệt,” Drew nói, và nhìn chòng chọc vào Boyd, làm rõ là anh muốn em trai mình đi.

Nhưng Boyd chỉ nhìn chăm chăm lại và thậm chí còn hất đầu một vài lần về phía cửa, làm động tác câm cùng ý nghĩa.

Gabrielle nhận ra họ đang làm gì và thở dài. “Đừng đứng dậy làm gì,” nàng nói một cách khô khan khi tự mình đứng lên. “Tôi sẽ tự kiểm thử gì đó.”

Drew đứng lên ngay lập tức. “Một ý tưởng còn tuyệt hơn. Tôi sẽ đi cùng em.”

“Tôi cũng thế.” Boyd cũng đứng bật dậy.

Gabrielle giấu nụ cười của mình và không chờ họ đi theo. Dưới tầng, nàng thích thú khi thấy ngài Wilbur Carlisle Đáng Kính đang vẫy mình và nàng băng qua hành lang để tới nói chuyện với anh.

“Thật vui khi lại gặp anh, Wibur.”

“Vinh hạnh này hoàn toàn là của tôi, Miss Gabby. Tôi đã cố để làm em chú ý sớm hơn, nhưng em đã khá bị mê hoặc bởi vở kịch – và những quý ông đi cùng.”

Có sự hiểu kỳ trong giọng nói của anh, hay là lời khiển trách? Nhưng nàng nhận ra rằng anh không biết Drew và Boyd là ai. Nàng liếc nhìn lại và thấy là họ đã tạm thời mất dấu mình trong hành lang đông đúc, và đang nhìn quanh tìm nàng. Nàng sẽ có khoảng thời gian dài với Wibur.

“Em đi cùng gia đình Malory, Wilbur. Hai quý ông đó là anh của Quý bà Malory đấy.”

“À, ừ, tôi tin là mình đã nghe về họ. Họ đang làm nghề đi biển, đúng không?”

“Vâng, cả gia đình cô ấy đều thế mà. Nhưng nói cho em biết,” nàng nói, đưa mắt lên nhìn anh một cách tán tỉnh, “Tại sao anh không ghé qua thăm em?”

Anh ngay lập tức thực sự trông khá không thoải mái. “Tôi muốn thế, nhưng, ừm, mẹ kiếp, tôi đoán mình phải thú nhận James Malory là lý do tôi không đến.”

“Anh biết ông ấy?”

“Không hoàn toàn vậy,” Wilbur trả lời. “Nhưng tôi đã nghe được nhiều thứ, ừm, có nghĩa là, tôi đã đang cố gắng, một cách liều lĩnh, để vượt qua sự căng thẳng khi vào ‘khu vực’ của ông ta, và tôi sẽ làm thế. Tôi chỉ cần một vài ngày nữa để tự nhắc nhở mình rằng lời đồn đại hiếm khi đúng và rằng ông ta có lẽ vô hại...”

“Không hoàn toàn vô hại đâu,” James nói đằng sau họ.

Gabrielle gần như cười, James trông quá đau khổ khi ngắt lời hai người đang thảo luận về mình, trông có vẻ không vui mừng gì lắm. Nàng chỉ không biết rằng phải dịp khác, ông ta có lẽ sẽ nâng Wibur lên bằng cách tóm cổ và ném anh ra ngoài cái cửa sổ gần nhất. Nhưng vì nàng, vì Wibur rõ ràng là một trong số những người cầu hôn nàng, James Malory quyết tâm cư xử theo cách tốt nhất của mình. Vì thế cách ăn nói châm chọc sâu cay trên cái lưỡi khôn ngoan của ông gần như được tra vào bao trong suốt buổi tối.

Gabrielle để ý thấy Wilbur đang đỏ mặt tung bưng. James cũng để ý và nói, “Ta đùa thôi, Carlisle. Hãy cảm thấy thoải mái và ghé qua thăm Gabrielle tuần này nhé. Khi mà cô bé chỉ có những điều tốt đẹp để nói về anh, anh sẽ (vẫn) được chào đón ở nhà ta.”

Lời cảnh báo cũng như lời mời được tung ra cùng lúc. Ngạc nhiên làm sao khi Malory có thể làm điều đó. Nhưng Gabrielle chắc là ông đã mở lời mời chỉ vì lợi ích của nàng. Và Wilbur trông có vẻ không nắm được lời cảnh báo đó. Nỗi sợ hãi của anh đã vơi đi được một chút, anh cảm ơn James và nhắc đến việc anh sẽ vui mừng chấp nhận lời mời trước khi hấp tấp ra đi.

“Anh ta không dừng cảm lắm, nhỉ?” James nhận xét ngay khi Wilbur chuồn mất.

“Làm gì có người đàn ông nào được như vậy trước mặt ngài?” Gabrielle nói một cách bảo vệ Wilbur.

James nở ra cười. “Bị áp lực, cháu yêu.”

Nhưng tiếng cười của ông đã gây nên sự chú ý của Drew và Boyd, và bây giờ khi họ đều tiến thẳng tới đích ngắm của mình, James nói thêm, “Trừ hai người bọn họ, mặc dù ta có thể ước gì nó ngược lại.”

“Mày tìm thấy cô ấy rồi hả,” Boyd nói, tới chỗ họ trước

“Mày lạc mất con bé à?” James đáp trả.

“Không thảm hại như khi mày lạc mất Georgie hồi đó ở Caribbean đâu,” Drew đáp trả lại khi anh tới phía bên kia của Gabrielle.

“Tao đã không lạc mất em mày, đồ con lừa, mày giương buồm đi với cô ấy.”

“Cũng ngay dưới mũi mày.” Drew cười mỉa.

“Cẩn thận đấy, tên người Mỹ kia. Tao đã thậm chí chưa từng làm chuyện như thế.”

Gabrielle cảm thấy cơ thể mình căng lên. Nàng chắc rằng khi nhìn lên biểu hiện trên gương mặt của James, bất cứ người đàn ông nào khác sẽ lùi lại và chạy biến. Nhưng hai người Mỹ này chỉ cười trước kỷ niệm của mình. Họ thực sự không sợ James Malory. Bởi vì ông là em rể họ? Thực sự là khi họ đang tiếp tục chòng ghẹo ông, nàng nhận ra là bởi vì họ đã từng lộn xộn với ông trước đó và còn sống để mách lẻo chuyện này.

“Malory, mày là thế, không nghi ngờ gì, nhất là với những quả đấm chết người của mình,” Boyd nói với vài sự khâm phục rất thực lòng.

“Đừng bao giờ nhắc tới điều đó trước mặt em trai Tony của tao,” James đáp trả. “Nó nghĩ là mình giỏi như tao trong môn quyền anh.”

“Giờ đây, đó là một cuộc chiến mà tao sẽ rất thích xem,” Boyd nói. “Và chẳng phải có lúc Warren đã nhận bài học từ anh ta sao?”

James gật đầu. “Anh trai Warren của mày đã quyết tâm thách đấu tao.”

“Anh ấy đã từng rối tung về chuyện đó, trước khi thú nhận là anh ấy đã yêu cháu gái mày?” Drew hiểu kỳ nói.

“Thực vậy. Cũng một trong số những kỷ niệm yêu dấu của tao, trận đấu đó ấy.”

“Warren luôn xuất sắc với những cú đấm của mình. Bọn tao khó đánh bại được anh ấy, Drew và tao. Và mày đã làm anh ấy kinh ngạc, cái lúc mà mày tìm thấy tất cả bọn tao ở nhà tị nạn Bridgeport.”

“Mày cố ý nói linh tinh đấy à?” James hỏi một cách khôn khan.

Boyd cười khùng khục. “Tao chỉ muốn biết là mày đã ‘lau sàn’ với anh ấy tệt như thế nào vào đêm đó thôi.”

“Mày không đủ tin tưởng vào anh mình. Hắn đã tự giải quyết khá tốt.”

“Nhưng vẫn thua.”

“Tất nhiên.”

“Các anh đang bới móc sỉ vả ai đấy?” Georgina muốn biết khi nàng tham gia cùng họ.

James từ chối trả lời, đơn thuần nhếch một bên mày lên về phía các anh trai cô. Boyd giải thích, và như James có lẽ đã đoán trước, cô bắt đầu la hét cả hai người anh vì dám tranh luận vấn đề bạo lực trước mặt Gabrielle.

Drew dù trêu đùa hay không, chỉ ra rằng, “Con gái một tên cướp biển có lẽ đã từng, thậm chí nghe những vấn đề còn tệ hơn ấy. Đúng không hả, cưng?” anh hỏi Gabrielle.

Không biết làm sao nàng vớt lại được một nụ cười với anh. “Ồ, chắc chắn rồi. Chúng tôi không đánh đập tù nhân của mình bằng những nắm đấm, chúng tôi moi ruột họ bằng những lưỡi gươm.”

Nàng rời đi trước khi anh nhận ra mình đã xúc phạm nàng, và nàng hài lòng khi nghe Georgina bắt đầu cảm râm anh vì dùng cái từ đó một lần nữa. Nhưng anh đã dùng nó quá là nhiều tối nay, ngoài tầm nghe của Georgina. Để làm nàng nổi đóa? Hay để nhắc nhở Boyd về xuất thân của nàng? Thật khó nói. Nhưng nàng sẽ không quên cuộc đối thoại mà đã nghe lỏm được hôm trước – khi mà Boyd đã nói, “Khi em yên bề gia thất, chắc như quỷ đó sẽ không phải là một con bé có cha là một tên cướp biển.”

Trong khi Boyd có vẻ không có cùng mối ác cảm của Drew với hôn nhân, anh lại có vẻ nuôi dưỡng nhiều nỗi căm phẫn hơn về cướp biển. Không phải điều đó có phiền phức gì. Nàng có lẽ thấy anh khá đẹp trai, anh có vẻ muốn làm quen với nàng mặc cho mối ác cảm của mình với cướp biển, nhưng anh không làm bụng nàng nhộn nhạo như tên anh trai đáng bực của mình.

Nàng vẫn thấy vui vẻ, mặc dù hơi phiền muộn đôi chút. Và nàng không quan tâm tại sao Drew ở đó, nàng chỉ thấy vui mừng. Thực sự thì, nàng thấy vui vì Boyd cũng ở đó. Trong cuộc cãi vã vật vãnh và trong sự cố gắng chạy đua để lấy lòng nàng, hai anh em vô tình để lộ những thứ về nhà Anderson và Malory mà nàng có lẽ chưa bao giờ từng nghe.

Nàng được biết rằng một trong số các vị tổ tiên nhà Malory thực sự là một người Gypsy (*là dân Ấn Độ đó*). Đây rõ ràng là một lời đồn đại đã được lưu truyền suốt bao năm, nhưng hai anh em công nhận điều đó đúng. Họ gọi James là tên cừu-cướp biển, nhưng đó là nói đùa chơi, vì thế nàng không tin. Họ ngụ ý là trưởng tộc nhà Malory, Jason Malory, Hầu tước thứ Ba của Haverson, đã kết hôn với người quản gia của mình! Nàng cũng không tin. Khi Drew và Boyd nói về ba anh em trai khác của mình và đề cập tới chuyện họ bị ‘trói chân’ bởi những người New England, mặc dù Boyd trêu trọc là Drew chắc chắn không hợp với cái khuôn đó. Nàng đã không gặp khó khăn gì để tin cả.

Nàng cũng có thể bắt đầu chiến dịch của để kết thúc sự thù địch giữa mình và Drew. Không một cái nhìn chanh chua độc đoán nào ngang qua mặt, và nàng cố gắng nắm bắt những lời trêu ghẹo của Drew. Thậm chí cả khi anh bảo em trai trước đó trong tầm tai nàng, “Ngừng việc xin lỗi với mọi từ ‘khỉ thật và chết tiệt’ thoát ra khỏi mồm em đi. Những tên cướp biển thắng dễ dàng khi dính dáng đến sự thô lỗ,” Gabrielle đã cố không ăn miếng trả miếng với anh, mặc dù nàng đã phải nghiền chặt răng để giữ mồm.

Phần còn lại của vở kịch cũng thú vị như hai màn đầu tiên. Nàng chẳng quan tâm đến vị trí của chính mình tý nào và sẽ không nếu Drew không ngả người lại gần trong suốt màn cuối và thì thầm, “Em nghĩ là nhân vật nữ chính sẽ chọn ai? Quý ngài trẻ tuổi, thích hợp và tin cậy, mặc dù chết tiệt là anh ta vụng về, đúng không? Hay tên dê tiện mà cô ta chết mê chết mệt?”

Nàng đáng ra không nên trả lời anh. Thực thế, đó là một câu hỏi nghiêm túc. Anh đơn thuần đặt nó vào chính tình thế của nàng, vì anh rõ ràng là thấy nó liên quan đến vở hài kịch mà họ đang xem.

Không suy nghĩ kỹ, nàng nói, “Tên dê tiện khéo léo đó sẽ dễ dàng thắng.”

Nàng nghe thấy tiếng anh nhẹ nhàng hít vào trước khi hỏi, “Tại sao?”

“Vì lý do quá hiển nhiên. Cô ấy yêu hẳn.” Và sau đó nàng cười toét. “Có dám cược không?”

Bây giờ anh trông có vẻ bức mình khi trả lời, “Không, có lẽ em đúng. Sau hết thì đó chỉ là một vở hài kịch. Cái con bé ngu ngốc đang đóng vai đó như chả có tí ý thức nào, và chắc chắn không đủ để nhận ra cô ta sẽ không bao giờ hạnh phúc được với một tên đểu cáng.”

“Vô lý,” nàng không đồng ý. “Cô ấy có thể bước qua phần còn lại của cuộc đời mà không nhận ra hẳn là một tên dê tiện, hoặc là cô ấy tìm ra và không quan tâm. Rốt cuộc thì hạnh phúc là vấn đề từ trái tim.”

“Thật không? Em nghĩ là mình sẽ hạnh phúc khi yêu?”

Bây giờ thì không còn bất cứ sự giả vờ nào là họ không đang nói về nàng nữa. Và trong khi họ đang thầm thì, dựa sát vào nhau một chút để làm điều đó, nàng đã không nhìn anh lấy một lần mà giữ mắt mình nhìn lên sân khấu. Nhưng bây giờ nàng quay lại để nhìn anh và hỗn hển khi thấy anh gần hơn là mình nghĩ. Môi họ gần như chạm vào nhau và cái nhìn chăm chăm của anh thật mãnh liệt, nó gần như làm nàng mê hoặc. Nhưng nàng trả lời anh, đúng hơn là không kịp thở ngay, và chỉ nhẹ nhàng, “Tôi biết là mình sẽ.”

“Làm sao em biết, Gabby?”

“Bởi vì nếu người đàn ông tôi yêu cũng yêu lại tôi, thì sau đó sẽ không còn gì chần trên con đường hạnh phúc của chúng tôi nữa. Nó chắc chắn xảy ra như thế. Và bên cạnh đó, tôi có thể bắt anh ấy bước trên tấm ván của cha nếu anh ấy không làm tôi hạnh phúc.” (*nguyên văn “walk the plank” - bị bịt mắt phải đi trên tấm ván đặt chênh vênh bên mạn tàu, một lối hành hạ của bọn cướp biển*)

Drew phá ra cười. May mắn là, sau đó các khán giả cũng làm thế, vì vậy không ai biết là tiếng cười của anh chả liên quan gì đến vở kịch cả.

Khuya hôm đó, khi Margery giúp nàng chuẩn bị giường ngủ, Gabrielle đánh giá sự trình diễn của chính mình tối qua. Đó là những gì đã xảy ra. Nàng đã phải chống cự với vô số thôi thúc để trách mắng Drew một cách nghiêm khắc về lời nhận xét bất cẩn của anh, kể cả đùa hay không. Nhưng nàng đã kiên nhẫn và đơn thuần cười với anh. Nàng sẽ thay đổi quan điểm của anh về nàng – nếu nàng không dấm anh túi bụi trước.

Chương 16

Gabrielle đi ngủ đêm hôm đó với một nụ cười nở trên môi, một thay đổi khá so với đêm hôm trước. Nàng cảm thấy buổi tối ở nhà hát đã trôi qua thật tuyệt vời, ở tất cả mọi mặt. Có một vài lúc khá gay go, ít nhất thì đó là khi tính kiên nhẫn của nàng được thử thách, nhưng lúc

cuối nàng đã hoàn thành những gì đã đề ra – để Drew biết rằng cuộc chiến nhỏ của họ đã kết thúc theo quan điểm rõ ràng mà nàng thể hiện. Bây giờ, nếu anh cũng thu hồi vũ khí của mình nữa thì...

Gabrielle và Margery xuống nhà vào giữa sáng hôm sau để gặp Georgina, người sẽ đi kèm họ tới văn phòng của cố vấn pháp luật. Nàng không mong chạm chán với William Bates, hay giải thích cho cái gã khó chịu đó tại sao nàng lại biến mất ba năm về trước khi hẳn ta muốn ‘cùm’ nàng lại với tên giám hộ tài sản vô lại đó. Nàng muốn Georgina ở đó cùng nàng phòng trường hợp hẳn trở nên cay cú về chuyện ấy, hoặc cố gắng từ chối nàng khoản thừa kế của mình vì đã biến mất không tăm tích như thế.

Nhưng Drew đang đợi họ phía trước hành lang, khi nàng nhướn mày lên nhìn anh, anh giải thích, “Một trong hai đứa sinh đôi bị ốm. Có vẻ là một bệnh cảm lạnh nặng, và em biết các bà mẹ như thế nào rồi đấy. Georgina không thể rời khỏi thằng bé, vì thế nó yêu cầu tôi thế chỗ làm người hộ tống của em hôm nay. Con bé không nghĩ em sẽ phiền. Nó nói gì đó về việc tôi có thể trở thành một kẻ ‘khủng bố’ hơn nhiều so với nó, nếu tên luật sư gây khó dễ cho em.”

“Cô ấy đã nói với ngài vấn đề là gì à?”

“Là em đã không làm theo lời khuyên của gã đó?”

“Đó không phải là khuyên. Hẳn thực sự đang ‘chuyển giao’ tôi cho cái tên vô lại ai cũng biết – người mà nói hẳn sẽ đóng vai trò là người giám hộ của tôi, trong khi tôi nói với hẳn là cha mình vẫn sống và vì thế tôi chả cần người giám hộ. Mặc dù vậy, hẳn chả thêm nghe lý lẽ gì cả.”

“Vậy em đơn giản là rời Anh quốc?”

“Ừm, ngài sẽ làm gì trong tình huống tương tự?” nàng phản công.

Anh thực sự mỉm cười. “Có lẽ cũng thế thôi. Chúng ta đi chứ?”

Không mất nhiều thời gian để tới văn phòng của William Bates nếu Margery không nhận ra một người bạn cũ trên đường và xin phép ra khỏi xe ngựa một vài phút. Họ đợi bà, nhưng không có vẻ gì là Margery muốn kết thúc cuộc hội họp nhanh chóng.

“Em thường xuyên nóng ruột khi gặp cố vấn pháp luật à?” Drew hỏi. Anh đã nhận thấy nàng đang gõ chân.

“Tôi từng gặp chỉ một người, chính là người này, và...” Nàng dừng lại để thở dài. “Bates là cố vấn pháp luật của mẹ tôi. Khi còn bé, tôi nhớ là hẳn thường xuyên khá thô lỗ khi mẹ tới tìm và mang tôi theo. Hẳn ta xử sự thật khinh khỉnh, như thể hẳn đang đối xử với bà như một đứa trẻ vậy.”

“Anh cả của tôi, Clinton, quản lý hầu hết các tuyến làm ăn buôn bán của hãng tàu, đã nói với tôi về những gã luật sư kiêu căng thô lỗ, nhưng cũng không phải tất cả bọn họ đều thế. Tại sao bà không thuê một luật sư khác?”

Gabrielle mỉm cười. “Đó là một câu hỏi hay. Có lẽ bởi vì bà thậm chí chưa bao giờ từng nghĩ thế. Ông ta cũng là cố vấn của cha bà luôn. Trung thành, tôi cho là thế, là lý do tại sao bà tha thứ cho hắn, và bởi vì bà không làm việc với hắn nhiều. Nhưng tôi chỉ đoán thế thôi. Bà có vẻ chả bao giờ bận tâm đến hắn, hay để ý hắn đã thô lỗ thế nào. Mặc dù vậy, tôi đã để ý, và tôi chưa bao giờ ưa hắn, từ trước đến giờ, đó có lẽ là lý do tôi căng thẳng.”

“Thế thì hãy vượt qua nó đi. Em không cần người hầu cho việc này. Là anh của người bảo trợ cho em, tôi là người đi kèm có thể chấp nhận được, em biết đấy. Để bà ấy thưởng thức chút thời gian với bạn mình nào.”

Gabrielle thậm chí đã không phải nghĩ tới lần thứ hai về chuyện đó. Ở một mình cùng với Drew là một lợi ích không ngờ tới, cho dù trước hết nàng vẫn còn phải giải quyết vài chuyện đã. Đó sẽ là một cơ hội tốt để hiểu anh rõ hơn chút. Và anh đang tử tế nhã nhặn, đúng là một sự thay đổi. Không một lời xúc phạm hay câu hỏi cười cợt – cho đến nay. Đêm qua cũng làm nên một sự thay đổi với anh? Cuối cùng anh sẵn sàng kêu lệnh ngừng bắn rồi sao?

Nàng hét to với Margery là bà có thể sử dụng thời gian của mình và thưởng thức chuyến viếng thăm tuyệt vời với bạn, nàng sẽ gặp bà lúc về nhà. Sau đó nàng bảo người đánh xe tiếp tục đi.

Họ vòng qua một góc phố và ánh mặt trời buổi sáng tràn vào xe ngựa, vợ vẫn chạm vào tóc Drew. Đúng là một mái tóc đẹp, và ngay giờ đây, nó trông như được rắc những hạt sương vàng óng... Chúa ơi, anh quá đẹp trai, và nàng bỗng có một thôi thúc tràn ngập là chạm vào anh. Anh thậm chí không nhìn vào nàng, mà đang liếc ra ngoài cửa sổ? Anh sẽ cảm thấy nó chứ nếu nàng vươn người ra phía trước và chạm vào anh? Tất nhiên là anh sẽ, và nàng có thể giải thích chuyện đó như thế nào đây? Nàng không thể. Nàng sẽ bị bắt quả tang và xấu hổ. Hoặc là anh sẽ kéo nàng vào trong vòng tay và hôn nàng...

“Chúng ta tới rồi.” anh nói.

“Tới đâu cơ?” nàng nói.

Anh tặng nàng một cái nhìn thấu hiểu và một trong số những nụ cười gợi tình của mình. Ôi, trời ơi, anh không thể nghĩ là nàng đã đang nghĩ đến việc chạm vào anh, đúng không?

Anh giúp nàng xuống xe, cầm tay nàng trong tay mình, và đặt tay khác lên eo để chắc rằng nàng không ngã. Đúng là một việc bình thường, tuy thế nàng cảm thấy tay anh đặt trên người mình thật thân mật. Nàng không muốn dời đi, không muốn mất sự tiếp xúc này. Họ đứng thật gần. Nàng tự hỏi liệu anh có nhận ra là nàng đang muốn anh hôn mình. Nhưng sự khát khao mà nàng cảm thấy, chắc không thể hiện ra ngoài. Vì khi tới nơi, Drew bắt tay vào giải quyết công việc và đơn giản là xua nàng đi vào tòa nhà, lên tầng tới văn phòng của Bates.

Nàng thấy thất vọng, đặc biệt là sau khi Drew đã tặng nàng cái nhìn thấu hiểu và nụ cười ấy. Rồi lại gạt nàng ra khỏi suy nghĩ khi mà anh thậm chí chả thèm liếc nàng. Đó là lý do tại sao giọng nàng hơi sắc khi đưa cho thư ký của Bates tên mình. Và giọng nàng có lẽ cũng sẽ khá sắc nhọn với Bates nếu trình diện ngay trước ông ta. Nhưng nàng được yêu cầu chờ đợi, ngồi một

chỗ, rằng không lâu nữa ông ta sẽ gặp nàng.

Nàng không ngồi xuống. Nàng đi đi lại lại. Drew, sau khi nhìn nàng một lúc, bắt đầu đi lại với nàng. Khi nàng nhận ra anh đang làm gì, nàng dừng lại và cười khúc khích. Rồi sự căng thẳng rồi khỏi. Nàng thậm chí còn ngồi xuống một trong những chiếc ghế dựa lưng vào tường.

Nàng chưa phải chờ lâu thì tên thư ký nói, “Bạn hay họ hàng của bà, sẽ phải chờ ở đây.” Drew đơn giản là lờ gã ta đi và đưa nàng vào văn phòng. William Bates đang ngồi sau bàn làm việc. Hắn không hề chào đón nàng. Một người đàn ông to lớn - được ăn uống thả phanh, gần hói và với đôi má hồng hào, hắn chẳng thay đổi gì. Hắn thậm chí còn đeo cái bộ mặt sung sướng đúng như trong lần gặp mặt cuối cùng giữa họ.

“Cô có biết là tôi có thể công khai cái chết của cô rồi không, Miss Brooks?”

Nàng nhìn hắn chằm chằm trong sự ngạc nhiên, không chỉ vì hắn ta cố đe dọa nàng lần nữa, mà còn vì bây giờ hắn ta chẳng đe dọa được nàng tý nào. Ôi trời, nàng không thể tin được là hắn đã trông ghê gớm như thế nào khi nàng còn nhỏ. Thật kinh ngạc khi nàng đã lo lắng thách thức hắn và rời đất nước như đã làm. Nhưng hắn chỉ là một người đàn ông to béo thích làm ra vẻ là mình quan trọng hơn thực tế.

“Vô lý,” Gabrielle đáp trả. “Tôi đã gửi ông một lá thư, thông báo là tôi đã rời Anh quốc để sống với cha mình.”

“Và đơn thuần làm ra vẻ là tôi đã nhận được nó?”

“Bất cứ điều ông đã làm hay không đều không thích đáng. Tôi rời đi bởi vì ông cố gửi tôi vào tay một kẻ không đáng làm người giám hộ của bất kỳ ai cả.”

“Cô đã chưa đến tuổi trưởng thành!”

“Tôi không cần khi mà còn một người họ hàng còn sống sờ sờ ra đấy!”

“Một người họ hàng không sống ở Anh quốc.”

Nàng vươn người ra trước, tay đặt lên bàn, và nhếch mép cười. “Chúng ta không cần tranh cãi đâu, Ông Bates. Tôi đã quay trở lại Anh, đó là tất cả vấn đề. Và tôi đủ tuổi để nhận khoản thừa kế của mình rồi, vì thế nếu ông có tài liệu nào để tôi ký thì đưa ngay đây. Nói cách khác, bắt đầu chuyển giao tài sản của mẹ cho tôi đi.” Gabrielle lấy một tấm thiệp ra khỏi túi xách của mình và đặt nó lên bàn vị cố vấn, “Đây là tên ngân hàng mà ông có thể chuyển tiền của tôi vào đó.”

“Bây giờ tôi thấy đây...”

“Chỉ cần làm theo những gì quý cô đây nói và chuyển tiền của cô ấy đi,” Drew nói.

“Ngài là ai, thưa ngài?” Bates gặng hỏi.

“Drew Anderson, một người họ hàng của gia đình Malory,” Drew trả lời. “Hay tôi cần phải nhắc

đến những tước hiệu nữa?”

William hắng giọng, “Không. Không, thật đấy. Gia đình đó quá nổi tiếng trong khu phố. Vấn đề này sẽ được xúc tiến nhanh nhất có thể. Chúc một ngày tốt lành, Miss Brooks.” Hắn gật đầu, và sau đó nghiêm trang đứng dậy khi nàng đứng lên và rời khỏi văn phòng với Drew ngay sau nàng.

Ở ngoài, khi Drew giúp nàng trở lại xe ngựa, nàng cảm ơn sự giúp đỡ của anh. Anh cười khùng khục với nàng.

“Em đang đùa, hở?” anh nói. “Theo cái cách mà Georgie làm ầm ĩ, tôi đã nghĩ là mình sẽ phải động một số cái đầu vào nhau hôm nay rồi ấy chứ. Nhưng em đã không cần bất cứ sự giúp đỡ nào trong đó. Em đã giải quyết tình huống đó như thể đối phó với các gã luật sư hàng ngày vậy.”

Nàng đỏ mặt vì lời khen đó. “Hắn ta chỉ không đáng sợ như tôi nhớ thôi.”

“Vô lý. Hắn cũng cố dọa nạt em, nhưng em không để hắn làm vậy. Tôi sẽ không cần nói bất kỳ thứ gì, nhưng tôi cực thích việc ném cái từ ‘tước hiệu’ ra xung quanh. Nó chả ảnh hưởng gì khi ở quê nhà tôi (*ở Mỹ*), nhưng ở đây nó thực sự có thể tạo ra những hiệu quả đáng ngạc nhiên. Nào chúng ta đánh xe xuống khu Mall (*đường dành cho việc dạo chơi*) ở Công viên Hyde trước khi về nhà nhé, vì chúng ta đã kết thúc sớm công việc ở đây rồi mà? Hay là đi bơi thuyền? Tên cái hồ trong công viên mà một trong các vị vua của em đã đặt là gì nhỉ?”

“Là Nữ hoàng Caroline, vợ của George II trong thế kỷ trước, người đã chế tạo ra đá Serpentine. Và đó quả là một ý tưởng khá tuyệt, thực sự đấy, mặc dù trời trông có vẻ sẽ sớm mưa thôi. Ngài có chắc không?”

“Cho đến khi trời không đổ mưa, chúng ta sẽ không bị ướt đâu mà.”

Cơn choáng váng đó lại quay lại. Quả là một sự thích thú không ngờ nổi. Nàng đã xuống nhà sáng nay, trong tâm trạng lo sợ cuộc chạm trán với William Bates, vậy mà việc đó không chỉ được giải quyết ổn thỏa, mà giờ đây nàng còn sắp đi chơi cùng Drew.

Họ đánh xe ra hồ trong Công viên Hyde. Không có chiếc thuyền nào có sẵn để thuê khi họ tới đó, vì thế thay vào đó họ đi bộ dọc bờ hồ.

“Tôi cho rằng hiện giờ em đã giàu có rồi?” Drew hỏi khi họ dừng lại cho vịt ăn.

“Không hẳn thế.” Nàng trả lời, nhìn cách áo khoác của anh dần căng ra khi anh hướng về phía lũ vịt. “Mặc dù gia tài mẹ để lại khiến cho tôi sống khá thoải mái, và căn nhà ở nông thôn bây giờ đã là của tôi.”

“Căn nhà ở nông thôn?” anh có vẻ ngạc nhiên khi liếc lại nàng. “Sao tôi lại hình dung là em lớn lên trong một tòa lâu đài nhỉ?”

Nàng cười. “Có lẽ bởi vì tôi đã thế. Một ngôi nhà ở nông thôn không nhất thiết chứng tỏ kích thước của nó. Nhà của mẹ tôi rộng rãi với những khu đất trải dài.”

“Em thích sống ở đó chứ?” anh hỏi. “Hay thích ở Caribbean hơn?”

“Tôi thích khí hậu ấm áp ở hòn đảo đó hơn nhiều.”

Anh khoác tay nàng vào tay mình để tiếp tục đi dạo, rất đúng đắn, ấy vậy mà đó là thứ ấm áp duy nhất mà nàng đang nghĩ đến. Rất khó tập trung để nói chuyện khi vai họ chạm nhẹ vào nhau và nàng có thể cảm nhận sức nóng từ cơ thể anh thật gần với nàng.

“Vậy thì tại sao em tới đây để tìm chồng?”

“Cha tôi muốn tôi có lễ ra mắt này bởi vì đó là thứ mà mẹ đã sắp xếp khi còn sống. Nhưng tại sao anh thấy điều đó không bình thường nhỉ? Rốt cuộc thì tôi là người Anh mà.”

“Loại đàn ông nào mà em đang tìm kiếm? Cho tôi một vài manh mối và tôi sẽ để mắt đến các ứng cử viên phù hợp.”

Anh giúp nàng tìm chồng? Nàng gần như cười phá ra. Anh có lẽ đang đùa, vì thế nàng trả lời bằng giọng nhẹ nhàng, “Tôi có lẽ muốn những thứ mà hầu hết bọn con gái muốn. Tôi thích một người chồng cao, và đẹp trai, và dí dỏm. Ồ, và sẽ tuyệt vời nếu anh ta thích đi du lịch.”

Nàng vừa mới tả anh. Nàng tự hỏi anh có để ý thấy không. Không có vẻ gì là như thế khi anh cười khùng khục.

“Tôi tin đây là lần đầu tiên tôi từng nghe đó là tiêu chuẩn cho một người chồng,” anh nói. “Tại sao lại là du lịch?”

“Bởi vì tôi thích nó.”

Anh nhướn một bên mày. “Em thực sự thích sao?”

“Sao điều đó lại làm anh ngạc nhiên cơ chứ?”

“Bởi vì hầu hết những người phụ nữ mà tôi biết không thích ra biển. Họ đều thấy nó đáng sợ, hay chỉ là không muốn rời xa những tiện nghi khi ở nhà.”

“Thế thì họ chẳng bao giờ được cầm bánh lái cả!”

Cái nhìn của anh nói lên rằng anh chắc bây giờ nàng đang đùa. “Ừm, vậy thì, em sẽ phải tự tay loại tên Wilbur già cả thôi. Hẳn có vẻ là một người đàn ông sẽ chẳng bao giờ đặt chân lên tàu cả.”

“Vô lý. Cái gì làm anh nói vậy?”

“Tôi đã thấy hấn nhảy với em,” anh trả lời. “Hấn ta di chuyển một cách rất vụng về (1) . Làm sao có thể duy trì trạng thái cân bằng tốt trên tàu khi vụng về thế chứ, đúng không?”

Lần này nàng cười vì sự trêu trọc của anh. Còn anh chỉ toe toét và tung một hòn đá xuống nước. Công viên Hyde vẫn còn rực rỡ đầy ắp hoa và hồ nước thì thật đẹp vào khoảng thời gian này trong năm, nhưng nàng chỉ lơ đãng để ý, vì mắt phải rời xa khỏi Drew. Nàng vẫn thấy cơn gió nhẹ nhàng thổi qua mặt hồ hơi lành lạnh bất cứ khi nào anh rảo bước xa mình, nhưng nàng sẽ không nói là mình bị lạnh và mạo hiểm kết thúc cuộc dạo chơi của họ, hay, thực sự... Không, nàng sẽ không làm anh nghĩ đến việc giữ ấm nàng. Nàng không thể trơ trẽn như thế; ừm thì, nàng có thể, nhưng họ đang ở nơi công cộng kia mà.

“Thế còn anh?” nàng hỏi. “Anh có thường tới Anh quốc không?”

“Các anh em trai và tôi cố gắng tới đây ít nhất một lần mỗi năm, liên tục từ khi em gái tôi đảm nhiệm dinh thự ở đây. Chúng tôi mở một văn phòng Skylark ở London sau khi Georgie cưới, vì thế Anh quốc một lần nữa lại là một trong những tuyến đường buôn bán chính của chúng tôi.”

“Thế những tuyến đường thông thường mà anh đi ở đâu?”

“Vùng Caribbean. Tôi sẽ trở lại đó khi dời Anh quốc. Tôi sẽ trở lại quê nhà ở Bridgeport, chỉ vì là tôi sẽ gặp Boyd ở đó thôi. Nhưng vì nó đã xuất hiện ở đây rồi thay vào đó, tôi sẽ trở lại việc buôn bán như bình thường.”

Nàng cười toét. “Anh cũng thích Caribbean à?”

Anh cũng cười toét lại là thừa nhận, “Ừ, mặt khác nó không phải là một chuyến đi dài từ đó đến nhà của chúng tôi ở Bridgeport, Connecticut.”

“Tàu của anh đậu ở London, tôi nhìn thấy nó rồi nhỉ?” Khi anh gật đầu, nàng hỏi, “Tên nó là gì thế?”

“The Triton (2). Nó đẹp, bóng mượt, và nhanh so với kích cỡ của mình,” anh nói với niềm tự hào rõ ràng rành rành.

“Anh đã chỉ huy nó được bao lâu rồi?”

“Tôi hai mươi khi lần đầu tiên làm chủ nó,” anh trả lời,

“Đó chả phải là một cái tên từ thần thoại Hy Lạp sao?”

“Thật thế. Hầu hết thuyền của chúng tôi đều mang tên tương tự. Cha chúng tôi đặt tên cho những chiếc thuyền mà các anh em trai và tôi làm chủ, vì thế em có lẽ đoán được rồi, ông ấy thích thần thoại Hy Lạp lắm.”

“Mặc dù vậy, những cái tên đó khá uy tín đấy.” nàng nói, sau đó cười khúc khích. “Tôi ngại khi phải nói đến tên tàu của cha tôi lắm. Nó đơn giản là không sánh được.”

“Ồ, xem nào. Em đã đánh thức trí tò mò của tôi rồi, vì thế em phải khai ra thôi.”

“The Crusty Jewel.”

“À, chả tượng trưng cho cái gì cả?”

“Trái lại. Săn tìm kho báu là niềm say mê của ông ấy, và nếu, không, khi ông ấy cuối cùng tìm được số vàng lớn đó, nguyên vẹn – tất nhiên, ông mong cái rương sẽ đầy ắp những đồng xu cũ và *trang sức* (3), tất cả vẫn còn *tốt* (4) sau khi bị chôn vùi hàng thế kỷ.”

Nàng thấy hài lòng khi thấy nụ cười thông hiểu của anh. Anh có thể thấy khinh thường cha nàng, nhưng thật phi thường, anh đã ở trạng thái cư xử tốt nhất suốt cả ngày. Trêu ghẹo, quyến rũ, và không một lần nhắc đến cướp biển.

Anh nhận thấy có một cái thuyền có mái chèo đang quay trở lại thẳng bến đậu – nơi mà họ có thể thuê và yêu cầu chèo thuyền một lần nữa, vì thế họ nên quay đầu lại. Nhưng ngay khi anh nói điều đó thì hạt mưa đầu tiên rơi trúng họ.

“Quá nhiều cho việc đó.” Anh lầm bầm. “Nhanh lên, trời sẽ đổ mưa trong một phút nữa thôi.”

Nhưng còn ít hơn một phút. Những giọt mưa tới tấp đổ xuống gần như ngay sau khi anh nhắc đến. Mọi người trong công viên vội vã chạy toán loạn để tránh mưa. Nhưng đơn giản là không có cách nào để nàng chạy trong sự kìm kẹp của bộ váy ngoài trời và cái váy lót mới cả. Mặc dù nàng cố gắng, để theo kịp anh, vì anh tóm lấy tay nàng để chạy, nhưng anh sớm nhận ra vấn đề của nàng. Thay vì chỉ cần bỏ cuộc và chấp nhận sự thật là họ sẽ bị ướt sũng trước khi tới được xe ngựa, anh làm nàng ngạc nhiên khi bế nàng lên. Sau đó anh có thể chạy nhanh hơn nhiều, thậm chí khi mang theo nàng.

Nhưng họ vẫn ướt sũng. Ngay khi vào trong xe ngựa, họ đều bắt đầu cười về tình trạng đáng thương của mình.

“Anh khá là hào hiệp đấy, nhưng chúng ta vẫn bị ướt đẫm.” nàng nói.

Anh dừng việc cởi áo khoác mình ra để gạt mớ tóc ướt ra khỏi má nàng, làm nàng nhận ra là kiểu tóc của mình đã hoàn toàn bị phá hủy, mái tóc ướt rủ lơ thơ xuống vai và ngực nàng. Đặt

một tay lên đỉnh đầu, nàng kêu lên, “Ôi, không, hình như tôi cũng mất mũ rồi! Thật là may mắn kinh khủng, nó là cái yêu thích của tôi.”

“Đợi đó,” Drew nói, và lại chạy ra ngoài.

Nàng cố ngăn anh lại, nhưng có vẻ anh không nghe nàng. Mặc dù vậy, anh không đi lâu, và anh hét với người đánh xe, “Quay lại Quảng trường Berkeley!” trước khi lại trở vào xe ngựa và thả cái mũ bắn xuống chỗ cạnh nàng. “Nhìn xem tôi quyết chí làm điều gì cho em này!”

Việc này không được mong đợi cho lắm. “Cám ơn,” nàng nói khi trao cho cái mũ tàn tạ một cái nhìn đáng thương. “Tôi có lẽ vẫn có thể cứu vãn đám lông vũ cho nó, sau khi chúng khô.”

“Tôi sẽ mua một cái mới, nhưng tôi chỉ đang nói về mình thôi.”

Nàng cười khúc khích và nhìn lên anh, sau đó hít vào. Anh đã cởi xong áo khoác. Cái áo sơ-mi trắng bằng vải batit (5) dính chặt vào da anh, để lộ ra từng bắp cơ gân guốc trên khuôn ngực rộng và cánh tay mạnh mẽ. Mắt nàng gặp anh và tiếng cười đột nhiên câm lặng. Nàng vừa đủ thời gian để nhận thấy sức nóng từ cái nhìn chăm chăm của anh trước khi cánh tay anh vòng qua người và hôn nàng.

Ôi, Chúa ơi, bản năng mách bảo nàng là một nụ hôn từ anh sẽ thú vị hơn nhiều so với cái mà nàng có thể tưởng tượng. Cứ như thế, như thế, đôi môi anh di chuyển một cách nhẹ nhàng trên môi nàng, cẩn thận cuốn nàng vào mê cung cảm xúc nồng nàn của mình. Nàng không thể nghĩ, mà cũng không muốn. Sau đó lưỡi anh êm ái thúc giục miệng nàng mở ra và, bỗng nhiên nụ hôn mãnh liệt hơn rất nhiều, càng trêu ngươi nàng nhiều hơn. Có quá nhiều xúc cảm trong cái hôn của anh lúc này làm nàng thấy báo động trong chốc lát...

“Drew, tôi không nghĩ...”

“Đừng nghĩ,” anh cắt ngang. “Chỉ cần để anh sưởi ấm cho em thôi. Em đang đóng băng kìa.”

Thế à? Nàng đã không để ý! Nhưng miệng anh quay lại nàng và sự say mê ngay lập tức lại ở đó. Nàng vòng tay mình quanh cổ anh. Anh đỡ đầu nàng bằng một tay trong khi tay kia đang chà sát lên xuống lưng nàng, đồng thời nhấn nàng về phía anh, vì thế ngực nàng ép chặt vào ngực anh. Nếu có thể gần anh thêm nữa, nàng cũng sẽ làm.

Khi cuối cùng họ tách nhau ra, không khí như thể bốc hơi giữa họ. Có lẽ thật thế, họ đã tỏa ra quá nhiều hơi nóng trong khi hôn nhau. Nàng thậm chí không nhận ra là họ đã tới dinh thự Malory cho đến khi Drew cầm tay nàng, giúp nàng xuống xe, và dẫn nàng ra cửa. Anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn với nàng trong cái xe ngựa đó, nàng đã bị kích động mạnh bởi cái cách mà anh đã làm nàng cảm thấy, nhưng tất cả những gì anh đã làm là hôn nàng – và sưởi ấm nàng theo một cách thú vị, say mê. Trong tương lai, nàng sẽ biết ơn vì đó là tất cả những gì anh đã làm. Nhưng ngay sau lúc này, nàng chỉ thấy thất vọng vì chuyến đi đã kết thúc

“Thấy không, anh đã mang em về nhà an toàn và lành lặn,” anh nói với một nụ cười âu yếm.

Nàng không có cơ hội để trả lời. Ai đó bỗng nhiên chào nàng và nàng quay lại thấy Wilbur Carlisle Đáng Kính đang bước ra khỏi xe ngựa của mình.

Rốt cuộc thì chả đúng lúc gì khi Wilbur khám phá ra là anh đã có dũng cảm để bước vào sào huyệt sư tử. “Ôi trời ơi,” nàng nói, nhìn xuống tình trạng bẩn thỉu của mình. “Em cần sửa soạn trước đã. Em không muốn anh ấy nhìn thấy mình trong tình trạng ướt sũng như thế này. Anh có thể giải thích cho anh ấy điều gì đã xảy ra, được không Drew?”

“Đối phó với một trong những người cầu hôn của em?” anh nói. “Không có cơ hội nào đâu, em yêu – trừ khi em muốn anh nói với hắn rằng em đã tự rút khỏi cái chợ hôn nhân đó?”

“Không, em không – trừ khi anh hỏi cưới em?”

Anh chỉ đơn thuần cười và mở cửa hộ nàng. “Làm khô mình đi. Anh sẽ bảo Artie thông báo cho ‘người cầu hôn’ (6) trẻ tuổi của em là em sẽ bắt hắn ta chờ một lúc.”

Chú thích:

(1) nguyên văn “He's got two left feet” – là một cách nói hài hước khi chỉ ai đó di chuyển rất vụng về khi khiêu vũ.

(2) The Triton: tên của một vị thần trong thần thoại Hy Lạp, sứ giả của biển. Ông là con trai của Poseidon, thần biển, và Amphitrite, nữ thần của biển, ông là sứ giả của bà. Hiện thân của ông là một ngư nhân với phần trên cơ thể là người, dưới là đuôi cá.

(3) jewel

(4) crusty – nghĩa là cứng, nhưng nếu mà đồng xu và trang sức còn cứng thì nghĩa là chúng vẫn còn tốt và dùng được.

(5) một thứ vải gai mịn

(6) “swain” còn có nghĩa là “anh thanh niên nhà quê cục mịch” - ở đây Drew có ý đùa Gaby.

Chương 17

Sau hết thì Wilbur chả phiền gì khi phải đợi nàng, hay anh xác nhận thế khi nàng gặp anh sau đó. Vẫn còn bực mình vì Drew đã cười khi nàng đề cập đến chuyện kết hôn với anh, nàng vẫn chưa bỏ bất kỳ cái tên nào ra khỏi danh sách của mình. Vì thế nàng thấy vui khi thấy Wilbur đã đến để đáp lại lời mời của mình. Sự thú tội của anh đêm qua có vẻ nhất gan – giải thích tại sao anh đã không đến thăm sớm hơn được – làm phiền nàng. Nhưng việc anh đã xuất hiện bất chấp

nỗi sợ hãi của mình chỉ ra là rốt cuộc anh cũng có kha khá lòng can đảm.

Đêm đó Georgina đem nàng tới tiệc ăn tối, một bữa tiệc khá lớn. Lần đầu tiên nàng gặp một bá tước trẻ - người đáp ứng tốt các điều kiện trong danh sách, nhưng ngay lập tức nàng bị cảnh báo bởi vài quý bà rằng dù anh ta là một cú 'chộp' xuất sắc thì anh đã sớm đính hôn trong mùa Vũ Hội rồi. Một nỗi xấu hổ. Đến vào cuối mùa Vũ Hội thực sự là thiệt thòi.

Có khá ít anh chàng độc thân vẫn còn đó và họ xúm quanh như thường lệ để tranh nhau giành sự chú ý của nàng. Nàng bắt gặp Drew quắc mắt nhìn mình trong một thoáng. Ghen tuông ư? Nàng thích nghĩ thế, nhưng nàng không thể quên được cách anh cười cợt như thế nào về vấn đề hôn nhân ấy. Nàng sẽ không từ bỏ anh. Sau những phút giây đáng ghét cùng anh trong xe ngựa hôm nay, nàng càng quyết tâm hơn bao giờ hết để dòi anh đến tốp đầu danh sách của nàng. Nàng chỉ đoán nó sẽ mất nhiều thời gian hơn sự quen biết ngắn giữa họ rất nhiều để làm anh cân nhắc nghiêm túc việc hôn nhân. Nhưng hôm nay chắc chắn là một khởi đầu tốt.

“Có chuyện gì với cha cô vậy? Ta nghe là ông ấy đã bị lạc giữa biển rồi.”

Quý bà Dunstan, một trong những nhân vật thiết yếu ở xã hội London – người mà nàng sớm gặp tuần trước, đã xua đi nhiều người hâm mộ của nàng và ra ngoài sân hiên để tản bộ một lát. Bà ta đang nói với Gabrielle về buổi khiêu vũ sớm đến mà nàng được mời. Quý bà Dunstan đã muốn chắc chắn riêng là nàng sẽ tham dự, vì nàng đúng là một sự thành công ngoài mong đợi, quá muộn ở mùa Vũ Hội này.

Nhưng câu hỏi đó làm nàng ngạc nhiên, chả liên quan gì tới cuộc thảo luận của họ về buổi khiêu vũ cả. “Không hẳn thế,” nàng trả lời. “Tôi đã sống với ông bắt đầu từ khi mẹ mất. Ông chẳng còn lý do gì để quay lại Anh vì giờ bà đã đi rồi.”

“Tất nhiên. Ta đã không nghĩ tới điều này. Ta vui khi biết ông ấy vẫn còn sống. Tại sao ư, khi mà ta chưa từng gặp ông ấy! Mặc dù muốn, vì ta biết mẹ cô. Nhưng ông ta có vẻ thường xuyên biến ra khơi nay đây mai đó. Cái mà giữ chân ông ta là một...”

“A, vậy là em đây rồi!” Georgina ngắt lời, và khoác tay cô quanh tay của Gabrielle. “Vào trong thôi, em yêu quý. Có một người mới đến mà em đơn giản là phải gặp. Nếu bà tha thứ cho chúng tôi chứ, Quý bà Dunstan? Tôi thật mong chờ buổi khiêu vũ sớm của bà lắm!”

Georgina nhanh chóng đẩy nàng đi, thì thầm, “Từ những gì mà chị vừa mới nghe thấy, chị sẽ nói là mình đã cứu em đúng lúc. Quý bà đó là một tay buôn chuyện có tiếng. Chị nên nhắc tới chuyện này sớm hơn mới phải. Em chưa nói cho bà ta bất cứ điều gì về cha em mà chúng ta tốt hơn là không nên biết chứ hả?”

“Chưa.”

“Tốt. Cố gắng tránh bà ta nếu em có thể, và nếu không thể, đơn giản là hãy nói quanh co! Trở nên ba lằng nhằng nếu phải thế, nhưng đừng nói cho bà ta bất cứ thứ gì mà bà ta có thể nhúng lười vào.”

Gabrielle hiểu và cố tránh mặt quý bà đó cuối đêm. Tối muộn hôm đó, khi Margery giúp nàng ra khỏi bộ váy dạ hội tối của mình, nàng cân nhắc thảo luận tình huống này với bà và cố gắng nghĩ ra một nghề nghiệp phù hợp cho cha mình. Carla đã cưới ông khi nghĩ ông buôn bán, nhưng hầu hết giới quý tộc sẽ khó chịu với điều đó nhiều như nếu họ biết ông là một tên cướp biển. Rõ ràng là mẹ nàng đã tránh nói về chủ đề ấy với bạn mình. Nàng nghĩ là mình có thể đơn giản làm điều tương tự.

Nàng cho rằng tiếng gõ nhẹ ngoài cửa đó là Georgina. Hai đêm trước cô đã ghé qua sau khi họ về nhà, để xem liệu nàng có thích buổi tối đó không, và liệu có người đàn ông trẻ tuổi nào mà nàng gặp hôm cuốn mình không. Nàng đã chẳng gặp bất kỳ anh chàng nào mới tối nay ngoại trừ cái gã bá tước trẻ đã bị lấy mất đó rồi. Nhưng nàng đã nhắc đến Wilbur với Georgina vừa mới đêm qua thôi. Quý cô có lẽ đã nghe về việc anh đã ghé thăm hôm nay và muốn biết sự thích thú của nàng có tiến triển gì như là một kết quả của chuyến viếng thăm ấy không. Vì thế, khá là một sự ngạc nhiên hay ho khi thấy Drew ở phía bên kia cách cửa, thay cho em gái mình. Dù nàng chắc chắn là chẳng mong đợi thấy mặt anh, nhưng theo đúng nghĩa đen là nàng đang giữ lấy chiếc váy dạ hội của mình bằng một tay đặt trên ngực. Và thực tế là Margery đóng sầm cửa vào mặt anh cho đến khi nàng lại chỉnh tề, nhanh chóng cài cái váy chặt lại.

Nàng gọi với ra yêu cầu anh đợi. Anh làm vậy. Khi nàng ra mở cửa một lần nữa, anh hỏi, “Làm một ly trước khi đi ngủ chứ?”

Nàng nhướn một bên mày lên. Sau cái cách mà anh nhìn trừng trừng nàng tối nay và không thèm nói lấy một từ với nàng trên đường về nhà, điều này chắc chắn không được ngờ tới. Nhưng nó là một cơ hội vàng ngọc khác mà nàng đơn giản không thể bỏ lỡ. Nàng vẫn muốn thăm dò khả năng trở nên “thân thiện” với anh hơn, và tìm hiểu xem thậm chí nó có thể không sau phản ứng hôm nay của anh khi nàng đề cập tới hôn nhân.

“Tại sao không, cảm ơn anh,” nàng trở lời, và sau đó toe toét cười thêm, “Em đã thực sự quên mất phần rượu rum hàng ngày của mình rồi.”

Anh cười khùng khục và giơ một cánh tay ra cho nàng để đi trước anh xuống hành lang. Nàng chỉ đùa cợt về vụ phần rượu rum hàng ngày của mình thôi, nhưng nàng có một linh cảm là anh nghĩ nàng nghiêm túc. Sự thật là, suy xét về những gì anh có vẻ nghĩ về nàng, anh có lẽ cho là nàng quen với việc tiêm nhiễm rượu mạnh rồi. À, ừm, anh có cả đồng thứ phải biết về nàng, và nàng hy vọng sẽ cho anh cơ hội, bởi vì Drew Anderson đã hầu như hoàn toàn được chuyển từ cuối lên thẳng đầu danh sách các quý ông thích hợp của nàng rồi.

Nàng quá tập trung vào người đàn ông đang đi sau mình, thậm chí không nhận ra là Margery đã đi theo họ xuống nhà cho đến khi họ tới phòng khách riêng và nghe thấy bà hầu gái ngáp ầm ỉ. Căn nhà yên tĩnh vào thời điểm đó trong đêm. Hầu hết đầy tớ trong nhà đã lên giường đi ngủ. Nàng biết nếu mình đề nghị Margery làm việc tương tự thì bà sẽ từ chối nghiêm khắc. Margery đi kèm nàng rất nghiêm túc.

Ngọn lửa nhỏ đã được giữ lại trong phòng khách, đốt lên trước lúc đó một chút chỉ để xua cái lạnh ra khỏi phòng. Chỉ còn một cái đèn được để lại, và nó cũng được vặn thật nhỏ. Sự ấm áp đó

vẫn không đủ cho Gabrielle, vì thế nàng đến đứng trước lò sưởi, và thậm chí còn đang cân nhắc đến việc đốt lửa cháy to lên chút nữa, nhưng Drew làm nàng sao lãng khi anh kiểm tra những thứ có trong tủ rượu ở góc phòng.

“Như anh nghĩ, chẳng có rượu rum trong nhà này đâu. Sự lựa chọn của em là rượu cô-nhắc, brandy, hoặc pooctô (*rượu vang đỏ*).”

“Pooctô nghe hay đấy,” nàng trả lời. “Đừng nghĩ là em đã từng thử nó đâu nhé.”

“Bởi vì nó đúng là thức uống thần thánh không dành cho người thường.” Margery xen vào khi bà tự làm mình thoải mái với một trong những cái ghế dựa cạnh cửa sổ. “Tôi cũng sẽ làm một ly, vì mọi người đã làm tôi phải xa cái giường của mình.”

Anh liếc Margery. Trông như thể anh muốn cười, đôi mắt tối màu của anh lấp lánh ánh đèn khi anh mang cho bà một ly trước tiên. Anh thậm chí không nhìn Gabrielle, ấy vậy mà bụng nàng lại bắt đầu run rẩy!

Anh trở lại tủ rượu và giành thời gian rót thêm hai ly rượu nữa cho họ. Anh tiếp tục liếc lại Margery. Gabrielle có một linh cảm là anh đang mong Margery sẽ ngủ, việc đó có thể xảy ra lắm vì bây giờ đã muộn rồi.

Cuối cùng anh đến cùng nàng bên đồng lửa, nhấn ly pooctô vào tay nàng, sau đó chạm ly của họ vào nhau. “Nâng cốc chúc mừng, em yêu,” anh nói bằng một giọng chậm rãi, sôi nổi, và cái cười toét của anh trở nên hơi xấu xa. “Vì cư xử như những tên cướp biển.”

Sự âu yếm đó quay lại ngay tim nàng, gây ra một sự ấm áp trải dài dọc các tĩnh mạch của nàng – hay có lẽ hớp rượu đầu tiên làm thế. Mặc dù nó không kéo dài. Quá nhanh khi nàng nhớ lại anh đã dùng chính sự âu yếm đó trên bến tàu khi ngăn nàng khỏi ngã, và vào lúc khác khi trở nên châm biếm, chẳng quá rõ ràng sao khi điều đó chẳng có ý nghĩa gì với anh, nó chỉ là cái cách anh nói chuyện với mọi phụ nữ thôi. Anh có thể dễ dàng gọi nàng là “quý cô” (*miss*) hay thậm chí tên nàng. Cho thấy những từ ngữ bình thường với anh như thế nào.

Và nàng bắt chợt hiểu ra. Anh chúc mừng vì cách cư xử của họ giống cướp biển? Anh thực sự nói vậy sao? Lời nhận xét anh nói trong đêm khác ở vũ hội quay lại với nàng. Anh đã muốn nàng chứng minh mình là cướp biển bằng cách dành một đêm với anh. Đó là lý do anh xuất hiện ở cửa phòng nàng với lời mời của mình à? Anh sẽ làm một lời đề nghị khác? Hay thậm chí có lẽ hôn nàng một lần nữa?

Trái tim nàng bắt đầu đập một cách thích thú. Nàng thậm chí còn rõ ràng nhận ra anh đang dẫn mình tới ghế sofa, cùng mình ngồi xuống, và đặt ly của mình xuống bàn trước mặt họ. Nàng run rẩy. Anh để ý.

“Lạnh à?”

Nàng quá bối rối khi nghĩ về câu hỏi đó. Họ đã rời khỏi đồng lửa, vì thế đúng, nàng lạnh, ấy vậy mà nàng lại không. Bởi vì anh. Anh đang ngồi quá gần nàng đến nỗi chân họ gần như chạm vào

nhau và nàng có thể cảm thấy hơi nóng từ cơ thể anh. Nàng cười. Nó còn hơn là đủ để sưởi ấm nàng.

“Không, em không lạnh tý nào đâu.” Nàng trả lời.

“Thật không?”

Anh có vẻ ngạc nhiên thật sự vì câu trả lời của nàng, điều đó làm nàng nhận ra là anh đang nghĩ tới cái rùng mình run rẩy của nàng mà anh đã tự mình chứng kiến. Và vì quá muộn để sửa lại lời phủ nhận của mình, nàng đỏ mặt.

Nàng liếc về phía Margery để giúp đỡ, hay ít nhất là một sự sao nhãng, nhưng giờ giấc muộn màng, hay đồ uống đã tác dụng quá nhiều lên bà. Bà rơi vào giấc ngủ nhanh chóng. Vì thế Gabrielle cố rửa sạch sự ngượng ngùng của mình bằng cách nhấp một ngụm lớn rượu pooctô và kết thúc toàn bộ ly rượu khi đặt xuống. Ừm, điều đó thực sự giúp nàng. Ngay lập tức nàng không còn cảm thấy mình đang đỏ mặt nữa và, sự thật là, bây giờ có vẻ thật ngớ ngẩn vì nàng đã đỏ mặt.

Tiếng cười rúc rích của nàng đã nói cho anh biết điều tương tự. Ôi, trời ơi, nàng vừa mới cười rúc rích. Nàng chưa bao giờ cười rúc rích. Nàng thấy nó thật buồn cười và làm lại lần nữa.

“Chưa từng uống pooctô sao?” anh đoán rõ.

“Không, rượu rum còn hơn cả tách trà của em nữa kia.”

“Em là người kiêng rượu hoàn toàn, đúng không?” anh trêu với một nụ cười toe ấm áp.

“Đúng. Em có ý là không.” Nàng thở dài, lắc đầu. “Đừng cố làm em rối tung lên. Em đã quen với rượu mạnh mà, thật đấy. Nhưng chỉ trong giới hạn cho phép thôi.”

Anh kéo một ngón tay dịu dàng dọc theo má nàng. “Em dịu đi rồi, Gabby. Anh đã nhận ra điều đó ngay lập tức tối qua. Nhưng hôm nay, Chúa ơi, điều đó thật tuyệt vời, đúng không? Anh có dám hy vọng là em đã có vài suy nghĩ về lời gợi ý của anh không?”

“Lời gợi ý nào mà như thế?”

Anh nghiêng người gần hơn, và vẫn với chất giọng mượt mà, gần như thì thầm. “Anh thực sự cần nhắc lại à?”

Làm như là nàng có thể quên lời nhận xét đã làm phiền suy nghĩ nàng ngay từ khi anh thốt ra nó vậy. Nhưng đó là một sự cám dỗ mà nàng phải kháng cự. Trong một thoáng nàng tự hỏi sao mình phải kháng cự cơ chứ. Ly pooctô đang làm nàng mù mắt... Ồ, đúng, nàng muốn anh nghĩ về việc kết hôn, chứ không phải chỉ là lên giường với nàng.

“Anh biết không em thực sự không phải là một tên cướp...”

Nàng quay mặt lại về phía anh để giải thích, nhưng thật không đúng lúc để làm điều đó. Anh

vẫn ở quá gần. Và việc ấy cuối cùng trông nhưng thể nàng đã lướt nhẹ môi mình lên anh một cách cố ý, khi mà đó hoàn toàn không phải là hoàn cảnh này. Nhưng anh nhanh chóng chiếm lợi thế từ vụ tai nạn va chạm, nhấn miệng mình mạnh mẽ hơn vào nàng. Và nàng nhanh chóng mất kiểm soát trong một thoáng. Nàng đã thực sự nghĩ là sự say mê đã bùng cháy giữa họ hôm nay là do hoàn cảnh đưa đẩy thôi à? Không thực thế. Những cảm xúc say mê y như vậy đang xuất hiện lần nữa, ngay lúc này và quá nhanh! Chính là chúng. Bùng lên mạnh mẽ vào khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau.

Cánh tay anh vòng quanh cổ nàng, ẵm đầu nàng tựa vào vai anh lúc môi anh chuyển động một cách chiếm hữu trên môi nàng. Tay nàng đưa dần lên để khum lấy cổ anh. Và khi lưỡi anh trượt vào miệng nàng, những ngón tay nàng chuyển vào trong tóc anh, giữ chặt mái tóc êm ái ấy như thể nàng sợ anh sẽ dừng lại vậy.

Anh dừng lại thật, nhưng chỉ là để chuyển hướng khi môi anh rạch những đường nóng bỏng trên má nàng và xuống cổ nàng. Nàng hỗn hển. Những cơn rung mình chạy giần giật qua da thịt nàng khi anh mút lấy vùng nhạy cảm đó. Nàng cảm thấy sức ép trên ngực mình cùng lúc và nhận ra anh đang chạm vào nàng ở đó...

Anh không nên thế. Nàng phải bảo anh. Nàng bắt đầu, nhưng chỉ mở được mỗi miệng trước khi tiếng hỗn hển khác thoát ra khi núm vú săn lại dưới lòng bàn tay anh. Nàng thấy quá nhiều sức nóng, từ anh, từ nàng. Và sự ngứa ran từ ngực có vẻ di chuyển thẳng xuống ngay giữa hai chân nàng.

“Anh đã biết em là cướp biển mà,” anh nói ngay trước khi đưa lưỡi mình nghiên cứu sâu tai nàng, làm tay nàng vòng quanh cổ để nàng có thể ôm chặt anh, khích lệ anh. “Chúa ơi, Gabby! Sao em lại cố gắng dấu bản năng hoang dã này của mình bên dưới vẻ ngoài quý phái đó chứ? Anh yêu nó! Em muốn anh nhiều như anh muốn em, đúng không?”

Nàng gần như rên lên. Nàng không thể nghĩ. Những cảm xúc chảy qua nàng đang lấn át mọi giác quan. Nàng có thể thấy đôi mắt tối màu của anh lấp lánh niềm đam mê, nàng nghe thấy những âm thanh thỏa mãn từ sâu trong cổ họng anh, nàng hít lấy mùi hương nam tính của anh xông lên. Nàng nếm anh trong mọi nụ hôn, và cách anh chạm vào nàng, vuốt ve nàng thật tuyệt vời làm nàng ước gì anh không bao giờ dừng lại. Khi nàng không thể kìm được tiếng rên rỉ hài lòng, anh nhanh chóng quay lại môi nàng với nụ hôn sâu sắc nhất. Ôi, Chúa ơi. Làm thế nào mà nàng cảm thấy quá nhiều xúc cảm khác nhau - tất cả trong cùng một lúc chứ?

Tất cả mục đích tốt đẹp của nàng, tất cả hy vọng của nàng, đã biến ra ngoài hết rồi, nàng quá mê hoặc bởi sự quyến rũ giàu kinh nghiệm của Drew. Nàng không còn ý chí để ngăn anh lại, mà cũng không muốn thế, thậm chí không thể tập trung vào một biểu hiện phản kháng nào.

Vì thế đúng là trong cái rủi lại có cái may khi có tiếng Boyd phàn nàn, “Xem có gì ở đây nào, không có gì cả. Hay ý định của anh thật là ngay thẳng, hả anh trai?”

Drew dựa ra sau một cách yếu ớt, đủ để phá vỡ sự kết nối, nhưng sau đó, như là không thể kháng cự được, anh trao nàng một nụ hôn nữa, môi anh vờn trên nàng một cách ngọt ngào

trước khi anh quay lại để cầu nhàu với em trai mình. “Không phải em nên để tâm vào công việc chết tiệt của mình thôi sao?”

“Không phải anh nên giữ tay ở trên mình thôi sao?” Boyd cãi trả với tiếng cầu nhàu của chính mình. “Và đây là công việc của em. Cô gái này ở đây để kiếm một người chồng. Vậy anh bỗng nhiên đủ tư cách rồi sao?”

Nỗi xấu hổ của Gabrielle – khi bị bắt gặp trong “cảnh hot” như thế – thật là sâu sắc. Và điềm tĩnh. Nàng cũng sẽ rất muốn nghe lời đáp trước câu hỏi của Boyd, nhưng khi nghĩ lại thì nàng quyết định mình tốt hơn là không nghe. Một lời nói không từ Drew ngay lúc này có lẽ buộc nàng phải gạch bỏ tên anh ra khỏi danh sách, trong khi không còn cách nào khác, ít nhất nàng có thể tiếp tục chiến dịch của mình để hiểu anh rõ hơn.

Vì thế nàng đột ngột đứng dậy trước khi anh có thể nói. Margery, bị mất phương hướng, đã làm theo y hệt, giọng nói chói tai của Boyd đã làm bà thức dậy.

“Công tử bột các anh chưa từng ngủ sao?” người phụ nữ nói với giọng không hài lòng, sau đó bà vừa nói vừa ngáp rộng khi bà đến bên để đem Gabrielle đi.

“Đúng thế, Margery và tôi đã quá giờ đi ngủ rồi,” Gabrielle đồng tình. “Tôi sẽ không gặp vấn đề gì ngủ ngay bây giờ, sau ly rượu pooctô tuyệt vời đó. Chúc ngủ ngon, các quý ông.”

Nàng tụt lại ngay sau Margery và chưa tới chân cầu thang thì nghe Boyd nói một cách buộc tội, “Chuốc say để quyến rũ cô ấy à? Thật là một sự hèn hạ hay ho chết tiệt.”

“Em đang đùa, đúng không? Đó là chuyện tất nhiên mà em cũng làm được, vì thế đừng làm một kẻ đạo đức giả đáng nguyên rủa nữa.”

“Tất nhiên với những con bé đứng đường thì có vài lần, chứ không phải với những cô gái trinh sản-chồng.”

“Cái khuôn mặt xinh xắn đó đã làm em quên nhanh chóng cô ta là ai sao?” Con gái một tên cướp biển sẽ chẳng trong trắng gì hơn anh hay em đâu.”

Chương 18

“Miss Brooks, tôi có thể thành thật không?”

Gabrielle đã không thực sự để ý đến Wilbur Carlisle, người đang xoay nhanh cùng nàng trên sàn nhảy trong phòng khiêu vũ rộng lớn của Quý bà Dunstan. Đây là buổi khiêu vũ thứ ba của nàng từ khi tới London, và chiếc váy dạ hội cho lần này gần như đến không kịp giờ.

Nó có màu xanh hoa tử đinh hương (*xanh tía nhạt*). Margery thậm chí còn lục ra một chuỗi hạt cũ của Gabrielle mà mẹ đã tặng nàng hàng năm trước, với hy vọng nó sẽ làm nàng vui lên. Đó là bức tiểu họa bé về bờ biển Anh quốc, vẽ một làng chài nhỏ rất giống với cái gần nơi nàng lớn lên, vì thế nàng đinh ninh rằng bức tiểu họa vẽ về ngôi làng ấy. Treo trên chuỗi ngọc trai, một

bức hình oval được viền bởi những bông hồng nhỏ có màu gần như màu xanh hoa tử đinh hương của chiếc váy dạ hội. Nếu nàng trong trạng thái tinh thần tốt hơn, nàng sẽ hài lòng với cách chiếc vòng điểm trang cho bộ váy của mình hoàn mỹ như thế nào.

Nàng đã gần như xin cáo lỗi không ra ngoài tối nay, đúng như việc nàng đã làm hai đêm trước. Nàng đã giả đò không khỏe, đủ để nàng không phải rời khỏi phòng. Đó là một lời nói dối, nhưng Georgina không hỏi nàng nhiều về chuyện ấy sau khi Gabrielle ẩn ý đó là việc cần thiết trong kỳ kinh nguyệt của nàng. Và bên cạnh đó, nàng có lẽ không thực sự ốm, nhưng nàng chắc chắn bị ‘tâm bệnh’.

Nàng đã ở trong phòng mình để tránh mặt Drew. Biết được anh thực sự nghĩ gì về mình tuần trước đã làm nàng tổn thương cực kỳ. Nàng có thể cố gắng khiến anh thay đổi ý kiến, nhưng nàng có cảm giác là anh sẽ không tin nàng. Sự ác cảm mà gia đình anh dành cho cướp biển quá sâu sắc. Và nàng chẳng thể làm gì về chuyện đó cả. Họ là những người đi biển buôn bán hợp pháp. Tất nhiên là họ sẽ ghét người nào cố gắng cướp hàng hóa từ mình rồi.

Nhưng chả nhẽ anh lại phải cho nàng cùng một giuộc với họ, và khẳng định nàng là một người phụ nữ phóng đảng vì xuất thân của nàng à? Ấy vậy mà, nàng đã làm gì để chứng tỏ điều gì khác nhỉ? Uống rượu với anh? Để anh hôn và vuốt ve mình? Nàng co rúm lại bởi ký ức về sự cư xử phóng túng của chính mình. Trong khi cố gắng để hiểu anh rõ hơn, nàng rõ là đã củng cố sự coi thường của anh về mình, vì thế nó là lỗi của chính nàng.

Chúa ơi, nàng ước mình đã không bối rối quá tới mức phải uống một hơi ly pooctô đêm đó trong phòng khách. Nó bốc thẳng lên đầu nàng. Nàng không bao giờ nên cho anh sự tự do đến mức như thế, sẽ không, nếu nàng tỉnh táo, ưm, nàng muốn nghĩ là mình sẽ không, nhưng ôi, Chúa ơi, mọi thứ anh đã làm, sự đụng chạm của anh, những cái hôn của anh, chúng thật tuyệt vời đến nỗi nàng đã không muốn bất kỳ cái nào dừng lại. Nhưng nó chả có ý nghĩa gì với anh cả. Nếu nàng đã học được điều gì tối hôm ấy, thì đó là nàng đúng là một tên ngốc – khi thậm chí còn cân nhắc đến việc lấy một tên vô lại như anh ta làm chồng.

Và những cảm xúc của nàng chỉ càng bị đè nén hơn nữa và hơn nữa khi tuần đó trôi qua, cho đến khi nó tệt tới mức nàng không còn khả năng che đậy và vì thế nàng trốn trong phòng mình thay vào. Drew không có thêm lời đề nghị nữa nào với nàng, ngay cả lời giễu cợt cũng không. Sự thật là, có vẻ như điều đó làm anh nhớ lại xuất thân nàng đêm ấy, và anh hoàn toàn hối tiếc vì đã làm bất cứ điều gì. Anh tiếp tục hộ tống nàng và em gái tới bất cứ bữa tiệc nào trong lịch trình, nhưng anh cũng tiếp tục bỏ mặc họ ngay khi đến nơi.

Và nàng thậm chí còn thấy anh theo đuổi vài người phụ nữ trẻ khác, không chỉ một lần, mà hai lần, tại hai bữa tiệc khác nhau mà họ tham dự. Anh còn không thèm che đậy về chuyện ấy. Như thể là anh muốn nàng để ý vậy!

Em gái anh cũng để ý. Không may là, Georgina cũng để ý thấy ảnh hưởng của nó đối với Gabrielle và kéo nàng sang một bên để nói chuyện, “Chị thật khinh suất khi không cảnh báo em sớm hơn về Drew. Chị thỉnh thoảng quên mất là anh ấy đẹp trai như thế nào và anh ấy làm tan vỡ nhiều trái tim dễ dàng như thế nào mà không cần cố gắng.”

“Không sao đâu mà. Anh ta không làm tan vỡ trái tim em,” Gabrielle trả lời, gượng mỉm cười.

“Tốt, vậy là không quá trễ để chị nhắc tới điều đó. Chị chắc là anh ấy thích em. Chị chỉ không muốn em có ấn tượng sai lầm và nghĩ rằng thứ gì đó có thể đến. Nó sẽ không đâu. Trong khi gia đình chị mong mọi điều đó xảy ra thì anh ấy đã tuyên bố rõ ràng là mình không bao giờ định yên bề gia thất cả.”

Georgina có ý định tốt, nhưng cô nói cho Gabrielle mọi thứ mà nàng đã biết rồi. Thay đổi cam kết chắc chắn của Drew về đời sống độc thân đã là một kế hoạch, nhưng nó chẳng có triển vọng gì lắm. Không biết làm sao anh đã ấn định vài suy nghĩ sai lệch lên nàng, và trong chiếc xe ngựa, cứ như thế, nàng chưa từng ở một mình với anh để thảo luận về cái sự tỏ vẻ sai lầm của anh.

Nhưng nàng mệt mỏi vì lẩn tránh rồi, mệt mỏi vì than khóc cho sự thật rằng người đàn ông duy nhất nàng bị thu hút nghiêm túc là người mà nàng không thể có được. Cứ vậy đi. Nàng đã tới London để tìm chồng và đó chính xác là những gì nàng sẽ làm, Drew Anderson có thể đi thẳng xuống địa ngục, nàng cũng chẳng thiết!

Drew không đi cùng nàng và Georgina tới vũ hội tối nay. Boyd là người hộ tống của họ, nhưng Boyd hiển nhiên là đã mất hết hứng thú với nàng. Vì anh đã chứng kiến nàng đang hôn anh trai mình? Không quan trọng. Dù sao thì anh cũng chẳng có tên trong danh sách của nàng.

Bây giờ nàng vui vì phút cuối cùng mình đã quyết định tham dự buổi khiêu vũ. Khi mà Drew đã ra khỏi danh sách rồi, nàng có cơ hội để biết thêm nhiều hơn về Wilbur Carlisle Đáng Kính. Vì thế nàng thực sự phải lắng nghe anh, nàng cho là vậy.

Anh đã không đợi nàng tán thành sự thẳng thắn của mình, anh nói luôn, “Anh muốn đảm bảo với em về những dự định của mình. Anh không muốn em nghĩ rằng giống như vài thằng cha khác, anh ở đây tại London này đơn thuần là để thưởng thức Vũ Hội. Ngược lại là khác, và anh hy vọng em có thể giữ chuyện này chỉ giữa chúng ta thôi, anh đã được gửi tới đây từ ba năm trước, để tìm một cô dâu.”

“Em cho là mình có thể đoán anh đã không may mắn cho đến nay?” nàng hỏi một cách lịch sự.

“Thực thế, không. Không phải là anh không chuyên tâm một cách nghiêm chỉnh. Nhưng vì lý do này hay lý do khác, ừm, anh luôn quá trễ hay không đủ thích thú để trình diện một cách có thuyết phục.”

Ba năm? Nàng nghĩ. Thật trì trệ làm sao. Hay có lẽ là anh ta thực sự không muốn kết hôn.

Nàng quyết định cũng trung thực như Wilbur. “Anh thực sự muốn một cô dâu sao, Wilbur?”

Anh thở dài. “Anh muốn, thật đấy. Nhưng áp lực thật khủng khiếp và bây giờ thậm chí còn tệ hơn. Em thấy đó, cha đã thông báo với anh là nếu không mang được một cô dâu về nhà năm nay thì anh chẳng quay về nhà nữa.”

“Ôi trời, thật thế à?”

“Ông ấy không được khỏe lắm,” anh giải thích. “Ông muốn thấy anh thành gia thất trước, ừm thì, anh hiểu tình cảnh của ông. Sau hết thì anh là đứa con trai duy nhất của ông ấy mà.”

Nàng bắt đầu cảm thấy không thoải mái về xu hướng mà sự thành thực của Wilbur đang tiến tới. Nàng chưa sẵn sàng quyết định, thậm chí khi Vũ Hội gần kết thúc. Nếu anh cầu hôn trước khi nàng sẵn sàng, nàng không biết câu trả lời của mình sẽ là gì.

“Wilbur, sao anh lại nói với em tất cả chuyện này?”

“Anh chỉ muốn em lưu tâm tới mình, em yêu quý, và để đảm bảo với em rằng ý định của anh rất chân thành. Anh thú nhận mình đã rất tuyệt vọng trước khi em đến. Gần như là cuối Vũ Hội rồi và những đối tượng anh đã cân nhắc tới, ừm, lại không phải là người anh thích. Sau đó em xuất hiện, như một ngọn gió tươi mới. Liệu anh có dám nói rằng bản thân mình đã bị bỏ bùa?”

Đã đến lúc anh thể hiện chất lãng mạn trong bài diễn văn. Không, đợi đã, nàng đang bới móc à? Anh là một anh chàng độc thân thích hợp và người duy nhất nàng coi trọng đã ra ngoài tầm tay, quá nhiều tên công tử bột nàng đã ném qua rồi. Và Wilbur cũng có vẻ là một người đàn ông tốt.

Anh cũng khá hài hước khi không trong tâm trạng lo lắng thú tội như hôm nay, hay chú ý tới người bảo trợ của nàng là ai. Trước khi cái tên Malory được nhắc đến khi họ gặp nhau lần đầu tiên, anh đã thoải mái, rất quyến rũ và lãng mạn hơn. Nàng nên thấy vui mừng vì anh vẫn còn đó, cho dù lý do là gì, và đơn giản là tự thấy mình may mắn. Sau rốt thì anh là một cú “chộp” tốt, rất đẹp trai mặc dù mặc dù nước da hơi tái. Ừm, thực sự thì, da anh quá nhợt nhạt tới nỗi nó hơi kỳ cục với nàng.

Nàng thở dài với chính mình. Đây không phải lần đầu nàng nghĩ vậy từ khi tới London. Với mọi thứ khác mà nàng thấy không ổn ở những người đàn ông đã gặp, quá nhiều người cũng có nước da xanh xao, mà đã cuối hè rồi! Nhưng không phải lỗi của họ khi họ trông kỳ cục với nàng, và như Margery đã chỉ ra, một chút ánh nắng mặt trời là đủ để sửa lại dễ dàng. Nàng đơn giản là quen với những người đàn ông có nước da rám nắng đậm vì họ dành nhiều thời gian hoạt động ngoài trời. Không phải ai cũng có thể rám nắng hoàn hảo như một thuyền trưởng trên biển...

Mắt nàng bị hút vào Drew vào cái lúc anh bước vào phòng. Ôi trời, thậm chí sau khi bỏ anh ra khỏi danh sách, nơi mà nàng không bao giờ nên bắt đầu cho anh vào, nàng vẫn có thể bị thôi miên bởi cái nhìn của anh. Và dạ dày nàng đã đang bắt đầu nhộn nhạo. Cái quái gì ở anh gây ra điều đó? Nàng thực sự muốn bỏ cuộc với anh chỉ vì cái sự ra vẻ mà anh đã thể hiện à?

Làm thế nào mà nàng thậm chí có thể lấy cái kết luận mà anh rút ra chống lại anh cơ chứ? Cha nàng là cướp biển. Mọi quan hệ của nàng với cướp biển đã dạy nàng biết những vấn đề mà một quý cô trẻ tuổi được giáo dục tốt sẽ không bao giờ biết cho tới sau khi kết hôn. Vì thế thứ duy nhất mà Drew đã thực sự hiểu sai là sự trinh bạch của nàng. Một lỗi lầm hợp lý.

Trời ơi, nàng đang tự thuyết phục mình để đưa anh vào lại danh sách à? Nàng có dám không? Nàng không muốn phải thất vọng vì anh lần nữa. Nó đau lắm. Nhưng nếu anh lại không làm tổn thương tình cảm của nàng nữa thì sao? Nếu anh xin lỗi và thừa nhận mình đã ngớ ngẩn như thế nào khi chắc chắn những điều tồi tệ nhất về nàng thì sao?

Điều nhảy kết thúc và Wilbur dẫn nàng trở lại với Georgina. “Có vẻ như là anh không bao giờ có đủ thời gian cùng em,” anh nói với một cái nháy mắt hấp dẫn. “Anh hy vọng tý nữa em sẽ đi bộ cùng anh trong vườn, để chúng ta có thể tiếp tục câu chuyện chứ?”

Mất trí vì đôi mắt nàng đang hướng về phía Drew, Gabrielle đơn thần gật đầu. Phát hiện ra em gái trong đám đông, Drew cũng đang đi thẳng về phía nàng. Gabrielle không nghĩ là anh đã thấy nàng chưa, nhưng sau đó mắt họ gặp nhau và anh đung phẩy một vài người trên đường đi.

Nàng khó chịu khi thấy điều đó. Vụng về? Một thuyền trưởng ư? Có lẽ anh vụng về khi bước những bước đầu tiên ra khỏi con tàu của mình sau một cuộc hành trình dài, nhưng những thủy thủ thường có một cảm giác thăng bằng tốt. Họ phải thế, vì họ phải tập luyện một cách kiên trì trên những boong tàu thường xuyên chao đảo.

Khi tới gần Georgina, nàng nhận thấy ân nhân mình đang nói chuyện với Quý bà Dunstan, nữ chủ nhà của họ, người mà Georgina đã nhắc nhở nàng trước khi đến, là một trong những người buôn chuyện tồi tệ nhất giới quý tộc. Sự có mặt của quý bà đó làm nàng sao nhãng khỏi việc nghĩ đến Drew. Bây giờ nàng phải cực kỳ chú ý mọi lời lẽ thoát ra khỏi miệng để chắc chắn mình không nói gì không thích hợp. Theo Georgina, một người phụ nữ như Quý bà Dunstan có thể làm, hay, bẻ gãy một quý cô mới ra mắt mà thậm chí không cần cố gắng.

“A, cô ấy đây rồi,” Quý bà Dunstan nói với một nụ cười dành cho Gabrielle và sau đó nhanh chóng nhướn một bên mày lên với người hộ tống của nàng. “Và cậu, chàng trai yêu quý, thực sự phải thôi giữ độc quyền cô Brooks đi – hay cậu đã có tin tức về cuộc hôn nhân sắp đến mà cuối cùng sẽ làm vừa lòng cha mình rồi hả?”

Gabrielle co rúm lại thay cho anh chàng. Vậy là sự thú tội chân thành của anh sau rốt thì chẳng phải là bí mật gì. Rõ ràng nó là chuyện mà ai cũng biết. Bất chấp, bà chủ nhà đang dồn anh tới chân tường. Gabrielle chưa bao giờ thấy sự dửng dưng trắng trợn như vậy. Bất kể Wilbur trả lời thế nào, anh sẽ cho quý bà đó một mẩu tin buôn chuyện lý thú để tán gẫu.

Nhưng một giọng nói mới chen vào, hơi líu nhíu, và hoàn toàn ác ý. “Tôi sẽ không hy vọng thế đâu, quý bà, trừ khi cha hấn không phiền khi có cướp biển trong nhà.”

Quý bà Dunstan hỗn hển khi nghe thấy. Wilbur tái mặt. Georgina thì giận điên lên không nói nổi lời nào trong một lúc. Đã trách mắng anh trai hơn một lần vì sử dụng từ đó ở nơi công cộng để ám chỉ Gabrielle, cô nhìn chăm chăm vào anh một cách hoài nghi vì anh vừa mới làm thế lần nữa.

Gabrielle đơn giản là điên tiết và cái nhìn giận dữ nàng chiếu vào anh sẽ không để anh nghi ngờ gì về chuyện ấy. Anh đang say, và thậm chí lúc say anh vẫn thật đẹp trai chết tiệt. Nhưng điều

làm nàng choáng váng hơn cả câu anh vừa nói ra là tia sáng đâm mê trong đôi mắt tối như đêm khi anh nhìn thẳng vào nàng.

Chương 19

Gabrielle nhanh chóng xuống tầng sau khi được nghe tên người đang đợi nàng dưới phòng khách. Nàng sẽ không xuống vì bất kỳ ai khác. Bằng cách nào đó nàng vẫn còn bị shock sau đêm qua. Nàng không thể tin được Drew đã làm việc đó với mình: cố tình thử làm hỏng những cơ hội của nàng cho một cuộc hôn nhân tốt đẹp.

Anh không thành công, may mắn thay. Anh thậm chí còn khẳng khẳng là mình không hề nghiêm túc khi Georgina, cũng sốc như Gabrielle, bắt đầu quở trách. Tất nhiên, anh ta còn có thể nói gì khác cơ chứ?

Mặc dù Gabrielle không tin anh vô tội. Nàng không hề nghi ngờ gì câu nhận xét đó là một sự cố gắng có toan tính để phá hoại việc kiếm chồng của nàng. Nhưng anh nốc hàng đồng Gin (1) rượu. Tình trạng say mềm của anh quá rõ ràng và có lẽ là lý do duy nhất khiến Quý bà Dunstan tin là anh chỉ đang đùa và đơn thuần gợi ý anh nên rời đi, và anh làm thế.

Wilbur cũng rời khỏi. Anh đã nhanh chóng tận dụng việc sao nhãng làm lợi thế để chuồn mất, nhờ thế anh sẽ không phải trả lời câu hỏi của Lady Dunstan. Hay như Gabrille đã đoán vậy sau đó. Nàng cũng muốn rời đi vào lúc ấy.

“Đừng để việc này làm em buồn,” Georgina nói, vỗ nhẹ lên tay nàng. “Anh trai chị có thể không cẩn thận lắm trong lời ăn tiếng nói của mình khi chệnh choáng, và anh ấy thường say khi chỉ còn vài đêm cuối tại bến cảng. Nhưng Quý bà Dunstan biết chồng chị là ai. Về vấn đề ấy, bà ta sẽ không liệu làm bất cứ người nhà Malory nào gặp phiền phức bằng việc nhắc lại thứ mà bà ta nghĩ không hơn gì câu đùa vô vị. Bà ta biết rõ lúc nào ‘gây ông đập lưng ông’, nó sẽ ngay lập tức bị coi là một lời đùa bỡn. Vì vậy, bà ta sẽ không nói gì đâu.”

Gabrielle chẳng nghe thấy gì ngoài câu “vài đêm cuối tại bến cảng.” Drew sắp rời đi. Và nàng thậm chí sẽ không biết nếu em gái anh không nhắc tới. Nàng chắc chắn là anh sẽ không nói với mình. Sao anh phải làm thế chứ? Nàng chẳng là gì với anh cả.

Ấy vậy mà nàng lại bị thui mạnh. Đầu tiên anh cố phá hỏng tương lai của nàng, sau đó anh định chuồn trước khi vụ scandal vỡ lở. Nàng nên điên tiết với anh. Nàng ước gì mình điên tiết. Điều đó sẽ dễ chịu hơn nhiều so với cảm giác đau đớn và thất vọng.

“Cháu đây rồi, cô bé yêu quý.”

Gabrielle quay lại để thấy James Malory rời phòng làm việc của mình. Nàng không bị lo lắng như đã từng bị vì sự hiện diện của ông. Vì đêm đó ở nhà hát, khi ông ‘ăn miếng trả miếng’ những câu châm biếm với các anh trai của Georgina, nàng đã thấy họ có thể trêu chọc ông thế nào mà không có hậu quả thảm khốc gì, và đã hầu như mất nỗi sợ hãi của mình với ông. Và biểu hiện của ông không chỉ thận trọng. Ông thực sự trông quan tâm.

“Sáng nay cháu thấy thế nào?” James hỏi, đặt tay một cách hiền hậu như cha lên vai nàng.

Nàng nghĩ là ông đang ám chỉ hai ngày nàng trốn trong phòng tự khai là mình bị ốm, vì thế nàng nói, “Bây giờ cháu khỏe rồi.”

“Không cố bắt ai đấy chứ?”

Nàng cười vì cái cách ông đặt vấn đề, và hiểu ngay. “Ngài nghe về chuyện xảy ra tối qua rồi, đúng không ạ?”

“Quả vậy. Không nhiều hơn những gì ta mong chờ từ một trong những tên man rợ là ta bị ép phải nhận là có quan hệ họ hàng với, nhưng George khá là bức mình. Cô ấy thực sự mong các anh trai cư xử như những quý ông. Nhưng ta chắc chắn sẽ không có hậu quả gì vì sự ngu ngốc của Drew, cháu có thể tin thế. Và ta sẽ cắm đầu vào rọ, như đáng nhẽ phải thế, đi cùng cháu và George từ giờ đến hết Vũ Hội.”

Nàng ngạc nhiên, và xúc động khi ông đã quyết tâm làm điều đó. Nàng biết là ông ghét các cuộc họp mặt xã hội nhiều như thế nào. “Ngài không phải làm vậy.”

“Ta muốn thế. Hãy cân nhắc điều này, trong tương lai. Nếu không nhờ cha cháu, ta sẽ không ở đây, các con ta sẽ không ở đây, và Georgina sẽ không là người phụ nữ đang sống hạnh phúc nhất.”

Ông nói với một nụ cười ấm áp, nàng không thể không cười lại. Nó làm nàng nhận ra là món nợ mà ông nợ cha qua trọng với ông hơn là nàng đoán.

“Ừm, khi ngài đã coi vấn đề theo hướng đó...”

“Chính xác. Bây giờ thì đi đi. Ta tin mình nghe thấy một trong những người cầu hôn cháu đến thăm đấy.”

Nàng sẽ phải giải thích đó không phải là một người cầu hôn, nhưng James quay trở lại trên tầng, và nàng đã để người đàn ông trẻ tuổi đó đợi đủ lâu rồi. James đã cố gắng cổ vũ nàng, nhưng người khách sẽ làm tâm trí nàng sao nhãng hoàn toàn chuyện tối qua, nàng chắc chắn thế.

“Avery! Thật tuyệt khi lại thấy anh!”

Nàng giơ tay ra khi tới gần anh. Anh không nhìn thấy vì không thể rời mắt ra khỏi nàng được. “Lạy Chúa, anh hoàn toàn không nhận ra em, Miss Brooks. Anh biết em đã đầy hứa hẹn như thế nào, nhưng em còn vượt trội hơn thế.”

Nàng đỏ mặt vì lời khen; thật thế, biểu hiện của anh đã làm nàng ngượng ngùng. Anh thực sự trông hoài nghi và thích thú.

“Bản thân anh trông cũng rất tuyệt, Avery. Nhưng làm sao anh biết mà tìm em ở đây?”

Bây giờ thì anh đỏ mặt, nghiêm nghị nói. “Anh sợ là mình mang cho em tin xấu.”

Nàng ngay lập tức nghĩ tới cha mình, song điều này không thể về ông được. Nàng đã đoán được chuyện gì xảy ra cho Avery sau khi nàng rời hòn đảo cướp biển đó. Cha quả quyết với nàng là anh đã được chuộc ra và quay lại Anh quốc không lâu sau đó để tìm một nghề nghiệp kém “thú vị” hơn. Vì vậy, Avery không thể biết gì về Nathan. Và anh đã không thực sự trả lời câu hỏi của nàng. Làm sao anh tìm ra hay thậm chí biết nàng ở London, khi mà họ không đi cùng nhau?

Anh có thể vừa mới nhìn thấy nàng trong khu phố, nàng cho là thế. Nàng đã tới công viên hai lần, tham dự một buổi hòa nhạc ngoài trời, thậm chí còn đi mua sắm trên phố Bond Street vài lần cùng Margery. Nàng cũng tới khu vắng vẻ của con phố tuần trước khi nàng muốn cảnh báo Richard về lời hứa chết người của Malory. Vì vậy Avery có thể vừa mới nhận ra nàng, hình như thế, và đơn thuần là theo nàng tới nơi này.

“Tin xấu gì ạ?”

“Tên em trên miệng tất cả mọi người sáng nay. Đó là cách anh tìm ra em ở trong phố, lý do tại sao, và thậm chí là em đang ở cùng ai. Nửa thành phố rõ ràng thất kinh khi một tên cướp biển cố gắng xâm nhập vào tầng lớp của họ thông qua việc kết hôn, trong khi nửa còn lại thấy nó vui nhộn, coi chuyện đó gần như là một trò đùa của giới quý tộc. Ôi, trời ơi, vậy là em không hề biết gì à?”

Nàng quá sốc đến mức nước da chắc hẳn trở nên trắng bệch, và gợi ý. “Quý bà Dunstan,” nàng nói nhỏ. “Em đã chắc chắn là bà ta sẽ không lan truyền những gì nghe lỏm được tối qua, nhưng rõ ràng bà ta nghĩ chuyện đó là một miếng mồi béo bở đủ để liều một phen mặc kệ sự phẫn nộ của James Malory.”

“Anh không biết về chuyện ấy,” Avery nói. “Chưa từng nghe về quý bà đó. Nhưng chính Wilbur Carlisle là người đang nói với bất kỳ ai muốn nghe là em không phải người mà mình đã giả vờ.”

Nàng gần như cười phá lên. Mặc dù, chuyện đó sẽ có vẻ kích động, vì thế nàng chấm dứt ngay. Wilbur? Một Wilbur khiêm tốn, tốt bụng, tuyệt-vọng-vì-kiếm-vợ? Sao anh ta lại làm thế với nàng? Bởi vì anh cảm thấy nàng đã lừa dối anh?

Cứ làm như thế nàng sẽ không nói cho anh ta biết về cha mình nếu quan hệ giữa họ phát triển nghiêm túc hơn. Ừm, nàng có lẽ không thú nhận cha thực sự làm việc miệt mài trên biển như một tên cướp, nhưng nàng sẽ cảnh báo anh ông là thương nhân. Nhiều gia đình quý tộc sẽ coi ông như là một vết nhơ trong gia đình, nhưng cứ làm như là nhiều gia đình trong số họ không có vết nhơ của chính mình vậy. Và danh tiếng xã hội của mẹ nàng thật hoàn hảo.

Nàng chìm sâu trong suy nghĩ của mình tới nỗi không nghe thấy tiếng gõ cửa, nhưng cuộc ẩu đả đang diễn ra ngoài hành lang to tới mức làm nàng chú ý. Nàng liếc nhanh Avery và nói, “Thứ lỗi cho em một lát.”

“Chắc chắn rồi.”

Nhưng nàng hỗn hển ngay khi nàng bước vào hành lang, ngờ vực trước cảnh Ohr đang vật lộn với quần gia nhà Malory trên sàn. Chả có cuộc đấu nào, tất nhiên. Ohr hoàn toàn đang chiếm ưu thế. Ông là người đàn ông vạm vỡ từ lúc mới sinh, trong khi Artie là một tên chó biển già gât gồng, khẳng khiu như gậy.

Nàng gần như cười, nhưng thay vào đó lại khôn ngoan nhắc Ohr, “Đó không phải là cách thông thường để vào cửa đâu.”

“Đúng là cách bình thường đấy, khi cháu thấy cánh cửa đóng sầm vào mặt,” Ohr phản đối, liếc nhìn lên nàng.

Ohr đang nằm ngay đó trên sàn với cánh tay khóa quanh đầu gã quản gia, cũng đang nằm trên sàn, một tay bị trói chặt bởi bím tóc dài của Ohr. Người đàn ông mặc một bộ đồ thời trang thông thường, với đôi bốt đế bằng, chiếc quần cắt ngắn, và chiếc áo sơ mi phồng. Nàng chẳng bao giờ quen với sự thật là gia đình Malory có một gã quản gia có vẻ và trông như thể ông ta thuộc về một con tàu cướp biển vậy.

Hai người đàn ông đã ngừng đánh nhau ngay khi nàng lên tiếng. Bây giờ Artie bảo Ohr, “Tao nghĩ là mình chưa nghe thấy thuyền trưởng nói là mày được chào đón ở đây? Tao biết phận sự của mình, mày là thằng cha quấy rầy chết tiệt, và điều đó làm mày tiếp tục không được đón chào.”

Ohr làm một âm thanh phỉ báng. “Tao sẽ rất vui mừng đứng bên ngoài cửa trước và đợi, tên thủy thủ già kia, nếu mày đồng ý cho Gabby biết tao cần nói chuyện với con bé, thay vì bảo tao biến đi.”

“Cô ấy bận! Tao cũng nói với mày rồi!”

“Và tao nói với mày việc này không đợi được.”

Gabrielle tắc lưỡi. “Để ông ta dậy, Ohr. Chuyện gì không thể đợi được là gì thế?”

Ohr đứng lên và bước ra xa Artie, phòng trường hợp gã tung thêm bất kỳ cú đấm nào nữa khi đứng dậy. Nhìn lại Gabrielle, ông nói, “Chúng ta cần nói chuyện riêng.” Ông thực sự trông nghiêm trọng và chuyện đó có vẻ cũng thế.

Ông không đợi nàng hỏi thêm nữa. Ông cầm tay nàng và dợm bước về phía cửa trước, nhưng Artie đứng trước nó để chặn họ lại.

“Đừng có nghĩ về chuyện đó, ông bạn,” gã quản gia cảnh cáo. “Mày không được đem cô ấy đi đâu cả, hoặc là tao sẽ gọi thuyền trưởng và mày sẽ ước mình chết đi cho rồi.”

Ohr cầu nhàu, “Tao đã có đủ từ mày...”

Nhưng Gabrielle ngắt lời bằng một bàn tay dịu dàng đặt trên cánh tay ông và nói với Artie, “Được rồi mà. Ông ấy là bạn rất tốt của cháu và là một trong những người mà cha cháu tin

tưởng nhất. Cháu sẽ an toàn với ông ấy.”

Ohr không đợi gã quản gia đồng ý. Ông dẫn nàng ra cửa trước đến cỗ xe ngựa đang đợi bên ngoài. Nàng đã không mong chờ đi xa hơn là xuống đường thôi, nơi họ có thể nói chuyện, nhưng nàng không cố ngăn ông lại.

“Bác đã nghe về vụ scandal rồi à?” nàng đoán.

“Vụ scandal nào?” ông hỏi.

“Đừng bận tâm, chúng ta có thể bàn về vụ đó sau.”

“Tốt, vì chúng ta cần ra vài quyết định. Pierre đang giữ cha cháu để đòi tiền chuộc, và cái giá mà hắn ta đòi chính là cháu.”

Chú thích:

(1) đơn vị đo lường khoảng 0,141 lít ở Anh, 0,118 lít ở Mỹ

Chương 20

Nàng cảm thấy tê cóng suốt đường đi trên xe ngựa. Có quá nhiều cú shock trong cuối hai ngày này.

Ohr dẫn nàng vào trong căn phòng mà ông và Richard đã thuê gần cầu tàu. Bixley, một người Ailen tóc đỏ hoe và là bạn thân nhất của Ohr ở đó, đang đợi cùng với Richard. Nàng đã không mong như thế, nhưng đáng ra nàng nên vậy. Ai đó phải mang tin tức tới cho họ về cha nàng chứ.

Bixley yêu việc săn tìm kho báu và thực sự tin có một hũ vàng cổ ở cuối chân trời. Và vì bản thân Nathan – cũng rất thích săn tìm kho báu, nên Bixley cảm thấy gã đã tìm được mái ấm hoàn hảo trên The Crusty Jewel.

Richard ôm nàng. Anh trông hơn cả mức bình thường (với nàng), khi mặc lại bộ đồ cướp biển của mình, cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình cài chặt trên ngực.

Anh nhìn chăm chăm vào nàng cận cảnh và gắng hỏi Ohr, “Sao cô ấy trông như thể mình đang có tang thế? Ông đã nói với cô ấy cái quỷ gì vậy?”

Ohr lấy ghế khác ở cái bàn nơi Bixley đang ngồi và ngậm một mồm đầy bia. “Chỉ là thứ là Pierre đang đòi hỏi thôi,” ông trả lời.

“Em yêu, nó không tệ như có vẻ thế đâu,” Richard quả quyết với nàng. “Bọn anh đoán chính em mới là người Pierre thực sự muốn và hắn ta chỉ dùng tấm bản đồ làm mồi nhử thôi.”

“Bản đồ?” nàng hỏi. “Anh đang nói gì vậy?”

Richard cau có liếc Ohr. “Vậy là ông thực sự chẳng nói gì với cô ấy? Khốn kiếp thật, ông đã nói gì trên đường đến đây hả?”

Bằng cách điềm tĩnh như bình thường, Ohr lờ đi sự sắc nhọn của Richard và nói một cách lặng lẽ, “Tao thấy là con bé nên nghe chuyện từ chính Bixley trước. Bên cạnh đó, tao mong là bạn mình sẽ nhớ được thứ gì đó thích hợp mà có lẽ hắn đã bỏ lỡ trong lần đầu.”

“Tao đã chả quên điều gì cả,” Bixley lầm bầm. “Một cuộc hành trình dài để tới được đây. Tao đã có cả đồng thời gian để ghim chặt vào đầu.”

“Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi, Bixley?” Gabrielle nói.

“Do Latice, cái tên con hoang đó.”

Gabrielle cau mày. “Thuyền phó một của cha tôi?”

“Đúng thế,” Bixley trả lời. “Hắn lái chúng tôi tới ngay căn cứ của Thuyền trưởng Pierre trong khi cha cô đang thoải mái ngủ trong phòng ông. Chúng tôi thậm chí không có cơ hội đánh trả. Hầu hết chúng tôi tỉnh dậy đêm đó trong đồng xích.”

“Pierre có căn cứ riêng cơ à?” nàng hỏi.

“Hắn ta là đồ xỏ lá, Gabby à,” Ohr mất một lúc để giải thích. “Hắn đã tìm thấy một căn cứ bị bỏ hoang cũ và rõ ràng là đã sửa chữa lại nó hàng năm nay. Ngay khi nó hoàn thành, hắn đã phá vỡ khối liên minh.”

“Và đó là nơi hắn đang giữ cha cháu?”

“Đúng thế.”

“Bác biết nó nằm ở đâu không?”

“Ta không,” Ohr trả lời. “Nhưng Bixley thì biết đấy.”

“Chúng muốn chắc là tôi có thể tìm lại nó, vì tôi được chọn là sẽ mang cô quay lại đó,” Bixley nói. “Nó cách khoảng một hay hai ngày so với St. Kitts, tùy thuộc xem gió thổi chiều nào.”

“Latice đã nghĩ là hắn đang chèo vào một cảng an toàn à? Hắn chưa nghe nói Pierre đã phá vỡ khối liên minh sao?”

Bixley khụt khịt. “Hắn ta biết. Hắn là kẻ phản bội, cô gái à. Ai lại nghĩ là hắn có gan làm thế chứ, nhỉ?”

Nàng hoài nghi. Latice là, hay đã là, thuyền phó một của cha nàng. Hắn quyết đoán, nhưng chỉ về những vấn đề thuộc biển cả thôi. Trên sân lái tàu, hắn chẳng bao giờ do dự khi nhận lệnh cả. Nhưng nếu là chuyện khác, nó làm hắn ta mãi mới thông suốt được, và thậm chí sau đó khó

khẩn lắm mới có thể ra nổi một quyết định.

“Tại sao hắn làm vậy?” nàng hỏi. “Sợ à?”

“Tham lam.” Gã Ailen xô ra. “Pierre hứa là hắn có thể có The Crusty Jewel cho riêng mình. Pierre không chỉ sắp cho đi một con tàu tuyệt vời của cha cô.”

“Vậy thì chính xác thứ Pierre yêu cầu là gì?”

“Hắn nói hắn muốn những tấm bản đồ của cha cô. Nathan điên tiết, như cô có thể tưởng tượng rồi đấy. Ông sẽ không bỏ bộ sưu tập làm việc cả đời. Vì lời từ chối của ông sẽ không mang chúng tôi ra khỏi đó, nên sau khi ông đem cất đi, tôi đã đề nghị mang những tấm bản đồ đó tới cho Pierre. Tôi biết chúng được giấu ở đâu. Hắn ta nói không, chính cô phải mang chúng tới cho hắn.”

“Tôi có vài cái trong số những tấm bản đồ của ông ấy,” nàng nhắc gã. Nathan đã đưa chúng cho nàng từ rất lâu rồi, nhưng chúng hầu như vô dụng khi ông đã khám phá ra chúng chỉ dẫn tới thứ gì cả.

“Đúng, nhưng không nhiều người biết, và tôi chắc chắn không nói cho hắn, cha cô cũng vậy. Latice có lẽ, nhưng tôi không nghĩ hắn thậm chí biết. Không, rõ ràng, ít nhất là đối với tôi, rằng Thuyền trưởng Pierre không thực sự muốn những tấm bản đồ, hắn muốn cô.”

Lần này nàng phản ứng lại lại lời tuyên bố đó, thực sự thối thía. Sự ghê tởm của nàng quá lớn, nàng rùng mình. Thuyền trưởng Pierre, gã đàn ông xấu xa, đáng sợ mà nàng hy vọng mình không bao giờ nhìn thấy một lần nữa. Nhưng Bixley chắc hắn là sai rồi! Sau hết thì những tấm bản đồ của Nathan có giá trị. Và Pierre đã có một người phụ nữ, đúng không?

“Còn Red thì sao? Cô ta không còn ở với Pierre nữa à?” nàng hỏi Bixley.

“Ồ, có chứ. Cô ta cũng ở đó, khi hắn nêu yêu cầu. Cô ta đã giận dữ. Cô ta thậm chí còn ném một con dao găm vào hắn. Chết tiệt nếu cô ta cũng không lôi nó ra giữa ngực. Cái nơi chết dẫm nhất để dấu một...”

Ohr ho hắng để cảnh báo Bixley là gã đang chệch chủ đề. Gã Ailen chỉ cười toét một cách không nao núng.

“Tôi cho là cô ta đã không giết được hắn, nếu không ông đã chẳng ở đây?” nàng đoán.

“Không, cô ta trượt. và Pierre, hắn chỉ cười, cú ném chết tiệt.”

“Tôi vẫn thấy chuyện này thật kinh ngạc,” nàng nói. “Họ đã cùng nhau...hợp tác làm ăn.”

“Họ thậm chí chưa từng như thế, *em yêu quý*,” Richard nhanh chóng sửa lại. “Nathan, cũng như các thuyền trưởng khác, chỉ chịu đựng Pierre thôi. Họ đã rất vui khi hắn ta phá vỡ khối liên minh. Tất cả bọn anh đều thế.”

“Nhưng hẳn đang đối xử tốt với cha, đúng không? Vì mối quan hệ trong quá khứ giữa họ?”

Ngay lập tức rõ ràng là Bixley không muốn trả lời câu hỏi đặc biệt đó. Gã dành một lúc để nốc cạn cái vại của mình, thậm chí còn gửi cho Ohr một cái nhìn cầu khẩn để chuyển chủ đề.

“Nói cho tôi,” nàng yêu cầu.

Bixley thở dài. “Cái căn cứ mà hẳn sửa lại đó, có một cái ngục tối, cô bé à. Người của chúng ta, và cha cô, họ đều ở trong đó. Chính tôi đã từng dành một vài ngày ở đó.”

Nhìn thấy nàng tái xám, gã cố đảm bảo với nàng, “Nó không tệ đến thế đâu. Tôi đã từng ngủ ở nơi còn tệ hơn thế nhiều.”

Khi nàng nghĩ tới việc cha đang bị giam giữ trong nơi đó đã hàng tuần rồi, và thậm chí nó sẽ còn kéo dài thêm vài tuần nữa trước khi nàng có thể cứu được ông ra, nàng thậm chí còn xám xanh hơn nữa. “Kế hoạch của bác là gì?” nàng hỏi Ohr.

“Chúng ta sẽ không đem cháu cho hẳn,” ông quả quyết với nàng. “Nhưng chúng ta có lẽ thậm chí sẽ không thể tới gần được căn cứ của Pierre trừ khi hẳn thấy cháu đi cùng chúng ta.”

“Nó hoàn toàn được vây bởi những bức tường cao được canh gác,” Bixley giải thích.

“Tôi không quan tâm nó ra sao, tôi muốn cha mình ra khỏi đó,” Gabrielle nóng nảy trả lời. “Chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức.”

“Chúng ta có thể mua một chuyến trở về St. Kitts, nhưng nó sẽ không giúp ta tới pháo đài của Pierre được,” Richard đưa ra chứng cứ. “Nó nằm trên một hòn đảo không có dân cư, xa so với những tuyến hàng hải chính. Những gì ta cần là sở hữu thuyền và đội thủy thủ. Bất kể kế hoạch nào ta đưa ra, mà không có tàu của mình, chúng ta sẽ bị giới hạn khả năng.”

“Vậy thì lấy thuyền cho chúng ta nào,” nàng quyết tâm nói.

“Chúng ta sẽ,” Ohr quả quyết với nàng. “Mua, mượn, hay ăn cướp, chúng ta sẽ tìm được một chiếc ở St. Kitts.”

“Nhưng Bixley không phải đã nói là hòn đảo của Pierre ở phía đông St. Kitts sao?” nàng nhắc ông. “Không phải ta sẽ tiết kiệm được một hay hai ngày nếu chúng ta đi theo hướng đó hơn là đi qua nó và sau đó quay lại sau khi có tàu?”

“Cô ấy nói đúng,” Richard nói. “Một con tàu chở khách cũng sẽ dừng lại ở những bến khác dọc đường đi, làm chúng ta chậm trễ hơn nữa.”

Ohr gật đầu. “Tao cho là ta sẽ có cơ hội tốt hơn khi tìm tàu cho chính mình tại London này. Bến cảng ở St. Kitts nhỏ hơn nhiều. Mặc dù tao chưa thấy chiếc nào bán ở đây và tôi đã xuống cầu tàu rồi.”

Gabrielle ngập ngừng một lúc. Sau đó một nụ cười xấu xa cong trên môi nàng. “Cháu biết một

chiếc. Nó không bán, nhưng nó sẽ ra khơi vào sáng mai.”

Chương 21

Đảm nhận vai trò một tên cướp biển quả là đáng ghét, Gabrielle nghĩ sau khi nàng giải thích ý tưởng của mình cho các thuyền viên của Nathan. Ba năm trước đây, cái khái niệm ăn trộm bất cứ thứ gì, chứ đừng nói đến một con tàu, sẽ chẳng bao giờ xuất hiện trong đầu nàng. Nhưng bây giờ nó lại hiện ra bởi nàng quá lo lắng cho cha và quá tức giận với Drew Anderson. Nàng vẫn không thể tin được anh đã phá hoại danh tiếng và cơ hội làm một ‘cú chộp chồng’ tốt của nàng một cách quá khinh suất! Đã thế, nàng sẽ không chỉ ăn trộm thuyền của anh và trở thành cướp biển như anh đã quả quyết về nàng. Nàng cũng sẽ làm anh cầu xin sự tha thứ của mình.

Nàng nợ anh. Đơn giản thôi. Và mặt khác nàng sẽ không có cơ hội để tìm cách trả thù, không khi anh rời đi. Kéo nàng vào một vụ scandal, sau đó chỉ chạy trốn mà không thêm quan tâm ư? Điều đó sẽ không xảy ra bây giờ đâu.

Đúng là một kế hoạch mỹ mãn. Nó sẽ giải quyết tình trạng tiến thoái lưỡng nan hiện thời của họ về việc làm thế nào cứu cha nàng và cùng lúc, nó sẽ cho phép nàng trả thù người đàn ông đã phá hủy mình. Nhưng sau đó nàng nhận ra là bốn người bọn họ không thể tự mình điều khiển một con tàu ra khơi được.

“Chúng ta sẽ cần thêm người,” nàng chỉ ra.

“Tôi sẽ để mắt đến,” Ohr trả lời.

“Bác sẽ tìm những người đàn ông trong một thời gian ngắn như vậy ở đâu đây – những người mà sẽ quyết tâm ăn trộm tàu ấy?”

Ông cười. “Có cả một bộ mặt khác của con phố này mà một quý cô gia giáo như cháu không biết được đâu. Để đấy cho bác, bác sẽ tìm tất cả người mà chúng ta cần.”

Chỉ có Richard đoán được nàng có lẽ đang lo âu. “Em chắc là muốn làm việc này chứ?” anh hỏi.

“Vâng,” nàng trả lời, và thậm chí còn khiến anh cười toét. “Có phải ngày nào cũng trở thành cướp biển được đâu.”

Anh cười. Tất nhiên anh sẽ thấy nó vui vẻ, anh đã và đang là cướp biển mà. Nhưng anh chưa xong với nàng.

“Em thực sự không cần đi cùng đâu, em biết đấy,” anh bảo nàng. “Chúng ta có thể tìm ai đó trông giống em. Chừng nào mà Pierre còn nghĩ đó là em...”

“Không,” nàng ngắt lời. “Nếu vì lý do nào đó hẳn muốn nói chuyện với em trước khi cho thuyền anh cập bờ, em sẽ cần có mặt ở đó. Em sẽ không lấy mạng sống của cha mình ra đùa. Sự hiện diện của em sẽ cho chúng ta nhiều lựa chọn hơn khi chúng ta tìm kế hoạch giải cứu cha.”

“Và thuyền trưởng của chúng ta,” Richard nói, biểu hiện trở nên nghiêm túc. “Em chắc chắn đã chứng tỏ lòng trung thành của mình với ông bằng cách yêu cầu chúng ta ăn trộm chiếc thuyền Mỹ này.”

“Em không yêu cầu anh,” nàng chữa lại. “Em chỉ gợi ý thôi.”

Anh cười toe toét chứng tỏ mình đang đùa nàng, “Anh biết, và đó là một giải pháp hoàn hảo. Chúng ta thậm chí có thể trả tàu lại cho hắn khi xong việc với nó. Thực sự là, anh sẽ ngay lập tức thấy Malory lần theo dấu vết của ta nếu biết việc chúng ta cướp tàu anh vợ hắn theo việc cá nhân. Em có chắc mình không muốn nhờ sự giúp đỡ của hắn thay vào không?”

Nàng lưỡng lự trước câu trả lời. Cả hai vợ chồng nhà Malory đã rất tốt bụng và hào phóng với nàng. Theo như nàng thấy thì James đã trả đầy đủ món nợ của mình với cha nàng rồi. Không phải lỗi tại ông nếu nàng không tìm được chồng. Đó là lỗi của Drew.

“Không, James Malory đã làm đủ cho em rồi. Em sẽ không nhờ ông ấy giúp thêm nữa.”

“Anh có ý nói đến Anderson kia.”

Nàng khụt khịt. “Không có cơ hội nào đâu. Dù sao thì anh ta cũng sẽ từ chối. Anh ta không thích em và em coi thường anh ta.”

Nàng nói quá nhanh làm Richard nhướn một bên mày lên. “Làm sao mọi chuyện lại trở nên như thế chứ?”

“Sự ác cảm của anh ta với cướp biển, em cho là vậy. Anh ta thực tình đã làm cho mọi người ai cũng biết Nathan là cướp biển.”

Richard hít một hơi thật sâu. Gabrielle càng chắc chắn hơn bao giờ hết anh là người Anh, bất kể anh có thừa nhận hay không, bởi anh trông có vẻ biết rõ chính xác nó có nghĩa là gì. Ông muốn hiểu rõ hơn và hỏi, “Đó có phải là vụ scandal mà cháu đã nhắc đến? Cái gã đã phá hỏng cơ hội tốt để lấy chồng của cháu ở đây ấy à?”

“Thật thế. Và sau đó anh ta chạy biển mà chẳng thêm động tâm.”

“Nhưng tại sao?” Richard thốt lên.

“Bởi vì anh ta ghét cướp biển, và chắc hẳn em cũng là một tên. Anh ta chả thèm hỏi, chỉ khẳng khẳng thế và kết quả là đã kéo em vướng vào một vụ scandal. Thế nên sẽ thật thú vị nếu thấy anh ta bị vấy bởi những tên cướp biển trên chính chiếc thuyền của mình!”

“Em biết điều đó sẽ chỉ củng cố thêm thành kiến của anh ta...”

“Chính xác,” nàng ngắt lời. “Vào lúc em xong việc, anh ta sẽ ước là mình đã sai, nhưng anh ta sẽ chẳng bao giờ biết được sự thật mình đã hiểu lầm.”

Gabrielle trở lại nhà Malory từ giờ đến hết ngày, nhưng ở trong phòng mình. Nếu nàng thấy

Drew trước khi ăn trộm thuyền của anh, nàng chắc là mình sẽ xé mắt anh ra; sau đó thì tàu của anh sẽ chẳng thể ra khơi được. Vì thế tốt hơn là nàng nên trốn trong phòng.

Margery hoài nghi khi Gabrielle nói cho bà biết chuyện gì đã xảy ra. “Đừng lo lắng về cha cháu. Họ là những người đàn ông dạn dày mà ông ấy chọn để đi kèm chúng ta ở đây. Cháu biết là họ sẽ đem được ông ấy ra khỏi đồng lộn xộn này mà.”

“Vâng, cháu biết. Chúng ta sẽ làm một chuyến về Caribbean chỉ để tìm hiểu xem phải làm gì.”

“Bác sẽ giúp nếu cần đến,” Margery quả quyết với nàng. “Thật xấu hổ khi cháu phải bỏ lỡ phần cuối cùng của Vũ Hội ở đây. Mọi chuyện đang tiến triển rất tốt đẹp.”

“Thực sự thì...Cháu đã không có cơ hội nói với bác tối qua, nhưng Drew Anderson đã muốn chắc cháu sẽ bỏ lỡ phần cuối của Vũ Hội và bất kỳ mùa Vũ Hội nào khác ở đây. Anh ta đã xuất hiện ở buổi khiêu vũ đêm qua, khá là say xỉn, và nói ngay trước mặt Wilbur và Quý Bà Dunstan rằng Nathan là một tên cướp biển.”

“Sao hãn làm thế chứ!?” Margery hỗn hển.

“Cháu cho là để bảo vệ những người vô tội khỏi cơn khát máu khi anh ta say mềm, nhưng ai mà biết được. Tuy nhiên, Wilbur lại ghi lại tin này và lan truyền khắp nơi vào sáng nay. Vì chuẩn bị đưa ra lời cầu hôn cháu, anh ta có lẽ thất vọng sâu sắc sau khi Drew lộ ra tin cháu không tới được chuẩn mực của mình.”

“Chúa ơi, họ đã phá hủy cháu!” Margery hỗn hển.

“Ồ, vâng, cháu hoàn toàn bị phá hủy – nhờ ơn Drew,” Nàng nói như mắc trong họng.

Nàng cảm thấy những giọt nước mắt cay cay trên mắt. Nàng quay người trước khi Margery nhận thấy. Nhưng Margery hiểu rõ nàng. Bà chỉ cần phải nhìn thấy nước mắt mới biết chúng ở đó.

Người bạn già vòng tay quanh eo nàng. “Đừng buồn phiền, cô gái. Chúng ta sẽ tìm cho cháu một người chồng ở đâu đó khác.”

Nàng và Margery trốn ra khỏi nhà vào lúc nhá nhem tối. Gabrielle để lại cho Georgina một tin nhắn, giải thích rằng cha nàng đang gặp rắc rối và nàng đã đi cứu ông. Quý cô có lẽ không tin sau khi nghe về vụ scandal, nhưng Gabrielle sẽ không ở quanh đó để bị hỏi vì cả hai lý do. Và có một phút căng thẳng khi Miss Carla kêu quang quác lúc họ đang nhanh chóng xuống cầu thang sau, báo cho họ biết là nó không ngủ bên dưới cái lồng, nhưng không ai tới điều tra khám phá cả.

Họ chỉ đóng gói đủ áo quần để có thể tự mang chúng trong túi du lịch. Nàng đã đề cập trong tin nhắn gửi cho Georgina rằng mình có thể liên lạc với cố vấn pháp luật của mình nhờ chuyến những đồ đạc còn lại của họ tới St. Kitts. Ông đang đợi dưới đường với một cái xe ngựa để đưa hai người tới bến tàu. Ông đã giành được hai cabin cho nàng cho chuyến du lịch biển dưới một

cái tên giả, một buồng cho cả nàng và Margery dùng chung, và một cho ba người “đầy tớ” đi kèm. Vì các bạn nàng cũng lấy một cabin, nghĩa là có ít hơn ba người đàn ông sẽ phải chèo qua hàng rào tối nay để trốn trong khoang.

Đúng là một kế hoạch liều lĩnh mà họ đang thực hiện. Nếu nàng không quá tức điên với Drew, nàng có lẽ sẽ đổi ý và làm hỏng hết cả. Nàng chỉ ước là mình không cảm thấy quá vô ơn về cách mà mình rời đi. Sau mọi thứ gia đình Malory đã làm cho nàng, việc này đúng là một cách tồi tệ để đáp trả họ. Nhưng nàng biết là James sẽ khăng khăng đòi giúp nếu ông tìm ra, và nàng không thể để ông làm thế. Ông đã làm đủ rồi.

Liếc lại dinh thự, Gabrielle nhận ra mình sẽ nhớ gia đình Malory lắm. Chúa ơi, nàng đã có một hy vọng tràn trề khi tới London để tìm người đàn ông trong mơ của mình. Thật kỳ cục, nàng đã tìm thấy anh. Thật quá tệ khi anh chắc chắn là một gã đê tiện và thay vào đó biến giấc mơ của nàng thành ác mộng.

Chương 22

Gabrielle đi lại trong không gian nhỏ hẹp của một trong những cabin trên tàu Drew. Nỗi lo lắng của nàng đang trào dâng. Nàng không thể nào tin mình đang cướp một con tàu, lại còn là tàu của Drew Anderson. Tất nhiên nàng sẽ trả lại nó. Nàng thực sự chỉ đang mượn thôi, hay ít nhất là nàng tự thuyết phục mình điều đó để làm nhẹ bớt gánh nặng tội lỗi đã bắt đầu làm nàng khó chịu. Nhưng nó không giúp gì nhiều cả.

Nàng lên thuyền tối qua sau khi họ chắc chắn thuyền trưởng không ở quanh. Nàng đã không mong The Triton lại là một con tàu lớn đẹp như vậy. Với ba cột buồm cao, nó lớn hơn rất nhiều so với chiếc thuyền buôn hai cột buồm của cha nàng. Drew và phần lớn thủy thủ đoàn của mình ra ngoài để tận hưởng đêm cuối cùng của họ tại bến cảng – làm việc này thật dễ dàng với những người đàn ông mà Ohr đã thuê, khi lên lên thuyền và tự giấu mình trong khoang.

Mặc dù cuối cùng cũng thiếp đi lúc bình minh, nhưng nàng không ngủ nhiều đêm qua, vì thế sự lo âu đã phát triển tới mức vài tiếng động nhẹ nhất cũng làm nàng nhảy dựng. Nàng đã nhảy đi nhảy lại chỗ thịt mềm trong từng cái móng tay của mình.

Thật quá im ắng khi tàu rời bến và bơi qua eo biển, cho thấy chả có chuyện gì đang xảy ra, nhưng việc chờ đợi thật đúng là tra tấn thần kinh. Sự căng thẳng rất giống cái mà nàng đã cảm thấy ba năm trước khi tàu mình bị tấn công bởi cướp biển, khi nàng đợi tiếng pháo nổ để cảnh báo xem có cuộc chiến nào không. Không có bất kỳ khẩu pháo nào khai hỏa sáng nay, nhưng nàng đang chờ đợi những tiếng la hét, thậm chí cả tiếng súng lục để báo hiệu quyền chỉ huy con tàu đã đổi chủ.

Tiếng gõ dứt khoát trên cánh cửa cướp mất hơi thở nàng và gây ra tiếng quang quác từ Miss Carla. Chuyện đó đánh thức Margery dậy khi bà vẫn còn đang ngủ trên giường.

Chính Richard đang ở ngoài cửa. Anh thò đầu vào trong để nói với họ. “Nó là của chúng ta rồi. Em có thể ra ngoài bây giờ.”

“Tôi không nghe thấy bất kỳ tiếng súng nào cả,” Margery nói, sau đó hỏi Gabrielle, “Hay là bác đã ngủ mặc kệ những tiếng ồn nhỉ?”

Gabrielle mỉm cười. “Không, chả có tiếng nổ nào, nhưng giống bác, cháu đã mong có vài cái cơ.” Nàng nhướn một bên mày lên với Richard. “Anh làm thế nào mà có thể tạo ra sự biến chuyển êm ái này?”

Anh bước vào và khép cửa lại với một nụ cười toét. “Bọn anh thật là tài giỏi.” Nhưng sau đó anh cười ha hả. “Thật ra, bọn anh đã thực hành trước đó. Từng lấy thuyền trong một đêm ngay tại bến cảng, mặc dù nó chỉ là một trò đùa giữa những người bạn thôi. Bọn anh đã trả lại. Nhưng nó đã cho bọn anh thấy chuyện đó có thể dễ dàng thế nào khi em có yếu tố bất ngờ bên cạnh mình.”

“Và anh không thể nói cho em hôm qua sao?” nàng giận dỗi.

“Không có gì đảm bảo được. Nhưng sự ngạc nhiên đã làm vị thuyền trưởng yêu quý của chúng ta trở nên kỳ cục rồi đấy.”

Nàng thốt ra một âm thanh khó nghe khi anh gọi nàng như thế. Mặc dù họ đã đồng ý rằng tất cả quyết định chính sẽ thuộc về nàng, và nàng đang đóng vai trò của thuyền trưởng chỉ để giơ vai ra gánh chịu trách nhiệm về vụ cướp, trong trường hợp họ bị bắt. Nàng chắc chắn sẽ không cố gắng điều khiển con tàu, mặc dù bây giờ nàng là một thủy thủ có kinh nghiệm rồi và đã xem cha chỉ đạo đủ nhiều. Nhưng Ohr thích hợp ở vị trí này hơn.

“Vậy là các anh không gặp vấn đề gì cả?”

“Không nhiều. Ừm, thật không dễ để khuất phục tên thuyền trưởng. Em đã có thể cảnh báo cho bọn anh hấn chính là gã khổng lồ mà em đâm phải trên cầu tàu vào cái ngày mà chúng ta tới London. Phải mất tới bốn người bọn anh mới chế ngự nổi hấn. Hấn ta giỏi chết tiệt với những cú đâm của mình.”

“Anh đã không làm đau anh ta chứ hả?” nàng hấp tấp hỏi với quá nhiều sự quan tâm trong giọng nói. Nàng ngay lập tức nói thêm, “Không phải em quan tâm đâu, nhưng không ai nên bị thương.”

“Hấn ổn. Mặc dù khi bọn anh phải hạ tên thuyền phó một cửa của hấn, hấn đã để ý thấy bọn anh kéo một vài thủy thủ đoàn của mình vào khoang và gắng hỏi chuyện gì đang xảy ra. Hấn đâm tới tấp vào bọn anh khi ngộ ra được. Khỉ thật vì hấn ta thật to lớn. Nhưng hấn cũng được canh chừng cẩn thận rồi, bị khóa trong chính cabin của mình.”

Gabrielle gật đầu và cười thầm khi nàng rời cabin. Nàng đã quyết định bây giờ mình sẽ làm gì với Drew khi nàng có anh để trả thù. Nàng sẽ làm anh nghĩ nàng thực sự là cướp biển.

Khi ý tưởng này đến với Gabrielle, nàng thích nó ngay. Không phải chỉ vì Drew đã nghĩ nàng là một tên, mà còn vì trong trường hợp anh còn bất cứ nghi ngờ gì, nó sẽ dễ dàng đặt dấu chấm

hoàn tất. Và sau đó nàng sẽ làm anh muốn mình bằng bất cứ giá nào. Đúng là một kế hoạch hoàn hảo, nàng nghĩ. Anh ta ghét cướp biển, nhiều đến nỗi anh đã cố phá hủy nàng với xuất thân của chính mình. Nó thậm chí còn chẳng phải là xuất thân chết tiệt của anh! Vì thế nàng sẽ làm anh muốn nàng thật nhiều, nó sẽ làm anh điên cuồng. Và sau đó nàng sẽ làm rõ cho anh hiểu là anh không bao giờ có thể có nàng.

Nàng đi tìm hiểu xem Ohr đã nhốt anh ở đâu. Ông đang ở trong cabin của thuyền trưởng. Và Drew cũng vậy, trói vào một cái ghế ở cuối phòng và bị bịt miệng. Nàng ước gì anh cũng bị bịt mắt, nhưng không và anh đang nhìn chằm nàng với ánh mắt đầy sát khí. Tất nhiên là anh sẽ vậy. Điều đó chẳng làm nàng ngạc nhiên chút nào. Kể cả khi anh không hẳn học với nàng thì anh cũng khinh miệt người đã tước con tàu của mình.

Nàng đi đến cái bàn – nơi mà Ohr đứng hướng về phía hải đồ và cố lờ khi đôi mắt đen dôi theo từng bước chân mình. “Sao anh ta không bị nhốt vào khoang?” nàng nhỏ giọng hỏi.

Nàng chỉ đang giả vờ là mình không muốn vị thuyền trưởng đó nghe lỏm được câu hỏi. Nhưng vào lúc này con tàu đang rất yên ắng. Anh hẳn là phải bị điếc mới không nghe thấy.

Ohr liếc sang một bên nàng và nói một cách táo tợn, “Bác đoán là cháu có lẽ muốn một cuộc trả thù nho nhỏ, khi xét đến việc hắc đã thô lỗ với cháu như thế nào.”

Hoàn hảo! Nàng không thể nào yêu cầu một câu trả lời tuyệt hơn nếu nàng bảo ông phải nói gì. Vài ngày trong khoang là một phần của việc trả thù. Nhưng còn hơn thế.

“Bên cạnh đó,” ông tiếp tục, “khoang tàu đã đầy thuyền viên của hắc rồi, và đó là thứ cuối cùng cháu muốn làm khi để một thuyền trưởng ở cùng với thủy thủ đoàn của hắc ta.”

“Tại sao không?”

“Nó sẽ cho họ động cơ nhanh chóng bày mưu trốn thoát với hắc ở đó để đảm bảo. Tách ra, không nghi ngờ gì là hắc sẽ âm mưu, nhưng hắc chẳng thể tự mình làm được gì nhiều.”

Nàng gật đầu. Nàng cho là ông đúng. Và nàng không nên hỏi những câu như thế, những thứ mà lẽ ra nàng phải biết nếu thực sự là thuyền trưởng của ông. Và nàng muốn Drew nghĩ nàng là thuyền trưởng của họ.

Mặc dù vậy nàng hiểu kỳ và hỏi thật lớn, “Cần thiết phải bịt miệng hắc à?”

“Nó có vẻ là một ý tưởng hay, vì hắc có im lặng đâu,” ông trả lời.

Nàng đảo tròn mắt. Nàng có thể tưởng tượng ra gã khổng lồ đã nói gì. Và nàng đã nói nhiều hơn những gì mình nên. Bây giờ nàng mới nhận ra điều đó. Vì thế nàng gom sự phẫn khởi vào, lên giọng thuyền trưởng và yêu cầu Ohr ra ngoài với mình để thảo luận nơi giam giữ Drew. Mặc dù đây lần đầu tiên quyền hành ‘dorm’ của nàng biểu diễn.

Quyết định là nàng sẽ chiếm cabin của thuyền trưởng, vì nó là căn phòng lớn nhất và là nơi phù

hợp nhất để họ tụ họp bàn luận bất cứ quyết định gì cần được đưa ra. Nhưng đó là trước khi họ thống nhất để thuyền trưởng trong đó.

Không có thiếu sót nào ở các cabin khác. Anh có thể chuyển sang cái mà nàng đang bỏ trống. Mặc dù có lẽ thật rắc rối khi xét đến việc Drew to lớn ra sao. Nếu anh quyết định chuyển cơn thịnh nộ sang họ ngay khi anh đứng vững trên chân mình, ai đó sẽ bị thương, không cần thiết phải là anh đâu nhé. Nàng cũng không muốn ai khác bị thương cả.

Cách tốt nhất để làm giảm bất cứ thương vong nào khác đơn giản sẽ là để thuyền trưởng lại phòng của mình. Nàng có thể dễ dàng để đồ đạc lại cabin kia. Mặt khác, sao nàng lại phải tới gặp anh ta để trả thù chứ? Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu nàng giữ anh gần tay mình.

Vì thế nàng bảo Ohr, “Cháu nghĩ chúng ta chỉ cần để thuyền trưởng ở lại nơi mà anh ta đang ở thôi.”

Ông trông không ngạc nhiên, nhưng sau đó, nàng không nghĩ là mình đã từng thấy ông tỏ ra ngạc nhiên bao giờ. “Cháu chắc chứ?” là tất cả những gì ông hỏi.

“Vâng. Cháu biết bác đã chỉ đùa thôi, nhưng bác có lý hơn là mình biết đấy. Cháu sẽ trả lại anh ta những gì đã làm với cháu, và chuyện đó bao gồm việc giữ anh ta như một tù nhân tại nơi mà anh ít muốn ở nhất ngay lúc này: trong phòng cháu, nơi mà anh ta sẽ không nghi ngờ gì là mình ở dưới quyền của cháu.”

Richard sẽ dò hỏi chi tiết nhiều hơn, nhưng Ohr không thể. Ông đơn giản là gật đầu và cầm bánh lái trong khi nàng quay lại cabin của thuyền trưởng.

Nàng phải chỉnh lại nét mặt mình trước khi tới gần gã khổng lồ để đứng trước mặt anh. Nàng muốn anh muốn nàng. Đó là sự trả thù của nàng. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh nhận ra bây giờ nàng khinh miệt anh như thế nào. Nàng sẽ phải làm anh nghĩ không ảnh hưởng gì nhiều khi anh phá hủy danh tiếng của nàng. Chút sự thật sẽ không đau đớn khi nàng ném anh cho đội canh gác và giữ anh ở đó, nhờ vậy anh sẽ biết là nàng có nhiều hơn một lý do để lấy thuyền của mình. Nàng cho là mình sẽ phải đảm bảo với anh rằng The Triton chỉ đang bị mượn thôi, rằng họ sẽ trả lại anh lúc thích hợp, ừm, hy vọng là lúc thích hợp. Nhưng tàu của anh có ba cột buồm lớn. Nó sẽ đến nơi cần đến vào lúc cực kỳ thích hợp.

Anh không cần nhìn thật xa mới thấy mắt nàng. Thậm chí khi ngồi, chiều cao tốt bụng của anh cũng thật khác thường. Và anh vẫn đang nhìn chùng chùng vào nàng, rất là rờn rợn với một đôi mắt đen như thế.

“Nếu tôi bỏ thứ đó ra khỏi miệng anh, anh sẽ biết điều chứ?” nàng hỏi.

Anh không thốt ra âm thanh nào, không chuyển động, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm vào nàng một cách ác hiểm. Nàng quyết định trở nên hữu ích và chỉ ra, “Một cái gậy là đủ rồi.”

Không gậy. Anh vẫn quá tức giận để hợp tác, nàng cho là thế. Và cái nhìn anh trao nàng thực sự gây ra vài nỗi lo lắng mà nàng đã không trông đợi, vì thế nàng quay lưng lại anh.

Hít một hơi thật sâu, nàng bảo anh. “Chúng tôi không giữ tàu của anh. Tôi đã nhận được tin là cha mình đang bị giữ để đòi tiền chuộc trên một hòn đảo cách hai ngày đi thuyền về phía đông St. Kitts. Việc ông đang bị giữ trong ngục khá là làm tôi lo ngại. Tôi muốn ông ra khỏi đó. Tôi biết là thuyền của anh đã sẵn sàng ra khơi. Và tôi đã quyết định chuyện đó sẽ thật tuyệt vời để giúp chúng tôi trở về Caribbean trong thời gian nhanh nhất có thể. Chúng tôi thậm chí sẽ không làm anh chệch quá nhiều ra khỏi lịch trình của mình, không có gì mà anh không thể dễ dàng sửa lại với ngọn gió xuôi chiều mát mái cả.” Nàng quay lại để hỏi lần nữa, “Bây giờ anh sẽ biết điều chứ?”

Vẫn không gậy đầu và biểu hiện của anh đã chẳng thay đổi tí nào. Gã đàn ông đáng nguyên rủa này đang làm nàng hoảng hốt với đôi mắt rờn rợn ấy. Ừm thì, ôi trời ơi. Còn thêm lời cam đoan nào nữa mà nàng phải nói với anh đây? Nhưng sau khi nàng đặt mình vào trong hoàn cảnh của anh và nhận ra chẳng có gì nàng có thể nói để làm anh nghĩ đúng. Họ đã cướp tàu của anh, tách

anh khỏi quyền điều khiển nó. Chuyện nó là việc tạm thời chẳng có gì khác với anh, kể cả nếu anh tin rằng nó chỉ là tạm thời. Có lẽ anh không tin nàng. Nàng nên tìm hiểu xem sao, và cách duy nhất để làm thế là bỏ cái bịt ra khỏi miệng anh.

Đã ra quyết định, nàng bước vòng ra sau anh để cởi cái nút sau cổ anh. Nàng nhìn thấy ngay có vài sợi tóc của anh bị vướng vào cái nút thắt và bị giữ chặt trong đó. Nó chắc hẳn là đau và nàng không chắc mình có thể cởi nút mà không kéo tóc anh thêm nữa không. Khi nàng thử, một trong những lọn tóc quăn của anh rơi xuống ngón tay nàng. Nó thật mượt mà óng ánh như của một đứa trẻ - làm nàng hơi sửng sốt, vì không có gì trẻ con ở anh cả.

Cái bịt mồm rơi ra, vẫn còn ở trên tay nàng. Nàng nín thở, đợi anh nguyên rửa mình. Im lặng. Và anh vẫn không quay lại nhìn nàng. Nàng nhét cái bịt mồm vào túi váy mình và đến đứng trước anh.

“Lấy thứ gì đó uống để rửa cái vị cotton khỏi mồm tôi đi,” anh nói.

Thật biết lý lẽ làm sao! Anh sẽ cư xử lễ độ.

Nàng nhìn xung quanh cabin nhưng không thấy nước, hay thứ gì đó khác cho vấn đề này.

“Trong ngăn kéo dưới bàn của tôi ấy.” anh nói. Trong ngăn kéo đó có một cái bình thon cổ đặt trong một cái túi gỗ được thiết kế để chứa nó, nhờ thế cái bình sẽ đứng thẳng ngay cả trong những trận bão tồi tệ nhất. Nó chứa đầy vài loại rượu, không nghi ngờ gì, nhưng nếu nó hợp với anh thì nó cũng tốt cho nàng thôi.

Nàng cũng không bỏ lỡ việc nhìn khẩu súng lục trong ngăn kéo hay việc ngáp ngừng bỏ nó vào túi trước khi quay lại anh với cái bình. Nàng quá ngạc nhiên khi anh đã chỉ cho nàng nơi anh giữ súng. Hay có lẽ anh chỉ quên nó ở đó thôi.

Nàng bỏ nút thủy tinh ra và nghiêng chiếc bình vào miệng anh. Anh đúng là có một cái miệng gợi tình, đầy đặn, mềm dẻo, khá là mê hoặc. Lần cuối cùng nàng nhìn chăm chăm vào nó là khi anh sắp hôn nàng, và anh đã hoàn toàn làm vậy, tên con hoang đó. Chúa ơi, nàng ước là mình không biết anh có vị như thế nào... Nàng chỉ cho anh hai hớp, sau đó đưa mắt mình ra khỏi môi

anh.

“Thật cảm kích,” anh nói khi nàng đặt cái bình xuống. “Nhưng tôi sẽ thậm chí còn cảm kích hơn nếu em trả lại tàu cho tôi.”

Chỉ thế thôi sao, và lại còn quá bình tĩnh nữa chứ. Nàng cười và bảo anh, “Anh thực sự sẽ thế à? Tôi tự hỏi nó có làm anh ngạc nhiên không nếu tôi bảo anh là mình sẽ cảm kích nếu anh không cố làm tôi xấu hổ vào cái buổi khiêu vũ cuối cùng ở London ấy, bằng cách để mọi người biết cha tôi là ai, nhưng, tốt thôi, tôi đã không có được mong ước của mình...và anh cũng sẽ như thế.”

“Làm cô xấu hổ? Cái gã ở cùng cô đêm đó đang tán tỉnh cô! Nếu hắn không biết cha cô thì hắn chết tiệt là nên biết rõ, hay là cô đang cố làm hắn cười mình mà không cần nói sự thật mình thực ra là ai?”

“Anh là đồ con hoang! Đó là cố ý, đúng không?”

Anh không trả lời, thay vào đó gặng hỏi, “Vậy đây là về chuyện đó? Cô chịu một ít xấu hổ và lên kế hoạch cho ai đó cướp tàu tôi hả?”

“Một ít!?”

Nàng có một thôi thúc vô cùng mạnh mẽ muốn đánh anh đến nỗi phải lùi lại một bước trước khi làm thế. Chuyện này đang diễn ra không tốt đẹp gì. Nàng không bao giờ nên nhắc tới việc anh ta đã làm với mình mới phải. Anh hoàn toàn không quan tâm. Nhưng anh sẽ. Vào cái lúc mà nàng xong việc với anh, có Chúa chứng dám, anh sẽ!

Nàng hít một hơi sâu và hắng giọng để nói thật bình tĩnh. “Không sao. Và anh không cần lo lắng cho tàu của mình. Tôi đã bảo là anh sẽ có lại nó thôi.”

“Không đủ sớm, hay cô không quan tâm rằng chuyện này sẽ đóng dấu mình là một tên cướp biển?”

Nàng mỉm cười. “Anh đang đùa sao? Anh đã chắc chắn tôi là cướp biển rồi. Anh không vui vẻ

lắm khi tận mắt chứng kiến đúng không?”

“Vậy thì em thuộc về ai trong số những tên vô lại này?” anh nói một cách đầy nhạo báng, nàng biết chính xác cái vị trí nào mà anh đang đặt nàng vào và nó không được hay cho lắm. Quá nhiều cho quyền lực tạm thời của nàng.

“Anh đang lạc đề rồi đấy, Drew,” nàng bảo anh. “Những người đàn ông này vâng lệnh tôi. Tôi là thuyền trưởng của họ.”

Anh thực sự cười khi nói, “Chắc chắn là như thế. Nhưng bây giờ họ sẽ vâng lệnh tôi – nếu muốn em trở lại.”

Bỗng nhiên anh tóm lấy nàng. Nàng không có cảnh báo nào khác ngoài những từ ngữ đó, và chúng được nói ra quá nhanh đến nỗi nàng chẳng thể có phản ứng gì. Và khi thấy chính mình đang ngồi trong lòng anh với cánh tay khóa chặt quanh người thì thật là quá sức tưởng tượng, nàng chả thốt ra được lời nào. Anh thì không, và tiếng cười của anh hoàn toàn đặc thắng.

“Thấy thế nào với chiếc giày trên cái chân khác, hả cô bé?” (*nguyên văn: How does it feel with the shoe on the other foot, wench?*- nghĩa là “Thấy thế nào khi tình thế xoay vần ngược trở lại, hả cô bé?”) anh hỏi.

“Nó khá là chật chội đấy.” (*nguyên văn "It's a rather tight fit,"* nghĩa là “Nó khá là khó chịu đấy”) nàng nói, sau đó bắt đầu đấu tranh với tất cả sức lực của mình.

Chương 23

Sao nàng lại không thấy lúc việc này tới chứ? Bởi vì anh ta quá đẹp trai một cách chết tiệt? Bởi vì nàng không thể nào rời mắt khỏi gương mặt anh đủ lâu để nhận ra anh đang gắng sức nói lỏng dây buộc? Bây giờ khi chiếm được thế thượng phong, nàng không nghi ngờ gì anh đang giành lại sự tự do cho mình và cũng lấy lại tàu luôn, sau đó giao họ vào tay các nhà chức trách. Nàng sẽ được mục kích tận mắt một nhà ngục giống như cha mình, thay cho việc giải thoát ông khỏi đó. Nàng đã hoàn toàn thất bại trong nhiệm vụ của mình và tất cả chỉ vì tên người Mỹ đáng nguyên rủa này quá đẹp trai đến nỗi nàng bị mê hoặc bởi gương mặt anh ta, cũng như trước đó.

Nàng điên tiết với chính mình, nhưng nàng chuyển nó sang anh. “Chuyện này sẽ không thành công đâu, đồ ngốc!” nàng cầu nhàu khi gắng sức ra khỏi lòng anh.

“Muốn cầu xin không?”

Sự thích thú vẫn còn ở trong giọng anh. Thậm chí còn trông như thể anh không dùng bất cứ nỗ lực nào để giữ nàng vậy, và điều đó chỉ càng làm nàng tức điên hơn nữa. Nàng cố gắng tấn công anh bất ngờ và làm họ ngã nhào.

Anh lại cười nàng lần nữa. “Cố gắng tốt đấy, nhưng cái ghế này bị chốt chặt dưới sàn rồi.”

Nàng chắc hẳn nên nhận ra nó sẽ như thế chứ, giống như mọi thứ khác trong cabin, nhưng nàng chỉ rít lên, “Đó là nơi mà anh sẽ ở nếu không để tôi đứng dậy!”

“Tôi ghét phải nói điều này, cô em, nhưng tôi chiếm thượng phong ở đây. Quả thực thế, để tôi nói rõ lần nữa nhé. Tôi không phiền phải nhắc lại tý nào đâu!”

“Chỉ là tạm thời và anh biết thế! Một tiếng la và anh sẽ bị mười hai khẩu súng chĩa vào người!”

“Không, họ sẽ chĩa vào em,” anh phản đối. “Em là một tấm lá chắn rất tốt. Nhưng nếu em không dùng vắn vẹo người đi, em sẽ có thứ gì đó khác để nghĩ về đấy.”

Đó là giọng cảnh báo. Nàng nghe thấy, nàng chỉ không hiểu thấu ý anh. Nàng cố gắng vắn người qua một bên. Nó không giúp được gì, anh vẫn đang ôm nàng một cách chắc chắn, và nàng đã kiệt sức vì cố gắng. Nhưng rồi đột nhiên anh đang hôn nàng. Nàng không biết làm thế nào nó xảy ra hay tại sao. Có một lúc anh nhìn chăm chăm vào miệng nàng và sau đó...

Cái ôm mà anh đã giữ chéo quanh ngực nàng thay đổi khi anh khóa tay nàng sang bên cạnh. Anh giữ nàng lại gần hơn để hôn, nhưng anh không giữ nàng chặt như trước đó nữa. Nàng thực sự có một tay được nói lỏng ra. Nàng phải đấu tranh sự thôi thúc được vòng nó quanh người anh. Ôi trời, nàng phải đấu tranh nhiều hơn thế nữa. Nụ hôn của anh thật quá gợi tình và mọi thứ đều thật tuyệt như nàng nhớ. Nàng thấy mình đang thưởng thức quá nhiều và không muốn chấm dứt. Mới chỉ một vài phút, Chúa ơi, vị của anh, sức nóng cháy bỏng giữa họ, làm sao anh có thể làm nàng cảm thấy quá ham muốn quá nhanh chót tiết như vậy chứ! Giống y như trước, không chỉ một lần, mà tận hai lần trước đó – và bây giờ...khinh miệt anh chả làm nên điều gì khác biệt cả, sự đam mê và anh khuấy động trong nàng đang tràn ngập ào ạt.

Nàng gần như chấp nhận hoàn toàn, cho thấy thứ cảm giác đó mạnh mẽ đến thế nào, và đang chảy tràn ngập nàng. Nếu không phải là vấn đề sống chết của cha, nàng sẽ vẫn như thế. Ấy vậy mà giờ nàng miễn cưỡng phải làm chuyện cần thiết khi còn có thể. Nhưng nàng phải vậy.

Nàng tìm thấy khẩu súng của anh trong túi và nắm lấy nó thật chặt. Nàng đã có những ý nghĩ như thế trước đó đủ để nhận ra nàng có lẽ sẽ không lấy lại tự do nếu chỉ chĩa nó vào anh. Nàng không thể nắm được cơ hội vì có thể nó không được nạp đạn và anh sẽ biết. Chuyện đó sẽ chỉ làm anh thích thú, và nàng đã làm đủ chuyện như thế rồi. Mặc dù nếu nó được nạp đạn, anh có lẽ chẳng tin nàng sẽ bắn anh. Tất nhiên nàng sẽ không. Nàng đang giả vờ là một tên cướp miễn, chứ không phải một kẻ giết người.

Nàng thực tình cảm thấy vài luyến tiếc khi nhẹ nhàng lôi vũ khí ra khỏi túi và đập vào một bên

đầu anh. Cánh tay anh trượt ra khỏi nòng, rơi xuống cạnh người. Đầu anh đổ xuống. Nàng nhảy ra khỏi lòng anh ngay lập tức với trái tim đập thình thình. Nàng đã không có ý đánh anh mạnh đến nỗi làm anh bất tỉnh hay tệ hơn, và từ “tệ hơn” làm nàng kinh sợ. Nếu nàng giết anh khi mà nàng chỉ có ý bắt anh thả mình ra...

Nhưng anh chỉ choáng váng. Trước khi anh tổng khứ được cơn choáng và xoay chuyển tình thế ngược lại lần nữa, nàng chạy khỏi cabin và tóm lấy người thủy thủ đầu tiên gặp và kéo gã quay lại với mình. Nàng nhét khẩu súng vào tay gã.

“Tôi sẽ trói hẳn lại lần nữa. Nếu hẳn ta làm bất cứ điều gì để ngăn cản, hãy bắn hẳn.”

Người đàn ông gật đầu. Nàng đã đưa gã súng vì nàng vẫn chắc rằng Drew sẽ không tin nàng sẽ bắn anh ta, hay anh sẽ quá tức giận để mà quan tâm. Vài khoảnh khắc nữa trôi qua và mặc dù họ sẽ phải tìm hiểu, bởi anh đang với tay đến được chỗ sợi dây ở chân khi nàng quay lại và ra lệnh. Nàng chỉ thấy anh ngồi lại vào ghế một cách chậm rãi. Nàng hoàn toàn tránh mắt anh, thần kinh nàng quá rã rời để nhìn thấy cái gì ở đó, vì thế nàng không biết anh có đang nhìn người đàn ông có vũ khí hay nàng không.

“Em thực sự đánh tôi?”

Chả thể nào có nhiều sự kinh ngạc hơn trong giọng nói của Drew, nhưng Gabrielle không trả lời anh. Canh giữ anh lần nữa là thứ duy nhất hiện ra trong tâm trí nàng và nàng có lẽ chưa bao giờ chuyển động nhanh như khi nàng kéo tay anh trở lại ghế để trói chúng lại. Nàng cũng tìm thêm dây khác và cũng cuốn nó quanh mình anh. Nàng thậm chí còn thoáng nghĩ đến lấy một cái bao chụp lên đầu anh, sẽ chỉ vì mục đích của nàng thôi – để giữ nàng không bị mê hoặc lần nữa, nhưng vì chẳng có gì để làm nếu quá hạn chế anh nên nàng cố gắng kháng cự sự thôi thúc kia.

Hài lòng khi dây buộc anh sẽ không tuột ra lần này nữa, nàng cuối cùng cũng kiểm tra đầu anh, mong là mình không làm rách da. Chả có may mắn nào. Máu đã chảy từng giọt xuống qua tóc và sau tai anh. Nàng đuổi gã thủy thủ ra ngoài, cho súng lại vào túi, và rời đi để tìm ít nước và một cái khăn.

Nàng gần như gửi ai đó khác đến để chăm sóc anh. Nàng biết Drew đang tức điên. Nàng đã hầu như có thể cảm nhận được cơn giận dữ của anh. Và anh đã uốn cong ngón tay mình liên tục khi nàng đang cuốn sợi dây quanh cổ tay, như thể anh đang nghĩ về việc vất sự sống ra khỏi người nàng vậy.

“Em có trả lời tôi bây giờ không khi tên tay sai đi rồi?” anh hỏi

Nàng vẫn không. Nàng cẩn thận gột sạch máu, sau đó đặt một cái khăn lạnh lên vết thương. Anh thốt ra một âm thanh, không giống tiếng rên rỉ lắm, khi nàng nhấn chiếc khăn vào vết thương. Nhưng ngay khi nàng bỏ tay ra, anh lắc cho nó rơi xuống. Nàng tặc lưỡi và vòng ra sau để đứng trước mặt anh, cuối cùng cũng sẵn sàng để đối phó với cơn giận dữ về vụ đào thoát thất bại của anh.

Khoang tay trước ngực, nàng nói, “Đúng thế, anh là gã điên độn, tôi thực sự đánh anh đấy. Như

thể còn hơn là bắn anh. Bản thân anh còn may mắn chán.”

“Chớ để thật,” anh cầu nhàu nhỏ. “Em đã đánh tôi bằng cái gì vậy?”

“Súng của anh. Tôi thấy nó trong ngăn kéo.”

“Hay, hay thật,” anh cầu nhàu. “Điều đó sẽ dạy tôi bài học khi hôn một con mụ rắn độc.”

Nàng bỗng đỏ mặt. Nàng nghi vờ lời nhận xét đó chỉ đơn thuần là ác ý, nhưng nó vẫn làm nàng đau. Anh đang kiểm tra dây trói mới của mình – không, anh thực sự đang cố làm chúng lỏng ra lần nữa. Người đàn ông này thật không thể tưởng tượng được.

“Dừng lại,” nàng sắc lẹm bảo anh. Anh trao nàng một cái nhìn kinh tởm không cần giải thích.

Nàng nghiêng chặt răng, nói thêm, “Tôi có cần kiểm thêm dây nữa không?”

“Làm những gì mình phải làm ấy, em yêu à.”

“Một cục u trên đầu lần nữa nhé? Nó chắc chắn cải thiện được tính tình của anh – điều mà chỉ một cái thì không làm được.”

“Rất hay. Nhưng tôi nghĩ nếu em đến với tôi đủ gần để thử điều đó, những dây buộc này sẽ nói ra một cách kỳ diệu. Cho thấy tôi muốn đặt tay lên em nhiều như thế nào.”

Để cuốn quanh cổ nàng, nàng chắc chắn thế. Và mặc dù nàng biết anh vẫn đang bị trói chặt, nàng chỉ là mê tín đủ để không dẫn thân vào thử nghiệm.

“Quá tệ khi anh là một con tin chả hợp tác chút nào.” Nàng phàn nàn.

“Còn loại khác sao?”

Nàng chùng chùng nhìn trước khi tiếp tục. “Tôi đã cân nhắc để anh lại cabin của mình, nhưng vì chúng tôi sẽ dùng nó, tốt hơn là nhốt anh ở đâu đó khóa chặt cửa ấy. Hay anh có cái xích nào trên tàu không? Được đấy, xích là giải pháp thật tuyệt vời, anh có nghĩ thế không?”

“Em thật sự không muốn biết bây giờ tôi đang nghĩ gì à,” anh bắn trả.

Nhưng anh ngừng việc cố gắng nói lỏng dây trói. Nàng nhận ra ngay. Vì thế có lẽ những sợi xích ở đâu đó trên tàu có thể sẵn có để dùng đây. Bây giờ nàng nghĩ về một kiểu dây buộc ngăn bằng kim loại, thứ mà anh không thể dễ dàng tháo ra được, sẽ thật là lý tưởng.

Khi chả còn mấy lựa chọn, anh lại nhìn trừng trừng nàng. Cái nhìn đó thật làm nàng bối rối xiết bao, nhưng còn hơn là anh chắc chắn một cách tự mãn là mình có thể bắt nàng làm con tin lần nữa. “Trả lời tôi điều này,” anh yêu cầu. “Tại cái khỉ gì mà em thậm chí không thèm thuyết phục tôi là lũ các người đang làm việc cho một tổ chức chính thức để cướp tàu của tôi hả?”

“Để làm gì chứ?”

“Để truy nã tội phạm, vấn đề sống chết đấy, cái gì mà chẳng được. Tôi chắc là em hẳn là nghĩ ra được vài lời nói dối thuyết phục rồi.”

“Anh biết tôi không phải thành viên của tổ chức chính thức khi nào?”

“Em không cần phải tự mình khai ra. Một trong những người của em có thể xác thực điều đó là đủ rồi.”

Nàng mỉm cười, không thể nào không cười được, nhưng dù sao cũng chiều theo ý anh. “Tôi hiểu, và anh tin họ à?”

“Chết tiệt nếu tôi không tin ngay. Tôi là người Mỹ. Sao tôi lại không tin cơ chứ, khi người Anh bọn em khiêu khích chúng tôi vào cuộc chiến bằng cách sử dụng những chiến thuật tương tự?”

“Anh đúng rồi đấy, đây là cuộc bắt giữ chính thức.”

“Rất buồn cười.”

“Hãy cố gắng thỏa hiệp giúp đỡ nào.”

“Tại sao? Để giữ tôi bình tĩnh ngay trước khi cô ném tôi sang bên à? Ít nhất thì tôi cũng phải có phụ nữ trước tiên chứ?”

Nàng hít một hơi thật sâu. Cái ý nghĩ lợi dụng cơ hội với anh trong khi anh bị trói... Ôi trời ơi, nàng cần ngồi xuống, thật nhanh, chân nàng run bần bật. Nàng bước ra sau cái bàn tới cái ghế ở đó và ngồi phịch xuống. Nàng hít thở vài hơi thật sâu và đẩy cái hình ảnh ... với anh ra khỏi đầu. Và nàng nhìn chằm chằm xuống bàn. Nhìn vào anh đích thực là nguy hiểm.

Nàng phải đặt những xúc cảm mà anh kích động dưới tầm kiểm soát. Nàng dự tính là anh muốn mình, cứ không phải ngược lại!

“Tôi đã bắt đầu nghĩ là anh nghiêm túc,” nàng nói, “cho đến khi câu cuối cùng được tung ra. Không ai sẽ ném anh sang bên cả, Drew.”

“Thậm chí là để bảo vệ cái cổ của em?”

Nàng liếc lại anh để hỏi, “Bởi vì anh biết chúng tôi là ai?”

“Đúng.”

Nàng lắc đầu, “Rất tiếc, nhưng chẳng có gì có thể bào chữa được cho việc giết chết anh cả. Và có vẻ như anh rập khuôn quan điểm sai lầm lên chúng tôi. Chúng tôi không phải loại cướp biển mà anh đã nghĩ đâu.”

“Có loại nào khác cơ à?” anh chế nhạo.

Nàng cười toét. “Chúng tôi là một dòng mới phát sinh, tất nhiên. Thật ra, chúng tôi còn sẵn tìm kho báu nhiều hơn cướp biển.”

“Lý do của em, chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả. Những gì em đã làm ở đây chắc chắn là một tội ác và để tôi đảm bảo với em điều này nhé. Tôi có cả đồng bằng chứng để em bị truy lùng, hoặc là tôi sẽ tự làm lấy. Bây giờ em thấy tại sao sẽ là một ý tưởng tuyệt vời nếu em thả tôi ra ngay lập tức chưa?”

“Rất tiếc khi nghe thấy điều đó,” nàng nói, thở dài chỉ để nhấn mạnh thêm lời mình. “Tôi thích nghĩ anh sẽ biết điều hơn một khi anh thấy tôi đang nói sự thật, rằng anh sẽ có lại thuyền của mình. Không có tổn hại thực sự nào, anh chắc chắn sẽ chỉ thấy hạnh phúc khi mọi chuyện kết thúc thôi.”

“Không có tổn hại thực sự nào?” anh hoài nghi nói. “Thế em gọi việc đập vỡ đầu tôi là gì vậy?”

Nàng tắc lưỡi. “Tôi không làm việc nào như thế.”

“Tôi cảm thấy thấy giống thế,” anh không đồng ý. “Lại đây mà nhìn.”

Nàng cười khúc khích trước cái mảnh khóe rõ ràng đó. “Không đời nào,” nàng bảo anh. “Bên cạnh đó, nó chỉ là một vết cắt nhỏ và hơi sưng thôi. Nó hầu như chẳng chảy máu, và tôi bỏ qua bằng chứng này.”

Anh nhướn một bên mày. “Em đã chạm vào tôi à?”

“Rất khách quan. Anh không cảm thấy à?”

“Không, em đang nói dối. Em còn làm gì nữa khi tôi bị choáng nữa?”

“Ý anh là trong lúc anh đang kiểm tra dây trói mới? Tôi chả làm gì cả! Thật sự, tôi...”

“Nhưng em muốn, đúng không?” anh ngắt lời, với một thứ mà chỉ có thể tả là nụ cười điệu dàng đầy hiểu biết. “Thôi nào, em yêu, thừa nhận đi. Em biết là mình muốn có tôi mà, và em chắc chắn tôi không thể ngăn em lại được, không phải tôi sẽ thực sự muốn thế đâu nhé. Vậy thì cái gì đang ngăn em cơ chứ?”

“Anh sẽ ngừng...”

“Chỉ cần ngồi vào lòng tôi, và tôi sẽ cho em cảm giác bằng bình sung sướng của cuộc đời.”

Nàng đá chân mình, nhưng quá muộn rồi. Những từ ngữ có lẽ thật thô thiển nhưng hình ảnh thì đã đi vào tâm trí nàng. Nàng có thể chạm vào anh, nàng thực sự có thể. Anh đã cho phép nàng. Và vị của anh đã thật ngọt ngào, thật quá say đắm. Nàng thậm chí có thể làm những thứ mà anh đang gợi ý...

“Dừng lại!” nàng bùng nổ, nhưng nàng không chắc là đang nói với anh hay với mình. Vì thế nàng thêm vào một cái quắc mắt giận dữ, “Hoặc là tôi sẽ lấy khẩu súng này đập vào anh lần

nữa.”

Anh trao nàng một cái nhìn giả vờ đau đớn. “Không có cách nào khác để chữa trị cho người bị thương à?”

Nàng hướng thẳng ra cửa mà không trả lời anh. Nàng phải tránh xa anh cho đến khi hình ảnh nàng ngồi dạng chân trên lòng anh biến khỏi đầu mới được.

Chương 24

“Anh có giả thiết nào về việc cướp biển đang hoạt động ở Anh không?” Georgina hỏi James.

Cô đang cố gắng thể hiện cho anh thấy mình không buồn phiền, nhưng chẳng có nhiều cơ may nào, không sau khi anh đã thấy biểu hiện tức giận đùng đùng của cô khi thuyền viên của Drew thuật lại câu chuyện. Gã đã cố điều tra lướt qua The Triton khi nó vẫn còn trên eo biển mà không bị nhìn thấy, chạy thẳng đến quảng trường Berkeley để báo cho họ biết Drew đã mất con tàu về tay cướp biển, và gã đã nghe lỏm được chúng nói mình đang đi về phía một hòn đảo nhỏ ở phía đông St.Kitts.

“Thế thì có liên quan gì chứ? Cướp biển, trộm, gì cũng được, chúng vẫn đang chiếm lĩnh tàu của anh trai em.” Và sau đó James lầm bầm, “Chết tiệt nó không xảy ra trên The Maiden Anne.”

Georgina giả vờ là mình không nghe thấy điều đó. The Maiden Anne là tàu của James và anh đã từng là một quý ngài cướp biển suốt nhiều năm, thậm chí còn bắt giữ vài chiếc trong số những con tàu của gia đình cô, cũng như là bắt giữ trái tim cô khi cô ra khơi cùng anh và giả làm cậu bé giúp việc trong cabin.

Giọng nói thể hiện anh đang tức giận. Cô không ngạc nhiên. Anh không thể đứng nhìn cô buồn vì bất cứ điều gì và thường xuyên muốn giết bất cứ kẻ nào gây ra điều đó. Trong trường hợp chẳng có gì anh có thể làm được, chuyện ấy chỉ càng làm anh tức hơn. Không phải bất cứ ai không biết rõ anh có thể nói được. La hét hay huyênh hoang hay xúc động không phải là phong cách của anh.Ồ, không, James lạ thường về điểm đó. Nếu anh định hủy hoại tên nào, kẻ ấy sẽ chẳng được cảnh báo trước.

“Ít nhất thì Boyd đang ở đây,” cô nói. “Em chắc là anh ấy sẽ muốn đuổi theo The Triton.”

“Tất nhiên là hẳn sẽ, nhưng việc đó sẽ làm em an lòng chứ?” anh châm chọc hỏi.

Anh biết cô quá rõ. Tất nhiên là nó không an ủi được Georgina. Boyd còn không chỉ huy tàu của mình chứ đừng nói đến việc con tàu đó được trang bị để đối phó với cướp biển. Nhưng mà The Triton cũng không có vũ khí mạnh lắm.

“Anh đã mua một con tàu,” James tiếp tục. “Nó đã từng là một bất ngờ cho lần tới khi em thích thú leo lên nó để băng qua đại dương.”

Cô cười toét với anh. Thực sự anh mắc nghẹn khi gần như phải ra khơi mà không được chỉ huy

còn tàu. Cô chả ngạc nhiên tý nào là anh sẽ đảm bảo chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

“Vậy là anh sẽ đuổi theo chúng?” cô nói.

“Tất nhiên.”

“Đúng là một kế hoạch xuất sắc,” nàng đồng ý, đã cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Anh biết ngay em sẽ nói thế mà.”

“Và em sẽ đi cùng anh.”

“Bây giờ, nghe này George...”

“Đừng có nghĩ đến chuyện để em ở nhà lo lắng đến phát bệnh.”

Anh chỉ chăm chăm nhìn cô, đợi cô nghĩ ra một vài lý do mà anh có thể dễ dàng phản đối. Cô thay đổi chủ đề một cách khôn ngoan bằng cách lôi một mẫu giấy ra khỏi túi và trao vào tay anh. Cô đã tìm thấy nó khi dừng lại phòng Gabrielle sáng nay để xem xem cô gái thấy tốt hơn chưa. Thay vào đó khá là sốc khi thấy cô ấy đã đi rồi, và khi thuyền viên của Drew xuất hiện sớm sau đó với tin tức tàu của anh đã bị bắt giữ bởi cướp biển đã làm cô nhất thời quên mất.

Anh cau mày với cô khi đọc xong. “Em nghĩ là Gabrielle đã lấy tàu của Drew à?”

Georgina hấp háy mắt. “Tạ ơn trời không, chuyện đó chưa bao giờ xuất hiện trong đầu em. Em chỉ ngạc nhiên vì cô ấy đã không nói với chúng ta là cha mình đang gặp rắc rối, rồi chỉ đóng gói hành lý và rời đi, đơn thuần để lại mẫu giấy đó. Anh có nghĩ là cô ấy ít nhất nên hỏi xin giúp đỡ của anh không, vì anh và cha cô đã là bạn mà.”

“Con bé cỡ lẽ cảm thấy là nó đã bắt chúng ta chịu đựng đủ rồi. Nhưng lúc này thì việc này khá... đáng chú ý, em có nghĩ thế không? Con bé đi lúc nào?”

“Sáng nay, không, đợi đã, có thể là tối qua khi chúng ta ăn tối nhà Tony. Cô ấy cảm thấy không khỏe, đó là lý do tại sao cô ấy không đi cùng chúng ta, như em đã bảo anh...”

“Nhưng con bé đủ khỏe để bỏ trốn, vì thế anh sẽ nói đó chỉ là lời bao biện thôi.”

“Ôi, thôi nào, anh không thể thực sự nghĩ là cô ấy đã trưng dụng tàu của Drew được, Anh ấy là anh trai em. Và em đã đối xử tốt với cô ấy. Dù gì thì cô ấy có lẽ đã hỏi xin sự giúp đỡ của Drew vì biết anh ấy sắp ra khơi. Với tất cả những gì chúng ta biết, anh ấy có lẽ đã đồng ý cho cô là một hành khách rồi, hay bây giờ đã là con tin, cũng giống như anh ấy. Cô ấy chả có lý do gì để trả...đũa...anh ấy...”

Anh thở dài vào kết thúc suy nghĩ dùm cô. “Anh thấy là em đã nhớ ra em đã bảo anh những gì mà hần đã nói ở buổi khiêu vũ đêm trước. Chỉ là một cách để hủy hoại cơ hội kiếm chồng tuyệt vời của con bé.”

“Vô lý,” cô phản đối. “Tin đồn đã không lan truyền. Và đã hai ngày kể từ buổi vũ hội đó. Chúng ta chẳng nghe thấy...”

“Em luôn luôn là người cuối cùng biết được nếu cá nhân em dính líu vào đó, em yêu,” anh ngắt lời, “và vì em là người bảo trợ của con bé, nên là người dính líu nhiều nhất. Bên cạnh đó, hôm qua chúng ta đã không rời nhà đi đâu ngoài việc đến thẳng nhà Tony ăn tối rồi trở về.”

“Em biết.” cô thở dài. “Thật ra, khi lần đầu tiên đọc tin nhắn của Gabrielle, em đã nghĩ nó có lẽ là một mưu mẹo, rằng cô ấy đơn thuần chỉ đi trốn trước tác hại của trận bão quý tộc thôi.”

Anh nhướn một bên mày vàng óng. “Và em sẽ giải quyết chuyện đó thế nào nếu tin đồn thực sự đã lan ra? Nó không phải lời nói dối mà là sự thật.”

“Một người tình khinh miệt, đang đợi trả thù,” cô đáp. “Rất dễ.”

“Ý em là con bé khinh bỉ Drew và hẳn muốn bôi nhọ nó bằng cách nêu lời nhận xét đó ư?”

“Ừm, anh trai em đã bắt đầu tin đồn này. Đó là lý do tại sao em thấy thật có lỗi nếu chuyện này phá hủy cô ấy.”

“Dừng lại,” anh yêu cầu. “Tất cả những gì em biết là anh ta có lẽ đã bị khiêu khích.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh một cách nghi hoặc. “Anh đang đứng về phía Drew đấy à?”

“Cắn vào lưỡi em ấy, George. Không bao giờ. Nhưng em chưa bao giờ nhận thấy tia lửa bắn ra giữa hai người bọn họ à?”

“Tất nhiên là em đã. Họ có vẻ chẳng thích nhau tý nào để mà bắt đầu với nhau, nhưng điều đó thay đổi khá nhanh. Thậm chí còn làm em lo lắng đến nỗi phải cố cảnh báo Gabrielle tránh xa Drew ra.”

“Nhưng em đã cảnh báo hẳn tránh xa con bé rồi chứ hả?”

Nàng hấp háy. “Tất nhiên là không. Anh biết anh ấy thế nào mà. Anh ấy còn tồi hơn là anh đã, về việc quyết tâm không bao giờ kết hôn đó. Vì thế anh ấy biết rất rõ là cô ấy nằm ngoài tầm tay mình.”

“Và như thế, em yêu, có lẽ là vấn đề đấy. Nó là một cô bé xinh đẹp. Nếu nó quyến rũ hẳn, hẳn có lẽ quả thực bị khiêu khích, hay bị cám dỗ vượt ra ngoài ý thức rồi đó.”

Cô cau mày. “Ừm, dù thế nào em cũng sẽ gửi tin cho Reggie để tìm ra cho chắc xem liệu có tin đồn nào đang lưu truyền không. Cô bé luôn theo kịp tất cả những chuyện tầm phào hiện hành. Còn nữa, theo Artie thì Gabrielle đã chỉ ra ngoài một lát hôm qua cùng với một trong những người đàn ông đi cùng tới London. Và ông ta nói cô ấy chỉ có một vị khách đến thăm khác, một người đàn ông trẻ mà ông đoán là một trong những người cầu hôn. Nhưng nếu, như anh nói, nạn nhân sẽ là người cuối cùng biết về vụ scandal của chính mình, vậy thì cô ấy cũng đã không

biết, đúng không?

“Anh sẽ không hy vọng vào việc đó đâu. Đó là sự ngẫu nhiên trùng hợp quá đổi chết tiệt và sẽ giải thích được tại sao con bé lại không hỏi xin sự giúp đỡ của Drew.”

“Đấy là nếu cô ấy trên thuyền của Drew.”

“Không quan trọng, em yêu à. Cho dù con bé có là thành viên cướp biển hay trong tay bọn chúng, hay đang lẩn trốn như lúc đầu em đoán, anh sẽ tuyển đầy đủ đội thuyền của mình hôm nay. Vì vậy ngưng việc lo lắng về anh trai em đi. Bất cứ tên nào chủ mưu vụ lộn xộn này cũng sẽ bị xé xác. Em có thể tin như thế.”

Chương 25

Gabrielle đã ra khỏi cabin thuyền trưởng quá lâu rồi. Có lẽ khi không ai trông chừng, Drew đã có thể tự thoát ra trong lúc nàng vắng mặt, thế nên nàng đem Bixley đến để thay ca và bắt gã trực ca đầu. Nàng không tự chơi khăm mình. Nàng biết rằng vài háo hức khi trở lại đây chẳng còn đáng quan tâm nữa nếu mà anh đã tẩu thoát khi nàng vắng mặt.

Thuyền trưởng vẫn ở tại nơi nàng đã bỏ anh lại, nhưng nàng vẫn lượn quanh chiếc ghế, trong một khoảng cách an toàn, để chắc chắn rằng dây trói vẫn trên cổ tay anh trước khi cho Bixley ra ngoài. Drew chẳng nói chẳng rằng, anh chỉ nhìn theo nàng bằng đôi mắt tối màu phiến toái cho đến khi nàng say sưa nhìn lại. Anh có lẽ vẫn đang nén lại cơn giận, và nàng không nghi ngờ gì anh sẽ chế ngự nàng khi có cơ hội, y như anh đã nói. Nhưng anh sẽ phải bắt được nàng trước. Làm sao có thể chứ? Anh không biết nàng sống ở đâu trên Caribbean, và có khả năng cao là bây giờ nàng sẽ không bao giờ quay lại Anh quốc nữa. Bởi vì anh. Bởi vì anh đã cầu thả bôi nhọ tên tuổi nàng ở đó.

Tất nhiên, có thể anh quá điên tiết về việc bị mất thuyền vào tay nàng, mặc dù nàng đã đảm bảo với anh chỉ trong lúc này thôi, nên có lẽ anh sẽ tự truy lùng nàng. Anh có lẽ cũng quá tức giận vì đã nghĩ bọn nàng sẽ giết mình. Đó có lẽ là lý do tại sao anh nhìn nàng với ánh mắt sắc như dao găm. Bây giờ khi mà nàng nghĩ về nó, nhớ đến việc anh đã nhắc đến khả năng sẽ bị ném ra ngoài, ngay trước khi hỏi liệu mình có được quan hệ trước không, nàng lại đỏ mặt. Nhưng ít nhất thì nàng đang đứng đằng sau – nơi anh không thể nhìn thấy. Mặc dù anh biết sao nàng quay lại vị trí đó, và thở dài hỏi, “Cô thực sự nghĩ tôi sẽ thử lại lần nữa khi mà lần đầu nỗ lực đã chà sát làm trầy da tôi à?”

Nàng cau mày và vén tay áo lên để xem sự tổn hại mà anh đang nói đến. Nó chủ yếu chỉ là vết đỏ, nhưng có một số vết trầy lấm tẩm máu. Tại sao nàng không nhận thấy sớm hơn khi trói anh lại chứ? Và tại sao sự thôi thúc đầu tiên nàng cảm thấy lại là cởi trói và tìm thuốc mỡ xoa vết trầy cho anh?

Nàng mím môi, phiến lòng khi thậm chí mình còn có mong muốn được làm dịu sự bất tiện của anh, và vòng lại chiếc ghế để đối mặt với anh. Nàng đã để cabin của mình cho Margery. Bà bạn nàng hơi bị say sưa một chút – điều này đã xảy ra vào hai ngày trước đó khi họ rời bến. Vì thế

nàng đã nhanh chóng tặng bà cabin của mình, quá nhanh. Cho nàng lý do bào chữa sự cần thiết giữ Drew gần tầm tay. Bây giờ nàng chỉ phải nói với anh rằng anh sẽ cùng chia sẻ cabin với nàng. Nàng rất mong anh sẽ mất tinh thần.

Nhưng anh nói trước. “Em gái tôi và James đã cư xử thân thiện với cô như bạn và đây là cách cô đền ơn họ ư?”

Nàng tắc lưỡi và chỉ ra, “Tôi không lấy thuyền của họ, tôi lấy của anh.”

“Cô không nghĩ họ sẽ cho đó là chuyện cá nhân chứ? Tôi ghét phải làm cô vỡ mộng, cung à, nhưng James là một người đàn ông mang hận thù xuống tận đáy âm ty. Gia đình Malory không phải là một gia đình có thể qua mặt hay làm hại được, nhưng gã Malory đặc biệt đó là tên không biết điều và hay trả thù nhất trong số những tên như thế.”

“Xin lỗi nhé, nhưng tôi đã chứng kiến ông ấy không thích gã anh rể của mình nhiều như thế nào. Muốn cá lại không?”

“Nhưng chuyện đó sẽ chẳng có vấn đề gì vì em gái tôi yêu tôi và con bé sẽ buồn phiền về chuyện này. Hẳn rất bảo vệ nó, cô biết đấy. Thực sự đến mức khá là vô lý.”

“Em gái anh thậm chí sẽ không biết tôi đã chiếm tàu của anh cho đến khi anh lại được tự do.” Nàng trả lời mặc dù anh đang bắt đầu làm nàng cảm thấy bứt rứt về James Malory. Sống ở nhà ông ta được vài tuần, nàng chưa bao giờ vượt qua được nỗi căng thẳng mà ông ta gây ra cho mình.

“Chả bao giờ biết được hẳn sẽ mếch lòng vì cái gì. Tôi chắc như quỷ sẽ không bao giờ liều làm hẳn truy lùng mình vì bất cứ lý do gì.”

“Và anh sẽ không truy lùng chúng tôi? Không phải anh đã hứa sẽ thấy tất cả bọn tôi sau song sắt sao?”

“Tất nhiên, nhưng tôi sẽ còn thích thú hơn khi James làm việc ấy.”

Nàng cười với anh. Anh càu nhàu. Anh rõ ràng thấy bực mình khi nàng đã không bị kinh sợ trước lời tiên đoán thảm khốc đến mức có lẽ thả anh ra ngay lập tức. Và chỉ cần nói đây nghiêng vấn đề thêm chút nữa thôi...

“Nhân tiện,” nàng nói một cách hờ hững, “Tôi có vài thông tin chẳng mấy dễ chịu cho anh đây.”

“Sao tôi lại không ngạc nhiên nhỉ?” anh mỉa mai nói.

Nàng lờ đi và tiếp tục, “Cái cabin mà tôi sẽ chuyển anh vào không còn trống nữa.”

“Thế nên?”

“Thế nên anh có thể sẽ được trói lỏng hơn chút, nhưng vì bây giờ anh sẽ vẫn phải ở đây...”

“Cô không thể trói tôi mãi được” anh cắt ngang, cơ thể anh cứng lên với sự căm phẫn. “Hay cô sẽ tự tay dứt tôi ăn?”

Nàng lắc đầu. “Không, tôi không định thế. Tôi đã quyết định anh sẽ bị cùm ở đây, ừm, nếu như chúng tôi có thể tìm thấy vài sợi xích. Và người của tôi đã đang lùng sục khi chúng ta nói chuyện rồi.”

“Xích vào giường em? Và em gọi đó là thông tin không dễ chịu à?”

Nàng biết anh không có ý đó, nhưng giọng anh giờ đây nghe thật quyến rũ...và cáu kỉnh. Anh chỉ đang cố làm nàng xấu hổ, và nó chắc chắn thành công. Ngay từ lúc bắt đầu, anh đã chẳng khó khăn chút nào làm má nàng đỏ bừng với những lời nhận xét khiếm nhã không đúng lúc. Tất nhiên, chúng chỉ là lời phỉ báng khi có khách khứa lịch sự, và anh đã nghĩ ngay từ thời sơ khai nàng là một tên cướp biển. Anh có lẽ tưởng nàng đã từng có những cuộc nói chuyện như vậy, và nếu thế, thật là một tin tốt. Có nghĩa là anh tin cái vai mà nàng đang đóng.

Sáng muộn rồi. Nàng đã yêu cầu thức ăn đưa đến trước khi quay lại cabin. Nàng hy vọng những sợi xích sẽ tới trước tiên, để thuyền trưởng có thể tự ăn lấy. Vì nàng cần phải bắt đầu cư xử giống một tên cướp biển cầu thả nhiều hơn nên việc ăn uống trước mặt anh, và bắt anh ăn nhanh như mình, không phải ý tưởng tồi.

Dựa vào lời nhận xét của anh về giường nàng, nếu anh đã thực sự không cố làm nàng xấu hổ, thì nàng có thể mong nhiều hơn thế và nàng không thích nghe thêm bất cứ bình luận nào làm tâm trí mình vương vấn nghi hoặc về những thứ không nên nữa. Nàng cho là mình sẽ làm anh muốn nàng, chứ không phải ngược lại. Mặc dù nếu anh nghĩ nàng đã nói rõ thì nàng có thể nghĩ về một con đường chắc chắn để đặt dấu chấm hết cho thứ mà anh bóng gió nhắc đến. Điều đó thậm chí có lẽ còn ‘thâm hơn’ kế hoạch của nàng, vì bản tính tự nhiên của con người là luôn muốn nhưng thứ mà mình không thể có được.

Ngay khi nàng có ý tưởng thì Richard bước vào, xoay xoay sợi xích trong tay, một sợi xích dài. Gần như toàn bộ chiều dài của nó anh đã trang trí quanh cổ. và trông như thể có một cái cùm gắn ở dưới cùng treo gần eo anh. “Đây có phải thứ mà em tưởng tượng không, Thuyền trưởng? Có hai cái trong khoang. Anh đã phải sử dụng kỹ xảo thuyết phục cực thông minh của mình để làm một trong số thủy thủ đoàn của bọn chúng ném nó lên đấy. Anh bảo họ nó dành cho tên người Anh,” anh cười khoái trí, “Những người Mỹ, họ thù dai thật, thậm chí còn chả thèm hỏi là ai.”

“Nhưng chiến tranh đã kéo dài bao năm...” nàng nhắc nhở anh.

“Chả sao hết, nó làm anh lấy được xích. Anh sẽ gợi ý là nên dành chiếc kia cho tên thuyền phó một, người như to lớn như hấn ta, anh không nghi ngờ gì bất cứ ai trong số chúng ta cũng phải cẩn thận lại gần hấn để cố thử đặt nó. Ít nhất thì tên này đã bị dẫn lại.”

Anh đang ám chỉ tới Drew, người đang nhìn anh với đôi mắt mở to từ lúc bước vào. Ngay tức khắc nàng nhận ra rằng Richard là ứng cử viên hoàn hảo để làm Drew có ấn tượng mà nàng

muốn. Nàng di chuyển gần Richard hơn, chạm vào má anh thật dịu dàng, và nói bằng một chất giọng rủ rỉ nho nhỏ, “Cám ơn, *anh yêu*, vì sợi xích,” và hôn mau lên môi anh theo cách mà nàng hy vọng giống người tình.

Nhưng thực sự nàng nên thảo luận cái kế hoạch không chuẩn bị của mình với Richard trước tiên, bởi vì khi không cảnh báo anh, nàng làm anh quá ngạc nhiên tới mức phản ứng ngay lập tức của anh là đẩy nàng ra. Thật không may, việc anh xô nàng ra làm nàng cũng ngạc nhiên tương tự, vì nó làm nàng rơi vào tình trạng hung hăng gây chiến.

Richard quá bận bịu lau mồm mình vào ông tay áo sau để mà nhận ra ‘vị trí’ mới của nàng, và cảm phần hỏi, “Em đang làm cái quái gì thế, hả Gabby?”

“Đang ngồi dưới đất, đồ trời đánh!”

“Ôi,” anh nói khi nhìn xuống nàng, và sau đó, “Ôi!” khi anh đưa tay ra. “Xin lỗi về chuyện đó.”

Nàng hất tay anh, đứng lên và phúi bụi ra khỏi váy. Drew đang cười. Anh hoàn toàn không cần hỏi tại sao nàng hôn Richard; anh tự hiểu ra khá dễ dàng khi Richard thậm chí còn chả đáp lại tý nào.

“Chúng ta sẽ thử lại chứ, *em yêu*?” Richard hỏi.

“Không đời nào,” nàng khụt khịt. “Và đừng có gọi tôi là ‘*em yêu*’, đồ dần dộn.”

Anh cười khùng khục. Drew còn nắc nẻ hơn. Nàng chắc hẳn sẽ ném thứ gì đó vào cả hai người bọn họ, nhưng hầu như mọi thứ trong cabin đã bị chôn chặt rồi. Không đồ lật vật, không lộn xộn, mặc dù có vài cái rương lớn không có giá trị với nàng, vì thế có lẽ thuyền trưởng đã chưa tháo dỡ chúng.

Nàng giơ ngón tay thẳng tưng chỉ vào cánh cửa và nói với anh bạn, “Đi, trước khi em đập liên tục đầu anh vào chúng bây giờ.”

Sau đó, khi thấy Richard mở cửa và mang cái xích đi, nàng gọi anh quay lại. “Trước khi anh đi, hãy tự chuộc lỗi mình bằng cách cùm vị thuyền trưởng vào cái xích đó trước tiên đi, và hãy chắc chắn chết tiệt rằng nó an toàn chắc chắn.”

Richard rụt lại. “Anh cần chuộc lỗi à?”

Nàng chỉ tròn tròn mắt nhìn anh để trả lời.

Chương 26

Ohr và Richard cùng Gabrielle ở trong cabin của nàng để ăn tối. Ohr liếc nhìn vị thuyền trưởng vài lần rồi cuối cùng kêu lên đầy quan tâm.

“Cháu sẽ để anh ta ở đây như thế này à?”

“Ý bác là xích ư? Vâng, từ giờ trở đi. Nó sẽ giữ anh ta khỏi bị thương lần nữa.”

“Hắn bị thương lúc nào vậy?”

Nàng chần chẫn không nên nhắc đến điều này, nhưng vì đã trót, Gabrielle quyết định sự thật có lẽ tốt hơn là bất cứ lời cam đoan sáo rỗng nào. Nó cũng sẽ giải thích tại sao nàng muốn anh cứ bị cùm như thế.

“Anh ta đã cố trốn thoát.” Nàng nói, sau đó nhanh chóng thêm vào, “Cháu đã trói được anh ta lần nữa. Không có tổn thất thực sự nào đâu.”

“Bác có thể xích hắn trên boong thay vào đó,” Ohr đề nghị.

“Lau những boong tàu kia đi!” Miss Carla quát.

Họ cười con vẹt. Nó có đặc điểm là nói một trong nhiều cụm câu của mình nếu nghe thấy một từ trong số chúng. Gabrielle hẳn là nên che con chim lại nhưng đã muộn rồi. Nàng làm điều đó ngay, rồi quay lại bàn. Nàng để ý thấy Drew đang nhìn chăm chăm vào cái lồng vẹt. Anh có lẽ đã không nghe cuộc nói chuyện vừa rồi. Theo dự đoán của Ohr, ngẫu nhiên sẽ có mưa đêm ấy, nhưng thậm chí nếu không, Gabrielle cũng không thể để mình giam anh ngoài đó được.

Nàng bảo với các bạn mình, “Cháu thích anh ta không chuyển đi đâu cả thì hơn.”

“Vậy thì, em có thể lấy cabin của bọn anh,” Richard chỉ ra. “Bọn anh có thể ngủ ở đây.”

Nàng nghĩ về chuyện đó một lúc. Vì lợi ích chính đáng, nàng nên làm thế, mặc dù đó chỉ là chút lo lắng muộn màng về việc cư xử đúng mực khi mà nàng đã tự bôi nhọ thanh danh bằng cách tự nhận là cướp biển. Bên cạnh đó, căn phòng này là lãnh địa của thuyền trưởng, và sự chiếm giữ của nàng có vẻ là thứ duy nhất thực sự ủng hộ cho mưu mẹo của nàng. Những người này gọi nàng là thuyền trưởng, đúng, nhưng Drew cần phải thấy họ đến để nhận lệnh từ nàng, và việc ra vào thường xuyên trong phòng này hôm nay cho thấy họ ở đúng vị trí mình. Và làm sao nàng có thể ra luật trả thù thuyền trưởng nếu nàng không lại gần anh liên tục?

Vì thế nàng lắc đầu. “Em sẽ ổn khi ở đây thôi.”

May mắn, họ không tranh luận với nàng, mặc dù nàng chắc họ sẽ nếu Drew đang không ở trong tầm nghe. Họ ở lại với nàng một lúc sau bữa tối, và Richard nỗ lực từ trên xuống dưới để làm nàng cười. Anh vẫn còn thấy có lỗi vì đã phá hỏng việc nàng đã cố khơi ra chiều hôm đó, và nàng chưa có cơ hội nói với anh, hay đảm bảo với anh dù sao thì nó cũng là một ý tưởng ngu ngốc về phần mình.

Vị thuyền trưởng vẫn im hơi lặng tiếng trong góc của mình suốt cả tối, chỉ nhìn họ, và có lẽ nghe từng lời họ nói. Thứ duy nhất gò bó anh bây giờ là cái cùm ở mắt cá chân. Nàng đã tự cởi dây cho anh sớm hơn. Việc đó rắc rối, và khá căng thẳng. Nàng đã chỉ phải nói lỏng chúng đủ để anh có thể tự rũ xuống trong khi nàng nhảy bắn ra khỏi tầm với.

Anh đã không ngồi lại cái ghế từ khi rời khỏi. Anh đứng dậy và duỗi chân tay một lúc, hình ảnh ấy lọt vào mắt nàng và gần như làm nàng liếc anh tình tứ một lần nữa, càng làm nàng phiền muộn.

Lúc sau anh ngồi dưới sàn, lưng dựa vào vách ngăn, đầu gối cong lại về phía trước, bàn chân bẻ sang hai bên. Anh cũng đã ăn ở đó, sau khi Bixley trượt nhẹ cái đĩa qua sàn cho anh. Không ai muốn ở trong tầm với của anh cả, thật khôn ngoan. Anh không đe dọa bằng cái gã thuyền phó một to đùng như gấu, Timothy Sawyer, nhưng Drew vẫn thực sự là một người đàn ông cao, cơ bắp, vì thế ai đó sẽ chỉ gặp rắc rối nếu đến gần cánh tay dài của anh mà thôi.

Anh đã cởi đôi bốt của mình ra, có lẽ để xem liệu mình có thể tuột cái cùng ra khỏi mắt cá chân được không. Chắc hẳn sẽ quá chặt nếu đôi bốt còn ở dưới. Nàng đang nhìn anh và anh nhận ra, và anh không cố thử nữa, nhưng điều đó chỉ làm nàng lo lắng đủ để khẳng định anh nhắc ống quần lên cho mình thấy.

Anh quả thực chỉ nhìn nàng chăm chăm. Anh sẽ không làm theo. Nàng nghiêng chặt răng. Anh là tù nhân gây bức mình nhất. Hiếu chiến, không hợp tác, xấu xược. Nàng quyết định không thúc ép. Sau cùng thì nó là một cái cùm chân đáng chém, được chế tác để không thể thoát được một khi đã đeo vào, và chân anh có lẽ to hơn hầu hết những người cao và có thân hình vừa vặn như anh.

Nàng nhận ra khá muộn, sau khi các bạn rời đi, rằng nàng sẽ không được tự do như bình thường khi chia sẻ phòng mình với thuyền trưởng. Ừm, đây không phải lần đầu tiên nàng ngủ mà vẫn mặc quần áo. Nàng đã không cởi áo lần nào trên cái hòn đảo cướp biển khi chính mình cũng là một tù nhân. Bây giờ nàng không phiền khi phải làm thế...

Nàng chần chừ với những câu hỏi ngập trong tâm trí? Sao phải có ngoại lệ đối với anh ta cơ chứ? Ôi trời ơi, đây thực sự đúng là một dịp hoàn hảo để bắt đầu cảm dỗ ngoài những gì anh có thể chịu đựng, bằng cách để anh nhìn thấy chút da thịt trần trụi. Nàng chỉ cần khóa nỗi lo lắng của mình vào kho để làm điều đó, và cách dễ nhất là giả vờ. Nàng không muốn anh nghĩ là nàng đang làm việc này có tính toán.

Vì thế thật nhanh, trước khi có thể đổi ý, nàng để váy trượt xuống chân và kéo mạnh áo sơ mi qua đầu. Nàng không thể nào không thấy hài lòng khi nghe thấy anh hít sâu.

“Chết tiệt, cô kia, cô đang làm cái quái gì vậy hả?” anh gần như quát lên.

Khi nàng đứng trước anh trong quần và váy lót, phía sau nàng được phơi bày một cách tuyệt mỹ, nàng liếc anh qua vai và nói một cách gợi tình, “Ôi, tôi xin lỗi, tôi quên mất là anh ở đó.”

Sau đó nàng quay lại phía anh để anh có thể chiêm ngưỡng những đường cong đầy đặn trên ngực nàng, lộ ra bởi chiếc áo lót cắt trễ. Nàng nghe thấy tiếng anh rên rỉ khi dính chặt mắt vào ngực nàng, và nàng phải cắn môi không cười khi nháy lên gườm anh trong bộ đồ lót thiếu vải. Tấn công đôi, một nước vào giác quan và cái kia vào lòng kiêu hãnh của anh, rằng nàng có thể quên mất sự hiện diện của anh trong căn phòng.

Nhưng nếu nàng nghĩ mình đã giáng một đòn đích đáng để trả thù trong ngày thì nàng đã nhằm một cách đáng buồn. Anh chắc chắn thế.

Ngay khi nàng tắt đèn cạnh giường và nằm lại trên gối thì anh nói, “Cô có biết chiếc cùm này bị gỉ không?”

Nàng mở mắt và nhìn chăm chăm vào trần nhà, không phải vì nàng có thể nhìn xuyên qua bóng tối, mà vì nó là hướng mà nàng đang nhìn thôi. Anh yên lặng cả tối nay, nhưng khi đèn tắt thì anh bắt đầu nói chuyện? nàng cúi tiết nghĩ. Nàng có lẽ nên nói gì đó với anh trước khi nghỉ, ít nhất là cho anh biết vị trí của anh dưới sàn không phải là ý tưởng của nàng, rằng nàng sẽ cấp cho anh một cái vông nếu anh yêu cầu.

Lại nữa rồi, nàng thực sự muốn anh nghĩ mình cũng có khía cạnh dịu dàng à? Trước đó, khi anh đứng đầu danh sách hôn nhân, nàng đã muốn anh biết con người thật của nàng và dừng việc quá quyết những điều không đúng về nàng. Nhưng quá muộn rồi. Giờ thì nàng chỉ muốn ngược lại.

“Cố quyết muốn thấy tôi bị tụ máu à?” anh hỏi tiếp.

Nàng nghiêng chặt răng. Nàng nghĩ tốt hơn là chỉ làm lơ anh. Có lẽ anh đang nói bóng nói gió, hay có lẽ anh nghĩ nàng đã ngủ rồi.

“À, tôi hiểu rồi,” giọng anh trôi về phía nàng. “Ngay từ ban đầu kế hoạch đã là ném tôi ra ngoài và khử quách?”

Nàng ngồi dậy, nhưng quá tối để thấy anh trong góc. “Anh chắc hẳn nên đi bớt lại, anh biết đấy,” nàng chỉ ra một cách hợp lý.

“Cô nghĩ nó sẽ làm nên sự khác biệt gì, khi mà cái cùm này quá gỉ đến nỗi sẽ bị ăn ngay cả qua lớp da thuộc?”

Nàng nằm sấp xuống, đập đầu vào gối hai lần. “Đây đúng là một ý tưởng tồi,” nàng rít lên. “Nếu chúng ta đang ở vùng nước ấm hơn, anh có thể chắc chắn là tôi sẽ tự ngủ trên boong.”

Anh không trả lời. Anh thực sự yên ắng được một lúc, điều này khuyến khích nàng cố rơi vào giấc ngủ.

Và sau đó ở ngoài tối, nàng nghe thấy anh nói, “Tôi sẽ cần một cái bô vệ sinh, cô em à, hay cô muốn tôi tự an ủi mình ngay trên sàn?”

Mắt nàng vụt mở cùng lúc với đôi má đỏ bừng. Nàng bắn ra khỏi giường, nhanh chóng tìm một que diêm để thắp đèn xách tay mà nàng đã sớm tắt trước đó. Anh đang ngồi chính xác tại nơi đã ngồi khi nàng chiếm giường anh. Điều đó có lẽ làm anh mắc nghẹn, rằng nàng đang ngủ trên giường mình trong khi anh ở trên sàn và đeo một sợi xích. Nàng phát hiện cái bô, đặt nó xuống, và dùng chân đẩy nó về phía anh ở cuối phòng. Sau đó dời đến một trong số những cái giường của anh để lũng sục.

“Cô đang làm gì vậy?”

Nàng lờ đi giọng nói bị xúc phạm của anh. Không nghi ngờ gì anh khó chịu khi nàng lục lọi hành lý của mình. “Tôi đang tìm thứ gì đó để anh đỡ cái cùm,” nàng sỗ sàng nói. “Tôi chắc là mình chả có thứ gì thích hợp cả, ưm, không nếu không xé bất cứ cái áo nào của mình – điều mà tôi không sẵn lòng làm đâu.”

“Vậy là cô đã nghe thấy tôi?”

“Chắc chắn.”

“Tôi đoán rằng điều đó có nghĩa là cô làm tôi bị tụ máu?”

Nàng khụt khịt và ném cho anh hai đôi mắt tìm thấy. “Tôi mong chúng tăng lên gấp đôi và nhét dưới kim loại, còn hơn là đi chúng vào. Bây giờ, nếu anh không phiền, tôi muốn có vài phút yên tĩnh để ngủ.”

“Nếu cô muốn yên tĩnh, cô nên chuyển sang phòng khác.”

“Để anh trên boong vẫn là một lựa chọn đấy,” nàng cảnh báo.

Anh chả nói thêm câu nào nữa.

Chương 27

Người phụ nữ chết tiệt đó có thể ném cho mình vài cái mền cơ mà, Drew tức phùng phùng khi anh ngồi trên cái sàn gỗ cứng trong cabin mình. Bên ngoài trời đang đổ mưa rào rào, thực thể – và một luồng không khí lạnh lẽo đang luồn từ từ vào phòng dưới cánh cửa. Thường thì Drew thấy tiếng mưa rơi thật êm ái. Anh thậm chí còn thích lái thuyền đi trong suốt những trận bão. Có thứ gì đó thuộc về chúng làm tắt cả giác quan của anh trở nên hưng phấn. Nhưng tối nay thì không.

Anh không thể ngủ. Anh đã cố với cái đầu tỳ sát vào tường. Đây không phải lần đầu tiên anh ngủ trong một nơi không thoải mái, và đang bất ngờ vì chuyện đó. Nhưng chỉ là nó sẽ không xảy ra ở đây, không khi có một người phụ nữ đẹp đang ngủ trên một cái giường êm ái chỉ cách anh vài feet.

Thực sự, đấy chỉ là một trong số những lý do tại sao giấc ngủ lại lảng tránh anh. Những cảm xúc đang khuấy tung trong ruột anh còn đáng nản hơn. Anh không thể nhớ mình đã từng cảm thấy giận dữ thế này chưa và anh có một khoảng thời gian khó khăn để trống trải với nó. Mặt khác, anh chưa từng bị tước tàu trước đó.

Anh không thể tin nổi Gabby đang làm chuyện này. Nàng tức giận với anh tới mức không thể chỉ hỏi anh cho đi cùng thôi à? Anh đang trên đường hướng tới những tuyến buôn bán chính của mình và có thể dễ dàng bị thuyết phục mang Gabrielle theo. Ừm thì có lẽ không dễ dàng

lắm. Nàng là nguyên nhân làm anh quyết định ra khơi sớm hơn vài ngày so với kế hoạch cũ. Anh muốn tránh thật xa nàng trong khả năng mình bởi sự căm rổ mà nàng là hiện thân.

Sự căm rổ đó đã ngày càng phát triển mạnh mẽ hơn trong vài tuần cuối. Ngay khi nàng không trở nên gắt gỏng nữa, anh đã bắt đầu nghĩ về việc nàng sẽ trông tuyệt như thế nào trên giường mình. Đến độ anh muốn nàng quá nhiều, anh đã ném bay sự thận trọng và thực sự cố đem nàng tới phòng mình. Sao lại ngu ngốc đến thế chứ? Nó chỉ càng làm anh muốn nàng hơn. Và nàng không đến với anh. Thay vào đó, nàng tiếp tục công việc săn chông của mình. Như thế lại càng thêm dầu vào lửa, và có lẽ là lý do tại sao anh đã say xỉn suốt hai ngày cuối cùng trên cảng, tại sao anh tới buổi khiêu vũ để cố gắng một cách ngu xuẩn phá hoại việc kiếm chông của nàng. Và khi nhìn thấy nàng cùng với Wilbur ở đấy, một người cầu hôn mà nàng có vẻ ưa thích nhất... anh không ngạc nhiên mình đã làm nàng xấu hổ như nàng buộc tội. Anh không thể nhớ chính xác mình đã nói cái gì, nhưng anh chắc chắn nhớ em gái đã rầy la anh vì nó.

Anh thở dài với chính mình. Rõ ràng anh đã thành công và bây giờ nàng đã bộc lộ bản chất thật của mình. Người phụ nữ chết tiệt đó thực sự là cướp biển. Đúng là cha nào con nấy. Nhưng anh nên bắt nàng phục tùng. Nàng bị anh lôi cuốn. Anh đã nhận thấy ngay từ đầu. Ít nhất anh có thể tán tỉnh nàng để có sự sắp xếp ngủ nghỉ tốt hơn. Nhưng sự giận dữ của anh đang đi theo hướng đó à? Ngay lúc này ý nghĩ cố gắng thử mê hoặc nàng thật ghê tởm với anh. Bởi vì nàng đang nắm thế thượng phong? Bởi vì nàng đã cướp thuyền của anh, đập đầu anh với chính khẩu súng của mình, xích anh vào cái sàn nhà chết dẫm? Hay vì bất kể những thứ đó, anh vẫn muốn nàng?

Anh đã nếm nàng lần nữa, đó là nguồn cơn rắc rối. Trời xui đất khiến thế nào mà anh làm vậy? Anh đã gần vươn tới tự do, lấy lại thuyền và xoay ngược tình thế, anh phải đi và rồi...đắm chìm vào căm rổ bởi cặp môi căng mọng ấy. Anh đơn giản là không thể kháng cự lại việc hôn nàng khi miệng nàng gần anh đến thế, phía sau nàng vịn vẹo trong lòng anh, hương thơm nàng tràn đầy mũi anh.

Anh cảm thấy cái đàn ông trong mình bị khuấy động khi nghĩ về cái hôn đó lần nữa. Cô nàng chết tiệt...

“Tôi đã phá một cái lỗ ở một trong các cabin,” thuyền phó một cửa anh thì thầm. “Tôi không nghĩ anh sẽ phiền, Thuyền trưởng.”

Drew vội ngồi quay về phía xa bức tường. Anh quá nghi hoặc đến nỗi gần như cười phá lên thành tiếng. Anh đã quá chìm sâu trong suy nghĩ tới mức thậm chí còn không nghe thấy Timothy Sawyer đột nhập vào cabin, và rõ ràng gã đã làm được mà không đánh thức quý cô cướp biển đang ngủ bên kia phòng. Anh không thể thấy vị thuyền phó. Không có ánh sáng nào lọt qua khung cửa sổ do trời mưa, và Gabrielle đã lại tắt đèn trước khi quay về giường anh, vì thế trong cabin tối đen như mực. Giường anh. Chết tiệt, nó làm anh tức điên lên, chính nàng đang ngủ trên đó – mà không có anh.

“Chả bức tý nào đâu,” anh nói bằng chất giọng thì thầm nhỏ mà Timothy vừa dùng. “Cái gì làm anh lâu quá vậy?”

“Phải chắc chắn không có ai bên ngoài để báo động.”

“Anh đã giải thoát thủy thủ đoàn chưa?”

“Tôi đã tính toán mình nên giải thoát cho anh trước.”

“Tôi biết mình có thể trông cậy vào anh mà, Tim.”

“Đó là việc nhỏ nhất tôi có thể làm, Thuyền trưởng, sau khi để cho họ chiếm lợi thế hơn mình hôm nay,” người đàn ông cộc lốc nói.

“Ừm, thực sự thì tôi nghi ngờ bất cứ ai khác sẽ nghĩ được cách chọc thủng tường đấy,” Drew chỉ ra.

Anh đang cười toe toét, mặc dù Timothy không thể thấy. Người đàn ông đã đi cùng anh khá nhiều năm, thường là một gã trai trầm tính, tốt bụng – người chưa bao giờ gây ra bất cứ rắc rối nào. Trái với kích thước của mình, gã là một trong những người có tính khí ôn hòa mà anh đã tình cờ gặp – trừ khi gã bị chọc tức. Và khi điều đó xảy ra, ác quỷ cũng có thể sổ ngục.

Nó không hay xảy ra lắm, nhưng giống Drew, Timothy không thích bị giam hãm. Họ đã gây huyên náo một đêm ở Bridgeport và kết thúc bằng việc dành đêm đó để ngủ trong tù. Sau khi Timothy già rệu, gã giống như một con gấu trong cái chuồng chật chội, điên cuồng bẻ gãy chấn song, và bố khỉ nếu gã không bẻ cong được chúng. Drew cũng đã phải trả tiền cho thiệt hại đó.

“Cởi dây trói của anh ra nào,” Timothy nói.

“Không có dây. Tôi đã thoát được chúng một lần, vì thế bây giờ tôi đang đeo cái cùm sắt.”

“Giờ thì điều đó gây ra vấn đề đây. Quý cô cướp biển có dụng cụ nào để tháo chúng ra không? Hay nó bị khóa bằng chìa?”

“Không có khóa, và một người của cô ta có...” Drew không nói hết. Anh đang hướng mặt về phía cửa và nhìn thấy ánh sáng dưới khe. “Cẩn thận đấy,” anh huýt nhẹ, “Tôi nghĩ chúng ta có lẽ có khách.”

Không có thời gian để chuẩn bị đối phó. Cánh cửa bị xô mở ra ngay lúc anh đang cảnh báo. Tên cướp biển đẹp trai đứng đấy, cái gã mà Gabby đã thử hôn chiều hôm đó. Thật không may, hắn không đi một mình. Gã Trung Quốc cao cao mà Gabby có vẻ rất yêu mến đi cùng hắn, và hai người nữa. Một người trong số bọn họ chắc hẳn là đã thấy chuyện gì đang xảy ra, hay bắt gặp lỗ hổng trên tường, và nhanh trí đem đồng bọn đến.

Đó là giây phút hoàn toàn căng thẳng. Bốn tên cướp biển đều được vũ trang, vừa mới đi vào, và cả bốn khẩu súng chỉ thẳng vào ngực của Timothy.

Drew sợ rằng đây là một trong những lúc vị thuyền phó một của mình sẽ không thoát lui. Anh

có thể cảm nhận được sự căng thẳng và tức giận của gã, rằng gã đã không hoàn thành nhiệm vụ của mình. Và đây đâu phải lần đầu tiên người đàn ông to lớn đó 'lội' qua những trải nghiệm kì dị không tưởng. Gã có lẽ quá tức giận để mà thấy những khẩu súng chết chẫm đó và sẽ tự giết mình mất.

Gabrielle bỗng bắn ra khỏi giường, cơ thể nàng cuộn trong chăn, chen mình vào chính giữa hai nhóm người. Nàng đang xù lông lên vì giận dữ.

"Khỉ thật tôi chắc chắn đã có đủ sự thích thú cho cả ngày rồi, các quý ông," nàng căn nhắc. "Vì vậy tất cả các anh sẽ ghi lại tình huống này và nhận ra rằng ngay lúc này đây giấc ngủ còn đáng tội cuốn hơn là đổ máu rất nhiều chứ."

Drew thở hắt ra, anh không biết là mình đã đang nín thở. Nhưng chả thoải mái gì khi đột nhiên anh thấy biết ơn quý cô này. Mặc dù phải thừa nhận, nàng đã thật nhanh trí, khi nhận ra Timothy sẽ không cố thử ném nàng vào những người của mình. Người đàn ông to lớn đó chả gặp rắc rối nào khi đập đầu cả tá gã đàn ông lại với nhau, nhưng gã không bao giờ làm hại một phụ nữ. Nàng đã ngủ rất ngon, nhưng rõ là không vấn đề gì khi bị nhanh nhẹ tỉnh dậy và sẵn sàng đưa ra lời phán xét 'thần tốc' như thế.

"Bố khỉ những cô nàng cướp biển," Timothy lầm bầm chịu thua. Drew biết vậy là nguy hiểm qua rồi.

"Tôi có đủ với ông rồi, Ông Sawyer à," Gabby nhận xét. "Ông thực sự quá vô trách nhiệm với vị trí quan trọng của mình đến nỗi muốn được bắn à?"

"Đó là việc tôi đang làm á?" Timothy nói với cái nhìn bối rối. "Xin lỗi."

Nàng phẫn nộ chép miệng, nhưng lại liếc lại sau để nói với người của mình, "Đưa ông ta trở lại..."

"Trở lại đâu, *em yêu?*" Richard cắt ngang. "Có một cái lỗ cạnh cửa ra vào của cái cabin hắc ở."

"Ông ta chọc thủng cái tường chết tiệt đó sao?" Gabby nghi hoặc hỏi. Và sau đó nàng thở dài khi nhìn lại Timothy. Nàng thậm chí còn trao gã một cái nhìn thất vọng. "Ông, thưa ngài, là một mối phiền toái thái quá đấy. Tôi phải làm gì với ông đây?"

Drew ngờ vực khi nghe Timothy bẽn lẽn nói, "Tôi sẽ không gây bất kỳ rắc rối nào nữa đâu, thưa cô."

Drew rên rỉ. Bị trách mắng bởi một cô nàng xinh đẹp và gã hoàn toàn là một kẻ dễ bị dụ dỗ!

Nhưng Gabrielle vẫn chưa xong. "Tôi cần lời hứa của ngài."

Lần này Timothy chỉ nhìn chằm chằm nàng. Có lẽ gã đang cân nhắc xem mình có lên giữ lời trước một tên cướp biển không. Nhưng Gabrielle quá bức mình để cho Timothy thêm thời gian nghĩ thông suốt. Sự im lặng kéo dài của gã dẫn nàng tới kết luận, "Tôi sẽ coi nó có nghĩa là

không,” và nàng điếu qua cái bàn cạnh giường để lấy súng của Drew.

Vì người phụ nữ đó đã lừa anh một lần, cố giả vờ mình không phải cướp biển khi mà bây giờ anh biết thừa nàng là ai rồi, Drew thực sự không có ý tưởng nào nàng có thể làm gì. Bằng những gì anh biết, nàng có lẽ sẽ bắn Timothy để gã không còn là ‘mối phiền toái’ rắc rối hơn nữa, như nàng đã gọi.

Vì thế anh rút lên với bạn mình, “Trả lời cô ta đi, chết tiệt!”

Nàng nghe thấy nhưng không nhận xét gì, vẻ mặt bức tức cũng không thay đổi. Nàng đơn giản chỉ ra, “Một cuộc hòa giải sẽ không làm chúng ta trở lại giường được. Ít nhất thì ông sẽ hứa là sẽ không gây thêm rắc rối tối nay để chúng ta có thể đi ngủ chứ?”

“Tôi có thể làm thế.”

Gabrielle ngẫm nghĩ một lúc. Thật miễn cưỡng, nàng trông quá giận điên khi phải đồng ý chỉ với một nửa thứ nàng yêu cầu. Và Drew ghét phải thừa nhận, nhưng nàng trông thật quá mê hoặc khi đứng đó, nắm chặt cái chăn len quanh mình, với mái tóc dài sẫm màu xõa ra và rơi quanh vai. Nhưng sau đó vẻ mặt nàng thay đổi. Nàng gật đầu. Và nó chỉ làm Drew mất một lúc để đoán nàng vừa mới nhớ ra cái điều mà người bạn trẻ của nàng đã nói trước đó, rằng có hai cái cùm trong khoang. Drew đang đeo một cái bây giờ, và cái còn lại là giành cho Timothy.

Khỉ thật! Cô nàng này không hạnh phúc với một người đàn ông bị xích, cô ta phải có tới hai cơ!

Chương 28

Timothy Sawyer có lẽ sẽ quay lại cabin của mình theo hòa ước, nhưng Gabrielle không nghĩ gã sẽ giữ lời, thậm chí không tin chút nào. Với một người đàn ông to lớn như thế, gã đúng là mớ rắc rối lớn, với nàng – là rắc rối vô cùng nguy hiểm, và nàng sẽ không đánh cuộc phen nào với gã nữa.

Nàng, Richard, và Bixley xích thành công Timothy vào cái tường vững trãi nhất trong cabin của gã. Người đàn ông to lớn biết thân biết phận với sự ngoan ngoãn đáng ngạc nhiên, có lẽ bởi vì Gabrielle làm gã rối trí bằng cách trả lời hết câu này đến câu khác, để thỏa mãn sự hiếu kỳ của gã về cuộc đời làm cướp biển của cha nàng. Trước khi bước ra khỏi cabin, nàng thậm chí còn bảo gã, “Cám ơn vì đã giữ lời và không gây thêm rắc rối nào nữa.” Gã chỉ đơn thuần nhún đôi vai rộng. Thế là xong. Và con tàu vẫn dưới sự chỉ huy của nàng – mặc dù suýt thì tuột mất.

Nàng hướng lại về phía cabin thuyền trưởng. Đêm tối còn rắc rối gấp đôi. Ông đã biết thế. Họ sẽ không liệu bất cứ cơ hội nào nữa. Và nàng đã đi ‘chăm sóc’ cho Sawyer lâu đủ để hy vọng rằng bây giờ Drew đang ngủ rồi, hay nếu không, anh sẽ im lặng để nàng có thể làm thế.

Chả may mắn gì cả.

Anh đợi cho đến khi nàng đã trườn vào giường. Anh thậm chí còn để nàng thấy thoải mái, xếp lại gối vài lần, vuốt mượt cái chăn đang nằm. Nhưng khi nàng thở dài khoan khoái – trên chiếc giường thoải mái – thì giọng anh bỗng kéo giật nàng lại.

“Tôi đang ngồi đây nghĩ về ngực em có vị như thế nào đó.”

Lúc đầu nàng nghĩ mình đã nghe nhầm. Người đàn ông ấy sẽ không thực sự nói gì như vậy, hay bằng chất giọng vui chuyện như thế. Tình nhân có lẽ bàn luận những thứ tương tự với nhau, nhưng họ chắc chắn không phải!

Nhưng sau đó anh nói thêm, “Vị mặn mà của gió biển? Hay giống những cánh hoa hồng từ mùi hương của em? Đúng thế, tôi đã ngửi thấy những bông hồng trên em. Hay chúng sẽ đơn giản là có vị giống phấn ong?”

Giờ thì má nàng đang đỏ bừng lên vì ngượng, nàng cầu nhàu, “Tôi sẽ khóa miệng anh lại.”

“Tôi ước gì em sẽ thử.”

Nàng biết lúc này anh đang làm gì rồi, làm nàng tức đến mức lại gần anh để anh có thể đảo ngược tình thế lần nữa. Làm gì có chuyện chêt tiết ấy. Nàng lật mình, quay lưng lại phía anh, nhưng trong bóng tối anh sẽ không biết điều đó. Mặc dù sự im lặng chắc sẽ làm anh tỉnh ra, vì thế nàng quyết tâm không nói chuyện với anh thêm nữa.

“Trở lại ngực em nào,” anh gợi ý bằng giọng lười biếng.

“Còn lâu.”

Quá nhiều cho sự quyết tâm của nàng. Một cách tuyệt vọng, nàng đưa gối lên đầu và giữ nó bịt chặt quanh tai. Chết tiết là nàng vẫn nghe thấy anh

“Tôi biết chúng căng tròn như thế nào, Gabby. Tôi nhớ như in chúng đã đầy đặn trọng tay mình ra sao. Nhưng tôi muốn nếm chúng. Tôi nên như thế khi tôi có em quấn quai trong lòng mình hôm nay. Nhân tiện, điều đó thật tuyệt vời. Tôi đã mong em sẽ ngồi trong lòng mình lần nữa. Nhưng bây giờ quay trở lại ngực em đã nào. Em sẽ thích tôi nếm chúng chứ, em nghĩ sao?”

“Anh chắc hẳn đang nhớ tới bộ ngực của những người phụ nữ khác, một trong vô số nhân tình mà anh có ở mọi bến cảng ấy. Ngực tôi nhỏ, hầu như phẳng lì, vì thế anh có thể ngừng nghĩ về chúng được rồi!”

“Nói dối!.” anh cười khùng khục. “Tôi nhớ mọi thứ về em, Gabby, miệng em có cảm giác thế nào trên miệng tôi, đầy đam mê như thế nào khi có em trong vòng tay, thấy tuyệt vời ra sao khi giữ em lại gần. Nhưng câu hỏi trong đầu tôi là, em luôn đầy ham muốn như vậy, hay chỉ có tôi mới khiến em phản ứng theo cách như thế?”

“Không phải việc của anh, Thuyền trưởng.”

“À, nhưng tôi coi nó là việc của mình đấy, em yêu à. Tôi sẽ tìm ra, em biết không. Có lẽ không

phải hôm nay hay ngày mai, nhưng một ngày nào đó khi tôi lại tìm thấy em, và tôi sẽ lại tìm được em, chúng ta sẽ làm tình. Tôi hứa chắc đấy. Và sau đó tôi sẽ biết ngực em theo cách riêng tư nhất. Thực thể, tôi sẽ biết từng inch thân mật trên em. Tôi không nghi ngờ chút nào trong đầu là nó sẽ xảy ra.”

Nàng suýt bật miệng bảo anh đang ảo tưởng, nhưng một phần trong nàng, chỉ phần nhỏ thôi, hy vọng là anh không. Đó là về việc làm tình và lời hứa của anh rằng điều ấy sẽ xảy ra. Ôi trời ơi, sao nó lại làm nàng sửng sốt thế. Dạ dày nàng đã nhộn nhạo một cách đầy ham muốn. Mạch đập nàng đã di chuyển lang thang mọi góc ngách cơ thể vì những thứ anh nói. Và ngực nàng thì ngứa ran, nụ hoa nhanh chóng siết chặt, y như cái đêm anh cố gắng quyến rũ nàng trong phòng khách của em gái. Nàng có thể nhớ từng xúc cảm mạnh mẽ đã trải qua đêm đó và rung mình vì khoái cảm.

“Em thích nghe về nó chứ, về việc mà tôi sẽ làm trước tiên với em ấy?”

“Không!”

Nàng thực sự hét lên. Anh lại cười khùng khục. Và lờ đi lời từ chối.

“Tôi sẽ hôn em cho đến khi những ngón chân cong lên, thật sâu, và rất gợi tình, em cũng sẽ muốn làm giống thế. Sự thật là em sẽ hôn lại tôi. Em không thể kiềm chế mình được. Em sẽ giữ tôi thật chặt, dính sát vào tôi, chặt đến mức cảm thấy niềm khao khát của tôi ép chặt vào em, trong khi lưỡi chúng ta quấn quít trước. Tôi sẽ điều chỉnh thật hoàn hảo, em biết đấy. Tôi sẽ làm em phát điên vì ham muốn trước khi tôi cởi quần áo em. Và khi cuối cùng tôi được cởi chúng, sẽ thật là chậm, thật chậm...Em biết tại sao không?”

Lờ anh ta đi. Đừng nói gì cả. Chúa ơi, bây giờ căn phòng nóng một cách chết tiệt. Quần áo nàng dường như quá chật đến nỗi nàng phải đấu tranh với nỗi thôi thúc tự cởi chúng ra.

“Tôi sẽ thưởng thức từng giây phút làm em trần truồng,” anh bảo nàng, lúc này giọng anh nhỏ hơn, thầm thì hơn. “Và em cũng sẽ thế, vì tôi sẽ hôn em vào chạm vào em ở mọi nơi. Không phần nào của em thoát khỏi sự chú ý của tôi được. Cổ em, tai em, vai em sẽ cảm nhận được môi tôi. Ngực em sẽ cảm nhận được lưỡi tôi. Bàn và bắp chân em, và đặc biệt là đùi em, sẽ cảm nhận sự chăm sóc từ đôi tay tôi. Và ở giữa hai chân em, nơi em ẩm ướt và nhức nhối, tôi sẽ...”

“Dừng lại! Làm ơn!”

“Em muốn tôi chưa?” anh chậm rãi hỏi, thật gợi tình. “Em biết mình muốn mà. Đến với tôi, Gabby. Để nó xảy ra bây giờ đi nào. Không cần đợi nữa.”

Nàng cắn môi để giữ mình không trả lời anh. Và sau đó như bị gáo nước lạnh dội vào mặt khi nàng nghe thấy, “Ngay lúc này tôi muốn em nhiều đến nỗi tôi nghĩ mình có thể phá cái xích này bằng tay không.”

Không gì có thể làm nàng thoát khỏi cái nhìn gợi tình đó nhanh hơn ý nghĩ anh được tự do và làm chủ tình huống này lần nữa. Vẫn chưa được. Nàng chưa thể để anh có tàu lại được.

Nàng bắn ra khỏi giường, kéo chăn đi. Anh nghe thấy tiếng nàng băng qua phòng. Nàng không im ắng chút nào. Nàng chỉ không băng về phía anh. Anh gắng hỏi, “Em đang làm gì vậy?”

“Lấy một thùng nước lạnh,” nàng cúi cần, gần đến cửa.

“Chết tiệt, con bé kia, quay lại đây!”

Nàng không. Và trong khi anh có lẽ nghĩ nàng đang lấy nước để đổ lên đầu anh vì sự vô mộng gợi tình mà anh vừa mới ép uống nàng, thì không. Mặc dù nàng tìm được một ít, và vỗ nó vào chính mặt mình. Sau đó tìm được một chỗ trên boong – không quá gió, và cuộn mình trong chăn để ngủ một lát. Không quá thoải mái, nhưng trong cabin thuyền trưởng là một loại khó chịu mà nàng không biết làm sao đối phó nổi, vì vậy bất cứ thứ gì cũng dễ chịu hơn thế.

Ohr thúc vào chân Gabrielle – đang thò ra dưới cái chăn mà nàng đã mang lên boong. Nàng từ từ tỉnh lại và nhìn thấy ông đang đứng cạnh, đưa tay ra giúp mình nhóm dậy. Nàng đã thiếp đi ngay suốt đêm để giúp tâm trí bớt rối rắm.

“Một đêm khó ngủ hả?” ông hỏi.

Nàng cho đó là một câu hỏi hợp lý, sau khi ông thấy nàng ngủ trên boong. Nhưng nàng sẽ không bắt đầu kể về việc tên thuyền trưởng của con tàu này đã bắt mình chịu đựng suốt đêm qua với chuyện làm tình ra sao.

Nàng đơn giản nói, “Tên thuyền trưởng trở nên quá – ôi, trời ơi, ý cháu là cái cabin. Nó trở nên quá nóng, vì thế cháu đi kiếm chút gió mát một lúc ý mà. Chắc hẳn cháu đã ngủ quên trước khi thấy lạnh.”

“Cháu chắc mình không muốn đổi phòng cho chúng ta chứ?” ông hỏi.

“Cháu thích lắm, nhưng vâng!” Gabrielle ngay lập tức đỏ mặt. Nàng nói quá nhanh, và sau cái sai lầm ngớ ngẩn nàng cũng vừa mắc phải. Thật xấu hổ làm sao!

Nhưng rõ ràng Ohr không để ý nàng vừa có vẻ liều lĩnh như thế nào. Mặc dù ông thích vậy. Thậm chí nếu ông có đoán được chính xác những thứ trong đầu nàng, ông cũng không nói gì, nàng cũng không biết được tâm tính ông. Có lẽ ông khá giỏi như James Malory - khi giấu đi biểu hiện của mình.

Tuy nhiên vào khoảng khắc ấy, nàng không thực sự quan tâm. Nàng chỉ quyết tâm không bao giờ trải qua cái kinh nghiệm khuấy động mãnh liệt đến thế lần nữa. Trời ạ, thật kỳ quặc khi nàng đã nghĩ về việc có thể cố gắng ngủ cùng phòng với tên người Mỹ quá đáng đó. Anh ta quá đẹp trai. Thậm chí trong đêm tối – cái lúc mà nàng chẳng thể nhìn anh chút nào, anh vẫn cảm dỗ một cách tội lỗi, giọng anh kích thích một cách khiêu gợi. Nàng không biết thậm chí có thể bị khuấy động như thế chỉ bằng những từ ngữ đơn thuần.

Sự sắp đặt hiện tại sẽ không thành công. Nàng phải kiểm soát để diễn tốt vai trả thù. Thậm chí bị trói, anh vẫn kiểm soát đêm qua. Anh đã làm nàng phản ứng lại, anh khuấy động cảm xúc nàng. Nàng cho là mình sẽ làm thế với anh! Nhưng sao có thể nếu nàng thậm chí còn không suy nghĩ thông suốt được vì những gì anh khiến nàng cảm thấy?

Và nàng không nghi ngờ gì tất cả đều là tính toán có chủ ý. Anh đã cố quyến rũ nàng vì một lý do duy nhất ‘lấy lại thuyền của mình’.

Nàng tổng nó ra khỏi đầu và hỏi Ohr, “Bác có ngủ được chút gì sau vụ lộn xộn đêm qua với Sawyer không?”

“Một vài giờ, đó là tất cả những gì ta cần. Ta sẽ tiếp quản bánh lái bây giờ - hay cháu có thích làm không?”

Ohr không đùa. Lái tàu là một trong những thứ cha đã thích thú dạy nàng khi ra khơi cùng ông. Nàng không khỏe tay lắm để làm lâu thật lâu, và chắc chắn không trong thời tiết tệ hại, nhưng giờ là một buổi sáng trong xanh đẹp trời, và gió thổi đều, vì thế nàng gật đầu và theo ông tới sân lái.

Ông để nàng lại đó. Nàng gần như gọi ông quay lại. Vì ở một mình, nàng biết mình sẽ không ngừng nghĩ về ‘anh ta’, thế nên nàng thấy nhẹ nhõm khi Richard đến cạnh sau vài phút.

“Anh luôn ổn khi sống độc thân,” Richard nói

Anh đang ngồi trước bánh lái, dựa vào nó, vì vậy anh không đối mặt với nàng. Anh luôn nói chuyện phiếm đây đó, chả cái gì thích hợp cả. Nhưng khi lời nhận xét đó tuôn ra hoàn toàn bất ngờ thì Gabrielle không biết phải trả lời thế nào, vì nàng không tưởng tượng ra anh định đề cập

đến chuyện gì. Vì thế nàng im lặng, mong mình chỉ đơn thuần nghe nhầm. Chả may mắn gì.

“Đấy là lỗi của em, em biết không,” anh tiếp tục. “Nếu em không cố hôn anh hôm qua, anh sẽ không bao giờ bắt đầu nghĩ về cô ấy lắm nữa.”

Ôi, trời ạ, đó là về Georgina Malory. Nàng thực sự nghĩ chuyện đã trôi qua và kết thúc. Khi nàng cảnh báo anh về những thứ James nói, ngụ ý Richard sẽ không còn hô hấp được nữa nếu anh lại dám đến gần vợ ông ta, Richard đã đảm bảo với nàng rằng không người phụ nữ nào đáng để hy sinh như thế cả.

Nàng nhắc. “Anh đã đồng ý tránh xa cô ấy rồi đó.”

“Vào lúc đó thì đúng, nhưng anh không nói là mãi mãi.”

Nàng đảo mắt. Anh chả thèm quan tâm và vẫn đang quay mặt ra biển. Nàng cố với tới lý do có lý nhất. “Anh biết không cô ấy là một phụ nữ đáng chú ý.”

“Anh đã nghĩ vậy,” anh đồng ý.

“Đáng chú ý vì cô ấy yêu chồng mình. Rất nhiều phụ nữ thì không, anh biết đấy. Phần lớn phụ nữ kết hôn vì vô vàn lý do, và phần lớn chúng không bao gồm tình yêu.”

“Còn em?” anh hỏi. “Em sẽ chỉ kết hôn vì tình yêu chứ?”

“Vâng.”

Anh đã đưa người quay sang, bây giờ thì anh đang ngồi vắt chéo chân lên một bên bánh lái để có thể nhìn lên nàng. “Tên người Mỹ đã phá hỏng cơ hội tìm kiếm tình yêu đích thực của em ở London. Anh phải xuống dưới đó và băm vụn hắn khi mà hắn còn đang bị xích. Ai đó cần phải làm hắn xin lỗi về việc làm của mình chứ!”

“Không!” nàng nói khá nhanh. “Đừng làm đau anh ấy...”

“À, vậy là thế đấy,” anh ngắt lời. “Anh đã nên biết cái hôn mà em trao anh hôm qua chỉ là biểu

diễn trước tên thuyền trưởng ấy. Anh hiểu rõ như lòng bàn tay, em yêu à.”

“Hiểu gì cơ?”

Thay vì trả lời, anh suy đoán rõ ràng rành rành, “Em biết không, nếu anh có thể ở cạnh Quý cô Malory chỉ một lần thôi, cô ấy sẽ không choán hết tâm trí anh như thế. Cô ấy sẽ chỉ là một ký ức tươi đẹp. Một vụ yêu đương lãng nhăng thật là kỳ diệu. Em cũng nên cân nhắc điều đó.”

Miệng nàng gần như rơi ra khỏi hàm, nàng cực kỳ hoài nghi. Nàng biết chính xác ý anh là gì, nhưng chỉ nói, “Em không biết anh đang nói chuyện gì.”

“Tất nhiên là em có, Gabby. Em muốn tên thuyền trưởng đó. Chả quá rõ ràng sao về phản ứng của em với hắn ở cầu tàu ấy. Và Ohr nói là em ngủ trên boong đêm qua. Không thể chịu nổi, đúng không, ở một mình cùng phòng với hắn? Anh chắc chắn không thể, nếu người phụ nữ mình muốn ở trong khoảng cách gần đến thế.”

Nàng ngậm chặt răng thất vọng. “Anh đang suy đoán bừa bãi mà chả nghĩ gì cả. Có lẽ em thấy anh ta hấp dẫn, nhưng bất cứ người phụ nữ nào mà chả thế. Không có nghĩa là em không phòng thủ được. Không như đàn ông các anh, phụ nữ bọn em cần một chiếc nhẫn trên ngón tay trước.”

Anh nhướn một bên mày, có thể vì giọng nàng có vẻ đoan trang và đứng đắn. “Thật thế à? Anh chưa từng nghĩ em là một người khắt khe về...”

“Thế em quay lại Anh vì cái quái gì chứ, trừ việc tìm một người chồng?” nàng cắt ngang. “Nếu em không cần chồng trước tiên thì sao đếm xuể số lần uy tín em bị sụp đổ cơ chứ, mà nó đã thế rồi đó.”

“Vậy thì sao em lại không?”

“Em thề, Richard. Em sẽ chẳng còn hơi sức nào sau khi cuộc đối thoại này kết thúc. Anh chết tiệt biết mình đang gợi ý cái gì, nó chỉ không...”

“Nó thành công mọi lúc, em yêu,” lần này anh ngắt lời. “Em chỉ hướng tới một cuộc sống chơ

che - nơi mà những vụ scandal từ cái thành phố nhỏ nhen ấy chẳng bao giờ nghe được. Nhưng hãy cân nhắc mà xem, scandal chỉ nói về những phụ nữ bị ‘chộp gáy’. Em không thể tưởng tượng nổi còn bao nhiêu người khác cũng trong tình cảnh như em, mà không ai biết được tội lỗi của họ, kể cả người chồng mà cuối cùng họ đã thành gia thất.”

“Anh biết điều đó qua trải nghiệm, đúng không?”

Anh cười toét và ngo nguẩy đôi mày theo một cái cách như đang nhớ lại. “Sao không chứ?”

Anh quay lại nhìn chăm chăm vào biển lần nữa. Anh chỉ đang đùa, nàng tự nhắc nhở mình. Nếu nàng nghĩ anh nghiêm túc, nàng sẽ thôi không nghĩ về lời gợi ý khiếm nhã của anh nữa, và không đời nào dám chà đạp nó một cách khinh rẻ thế.

“Nghe lời em, Richard,” nàng tha thiết nói. “Quên vị phu nhân đặc biệt đó đi. Ngay cả khi cô ấy không hạnh phúc với hôn nhân của mình, có nhiều thứ khác đáng phải cân nhắc hơn, như là chồng cô ấy có thể cắt anh thành bao nhiêu mảnh này. Malory nghiêm túc đấy, anh biết không. Ông ta sẽ giết anh. Vì thế hãy tự buông tha mình nào và đừng nghĩ về vợ ông ta nữa.”

Nàng nghĩ mình nghe thấy tiếng anh thở dài đau khổ “Nói thì dễ, làm thì khó. Tự thử đi,” anh nói thêm khi đứng dậy để rời đi. “Rồi em sẽ thấy.”

Nàng ngẫm câu nói ấy. Rồi cabin của thuyền trưởng đêm qua đã không ngăn nàng nghĩ về anh. Nàng tự hỏi liệu sau này mình có ngủ được tý nào không. Tình huống của nàng giống với Richard, nhưng mặt khác, có một sự khác biệt to lớn. Nàng có lẽ vẫn muốn Drew y như Richard muốn em gái anh, nhưng lúc này nàng khinh miệt anh. Và làm thế quái nào nàng có thể vẫn muốn một người đàn ông mình khinh miệt nhỉ? “Lý trí chẳng bao giờ đi đôi với tình cảm cả.” nàng lẩm bẩm khi quay bánh lái một cách dứt khoát.

Chương 29

Cabin mới của Gabrielle nhỏ hơn nhiều so với cái của thuyền trưởng, nhưng nàng đã tiên đoán trước. Có một cái giường cỡ vừa, một tủ quần áo đứng, một cái bàn nhỏ với hai chiếc ghế để ăn tối, và thậm chí còn có một cái bàn viết. Không có khung cửa sổ đẹp như của Drew, nhưng nàng không mong sẽ dành quá nhiều thời gian trong này, vì thế không quan trọng.

Ohr có vẻ đã tự động chuyển hành lý hộ nàng, nhưng ông đã quên Miss Carla, hay có lẽ cố tình

để lại vì thực sự ác cảm với con chim. Hầu hết thuyền viên của Nathan đều cảm thấy y như vậy. Nhưng Gabrielle sẽ không viện lý do đem con vẹt về để gặp tên thuyền trưởng lần nữa. Nàng thò đầu ra ngoài cửa và gặp may khi nhìn thấy Bixley băng qua. “Anh có thể lấy Miss Carla cho tôi không, đi mà?” Thấy gã nhăn mặt, nàng nói thêm, “Ôi, thôi nào, nó bị nhốt rồi. Ngón tay anh được an toàn mà.”

“Tôi đang nghĩ đến tai mình kia,” gã cười khùng khục trả lời, và nhanh chóng làm theo.

Nàng dọn chỗ trên bàn viết để Bixley đặt lồng chim khi quay lại. Và một lát sau, nàng biết thuyền trưởng đã tự tiêu khiển cho mình suốt cả ngày ra sao.

Nàng chắc rằng mình biết tất cả những trò diễn của Miss Carla từ trước đến nay. Sau ba năm, nàng đã tự dạy nó một vài cụm câu. Nhưng ngay khi con chim được đặt xuống bàn, nó liền kêu quang quác và nói “Đồ nhát gan” phát âm một cách khá chính xác.

Bixley nhướn cả hai mày lên với Gabrielle khi nghe thấy, và lăm bằm dút khoát, “Đúng là một từ tồi tệ để dạy đấy, Miss Gabby.”

Nàng không đỏ mặt cho tới lúc ấy. Nàng đơn thuần hiểu rằng Drew đã lấy từ đó vì anh nghĩ con vẹt là của nàng. Anh có lẽ cũng lấy nó vì anh biết sẽ ảnh hưởng lên nàng do nàng đang bị coi là cướp biển, và trên tất cả, anh gọi nàng là kẻ hèn nhát bởi vì nàng đã tránh anh suốt cả ngày. Anh đang thách đấu, như nó vẫn thế. Nếu quả thực là cướp biển thì có lẽ sẽ là vấn đề với nàng, nhưng vì nàng không phải, nên chả quan trọng.

“Tất nhiên,” nàng nói. “Nó không học từ đó từ tôi.”

“À,” gã trả lời trên đường ra cửa. “Vậy thì tên người Mỹ ấy đã nổi xung lên rồi.”

Thực vậy, và còn tệ hơn nhiều, nàng nhận ra chưa đến mười phút sau Miss Carla lại nói. “Đến lúc khóa thân rồi, cô em.”

Ôi trời ơi! Toàn bộ cụm từ như thế chỉ trong một ngày? Nàng nghi hoặc, và phải chấp nhận nghĩ có lẽ cha nàng đã dạy con chim câu đó rất lâu về trước và nàng chỉ chưa bao giờ nghe thấy, vì nàng chưa từng bắt đầu cởi quần áo trước mặt con chim trước đó. Đây là việc nàng đã và đang làm, để sẵn sàng đi ngủ.

Song, những cụm từ mà cha đã dạy Miss Carla hầu hết đều xúc phạm và bày tỏ sự chán ghét của ông với bà vợ. Thường thường, cụm từ ưa thích nhất của con chim là “Carla là một mụ phù thủy.”

Gabrielle ngạc nhiên khi Margery xuất hiện sau một lúc. “Bác chắc là mình thấy khá hơn chứ? Cháu có tự làm vài ngày nữa nếu bác chưa đỡ.”

“Bây giờ ta ổn rồi,” Margery quả quyết với nàng. “Chả có gì đáng bực mình hơn việc mất quá nhiều thời gian để ta tìm thấy ‘khả năng đi lại trên tàu bị sóng đánh lắc lư’, như cháu gọi.”

Gabrielle toe toét. “Không phải chúng ta ai cũng là thủy thủ được.”

Margery khụt khịt, sau đó đi đến túi đồ của Gabrielle. “Tháo dỡ đồ đạc nào. Ít nhất thì cabin này có tủ cho quần áo cháu. Và ở đây, cháu sẽ cần chúng. Nếu cháu đi lang thang trên boong như thường lệ và giúp đỡ khi cần thiết như cháu vẫn làm khi đi tàu, thì hãy mặc những thứ này vào, coi như để giúp ta an tâm hơn,” Margery nói.

“Những thứ này” chính là chiếc quần cộc mà Gabrielle đã vớ được khi lần đầu tiên Nathan cho nàng ra khơi cùng ông. Chúng gọn gàng vừa vặn, rất thoải mái, kết hợp với chiếc áo somi dài tay rủ xuống gần đầu gối, nàng mặc vậy chỉ để giữ mọi người không biết chiếc quần ôm phía sau mình khít chặt như thế nào.

Gabrielle nhấc một bên mào hiếu kỳ. “An tâm hơn?”

“Thực thế,” Margery gắt gỏng, nhưng sau đó thú nhận, “Ta đã có cơn ác mộng về việc cháu bị vấp vào những bộ váy dài của mình và ngã bay ra khỏi thành tàu. Và đừng có nghĩ đến chuyện phủ nhận điều có thể xảy ra, quý cô trẻ tuổi à. Chúng ta đều biết nó đã xảy ra trước đây rồi.”

Gabrielle cười. Tin tưởng bạn nàng khi nhớ lại một lần cơn gió đã làm váy nàng như thế, lộn xộn dưới chân làm nàng bị vướng, và thực tình đã gần như rơi ra khỏi mạn tàu khi trượt chân. Nàng được vớt lên sau một lúc dập dềnh trên mặt biển, rồi đương đầu với tràng cười của đội tàu khi trời lên như một chú cá chết đuối. Nàng nhận quần từ Richard mỗi ngày và tậu được nhiều hơn khi về nhà.

“Cháu may mắn vì ta còn nhớ mà cho chúng vào,” Margery tiếp tục khi bà nhét cái quần tùm vào Gabrielle.

“Nhưng sao bác làm vậy?” Gabrielle hỏi. “Cháu không ra khơi cùng cha mà.”

“Ta biết, và thậm chí còn hy vọng cháu không cần chúng, nhưng thành thật mà nói, ta có những ảo ảnh rằng cháu đang bảo với gã thuyền trưởng của con tàu mà chúng ta đã đi: cách điều khiển con tàu của chính hắn và cho hắn thấy làm thế nào.”

“Cháu sẽ không thế!” Gabrielle cười.

“Không, nhưng có lẽ cháu sẽ dùng để lý sự chỉ vì cháu quá thích cuộc sống thủy thủ. Ta thực sự ngạc nhiên là cháu kìm lại được đấy.”

“Cháu có quá nhiều thứ trong đầu trên chuyến đi ấy để mà có thể để ý tới con tàu được vận hành ra sao.”

“Thế bây giờ, chẳng nhẽ cháu không lo lắng tý nào về việc kiếm chồng à” Margery đoán một cách chính xác những gì vương vấn trong đầu nàng từ trước tới giờ. “Chúng ta sẽ trở lại vấn đề này sớm thôi, một khi đưa được cha cháu ra khỏi cái nhà tù đó.”

Gabrielle thở dài. “Tủi thẹn làm sao khi cháu phải bỏ lại tất cả những bộ váy dạ hội mới toanh

ấy.”

“Ta đã gói lại một vài cái,” Margery nói, và lấy một cái ra cho nàng xem.

“Nhưng cháu sẽ chẳng có cơ hội mặc nó trên chuyến hành trình này.”

“Ai nói cháu không chứ? Chỉ bởi vì cháu sẽ mặc những cái quần đó để giữ mình an toàn trên boong, không có nghĩa cháu không thể ít nhất mặc nó vào bữa tối. Đừng quên rằng cháu là một quý cô.”

Gabrielle cười toe. “Thật thế mà, trong chuyến du lịch biển này cháu là một tên cướp biển.”

“Ta sẽ thừa nhận – cháu là một quý cô cướp biển. Và đây là chiếc áo sơ mi mặc cùng với những cái quần kia.” Sau đó Margery tặc lưỡi, nhìn vào mái tóc, mà nàng chỉ đơn giản buộc lại sau với một dải ruy băng ngày hôm nay.

“Ta sẽ giúp cháu sửa nó trong sáng nay.”

“Không có cơ nào đâu ạ. Thật phí phạm thời gian khi trang trí kiểu tóc trên con tàu đang lướt sóng. Gió sẽ thổi tung nó thôi.”

“Chỉ bởi vì cháu không chịu rời boong tàu,” Margery cáu gắt.

“Lau những boong tàu này đi!” Miss Carla thả vào tay bà hai đồng xu.

“Ôi, im đi, mày là một con chim gàn dở,” Margery nói, và hướng ra phía cửa. “Ta sẽ thấy cháu tỉnh táo và sớm thôi, Gabby. Chúc ngủ ngon nhé.”

Sợ phải nghe thêm bất cứ thứ gì từ Miss Carla đêm nay, nàng lục lọi trong tủ một trong số những cái váy lót mà Margery vừa mới treo lên và phủ nó quanh lồng chim. Khi bị che, con chim thường giữ im lặng. Giờ nàng có thể bình tâm dễ dàng thì có thể làm một giấc được rồi.

Chương 30

Gabrielle mơ về Drew đêm đó, anh đang hôn nàng. Giấc mơ có vẻ cũng không đi đến hồi kết, và mang lại mọi xúc cảm mà cái hôn thực sự của anh đã đem cho nàng. Nàng thậm chí còn nhớ giấc mơ đó, cực rõ, khi thức dậy vào sáng hôm sau. Nàng đổ lỗi tại nụ hôn khi gió ở trong cabin của anh. Và nàng còn thấy gần như xáo động khi tỉnh giấc vì giấc mơ - như đã từng bị khi anh cố gắng quyến rũ nàng. Ừm thì, nó hơi không tệ đến thế. Nàng không nghĩ ra bất cứ thứ gì có thể tệ đến thế, như thứ nóng bỏng và phiền toái mà anh đã làm nàng cảm thấy một đêm khác.

Nàng tham gia bữa sáng cùng với ‘đội ngũ nhân viên’ của mình. Lúc này, Drew trông hơi ủ rũ một chút sau vụ ‘đào tẩu’ của nàng. Anh có vẻ đang lờ họ đi, chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không. Mặc dù vậy, anh không thể giấu được một thoáng ngạc nhiên khi nàng xuất hiện. Sau hôm qua, anh có lẽ đã nghĩ mình sẽ không thấy nàng lần nữa.

Anh không thể nào không thấy được sự gắn bó thân thiết giữa nàng và những người bạn, sự trêu chọc thường thường của cây cười Richard thỉnh thoảng có thể trở nên suồng sã khiếm nhã, và hôm nay không phải ngoại lệ. Tất cả đều vô hại, nhưng Drew sẽ không biết điều đó. Richard chắc chắn không đối xử với nàng theo cách tôn trọng mà Drew muốn tượng một ‘vị thuyền trưởng’ xứng đáng nhận, nhưng nàng đã quyết định sẽ không thể cố gắng gượng đến mức ấy trong toàn bộ chuyến đi được – chỉ vì lợi ích của anh, khi mà lời nói đùa là bình thường với cướp biển và việc này cũng như khi họ ở cùng với Nathan. Nàng cũng cảm thấy thoải mái, khi mặc chiếc quần tùm mà Margery đã khẳng khẳng nài ép. Có lẽ nó giải thích cho cái nhìn ngạc nhiên thoáng qua của Drew. Anh chắc hẳn chưa từng thấy một phụ nữ mặc quần tùm trước đó.

Gabrielle không rời cabin như các bạn mình. Nàng tiếp tục uể oải ngồi ở cái bàn họ vừa ăn, duỗi dài chân ra và vắt chéo chúng dưới bàn. Dựa người lại sau ghế, nàng thậm chí còn gối hai tay ra sau đầu. Chả giống tý nào việc nàng có lẽ vẫn ở đó để ăn nốt bữa sáng.

Drew không còn giả bộ không nhìn nàng lúc này nữa. Ngay khi những người khác rời đi và họ còn một mình trong phòng, đôi mắt tối màu của anh khóa chặt vào nàng và giữ ở đó. Anh có lẽ đang cố làm phiền nàng với cái nhìn đầy xoi mói của mình, nhưng nàng không để nó thành công. Cuộc đối thoại mà nàng sẽ bằng đầu sẽ hoàn toàn nằm trong ‘mục ưa thích’ của nàng hôm nay. Nàng sẽ không bắt đầu gây chiến với anh lần nữa.

Nàng duỗi người một chút, vì thế ngực nàng bị ép mạnh hơn vào cái áo sơ mi bông dày khự. Chỉ một chút thôi. Nàng không muốn trông quá rõ là mình đang thể hiện giới tính với anh. Mặc dù rằng nàng không bị ‘lộ nhiều quá’ dưới tấm áo sơ mi đen – không phải vì ích lợi của anh đâu nhé. Sau hết thì nàng cũng không định trở thành một cậu bé, và chẳng bao giờ cố che đầy ngực mình khi mặc bộ đồ đi tàu – như nàng gọi chúng. Nhưng chiếc áo sơ mi nàng mặc đủ dày để giữ nàng trông đứng đắn, cùng với chiếc áo ngực mỏng bên dưới, Bây giờ thì nàng tặng Drew một cái nhìn tò mò vô tội và hỏi, “Anh thực sự nghĩ tôi là một kẻ hèn nhát chỉ vì tôi đã quyết định rằng mình thích ngủ không có quần áo hơn, như tôi thường làm, và đi tìm một cabin để có thể làm vậy à?”

Biểu hiện đầy nghi hoặc của anh làm nàng muốn reo lên cười vì chiến thắng, nhưng nàng giữ vẻ mặt mình nghiêm túc. Đó là một câu hỏi hợp lý, sau câu mà anh đã dạy con vẹt của nàng nói hôm nay. Tất nhiên, nàng không cần nhắc lại tỷ mỉ làm gì.

Sau một hay hai giây gì đó anh nói, “Em có thể ngủ trần ở đây.”

Nàng tặng anh một cái gật thấu hiểu. “Đúng, tôi biết chứ. Và nó có lẽ sẽ không gây phiền phức cho tôi tý nào. Nhưng tôi sợ là nó có lẽ làm phiền anh, tôi không định làm anh mất ngủ. Và tôi chắc chắn là anh sẽ không gặp khó khăn gì khi ngủ với bạn cùng phòng mới.”

Anh khịt mũi, nhưng điều này mới đáng nói đây – khi anh nhanh chóng chuyển chủ đề như thế nào và hỏi, “Ai là người tên Carla mà con vẹt gọi là mụ phù thủy vậy? Đó không phải tên thật của em đấy chứ, hả?”

Gabrielle cười. Nàng không ngừng được. Anh vẫn đang cố làm nàng bực mình với những lời lăng mạ. Lần này thì nó không thành công tý nào. “Miss Carle là tên con vẹt đó,” nàng vừa nói vừa cười toét. “Nhưng đừng nghĩ nó được dạy dỗ để tự sỉ nhục mình, anh có lẽ nên biết Carla cũng là tên mẹ tôi.”

“À, tôi thấy rồi. Việc này mới hay ho làm sao,” anh nói, với giọng mỉa mai châm biếm cực độ. “Cô gọi mẹ mình là mẹ phù thủy. Tôi chả ngạc nhiên tý tẹo nào khi một tên cướp biển khinh bỉ cha mẹ mình như thế.”

Nàng nghiêng chặt răng chỉ một lúc. Nàng sẽ không để anh làm nàng bực mình. “Đó là một kết luận rất tự nhiên,” nàng đồng tình, “ngay cả khi nó sai. Tôi yêu mẹ. Nhưng cha tôi không yêu bà lắm sau khi hoa đã tàn trong cuộc hôn nhân của họ. Và con vẹt đã thuộc về cha trước khi ông trao nó cho tôi, vì thế hầu hết vốn từ của Miss Carla là học hỏi từ cha, không phải tôi.”

“Làm thế nào mà đứa mồi chài được mâm sơn vậy? Một tên cướp biển kết hôn với một quý tộc Anh quốc? Hay đó chỉ là lời nói dối cô dựng nên để có thể đào được một đức ông chồng? Cô thậm chí còn có dòng dõi chính tông cơ đấy, hay chỉ là con hoang của cướp biển thôi?”

“Tôi không quan tâm anh xúc phạm đến mình ra sao,” nàng nói một cách cứng nhắc. “Nhưng chết tiệt là anh sẽ phải giữ sự nhạo báng của mình tránh xa cha mẹ tôi ra.”

Vì câu nói đó chắc hẳn là giống lời đe dọa mà nàng dự tính nên anh hỏi, “Nếu không thì sao?”

“Anh có lẽ muốn ghi vào nào là vẫn còn một tấm ván ở đây để khắc tên mình lên đấy.”

Anh cười khùng khục, bây giờ tự tin hơn vì nàng không nghiêm túc – trái ngược với tôn giọng sắc bén của nàng. “Vậy thì tại sao ông ta lấy bà ấy?”

Gabrielle phải mất một lúc mới lấy lại bình tĩnh. Gã đàn ông chết dẫm này lại làm thế lần nữa, chọc tức đủ để làm nàng mất kiểm soát.

“Lúc đó ông ấy đang săn tìm kho báu. Ông cho rằng bà là manh mối mà mình đang đeo đuổi.”

“Chắc cô đang đùa.”

“Không, ông ấy coi việc săn tìm kho báu khá là nghiêm túc,” nàng trả lời.

“Tôi đoán là một câu hỏi chính xác hơn sẽ làm rõ vấn đề, sao bà ấy lấy ông ta?”

nh thực tình thích thú với gia đình nàng, hay chỉ đang cố gắng giải tỏa tâm tư? Một phần niềm tình nàng đã lấy lại được muốn làm anh bối rối lần nữa, và nàng đã làm thế với sự khôn khéo cảm dỗ mà mình đã chứng kiến những người phụ nữ khác luyện tập còn thể hiện rõ ràng hơn, một cái quét mắt chậm rãi từ bờ mi dài, một cái nhìn mà nàng hy vọng là gợi tình, dỗi dãi cơ thể một cách lười biếng một cách uyển chuyển – nhưng dường như anh không nhận ra.

Nàng nhún vai. “Bà kết hôn vì một trong những lý do còn phổ biến hơn cơ.”

“Tình yêu à?”

“Không, vì bà muốn có con.”

“À, cái lý do đó.” Anh cười khùng khục. “Thế sau em còn bao nhiêu anh chị em ruột nữa?”

“Không ai cả. Đó có lẽ là một phần lý do tại sao thời kỳ hoa nở lại chóng tàn nhanh như vậy. Mẹ không bao giờ thực sự nói ra, nhưng tôi suy ra được rằng bà nghĩ mình có thể làm cha ổn định cuộc sống và từ bỏ biển cả. Bà không trở nên khó chịu với cuộc hôn nhân của mình cho đến khi dần dần rõ ra là ông sẽ không bao giờ làm thế. Tôi biết bà khinh miệt sự thật là ông luôn luôn ở xa trên biển và chẳng bao giờ có mặt ở quanh khi bà cần.”

Rõ ràng, nàng đang chạm gần hơn tới điểm nhạy cảm, vì câu trả lời của anh khá đề phòng. “Kết quả tất yếu thôi, cung à. Bà ấy không nên kết hôn với một tên cướp biển nếu bà muốn cưới một người đàn ông trên giường mình mỗi đêm.”

Một mũi tên trúng hai đích! Nàng ngạc nhiên thích thú khi anh phát biểu gợi tình ra sao, lời nhận xét khiêu khích thật dễ dàng và tự nhiên, trong khi nàng phải khó khăn lắm mới làm được thế. Anh nói với nàng những thứ sẽ không bao giờ nói với một quý cô. Mỉa mai làm sao, nàng đã nghe quá nhiều thứ còn tệ hơn trong những năm gần đây và đã trở nên miễn dịch với chúng, hay ít nhất là có rất ít thứ có thể làm nàng đỏ mặt thêm – cho đến khi gặp Drew Anderson. Anh có thể làm nàng tung bừng mà thậm chí chả thèm cố gắng lấy một nửa.

Bây giờ, nàng chiến đấu ngăn màu hồng lan trên má bằng cách trả lời anh mà chẳng đổi giọng. “Tôi thấy là anh đang nhầm lẫn mờ cả mắt đấy. Mẹ tôi nghĩ rằng bà đang cưới thuyền trưởng của một con tàu buôn. Bà không biết nghề nghiệp thực sự của ông là gì, và đã chết một vài năm trước mà thậm chí vẫn không tìm ra. Bây giờ đến lượt anh. Vì hôn nhân là chủ đề hiếu kỳ của anh, có dám nói cho tôi biết tại sao anh một mực thà chết chứ không kết hôn không?”

Anh cười toe toét. “Không thể đoán được hả, em yêu? Em là cướp biển. Em biết sao mà, bơi thuyền từ cảng này đến cảng kia. Hầu hết thủy thủ phải trở về nhà như một bến cảng duy nhất vì hạnh phúc vợ chồng, cái mà họ coi là nhà mình – chính là nơi người vợ đang đợi chờ. Ấy vậy mà bao nhiêu bến cảng họ đến là bấy nhiêu nơi họ chìm ngập trong đau khổ, vắng mặt vợ, hay phản bội, rồi khốn khổ sau tội lỗi của mình. Tôi sẽ không bao giờ rơi vào cái mớ bòng bong đó. Tôi rất thích sự thật rằng không vấn đề gì với bến cảng nào mình cập bờ, cũng đều có một người phụ nữ đang đợi với vòng tay rộng mở.”

“À, tôi thấy rồi. Tôi đã nghĩ có lẽ rằng anh đã từng yêu và thất tình – đó là lý do anh ghê tởm hôn nhân, nhưng tôi quên mất anh đơn giản chỉ là một tên Lothario từ xương tủy mà thôi.”

“Tôi không ghê tởm hôn nhân. Với một số người đàn ông thì đó là tình trạng tuyệt hảo để nhảy vào. Tôi chỉ nhận ra từ rất lâu là nó không hợp với mình. Tôi hạnh phúc với cuộc sống này. Sao tôi lại phải thay đổi nó cơ chứ?”

Nàng nhún vai và nói ngay mà không cần nghĩ, “Tôi không biết, mọi thứ đều có thể xảy ra.”

“Đúng thế. Nhưng lấy mẹ tôi làm ví dụ nhé. Bà biết chính xác những gì đang đợi mình khi lấy cha. Bà biết ông sẽ hiếm khi ở nhà. Và trong khi mà bà trông đủ hạnh phúc, nuôi dạy thật nhiều đứa con, tôi đã bắt gặp nhiều lúc bà rõ ràng là cô đơn như thế nào, thậm chí đáng thương khi vắng mặt cha. Khi còn khá trẻ tuổi thì tôi đã quyết định không bao giờ làm vậy với một người phụ nữ.”

Việc đó làm nàng buồn khi biết anh nghiêm túc. Anh tin vào từng lời anh vừa mới nói. Nhưng chả chừa chỗ nào cho tình yêu cả. Anh thực sự muốn trải qua toàn bộ cuộc đời mà không trải qua tình yêu đích thực nào à?

“Có hai cách giúp anh có thể tuân theo quyết định ấy. Anh có thể chỉ cần quyết không ra khơi thay vào đó là được,” nàng chỉ ra.

“Em đang đùa, hử?”

Nàng nghiêng chặt răng. “Đúng, tất nhiên tôi đang đùa.”

“Biển cả là máu thịt tôi, em yêu à,” anh nói thêm để đề phòng trường hợp nàng quên mất, sau đó trao nàng một cái nhìn hiểu biết. “Em đã thay đổi chủ đề quá sớm. Trước đó em nghiêm túc thực à? Rằng mẹ thực tình không biết cha em là một tên cướp biển?”

“Sao nó lại làm anh ngạc nhiên cơ chứ? Khi cha đến thăm chúng tôi, ông không mang cả thủy thủ đoàn theo – việc đó có thể cho bà manh mối. Sau hết thì họ là một đám thô tục, om sòm. Bên cạnh đó, ông cư xử theo cung cách tốt nhất của mình khi ở Anh quốc.”

“Thế còn em? Em đã biết bao lâu rồi?”

“Không cho đến khi mẹ tôi qua đời và tôi rời nhà đi tìm ông,” nàng trả lời
“Vậy là chỉ một vài năm? Chúa tôi, em đã thích nghi quá nhanh, đúng không nhỉ?”

Tông giọng chế nhạo của anh lại quay lại. Nàng đã nói cho anh biết những điều không nên, nàng nhận ra quá muộn màng. “May mắn thay, tôi là muện học trò sáng dạ,” nàng trả lời ngay lập tức, cố gắng sửa cảm tưởng của anh về mình.

Nàng đứng dậy, vươn người thật gọi cảm, rồi đi đến gần anh nhưng ở ngoài tầm với. Đôi chân dài của anh duỗi trên sàn, hai mắt cá chân bắt chéo nhau. Tay khoanh lại trước khuôn ngực rộng. Biểu hiện anh cảnh giác trong một thoáng, khi nàng dừng lại trước anh quá gần, nhưng nhanh chóng trở nên gọi tình.

“Sẵn sàng quan hệ với tôi rồi à?” anh hỏi. Thật may là vẻ mặt anh đã cảnh báo nàng anh sẽ làm thứ gì đó như thế. Nàng có thể trả lời thật bình tĩnh, thậm chí là có chút hối tiếc giả dối,

“Xin lỗi, nhưng anh không phải gu của tôi.”

Tiếng ho ngắn buồn cười nói lên rằng anh không tin nàng. “Vậy thì ai nào? Richard hả?”

Nàng cố cười toe. “Trời ơi, không. Tôi chỉ chạy chơi loanh quanh với anh ấy hôm khác và đơn

thuần làm anh ấy ngạc nhiên thôi. Anh ấy là một người bạn tốt. Chúng tôi thức sự trêu đùa nhau như thế rất nhiều.”

“Vậy thì là cái tên trưởng giả hợm hình xanh xao vàng vọt người Anh đó hả?”

“Ai cơ? Ô, ý anh là Wibur á? Không, tôi thấy anh ấy khá là buồn tẻ, nếu anh cần biết. Bên cạnh đó, kể cả khi là một người Mỹ, anh trông hơi quá tự nhiên lúc ở trong phòng khiêu vũ London cho khẩu vị của tôi. Tôi muốn một người đàn ông sẽ đi cưỡi ngựa trên bờ biển với tôi, người sẽ lặn cùng tôi trong những vịnh nhỏ trong vạt như pha lê và khám phá những rặng san hô ngầm, một người sẽ thích thú săn đuổi những kho báu mất tích như tôi. Tôi muốn một người đàn ông sẽ bơi trần cùng tôi trên biển dưới ánh trăng và làm tình với tôi trên cát.”

Gabrielle mơ màng nhận ra mình thực sự muốn tất cả những thứ đó. Nhưng nàng đang cố làm Drew choáng váng cơ mà. Thế mà anh lại đang nuốt từ lời tưởng tượng lãng mạn của nàng. Nhận thấy mình đang đem lại cho anh lợi thế, nàng đột ngột nói, “Giờ thì, tôi có thể làm gì cho anh trước khi để anh lại với sự giam cầm một mình?”

Anh trả lời ngay tắp lự, “Đừng đi.”

“Xin lỗi nhưng có một bồn tắm nước nóng đang đợi tôi.”

“Thực thế, tôi cũng sẽ cần một cái cho chính mình.”

“Rất tốt. Tôi sẽ cho đem một vài xô nước đến cho anh. Nếu anh là một tù nhân ngoan ngoãn, tôi thậm chí sẽ cho đặt chúng xuống cho anh dùng, thay vì hắt vào người.”

Giọng nàng ngụ ý là nàng đang đối phó với một đứa trẻ, ngay cả lời nói cũng thế. Về phần nàng thì là cố ý và môi anh mấp mí một cách cáu bẳn – rõ ràng là không thích.

Sau đó nàng rời đi, nhưng chưa, cho đến trước khi nàng đút tay vào túi quần theo cách thông thường. Nàng biết rất rõ là nó nằm ở sau áo sơ mi, thế nên anh có thể thấy cái quần khít chặt vào bên dưới nàng như thế nào. Thành công một cách vô tội, và nàng phải chống lại tràng cười ha hả khi nghe thấy tiếng rên rỉ của anh khi ngấm nàng bước ra khỏi cabin.

Chương 31

“Nếu Miss Carla còn kêu bác khóa thân một lần nữa, nó sẽ phải xem xem đại dương ngoài kia lạnh cóng tới mức nào đấy,” Margery nói trong cơn tức giận khi bà bước vào cabin thuyền trưởng ăn tối.

Margery là người cuối cùng bước vào. Richard, Ohr và Bixley chỉ nhìn bà một cách hoài nghi. Gabrielle hít vào quá nhanh làm chính nàng bị nghẹn thở, và bắt đầu hung hăng ho. Drew, đang ngồi trên sàn trong cái góc phòng của anh, dựa đầu vào tường và nhắm mắt, nhưng có một nụ cười mỉa mai rành rành trên môi.

Sau đó Richard bắt đầu cười và Bixley vừa nói vừa cười toe toét đều cáng, “Đó không phải là

một ý tưởng thực sự tồi đầu, cô em.”

Gã Ailen có lẽ không đùa. Gã và Margery cùng sẻ chia mối quan hệ thoải mái kể cả những lời ám chỉ bóng gió liên quan đến sex, rượu vào lời ra, và, Gabrielle nghi ngờ, còn nhiều thân thiết hơn thế.

Nhưng Margery sẽ không mất trí vì lời đùa tục tĩu, bà hỏi gặng, “Tôi muốn biết, Miss Carla lấy cái từ đó ở đâu vậy? Nó nói phải đến sáu lần hôm nay khi tôi vào và ra khỏi phòng Gabrielle.” Margery nhìn chăm chăm vào ba tên cướp biển, nghi ngờ một trong số họ chính là kẻ phạm tội. Nhưng Gabrielle thấy không có lý do gì để không nói ra kẻ phải chịu trách nhiệm.

Nàng chỉ về phía Drew bên kia phòng và nói, “Bác chả cần tìm kiếm thủ phạm của mình đâu xa. Anh ta đã đang cố gắng bắt cháu lên giường từ khi gặp nhau.” Nàng cười toe để họ biết nàng thấy chuyện đó thật thú vị, thậm chí còn nói thêm, “Quá tệ là đến giờ vẫn chưa được.”

Drew thực sự đỏ mặt. Nàng thấy thật hay ho, nhưng có lẽ không quá trớn được khi lúc này, ba người đàn ông không thể đoán trước đang nhìn anh chăm chăm, và mọi sự hài hước đều biến mất. Mặc dù Margery mới là người anh phải lo ngại, khi bà thậm chí băng qua và đá cái chân anh đang duỗi về phía cửa.

“Giữ ý định đó cho mình ấy, tên Mỹ kia, nếu anh còn biết tốt xấu. Gabby của chúng tôi không giành cho cái loại như anh.”

Drew kéo đôi chân trần lại cọ vào nhau và đáp, “Vậy thì cô ấy giành cho ai?”

Gabrielle nín thing. Nàng chuẩn bị cắt ngang thì Margery đã nhanh chân trước. “Giành cho người chồng mà cô ấy sẽ sớm có thôi, đó sẽ không phải là anh, thế nào, đúng không hử?”

Margery đã quay lại chiếm thế thượng phong. Drew lăm bầm gì đó, nhưng không ai nghe rõ và anh bị lờ đi sau khi ấy.

Bixley bắt đầu hồi tưởng lại gã đã ở cùng Nathan biết bao lâu. “Ohr đã cam đoan với tôi, nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt, Nathan đã đối xử với tôi như bạn cũ. Ông thích thế. Toàn thấy mặt tốt của mọi người thôi. Tôi yêu ông ấy như cha vậy.”

“Mày chỉ thích săn tìm kho báu,” Ohr chế giễu.

“Ừm thì cũng có cả cái đó nữa.” Bixley cười toét và trêu bạn. “Nói với tao mày không đi. Tiếp nào, tao thách đấy.”

“Tao chỉ thích ra khơi cùng Nathan,” Ohr nói. “Mày không phải người duy nhất yêu ông ấy như cha.”

“Đúng thế, mày không bao giờ kết thúc việc tìm kiếm người cha thực sự của mình, đúng không? Khi mà đó là điều đã mang mày tới vùng này của thế giới.”

Ohr nhìn chăm chăm qua phòng. Gabrielle thoáng nghĩ ông có lẽ đang nhìn Drew, nhưng cái

nhìn chằm chằm của ông có lẽ tập trung vào thứ gì đó xa xôi hơn thế. Ông lặng lẽ nói, “Tao đã tìm thấy cha, hay đúng hơn là, tìm thấy ông ấy đã chết.”

“Ôi, bác Ohr!” Gabrielle khóc, và vòng qua bàn để ôm ông. “Cháu rất tiếc.”

Ông vỗ nhẹ sau người nàng. “Đừng. Nó không giống như bác đã từng biết ông ta. Ông ấy có một gia đình khác. Bác sẽ tự mình tìm hiểu họ một ngày nào đó – hay có lẽ không. Bác có gia đình của chính mình lúc này rồi,” ông kết thúc, và trao một cái nhìn triu mến khi nàng quay lại ghế của mình.

Ý ông là nàng, Nathan, và mọi thuyền viên của Nathan. Richard xác nhận điều đó khi anh ném khăn ăn vào Ohr và nói, “Tao đã coi gia đình này là của mình rồi.”

Rồi Bixley đẩy Richard ra khỏi ghế để đáp lễ, “Quá tệ, thuyền phó ạ. Bọn tao đã ở cùng với Nathan trước khi mày xuất hiện cơ.”

“Này, này,” Margery xem vào. “Nathan có một trái tim rộng mở đủ cho tất cả mọi người mà.”

Gabrielle bỗng cảm thấy nước mắt dâng trào. Họ đã giành rất nhiều tối đùa bỡn cùng nhau như thế này, cùng Nathan nhanh chóng tham gia cuộc vui. Nhưng bây giờ ông không ở đây, ông đang ở trong một cái ngục tối, rất tối và...

“Đừng khóc, Gabby,” Drew đột nhiên nói. “Cha sẽ trở lại với em không lâu nữa đâu.”

Mọi người quay lại nhìn Drew, kinh ngạc bởi lời nhận xét của anh – có vẻ gì đó khá dịu dàng. Người đàn ông đột nhiên cảm như hén, có lẽ bực vì chính mình vì đã lên tiếng. Và từng người còn lại trong số họ nhắc đi nhắc lại tấm chân tình đó đến khi họ lại thấy nàng cười.

Sau bữa tối khi họ rời cabin, Richard theo nàng ra ngoài. Họ dừng lại và dựa vào mạn tàu. Vầng mặt trăng rực rỡ đang lộ ra dưới đám mây sáng. Trăng tắm boong tàu trong ánh sáng êm dịu và phản chiếu tuyệt đẹp xuống mặt nước. Nàng thường rất yêu thích những đêm như thế này trên biển, khi mặt trăng xua đi đêm tối. Đúng là một khung cảnh thanh bình, nhưng thật khó lòng mà thưởng thức với biết bao mối tơ vò bên trong lòng.

Không nhìn Richard, nàng tâm sự vài thứ làm mình rối loạn. Anh là người bạn thân nhất của nàng, và anh đã đoán được sức hấp dẫn mà nàng cảm thấy từ Drew, vì thế nàng nói cho anh một chút (nhiều hơn những gì sẽ nói cho người khác). “Em thực sự đã cân nhắc đến việc kết hôn với anh ta. Anh tin nổi không? Ngay cả khi em biết anh ta là một gã độc thân kinh niên, nhưng em thật ngốc khi nghĩ mình có thể làm anh ấy đổi ý và cầu hôn. Nhưng tất cả những gì anh ấy thích thú là ở lại ít lâu trên giường của em.”

“Không phải do trung thành đâu nhé, nhưng anh sẽ cho rằng đúng là hẳn không lại gần được giường em.”

Nàng khụt khịt vì cách trả lời. “Em thậm chí còn không nghĩ anh ta nghiêm túc về chuyện đó.”

“Nhưng em có nghĩ đó là lý do hấn muốn phá hủy cơ hội làm một ‘cú chớp’ tốt của mình không?”

“Cố gắng tìm câu trả lời cuối cùng làm em tức nổ đom đóm mắt mất thôi. Em chả biết tại sao anh ta làm vậy.”

“Có vài người đàn ông như thế, *em yêu* à, đặc biệt nếu họ coi việc thất bại trong chuyện quyến rũ phụ nữ như một vấn đề riêng tư.” Anh nhìn nàng chăm chú gần hơn. “Em có muốn hấn cố gắng chăm chỉ nhiều hơn nữa không?”

Đôi má hồng hồng của nàng không rõ lắm dưới ánh trăng, nhưng Richard chỉ nói đùa và tiếp tục suy đoán. “Hấn ta là một anh chàng rất đẹp trai. Và có lẽ đã từng chinh phục vô số mà chẳng cần nỗ lực mấy.”

“Em không nghi ngờ gì,” nàng đồng ý. “Nhưng chắc chắn là điều đó không công bằng...”

“Không, em không hiểu rồi,” anh ngắt lời. “Tình cảm có bao giờ công bằng đâu khi vương vào nó. Có thể đơn giản là hấn không thể có em, nên hấn muốn chắc là không ai khác có thể. Nhưng anh hiểu em, Gabby. Em sẽ không bỏ qua chuyện này, đúng không?”

“Không. Tin em đi, trước khi chuyến đi này kết thúc, anh ta sẽ hối tiếc vì những gì mình làm, em hứa với anh đấy. Em sẽ làm anh ta muốn em nhiều thật nhiều, và anh ta sẽ sụp đổ khi em vẫy tay – chào tạm biệt.”

Chương 32

Sáng sớm hôm sau Gabrielle thấy bằng chứng chứng minh rằng Richard đã thật xót xa cho nàng sau cuộc chuyện trò của họ về Drew. Nàng không nghi ngờ gì chính Richard là người đã làm Drew ‘ngáp ngáp’ với cú đâm vào má đêm qua. Mặc dù vết thâm tím chỉ hơi mờ mờ. và không quá một tuần, nó sẽ biến mất.

Tuần đó trôi qua với sự buồn tẻ chậm chạp đáng bực mình. Gabrielle biết tại sao thời gian đang làm mình sồn gai ốc. Nàng cho phép chỉ ít phút ngắn ngủi một mình với Drew mỗi sáng sau bữa ăn cùng các bạn, để dụ dỗ anh, sau đó giành thời gian còn lại trong ngày háo hức gặp anh lần nữa và đếm từng phút khi còn có thể. Nhưng nàng ép mình phải tránh xa anh ra, bám chắc vào kế hoạch.

Không may thay, có vẻ chả có tác dụng gì. Trong lúc mà biểu hiện trong mắt anh có lẽ khá nóng bỏng khi anh nhìn nàng lúc này, anh lại trông quá bận tâm với kế hoạch mục tiêu của mình: trốn thoát bằng bất cứ giá nào – thực tình chỉ nhắc nhở nàng về nghệ thuật quyến rũ đầy tình vi của anh mà thôi. Người đàn ông đó vẫn nghĩ mình có thể cảm rồ nàng với sự miêu tả gợi tình về những thứ anh muốn làm với nàng, để khiến nàng lại gần, anh và nàng cùng một giuộc cả! Chỉ là cách tiếp cận hành xử của anh khác với nàng mà thôi.

Anh thử những lời lẽ lãng mạn, anh thử những lời lẽ thô tục, anh thử kết hợp cả hai. Nếu nàng

đã không nghe tất cả chúng (cùng hay khác thể loại tù tã) trước đó từ những tên cướp biển, nàng sẽ không bao giờ đứng vững trước sự tấn công dữ dội về chủ đề ‘nhạy cảm’ như thế. Nhưng nàng đứng vững được. Hầu hết. Mặc dù nàng thường phải bỏ lại anh để nhanh chóng kiểm vốc nước lạnh vào mặt.

Có những lúc nàng không thể nào giữ mắt mình rời xa khỏi Drew được. Sáng hôm đó, anh đang tập thể dục khi nàng bước vào, cúi người này, dãn cơ này, đi vòng quanh khoảng rộng hình cung mà sợi xích cho phép. Cái liếc duy nhất anh trao nàng bằng đôi mắt tối màu khi nàng băng qua anh, khuấy động bụng nàng bay bổng. Thậm chí khi ngồi xuống và Ohr bắt đầu nói chuyện phiếm, đôi mắt nàng vẫn tiếp tục bị hút vào màn trình diễn những bắp cơ trên đôi chân dài của Drew, sự căng thẳng trải dài trên lưng và hông anh. Nàng phải ép mình ngừng không nhìn anh nữa.

Nàng có lẽ phải liều lĩnh lên. Nàng có lẽ phải lấy cớ rằng mình không chịu nổi. Nhưng nàng bị giới hạn những thứ có thể làm vì lý do đơn giản – nàng không thể chạm vào anh. Nàng còn không dám đến gần. Có quá nhiều thứ nàng có thể làm để đốt nóng niềm khao khát đến tuyệt vọng của anh nếu nàng lui tới gần.

Và sau đó nàng nhận ra còn có một cách để ‘lách luật’, ít ra là tạm thời đã, và nàng nhảy ngay vào cái ý tưởng đó khi nảy ra trong đầu. Nàng tranh thủ sự giúp đỡ của Richard. Anh cười khi nàng cho biết kế hoạch. Khi quay lại, anh mang theo bốn thủy thủ khác – việc này sẽ cần nhiều người đây.

Drew không thể nghi ngờ chuyện gì đang xảy ra. Bồn tắm được chuyển đến và chứa đầy nước nóng. Khăn, xà bông, thêm nhiều xô nước nữa để tráng, mọi thứ cần thiết để tắm rửa. Sau đó những người đàn ông chỉ đứng đó nhìn anh.

Gabrielle bước vào, với đôi tay đặt lên hông, nàng nói “Đến giờ tắm rồi, Thuyền trưởng.”

“Cứ làm đi,” anh đáp trả với cái cười toe toét xấu xa. “Tôi sẽ thưởng thức màn trình diễn.”

Nàng cười khúc khích. “Không phải tôi. Là anh cơ. Đồ bốc mùi.”

Anh đột ngột ngồi ra trước. “Tắm được cái quỷ sứ ấy. Tôi đã đang phải dùng những xô nước lạnh vô tích sự được nhận đây này.”

“Rõ là chẳng siêng năng gì. Nhưng bây giờ, anh không thể nào chối cãi là mình thích một buổi tắm nóng tuyệt vời chứ.”

Anh không chối, và nhìn cái bồn nằm ngang trong phòng. “Sợi xích này sẽ không với xa được đến thế.” Anh chỉ ra.

“Nó gỉ như thế thì làm sao chúng tôi dám để ướt cơ chứ.”

“Em sẽ cởi nó ra?” anh thích thú hỏi.

“Đừng có hy vọng quá. Chỉ là tạm thời thôi, và anh biết chết tiệt rõ rằng mình không thể được

tin tưởng mà không có vài kiểm chế. Thế nên hãy để những anh chàng này giúp đỡ và nó sẽ kết thúc trước khi anh hiểu ra thôi.”

Nàng lại rời phòng. Nàng biết điều đó sẽ làm anh có ấn tượng sai. Anh sẽ nghĩ một trong số những người đàn ông đó sẽ tắm cho khi anh nhận ra mình không thể tự làm với bàn tay bị trói sau lưng.

Nàng không quay lại đến khi nghe thấy anh la hét. Anh đã bị bỏ lại một mình, ngồi trong bồn, chân tay trói chặt. Nàng nhướn một bên mày lên với anh khi đi vào.

“Làm thế quái nào mà tôi mong được kỳ cọ như thế này nhỉ?”

Nàng tắc lưỡi để làm nó trông như thể điều này không ở trong kế hoạch vậy.

“Mọi người trở nên khó tính quá à? Họ không thể tự mình chạm vào thật than mật để kỳ cọ cho anh sao?”

“Làm sao tôi biết được?” anh lầm bầm. “Tôi có hỏi đâu.”

Mắt nàng rơi xuống khuôn ngực trần của anh không dứt ra được khi ‘tịnh tiến’ lại cần cái bồn. Chuyện này sẽ không thành công nếu nàng kết thúc với việc bị mê hoặc bởi cơ thể tuyệt diệu của anh.

“Được rồi, cái này sẽ chỉ mất một vài phút thôi, vì thế đừng có mà làm dáng như thiếu nữ đấy nhé – nếu anh sẵn lòng.”

“Em sẽ tắm cho tôi?” anh nghi hoặc hỏi.

“Tôi chả thấy ai ở đây cả,” nàng nói, sau đó bước ra phía sau anh. Nhưng đầu tiên là nàng cúi váy ra để nó không bị ướt – và muốn chắc là anh nhìn thấy.

Nàng nghe một âm thanh nghệt lại. “Gabby, đừng...”

“Cái gì? Giờ đến lượt anh trở nên khó tính rồi hả?”

Nàng thưởng thức trò giải trí hết sức mình. Nàng đáng nhẽ ra nên nghĩ tới việc này sớm hơn chứ nhỉ? Có thể chạm vào anh nhiều như mình muốn khi giả vờ giúp anh, nàng sẽ làm anh điên lên vì ham muốn.

Nàng xoa xà phòng vào tay. Nàng muốn không có quần áo gì trên da nàng và anh cơ. Và sau đó thật chậm rãi, và gợi tình, nàng bắt đầu chà xát cơ thể anh, trên vai này, xuống dần tới những bắp cơ nổi lên trên cánh tay, thật căng thẳng, rồi đẩy tay ra sau. Nàng chăm sóc tận tình lưng anh, trượt những ngón tay mình dưới cánh tay – gần hông anh. Anh cố tóm lấy nàng bằng ngón tay mình, nhưng lúc này nàng đang trơn như bôi mỡ ấy và nàng chỉ đơn giản cười thầm.

Cẩn thận, nàng giội ít nước lên đầu, sau đó bôi bọt xà phòng lên tóc anh. Anh rên rỉ mãi nguyện. Nàng không thể nào không mỉm cười hài lòng khi chà tay vào trong tóc anh, mát xa

vùng da đầu và thái dương. Nàng không muốn dừng, nhưng thời gian có hạn. Nàng đã bảo Richard quay lại chính xác sau hai mươi phút nữa. Ngay cả khi nàng đã tắm xong cho Drew xong hay chưa thì cũng phải kết thúc thôi. Và nàng đã mất khái niệm thời gian vì quá mải mê với những gì mình đang làm.

Nàng xả tóc cho anh. Và bây giờ, trước khi sự căng thẳng biến mất, nàng ‘thăng tiến’ tới ngực anh. Nàng không vòng ra trước cái bồn để làm điều đó. Nàng sẽ không để anh kết tội mình ‘cố ý cám dỗ’ bằng cách đứng trước mặt anh mà không mặc váy vào. Nhưng nàng phải dựa sát vào lưng để với tới ngực anh. Anh rên rỉ khi ngực nàng ép chặt vào lưng và tay nàng trượt nhẹ trên ngực mình. Anh quay đầu lại phía nàng, cố gắng dùng môi mình vươn tới môi nàng. Anh không thể làm thế mà không có sự trợ giúp từ nàng.

“Hôn tôi đi, Gabby. Em biết mình muốn mà.”

Nàng hít một hơi sâu. Và làm. Ôi, Chúa ơi, nàng làm. Nàng nhìn xuống môi anh khi đưa tay chạy dọc cơ bắp trên ngực anh và di chuyển nó thật chậm rãi. Nàng nghe thấy anh hít vào thật sâu và thậm chí còn dựa sát vào anh hơn khi có ba tiếng gõ cửa, cảnh báo là nàng còn khoảng ba mươi giây để lấy lại bình tĩnh. Nàng nhanh chóng lau mình, trượt váy vào người, và thực tế là chạy ra khỏi đó. Và đó sẽ là lần cuối cùng nàng cố gắng thử thứ gì đó thật ngu ngốc. Trong khi việc đã hoàn thành - như nàng hy vọng - kích động anh một cách hoang dã, nàng chỉ không thể lại gần anh như thế, chạm vào anh như thế, mà không cảm thấy tia lửa y như thế đang đốt cháy mình.

Nàng thường mơ về anh, gần như hằng đêm. Nàng thậm chí còn không kinh ngạc, vì anh đã choán đầy tâm trí nàng suốt cả ngày trời. Nhưng không có giấc mơ nào trong số chúng khuấy động như tối nay.

Họ đang nằm trên giường, trên chiếc giường rộng trong cabin của nàng. Anh thốt lên, “Đến giờ khóa thân rồi, cô em,” và nàng cảm thấy buồn cười vì nó chỉ là một giấc mơ, nàng có thể làm bất cứ điều gì mình thích trong mơ. Nhưng nó là một giấc mơ có sức thuyết phục mạnh mẽ. Anh đang nằm trên người nàng và hôn nàng. Anh kéo váy ngủ của nàng ra. Nàng nghĩ anh có lẽ cũng đang khóa thân vì nàng cảm thấy hơi nóng và những cảm xúc thật dễ chịu mới toanh giữa hai đùi, nhưng nàng sẽ không mở mắt để kiểm tra đâu. Nàng sợ mình có lẽ sẽ tỉnh giấc nếu làm vậy.

Nàng không muốn thức dậy, vẫn chưa. Trước khi làm thế, nàng muốn học hỏi về việc làm tình của anh thật nhiều như anh dạy nàng, thật ngu ngốc, bởi vì nàng không thể mơ về những thứ mà mình không biết. Vì vậy chắc hẳn nàng đang mơ ước đến việc – anh dịu dàng vuốt ve mình, chạy dọc bàn tay lên xuống cơ thể mình. Và nàng có đầy đủ hiểu biết về nụ hôn của anh rồi. Nó cũng y như thế trong giấc mơ mà nàng nhớ, hương vị đậm đà của anh, lưỡi anh chôn sâu hoàn toàn vào miệng nàng theo cách nồng nhiệt nhất.

Chắc hẳn nàng đã quên vài thứ mà anh hứa làm cho nàng, bởi vì không phải tất cả hành động của anh bây giờ đều liên quan đến những lời chế giễu đó. Nàng đã khóa thân; anh không cởi quần áo của nàng từ từ chậm rãi như anh nói. Mặc dù anh đã nói nàng sẽ hôn anh trở lại, và

nàng làm thế. Anh đã nói nàng sẽ không nào kiềm chế được mình và nàng thậm chí còn chả muốn thử. Anh đã nói nàng sẽ ôm anh thật chặt, thậm chí còn níu lấy anh, thực tế chặt không đủ để cảm thấy niềm khao khát của anh đang nhấn mạnh vào nàng; và ôi chúa ơi, đúng thế, phần đó đã bị sáp nhập vào giấc mơ của nàng.

Nhưng có hơn rất nhiều thứ mà nàng nhớ từ những lời chế giễu của anh, vì giấc mơ của nàng đang để cho anh hôn và chạm vào nàng ở khắp nơi, dọc theo cổ nàng, trên vai – và ngực nàng. Miệng anh sốt sắng tạo ra một khoảng thời gian tuyệt vời trên ‘khu vực’ đó, tìm hiểu mọi thứ nàng anh đã nói mình muốn biết về ngực nàng. Mặc dù, nàng không bao giờ có thể tưởng tượng được môi anh sẽ có cảm giác thiêu đốt như thế nào, hay sự rùng mình thích thú chạy rần rật suốt toàn bộ cơ thể nàng. Anh đã nói mình sẽ làm nàng điên cuồng vì khao khát và đúng là anh làm được kha khá. Không, điều đó đã được dự tính trước khi anh cởi quần áo nàng rồi – ôi, thứ tự thì liên quan gì nhỉ! Nàng đang thích thú với chính mình quá nhiều để mà quan tâm rằng, mọi thứ mà anh nói sẽ làm với nàng có gì đó không đúng.

Anh liếm đầu vú nàng. Chúng đã ngứa ran lên trước đó chỉ bằng những từ ngữ của anh và chúng lại thế lần nữa. Anh liếm rốn nàng. Anh liếm giữa hai chân nàng. Ôi chúa ơi, quá nhiều khoái cảm hài lòng. Anh thực sự sẽ làm nàng phát điên mất – không, khoan đã, cái quỷ quái đó ở đâu ra vậy? Kiến thức về việc làm tình của nàng kha khá, nhưng không bao gồm điều này!

Nàng bắt đầu tỉnh dậy, đấu tranh ra khỏi giấc mơ, nhưng sau đó – anh lại hôn môi nàng lần nữa, xoa dịu sự hỗn loạn của nàng. Và nàng nhớ, đây chỉ là một giấc mơ, chỉ một giấc mơ. Anh đang bị xích trong một căn phòng khác, không lý nào anh có thể ở đây – trên giường, cùng với nàng.

Suy nghĩ đó biến thẳng mất khi cơn đau ập đến. Tất cả mọi sự mơ màng ngái ngủ và những giấc mơ đẹp đẽ cũng biến mất. Nàng đang nhìn chăm chăm vào Drew Anderson trong ánh sáng rực rỡ nhẹ nhàng của đèn xách tay và nhận ra rằng anh lại làm thế lần nữa.

Anh đã hủy hoại nàng, lần này thì đúng theo nghĩa đen. Nàng không tưởng tượng nổi làm thế nào mà anh trốn thoát được, nhưng anh rõ ràng ở trên giường nàng, đang nằm trên người nàng, cả hai người bọn họ đều khóa than và anh vừa mới đánh cắp sự trong trắng của nàng.

“Chúa tôi, anh vừa làm gì thế này?” nàng nói khi đẩy anh ra. “Làm sao anh...”

“Shh, anh chỉ muốn làm em hài lòng thôi.”

Câu từ của anh là chất xúc tác. Nàng cảm thấy chúng kích thích mình ngay cả giữa cơn đau. “Anh đã thắng rồi đó!” nàng khóc “Anh đã thắng mọi thứ, lấy lại tàu và có tôi trên giường!”

“Không, em yêu, anh xin hứa em cũng sẽ thắng mà. Nhớ em đã khuấy động anh suốt lúc tắm sáng nay không? Bây giờ đến lượt anh làm thứ y như vậy với em, nhưng anh sẽ hoàn thành việc mình khởi đầu, và em sẽ không thất vọng đâu. Để anh chỉ cho em. Chỉ cần để anh yêu em thôi.”

Nhưng không có sự hài hước nào trong vẻ mặt của anh, không hau háu thêm muốn vì anh đã thắng. Sự thật là, nàng không thể đọc được tất cả biểu hiện, vì thế nàng không được cảnh báo tở

nào khi anh lại sắp hôn nàng lần nữa.

Anh đã đang đối xử với nàng thật cẩn thận chu đáo, không muốn làm nàng thức giấc quá sớm, nhưng lúc này đây nàng đã tỉnh rồi, và anh giải thoát mọi đam mê mà nàng đã đốt lên suốt cả tuần. Nàng nghĩ mình đã thất bại khi kích động anh. Hoàn toàn không.

Cái hôn đó làm trôi đi cơn sốc về việc đang xảy ra, đi đôi với lời nói của anh, nó thổi bùng lên ngọn lửa cuồng nhiệt trong chính nàng mau lẹ một cách tuyệt vời. Như bị lửa thiêu đốt, mồm anh khóa vào nàng, lưỡi anh mê mải say đắm, một tay ở dưới đầu và giữ nàng ở đó, không cho phép nàng trốn thoát khỏi bất cứ phần nào của nụ hôn. Và bây giờ nàng không muốn trốn chạy nữa.

Cánh tay nàng vòng quanh cổ anh. Anh đã trượt bàn tay kia vào giữa họ để ôm chặt lấy ngực nàng, xoa bóp nó. Và nàng vẫn có thể cảm thấy anh bên dưới, giữa hai chân mình, lấp đầy nàng một cách thân thiết, nhưng không chuyển động, thận trọng đợi chờ. Song sự nhận biết về cái ở đó, thứ gây ra cảm giác thật tuyệt trong nàng, truyền một làn sóng dễ chịu như dòng thác lũ xúc cảm không thể kiểm soát nổi – ở sâu trong bụng mà anh vẫn thường khuấy động.

Nàng nhấn người lên, đẩy anh vào sâu hơn. Cảm giác đó thật quá tuyệt đến nỗi nàng làm đi, làm lại. Và ôi, Chúa ơi, bỗng nhiên có quá nhiều cảm xúc hợp nhất bên trong nàng cùng một lúc. Cơn bùng nổ khoái cảm vượt lên bất cứ thứ gì nàng có thể tưởng tượng, tiếp tục sung sướng đến tột cùng khi anh tự mình ấn mạnh vài cái, và sau đó, thật không thể tin được, lúc hình thành và bùng nổ quanh nàng lần nữa khi anh đạt tới cực đỉnh của chính mình.

Anh vẫn còn ở đó sau đấy. Gabrielle không nghĩ mình có thể tự chuyển động một dây cơ nào. Nàng quá mệt, quá đủ đầy, quá thỏa mãn một cách kỳ diệu. Lát nữa nàng sẽ tự hỏi tại sao. Nhưng bây giờ thứ duy nhất nàng có thể làm là ngủ một giấc đã.

Chương 33

Gabrielle không biết Drew đã để nàng ngủ bao lâu. Bên ngoài chiếc cửa sổ duy nhất cabin có lắp, trời vẫn còn tối, vì vậy chẳng có dấu hiệu gì để nàng có thể đoán cả. Và thực sự, anh chẳng đánh thức nàng tý nào, hay ít nhất có vẻ là vậy. Anh đang ngồi ở cái bàn nhỏ - loại mà có thể nhét bốn người vào ăn, nhưng sẽ thoải mái hơn nếu chỉ có hai người thôi.

Chiếc ghế anh đang dùng quay ra phía giường, nhờ thế anh có lẽ đã đang và sẽ nhìn được nàng ở nhiều phía. Ngay lúc này đây anh đang nhìn chăm chăm vào vùng gần chân mình – đôi chân đang vắt chéo và duỗi dài về phía trước. Trông anh như đang chìm vào suy nghĩ. Biểu hiện không che đậy: anh đang cau mày.

Nàng đã hoàn toàn di chuyển, chỉ quay đầu đủ để xác định đúng vị trí của anh trong phòng. Nàng khá chắc anh thậm chí còn không biết nàng đã tỉnh, và việc ấy đơn giản giúp nàng thấy khá hơn trong một thoáng. Nàng vẫn không biết làm cách nào anh thoát khỏi sợi xích. Ai đó hẳn đã giúp anh, nhưng ai nhỉ, khi mà đám thủy thủ của anh bị canh gác hết rồi? Chắc chắn là một trong số những người mới đến mà Ohr đã thuê ở London. Có lẽ một trong số họ biết Drew

hay người của anh, và chỉ đợi thời cơ giúp họ trốn thoát. Và nếu anh thoát được, thì người của anh cũng thế, vậy có nghĩa là người của nàng đang...

Chúa ơi, nàng sợ phải đoán về thứ mà những gã người Mỹ đã làm để đòi lại tàu của bọn họ. Họ sẽ không cảnh cáo như thủy thủ đoàn của nàng đã làm để chắc chắn không ai bị thương. Họ sẽ chẳng có lý do nào để dễ dàng bỏ qua cho “những tên cướp biển”. Trái lại là khác, đặc biệt sau khi giành một tuần bị tổng giam. Ohr? Richard? Họ vẫn còn sống chứ?

Rồi một luồng suy nghĩ mới len lỏi vào tâm trí – làm phiền nàng, nhưng theo một cách khác. Những gì đã xảy ra trên chiếc giường. Nàng thậm chí vẫn có thể ngửi thấy anh, mùi hương của anh bao bọc quanh nàng, nhắc nhở về việc nàng đã cư xử đáng hổ thẹn ra sao. Nàng đúng là ‘chập cheng’ nặng khi thậm chí có thể nghĩ đó là một giấc mơ. Ừm, nàng đã biết nó không phải mơ sau vài nụ hôn và màn vuốt ve dạo đầu của anh, vì thế nàng không thể lấy đó làm lời bào chữa được. Không cần có bất cứ lời bào chữa nào, không quan trọng là vì lý do gì để xá tội cho nàng từ sự thật đơn giản là nàng đã muốn nó xảy ra.

Nàng xô mạnh những suy nghĩ đó sang bên. Nàng phải xoay chuyển tình thế này lại vì lợi ích của mình. Sự tự do của cha, thậm chí có lẽ là mạng sống của ông, phụ thuộc vào điều đó, không kể đến việc nàng sẽ tự kết thúc cuộc đời trong ngục tối nếu Drew tìm ra cách. Và trong khi anh đang quần trí với suy nghĩ của chính mình, nàng có cơ hội thật hoàn hảo.

Nàng thậm chí chả cần lên kế hoạch. Nàng vẫn có khẩu súng của Drew giấu kín trong túi. Nàng chỉ cần phải lấy nó trước khi anh có thể ngăn lại.

Nàng bắn ra khỏi giường và nhảy ngay đến túi mình. Nàng mở cái bên phải và cúi người xuống sục xạo.

Anh không lờ lạng nàng khỏi việc tìm kiếm. Anh thậm chí còn chẳng di chuyển. “Đang tìm cái này à?” anh hỏi.

Nàng liếc qua vai, nhìn khẩu súng trong tay anh – đang chĩa lên trần nhà. Anh chắc hẳn đã lục tìm trong căn phòng trong khi nàng đang ngủ hay, có vẻ đúng hơn là trước khi anh đến gần giường nàng. Anh sẽ không muốn liều mạng vào lúc này – khi mà anh tự do rồi.

Thật là một nỗi thất vọng vô bờ bến khi cách dễ dàng duy nhất để lấy lại quyền kiểm soát đã ‘tiêu tùng’, nàng thẳng người và chậm rãi quanh lại đối mặt với anh. Chỉ sau nàng mới nhận ra mình đang khóa thân đứng đó. Ánh mắt anh ngay lập tức rơi xuống ngực nàng và treo lơ lửng ở đấy. Nàng không kinh hoảng hay thở hắt ra vì ngỡ ngàng, chết tiệt là quá muộn rồi. Nàng vớ ra sau, kéo áo choàng ra khỏi tủ, và trượt vào, từ chối cái cảnh mà anh có vẻ đang thưởng thức thích thú lắm. Anh thở dài cho thấy sự thất vọng của mình, nhưng nàng không mắc lừa. Bởi nghe có vẻ quá cường điệu.

Buộc áo choàng vào, nàng chỉ nặn ra được một từ với anh. “Làm thế nào?”

Nàng không cần phải tử mỹ chau chuốt gì, anh biết chính xác điều nàng hỏi. Và bây giờ anh đang cười toe toét. Chúa ơi, anh quá hài lòng với bản thân mình, đồ phá đám. Đủ để thui một

cú và dạ dày nàng.

“Một câu hỏi xuất sắc,” anh trả lời. “Thậm chí, tôi đã tự thử lấy, nhưng chả có may mắn nào.”

“Hả?”

“Tôi đang bắt đầu giải thích đây,” anh nói, và tiếp tục thưởng thức khoảng thời gian ngọt ngào về chuyện này. “Em thấy đấy, có ít điều em không biết về thuyền phó một của tôi. Thực tế là Timothy có vấn đề với những không gian tù túng chật hẹp. Chúng tôi đã từng giành một đêm trong tù một lần sau khi anh ta gần như đã phá hủy quán rượu và thực sự bẻ cong chấn song để cố thoát ra ngoài. Nếu em cần phải biết thì tôi ngạc nhiên là lần này anh ấy lại chậm chạp thế đấy.”

“Anh đang nói là anh ta thực sự thoát được khỏi cái cùm kim loại mà chúng tôi đã cùm vào cổ chân à?”

“Không, anh ta vẫn đeo nó đúng như tôi biết, chỉ là nó không còn liên can cản trở chuyển động nữa. Anh ta đợi thuyền viên của em lơ là tự cho rằng không còn rắc rối nào có thể sẽ xảy ra nữa, trước khi giật mạnh khỏi tường và dễ dàng di chuyển tám gố che trên cái lỗ mà anh ta đã phá trên tường trước đó.”

“Anh đã làm gì mới thủy thủ đoàn của tôi rồi?”

Cái cười toe toét vẫn còn vương trên môi, anh nói, “Em nghĩ sao?”

“Nếu biết, tôi sẽ không hỏi,” nàng khụt khịt.

Anh cười khùng khục, vẫn còn cực kỳ thích thú về tình thế xoay vần giữa họ. “Người của em đã được nhét an toàn vào sự tiện nghi dễ chịu mà em đã chuẩn bị cho thủy thủ của tôi. Và rồi tôi đã đi thẳng đến đây để chăm sóc em.”

Anh chắc chắn đã là thế. Cả hai người bọn họ trở nên yên ắng và nghĩ về việc họ đã làm trong căn phòng này hôm qua. Quả là một con ngốc khi nàng tin vào những từ ngữ ngọt ngào và gọi tình của anh mà! Nhưng nàng muốn biết việc làm tình của anh sẽ như thế nào đến chết đi được.

Sự thích thú của anh ngay lập tức tiêu mất, anh ngập ngừng hỏi, “Tôi không cho rằng đây là chu kỳ tháng của em?”

Nàng nhìn anh chằm chằm. Nàng cũng đã thấy vệt máu bắn trên đùi mình trước khi khép áo lại. “Không, không phải.”

“Nếu tôi đã nghĩ, dù chỉ một phút thôi,” anh nói, bây giờ giọng khá là điềm tĩnh, “rằng em là một trinh nữ, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.”

Nàng thấy đáng ngờ, khi cân nhắc đến việc anh quả thực đúng là một tên vô lại như thế nào, nhưng nàng chỉ nói, “Và tại sao anh ngang nhiên công nhận tôi không phải trinh nữ?”

“Bởi vì em là một cô nàng cướp biển chết tiệt.”

Nàng không thể bắt lỗi nào trong lập luận của anh, khi đó là thứ mà nàng đã muốn anh nghĩ đến, nhưng giọng nàng vẫn chưa xót khi trả lời, “Bị hủy hoại cách này hay cách khác mà thôi, tôi chả thấy có sự khác nhau nhiều lắm.”

Nàng đang nói đến vụ scandal anh đã để lại ở Anh quốc, cũng như những gì đã xảy ra giữa họ đêm qua. Nhưng nàng có một linh cảm rằng anh không nhận ra điều đó, rằng chỉ có một thứ duy nhất trong đầu khi anh cãi, “Tôi sẽ bù đắp cho em.”

“Làm sao anh có thể? Nó không phải thứ anh có thể chỉ cần trả lại là được, đồ con hoang.”

“Không, đúng là nó không,” anh đồng tình. “Nhưng tôi sẽ cải tà quy chính không ném em vào tù cùng với đội thủy thủ còn lại của mình khi chúng ta cập cảng.”

Có thực là nàng đang nghe thấy mùi tội lỗi từ giọng anh không? Nếu có, vậy thì nàng có vũ khí của mình rồi, cần phải cố gắng sử dụng nó mới được. “Thế không được vì tôi vẫn còn phải cứu cha mình cái đã.”

Anh nghiêng một bên mày lên. “Em thích vào tù nữa à?”

“Tất nhiên là không, nhưng tôi không thể tự mình giải thoát cha ra khỏi nhà ngục tối tăm đó được. Tôi sẽ cần trợ giúp.”

“Vậy câu chuyện mà em thêu dệt về ông ta là đúng?”

Nàng thở dài. Anh thực sự nghĩ nàng đã nói dối chỉ để lấp liếm cho việc lấy tàu của anh sao? Đồ đần, cướp biển không cần lấp liếm.

“Tất nhiên là đúng, và ông ấy bị giữ trong cái pháo đài chết chóc. Còn tiền chuộc mà Pierre nặng nề đòi nhiều hơn những gì tôi có thể trả.”

“Em không có từng ấy tiền sao? Tôi nghĩ rằng em đã trở thành nữ thừa kế rồi chứ nhỉ?”

“Nếu đó là yêu cầu thì sẽ chẳng vấn đề gì, nhưng nó không phải là cái Pierre muốn. Hắn đòi bản đồ của cha, và tôi phải là người giao chúng.”

“Vậy cái mà em đang nói đến là em quá ích kỷ, đến nỗi không bỏ được vài tấm bản đồ cũ rích vì mạng sống của cha mình?”

Nàng hớn hển. Dựa vào biểu hiện thì anh trông có vẻ hối tiếc vì đã nói thế. Nhưng anh đã nói, để lộ ra quan điểm thực của mình về nàng, và bất chấp sự thật rằng nàng cũng khinh miệt anh, nó vẫn cắt nàng một cú đau điếng.

“Tôi không thực sự có ý đó.” Anh chữa cháy.

“Không, anh nói đúng, Pierre sẽ giết cha tôi, nhưng hắn sẽ không giết tôi, vì thế nói theo một cách nào đó thì đúng là tôi ích kỷ khi không hắn cho thứ hắn muốn.”

“Ngay cả khi em có bản đồ?”

Nàng vẫy tay một cách suýt ruột. “Chúng không quan trọng, đó chỉ là thứ hắn dùng để lấy có thôi. Đây không phải lần đầu tiên hắn cố gắng đặt tay lên người tôi.”

Drew ngồi hướng ra trước. “Đợi đã, em đang nói mình chính là món tiền chuộc đó hả?”

“Tôi đã quên nói vậy à?”

Anh phản ứng lại giọng điệu mỉa mai của nàng khi ngồi dựa lại và vòng tay trước ngực. Rồi anh nhún vai để thể hiện mình không thể nào vô tâm được. “Nếu đó không phải vị trí em muốn, tôi chắc là em sẽ luận ra cách nào đó thôi. Cướp biển bọn em chẳng là gì nếu không có tài xoay sở tháo vát ấy.”

Nàng nhớ khoảng khắc hồi lỗi ngẩn ngui của anh và nói, “Anh có thể giúp tôi.”

Anh thực sự phá ra cười. “Cố gắng tốt đấy, cô em, nhưng không có cơ nào đâu.”

“Em rể anh, James, sẽ làm,” nàng kiên quyết chỉ ra.

“Vậy thì em hắn nên hỏi hắn ta.”

Nàng nghiêng răng. “Ít nhất anh có thể để tôi lại với thuyền viên của mình.”

“Quên đi. Tôi đã cảnh báo em những gì sẽ xảy ra khi em lấy trộm tàu của tôi. Và đó là lý do duy nhất em sẽ không bị nhốt có tù với những tên còn lại. Tôi sẽ nhớ kỹ vì nó là quyết định có thể đảo lại rất dễ dàng. Vì thế tôi sẽ ngừng lại ở đây thôi nếu tôi là em.”

Rõ ràng, anh sẽ không cho nàng vin vào bất cứ có nào nữa, và nàng sẽ không cầu xin anh, thế nên nàng bắt đầu bước lại giường mình. “Tôi sẽ đánh giá cao nếu anh biến đi bây giờ để tôi ngủ một lát,” nàng lạnh nhạt nói.

Anh lại cười, nhưng lần này có quá nhiều chất tự mãn đàn ông trong đó – và cũng là tất cả cảnh báo mà nàng cần biết – rằng nàng sẽ không thích những gì anh sẽ nói tiếp theo. Chỉ một lần, nàng ước mình sai.

“Không có khóa trên cửa của cái cabin này, nhưng em sẽ rất vinh hạnh khi biết tôi sẽ dành riêng cho em ưu đãi y như cái mà em đã tặng tôi, cô em ạ. Được chứ?”

Anh đã đứng dậy và đang giơ tay ra dấu về phía cửa ra vào. Nàng bước đều một cách quả quyết về phía nó, nhưng dừng lại khi nhận ra mình chỉ mặc một cái áo choàng và không có gì bên dưới cả. Trong khi có lẽ điều này chả làm nên khác biệt tý nào nơi anh, nhưng nàng không thích kết thúc chuyến du lịch biển này với cách ăn mặc nửa vời. Nàng cũng sẽ không trông chờ anh cung cấp phục trang thay đổi cho mình, vậy nên nàng quay lại tủ áo và nhét vài bộ vào túi

trước khi thẳng tiến đến nhà tù mới.

Chương 34

“Sự ưu đãi y như thế” nghĩa đen là một cụm từ mang tính gợi mở quyết định. Gabrielle thực tình đã quả quyết mình nên bị nhốt trong khoang với đoàn thủy thủ, nhưng đó không phải là việc nàng đã làm với Drew, và chính xác thì anh đang trả miếng lại nàng, bao gồm cả ‘khu vực’ trong cabin anh bị nhốt – và cả cái cùm nữa.

Anh tự đặt những thứ chết tiệt lên nàng và có vẻ đang hài lòng quá mức. Không giống như sợi xích của Timothy, cái của Drew vẫn còn gắn chặt vào tường. Nó đã được tháo ra khỏi Drew theo cách thông thường thôi vì dụng cụ để mở vẫn còn đang nằm đó trên sàn. Như thế, nếu có gì thì nó cũng dư sức tốt để nàng mang vào.

Nhưng Drew không cần dùng dụng cụ. Anh rút móc khóa – cái mà anh chắc hẳn đã tìm thấy trước khi tới tìm nàng, ra khỏi túi, chứng minh đây đã là thứ anh định giành cho nàng ngay cả trước khi anh vào cabin. Anh cũng đã định làm tình nữa à, hay ít nhất chỉ là hành động tự phát thôi? Nhưng nàng sẽ không hỏi đâu.

Nàng cố lờ những ngón tay chạm vào chân mình khi anh trói sợi dây kim loại lạnh lẽo quanh cổ chân trần, nhưng giống như mọi thứ khác đã xảy ra tối nay, nàng cũng chẳng may mắn gì hơn. Mặc dù nàng nhìn anh, pha trộn giữa cơn thịnh nộ và cảm xúc tổn thương. Có một nút thắt căng trong ngực, nhưng nàng không thể tưởng tượng cái gì gây ra nó. Chứng khó tiêu, nàng hy vọng vậy.

Anh liếc lên mỉm cười với nàng khi làm xong. Nàng liếc trả lại anh. Anh nhẹ nhàng cười khùng khục và đến trèo lên giường. Anh chỉ bỏ đôi bốt và chiếc áo sơ mi ra khi ngủ, dang rộng hai tay, rồi từ từ chìm vào tấm nệm êm ái. Nàng tự hỏi tại sao cái giường vẫn chưa sập với sức nặng như vậy. Quay lưng lại, anh bắt chéo hai tay ra sau đầu. Tiếng thở dài thỏa mãn của anh tràn ngập khắp căn phòng.

Nhưng chưa đầy một phút sau anh nói, “Khỉ thật, tôi vẫn có thể ngủi thấy em trên chiếc gối của mình.”

“Thế thì giặt nó đi,” nàng bắn trả.

Anh cười và lật người, tránh đối mặt với nàng, và khoảng mười phút sau nàng nghe thấy vài tiếng ngáy nhẹ. Nàng phải làm ồn để đánh thức anh mới được. Anh chắc chắn đã cố làm nàng tỉnh khi vị trí của họ đảo ngược, với sự miêu tả dị thường nhất về việc anh muốn làm nàng hài lòng như thế nào. Nàng sẽ phải nảy ra vài ý tưởng. Ăn miếng trả miếng về chuyện đó ư? Sau hết thì việc anh lấy lại được tàu không có nghĩa là nàng sẽ từ bỏ kế hoạch trả thù của mình. Mặc dù làm sao tự nàng có thể cố gắng dụ dỗ một tên khốn, không, một tên đê tiện, không, một tên quỷ như Drew Anderson được? Nàng không biết nữa. Nàng lắc đầu và để ý đến khu vực xung quanh mình.

Anh đã để chiếc đèn được chốt trên bàn mình cháy sáng. Giúp nàng có thể nhìn thấy để sửa soạn ổn định? Không, có lẽ anh chỉ quên không tắt nó đi thôi, hay có thể đó là thói quen của anh. Nhưng nó làm cho mọi việc dễ dàng hơn khi nhìn thấy cái giường mà anh đã được cấp vẫn còn ở đó cho nàng dùng, cũng như là cái bộ vệ sinh – ờn trời là lúc này đã ‘rỗng’, và đĩa ăn tối trống rỗng.

Mắt nàng quay lại bộ vệ sinh và dừng ở đó khi nhướn mày. Trời ạ, làm thế nào nàng có thể... bây giờ? Anh sẽ không cho nàng tý riêng tư nào à? Nếu anh không, nàng sẽ làm anh ước rằng mình sẽ. Nàng chỉ cần quên từ ‘xấu hổ’ một lúc thôi.

Nàng bắt đầu thay quần áo để ngủ tử tế hơn nhưng chợt dừng lại, quyết định là mình thích sự thoải mái tự do của chiếc áo choàng hơn. Quả vậy...

Sao không chứ? Nàng cũng cởi áo choàng ra luôn. Để anh nhìn cho đã mắt vào buổi sáng nếu mà anh có để ý quan tâm. Nó có lẽ sẽ làm anh trở nên hoang dại vì khao khát, và rồi nàng có thể bóp tan hy vọng mới chớm, vì nàng không muốn để chuyện đó xảy ra lần nữa. Anh càng muốn nàng, nàng càng đến gần được sự trả thù của mình. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không còn muốn nàng nữa, vì bây giờ anh đã có nàng rồi? Chết tiệt, nàng đã không nghĩ tới điều đó. Ừm, nàng sẽ biết câu trả lời cho vào hôm khác thôi. Còn lúc này, nàng phải cố gắng ngủ cho mình đã.

Với một tiếng thở dài, nàng nằm xuống và quấn mình trong chăn của Drew – chết cha, nàng cũng có thể ngủ thấy anh. Nàng sẽ phải yêu cầu một chỗ ngủ sạch thoáng mới được. Vào ngày mai. Cuộn tròn chân lại, nàng cảm thấy mảnh kim loại lạnh lạnh cọ cọ vào cổ chân.

Nàng thở dài lần nữa và ngồi lại dậy nghiên cứu cái vòng kim loại kìm kẹp, một cách tử mỹ, kiểm tra xem chiếc cùm sẽ cọ vào da thô ráp đến mức nào. Nó đã làm trầy da anh. Nàng muốn tránh điều đó nếu có thể. Tất nhiên là nó chặt khít với anh hơn nhiều. Nó được rèn cho đàn ông, không phải phụ nữ. Nàng di chuyển để xem xem nó vừa vặn với mình ra sao, rồi nhìn chăm chăm đầy nghi hoặc khi trượt ngay ra khỏi chân.

Nàng phải đặt tay lên miệng để dấu đi tiếng cười của mình. Và không để phí một phút, nàng trượt áo choàng vào người ngay tắp lự và nhón chặn tiến thẳng ra cửa. Và nàng thấy nó khóa chặt. Nàng rửa sả liên tục trong im lặng khi quay lại ‘giường ngủ’ trên sàn. Nàng nghe Drew lầm bầm. Anh đã nghe thấy nàng. Nhưng anh không tỉnh giấc và nàng nhìn chăm chăm một cách điên tiết vào tấm lưng trần của anh trước khi lại biến mất dưới tấm chăn. Nàng thậm chí còn trượt cái cùm lại vào chân. Sẽ còn những cơ hội khác khi cửa không khóa, Nàng mỉm cười và trông mong đến ngày mai.

Chương 35

Gabrielle tỉnh dậy thấy mình ở một mình trong cabin thuyền trưởng. Không nhiều ánh sáng từ cửa sổ tràn vào phòng cho lắm. Đang là buổi sáng, nhưng chỉ cần liếc thoáng ra ngoài là thấy ngay mặt trời đang bị mây đen che khuất, chắc là sẽ có bão lúc nào đó đây.

Nàng nhanh chóng mặc quần áo đã mang theo tối qua – loại quần áo mặc trên tàu. Đây là lần đầu tiên nàng có căn phòng này làm của riêng, mà không có Drew hay các bạn nàng. Nàng tận dụng ngay ưu thế đó và đến thẳng bàn của Drew để lục soát. Nàng thất vọng khi không tìm được thứ gì có thể dùng làm vũ khí. Nịt bít tất của phụ nữ, có lẽ là vật kỷ niệm một trong những “người tình ở mọi bến cảng” của anh. Một bức tiểu họa của em gái anh Georgina. Rất nhiều hóa đơn về tất cả con tàu và hàng hóa liên quan. Không vũ khí, thậm chí là dao dục thư.

Mặc dù vậy, quyển nhật ký hàng hải của con tàu nằm trên mặt bàn. Nó không có ở đó khi nàng chiếm giữ cabin này. Nàng liếc qua để xem liệu anh có cập nhật tin tức gì mới sáng nay không, nhưng bài cuối cùng viết vào sáng hôm anh giương buồm ra khơi từ London. Dù gì thì nàng không mong tìm thấy bất cứ tâm sự cá nhân nào trong đó cả. Những quyển sách thể này chỉ giành cho một mục đích – ghi lại hành trình của con tàu, chứ không phải của thuyền trưởng.

Nàng xem xét tiếp đến rương hòm của anh, nhưng vì không biết có bao nhiêu thời gian sẽ được ở lại một mình, nàng nhanh chóng kiểm tra cánh cửa thay vào đó. Và nhả mày khi thấy nó vẫn bị khóa. Tại sao? Anh biết cái cùm đó không vừa với nàng rồi à? Anh đã cùm nó vào chân nàng chỉ để tượng trưng thôi à, một sự trả thù nho nhỏ dành cho chính mình? Đồ trời đánh. Nàng chắc chắn sẽ không ra khỏi phòng được theo cách này.

Nàng đã thiết lập một kế hoạch rõ ràng đêm qua. Nhưng hoàn toàn dựa trên giả thiết nàng sẽ không bị khóa cố định trong phòng. Bây giờ thì sao? Đợi đến khi anh ngủ, rồi đập mạnh đầu lần nữa để nàng có thể lấy chìa khóa ra khỏi túi anh? Anh có nghĩ nàng sẽ không làm không? Đập mạnh đầu anh, đúng rồi. Cái bộ vệ sinh có thể khá ‘mạnh tay’, vì nó là thứ nặng nhất trong phòng ngoài chiếc đèn xách tay treo trên những cột chống. Hay anh thực sự không biết cái cùm không vừa với nàng.

Nàng không biết phải nghĩ gì bây giờ, nhưng nàng biết mình không muốn làm anh đau lần nữa, thế là chỉ còn lại những lựa chọn nàng không thích tý nào. Rắc rối là, nàng đã hy vọng mình không quan tâm đến anh nhưng..., và như thế tình cảm của nàng rối như tơ vò. Nếu không rối bời đến thế thì nàng sẽ không nghĩ lại đến việc đập vào đầu anh lần nữa. Nhưng nàng thực sự đã chuyển anh lên vị trí dẫn đầu những người đàn ông mình muốn chia sẻ phần đời còn lại cùng. Anh đã hủy hoại điều đó khi hủy hoại nàng, và cơn giận dữ mà nàng cảm thấy chỉ nguy trang cho cảm giác thất vọng bên trong mà thôi. Nó vẫn còn đó, ẩn nấp bên dưới sự cay đắng. Dù thế, mặc những gì anh đã làm với nàng, nàng vẫn muốn bỏ anh lại với trái tim tan nát, chứ không phải tổn thương về mặt thể chất.

Với một hơi thở dài sâu, vì rõ ràng nàng sẽ không hoàn thành được bất cứ mục đích gì vào lúc này, nàng trở lại đồng ‘giường ngủ’ trên sàn. Lần này nàng bỗng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn và tìm thấy cái đĩa để lại cho mình. Nó bị che bởi cái khăn ăn to dùng – gần như cùng màu với chiếc chăn – có lẽ là lý do tại sao nàng đã không để ý sớm hơn. Và ngay lập tức không thể chối cãi được, ngay cả trước khi nếm, rằng đầu bếp của Drew rõ ràng có tay nghề cao hơn đầu bếp của nàng.

Gabrielle khá chán nản khi Drew xuất đầu lộ diện một vài giờ sau. Nàng đã không rút ra được kết luận nào tiến xa hơn, mặc dù đã kết thúc cuộc tìm kiếm của mình trong cabin – và rương

hòm của anh. Cuối cùng lại thành ra chả thú vị gì mấy, nếu không nói là chán ghét. Cái phần chán ghét thậm chí còn làm nàng ngạc nhiên khi tìm ra mảnh ghen tuông cũ rích sót lại trong mình. Bởi một trong những chiếc rương của Drew chẳng chứa gì ngoài đồ đạc của phụ nữ.

Mọi thứ bên trong trông mới. Một chiếc dù, một cái ví lụa, một chiếc quạt lờ lợt, một thứ xinh xắn nếu không nói là cái mẽ đầy rẻ tiền treo trên một sợi xích, và những đồ trang sức rườm rà khác được phân loại. Và ít nhất cũng có đến nửa tá khăn ren, nhưng tất cả đều giống nhau y như đúc – làm nàng nhận ra tất cả những vật này có lẽ đều là những món quà. Cho bao nhiêu người tình của anh sao? Ý nghĩ đó làm nàng muốn đốt toàn bộ những thứ chứa trong giương hòm của anh, và nàng liếc qua chiếc đèn xách tay treo trên cột. Nếu khói không lan tỏa và gây ra báo động, nàng có lẽ sẽ làm thật.

Khi cuối cùng Drew cũng bước vào khoảng lúc chiều, nàng đang ngồi trên đồng chắn, dựa người vào tường, bàn chân sõng soài trên sàn, đầu gối uốn cong ra trước. Nàng ném cho anh một cái nhìn nóng nảy khi anh băng qua phòng, nhưng nàng quá điên tiết đến nỗi có lẽ nó giống nhìn trừng trừng hơn. Anh chả cần tập luyện cho những cái nhìn như thế. Cái mà anh ném lại làm nàng phải nín thở và nhanh chóng hít mạnh để sao nhãng trước khi cơn nhộn nhạo gọi tình trong bụng nàng trở nên dễ chịu hơn.

“Tôi chán,” nàng thốt lên.

Điều đó mang lại trong tâm trí anh vòng tròn vị thế đảo ngược giữa họ và làm anh cười mỉa. “Quá tệ,” anh nói khi tiếp tục băng qua phòng tới chiếc bàn mà tấm bản đồ hàng hải đang trải rộng.

Anh nghiên cứu một nơi nào đó phía trên của tấm bản đồ một vài phút, rồi tiến đến bàn và ngồi thoải mái trong ghế, chân vắt chéo bên dưới, với những ngón chân xoắn xoắn trong tay và dựa vào bụng anh. Anh không định lơ nàng đi. Ngay khi yên vị, đôi mắt anh qua trở lại nàng.

Nàng liếc ra chỗ khác trước khi bắt được cái nhìn của anh, nhưng nàng có thể cảm thấy đôi mắt tối màu ấy đang di chuyển một cách nhàn nhã trên nàng bây giờ. Vào lúc nàng thực sự không đáp lại cái nhìn chăm chăm kia, chắc hẳn nàng cũng tránh được cảm giác nôn nao gây ra bởi anh lần nữa. Nàng có thể hy vọng chứ.

Khi anh không ở đó, nàng đã cố tránh nghĩ đến đêm qua và sự dễ chịu đến kinh ngạc anh đã trao mình. Nhưng suy nghĩ đó còn khó đẩy ra ngoài tâm trí hơn nhiều khi anh hiện diện và đang khuấy động cảm xúc của nàng với sự quyến rũ mà nàng như không thể lắc ra khỏi đầu.

“Nào, bây giờ hãy giải thích tại sao tôi nên cố gắng giải trí cho em, khi mà chính xác là em đã không giải thoát tôi ra khỏi sự buồn tẻ khi tôi đang ở vị trí của em hiện giờ,” anh nhắc nhở nàng.

“Tôi không nhớ là anh từng nhắc đến nó kia đấy,” nàng nói với một cái cau mày thấu hiểu, rồi nhướn một bên mày lên với anh. “Chúng ta vẫn còn ăn miếng trả miếng với nhau, đúng không? Nếu anh muốn dứt khoát, được thôi, tôi không phải là người đánh cắp sự trong trắng của anh.

Anh đã hủy hoại tôi công khai trước mặt bàn dân thiên hạ, đánh cắp sự trong trắng của tôi. Bây giờ thì chẳng còn anh chàng tử tế nào muốn tôi nữa!”

“Em là cướp biển!” anh gần như cười. “Dù gì thì không anh chàng tử tế nào sẽ cưới em đâu.”

Nàng hóp hóp không khí. “Thối tha, và thậm chí còn chẳng đúng! Một người đàn ông có cơ hội yêu tôi có lẽ sẽ không chú ý tới nghề nghiệp của cha. Nhưng không phải bây giờ, sau khi anh lấy cắp mất sự trong trắng của tôi.”

Anh húng hắng ho, ngồi ra trước, và trông không còn tí thoải mái nào nữa. nhưng anh chỉ ra, “Tôi không lấy cắp. Sự hợp tác của em thật đáng ghi nhớ đầy vị say mê.”

“Tôi đã nghĩ anh là một giấc mơ, đồ đầu đất chết tiệt!” nàng gầm gừ.

“Thật sao? Nhiều quý cô cùng chia sẻ giường với tôi cũng nói y như vậy – rằng tôi là một giấc mơ.” Bây giờ anh trông quá thích thú.

“Đấy không phải ý tôi muốn nói!” nàng tức giận ngắt lời. “Tôi thực sự đã nghĩ mình đang nằm mơ.”

“Hả?”

“Đúng thế!”

“Tôi ước có quỷ chúng giám là mình cũng muốn mơ như vậy.” Anh cười toe toét. “Nhưng bây giờ khi em nhắc đến, tôi luôn luôn thấy rằng làm tình là một phương thuốc hoàn hảo cho sự buồn chán đấy. Muốn dành cả chiều trên giường tôi không?”

“Việc đó sẽ không xảy ra lần nữa!”

Anh nhún vai. “Tôi chắc lúc này ý em thực sự thế. Nhưng em đã nếm qua rồi,” anh nói, Rồi, với sự tự tin hoàn toàn và nụ cười tinh ranh, anh quả quyết, “Em sẽ muốn nhiều hơn.”

“Có lẽ,” nàng đồng tình, rồi nhún vai nói thêm, “Chỉ là không phải với anh thôi.”

Môi anh mím lại đủ để nàng để ý thấy. Nàng vui thích khi thấy cuối cùng mình cũng đã chạm đúng nọc. Và giờ là lúc tuyệt vời để đổi chủ đề, trước khi nàng cũng bị chạm nọc y như thế.

“Anh đã làm gì với Margery rồi?” nàng hỏi.

“Tôi cho ý em là người hầu của em?”

“Quản gia,” nàng chữa lại.

“Gì cũng được.” anh nói với chút thích thú. “Tôi đã cho phép bà ấy giữ lại cabin mình đang sử dụng. Bà ổn. Bà ấy đã ngủ qua cuộc bạo động này.”

“Tôi có thể gặp bà không?”

“Muốn bắt đầu mặc cả cho cuộc thương lượng không?” anh đánh trả với nụ cười toe toét ranh ma.

Nàng hít một hơi sâu và nhìn chăm chăm anh. “Những gì tôi muốn là sử dụng thời gian của mình. Không có nhiều thứ mà tôi không biết về cách vận hành một con tàu.”

Anh thực sự suy nghĩ về nó trong một chốc, rồi nói, “Boong tàu cần lau đấy.”

Nàng gật đầu, nghĩ rằng anh nghiêm túc. “Đây không phải lần đầu tôi xử lý công việc này.”

“Em đang đùa?”

“Không.” Và rồi nàng thở dài. “Nhưng tôi cho là anh đang đùa?”

“Tất nhiên. Em sẽ không rời khỏi cabin này cho đến khi chúng ta cập cảng, cưng à. Xin lỗi, nhưng tôi không tin tưởng em xa hơn có thể nhìn thấy em.”

“Tôi không có thủy thủ của mình hỗ trợ sau lưng, vậy thì anh lo gì chứ?”

“Là em sẽ cố giải thoát họ lần nữa. Và không tranh cãi thêm, quên nó đi.”

“Nhưng...”

“Muốn tôi nhớ đến việc mình đã bị bịt miệng một vài lúc khi còn là con tin của em không?” anh sắc bén ngắt lời.

Nàng tiếp thu và im lặng – nhưng chỉ lúc này thôi.

Chương 36

Ba gã vô lại được mang tới cho Drew trước khi anh lên khoang lái, ba thằng cha mà anh đã dùng chung cabin với sau khi Gabby chọn đường dừng cảm và rời khỏi. Một trong số họ đã gieo cú đâm vào mặt anh tuần trước khi đang ngủ. Anh không bao giờ có thể đoán được ai làm, và cũng không hỏi, vì anh đã không ở vị thế có thể trả đũa hay tự bảo vệ bản thân vào lúc bấy giờ. Nhưng tình huống đã đổi thay tuyệt vời.

Mỗi người bọn họ bị trói tay ra phía sau. Anh bắt họ đợi gần một giờ đồng hồ trước khi lại gần tiếp cận để moi câu trả lời cho mình.

Bây giờ anh biết từng cái tên một, sau khi chia sẻ cabin cùng cả ba. Bixley trông cảnh giác vì nguyên nhân Drew mang họ lên trên khoang, nhưng Bixley là người cuối cùng anh sẽ nghi ngờ có lý do để đột kích khi anh không nhìn thấy gì.

Richard đang khoác cái cười toe toét vênh váo như thường lệ. Gã người Pháp, nếu thực sự gã là người Pháp, nhưng Drew nghi không phải, rõ ràng chẳng có lấy một cái xương nghiêm túc nào trong cơ thể gã. Anh ta luôn luôn cười cợt thứ gì đó với các bạn mình, kể cả với Gabby. Điều đó có lẽ làm Drew cáu; quỷ thật, nó thực sự làm anh cáu.

Trong số họ thì Ohr là người thật khó hiểu. Ông ta trông có vẻ thân thiết với Gabby, nhưng lại không hay giải bày tâm sự. Người này giữ lại cảm xúc của mình một cách nghiêm khắc với bản thân, bất kể chúng là gì đi chăng nữa.

Trong hai người, Drew nghi chính Ohr đã đâm anh. Richard sống quá vô lo vô nghĩ vô tư lự. Rõ ràng chẳng có cái gì làm phiền được anh ta; sự thật là, anh làm Drew nhớ rất nhiều đến mình. Nhưng Ohr quá nghiêm túc thận trọng. Chả nói được gì về cảm xúc của gã bên dưới thái độ lạnh lẽo kia. Bất chấp điều đó, Drew sẽ phải tìm ra.

“Chuyện này là về việc gì vậy, Thuyền trưởng?” Bixley hỏi với chất giọng căng thẳng khi Drew đến đứng trước mặt họ.

Anh không trả lời ngay. Chờ đợi lo âu có thể làm những người này không dễ chịu gì – và sẽ có lợi cho anh. Bên cạnh đó, việc chiếm thượng phong với những gã cá biệt này làm anh hài lòng rõ rệt, vì vậy anh không vội nhảy vào tra xét luôn.

“Thư giãn nào,” cuối cùng anh nói. “Tôi chỉ có một vài câu hỏi cho các anh thôi. Đơn giản là tôi quyết tâm chắc chắn rằng một trong số các anh sẽ phải có câu trả lời.”

“Nghe có vẻ khó xử đây,” Richard nhận xét.

“Có lẽ vài cái buồm cần được sửa chữa,” Bixley thêm vào. “Và tôi là người làm điều đó.”

“Buồm của tôi không sao,” Drew bất bình.

“Không sao ư? Không sao thì không đủ tốt để chuẩn bị cho cơn bão đang kéo đến đâu. Tôi có thể ngủ thấy nó từ trong không khí.”

“Hắn ta có mắt, Bix. Hắn có thể thấy có một cơn bão hướng về đây.”

“Nhưng hắn chưa sửa những cái buồm đó,” Bixley phản công, “Chúng sẽ bị xé toạc ra nếu...”

“Anh thực sự đang nói cho tôi cách làm thế nào để điều khiển tàu của mình à?” Drew nghi hoặc cắt ngang. Anh muốn cả ba căng thẳng về lý do mình được triệu đến, nhưng tất cả những gì họ muốn là nói về con tàu.

“Chúng tôi là thủ thủ, Thuyền trưởng, như anh vậy,” Richard nói khi cười toét. “Nếu thấy có gì đó không đúng với tàu, chúng tôi sẽ không giữ trong lòng.”

“Tôi sẽ sửa những cánh buồm chết dẫm đó,” Drew đáp. “Bây giờ thì trả lời này. Ai trong số các anh đã gieo một cú dẫm vào má tuần trước khi tôi đang ngủ?”

Bixley bắt đầu cười. “Ra vết thâm tím đó bắt nguồn từ việc ấy hả? Tôi đã tự hỏi, và nghĩ rằng anh bị vấp ngã vào chần lúc tối trời cơ.”

Drew chả thấy thích thú chút nào. Anh đến đứng trước gã Ailen và nói, “Vậy thì chúng ta bắt đầu với anh nhé, Bixley?”

“Bắt đầu?” Gã Ailen chớp mắt và, biểu hiện của gã lại trở nên cảnh giác.

“Sao không?” Drew nói. “Nó được gọi là phương pháp loại trừ. Tôi chắc là anh đã nghe rồi.”

“Chưa từng, và tôi cũng không muốn ra trước để trải nghiệm qua. Tôi không phải là người đã dẫm anh trong đêm tối.”

“Không?” Drew bình tĩnh nói, rồi liếc nhìn hết Ohr đến Richard, nhưng cả hai người họ lúc này đều đang đeo một cái nhìn trống rỗng. Nên anh thở dài nói thêm, “Như tôi đã nghĩ mà, chúng ta sẽ tìm ra bằng cách khó hơn vậy.”

Cú dẫm hạ gục Bixley. Ngã xoài ra trên boong, gã chẳng di chuyển để đứng dậy thêm được. Richard lên tiếng. “Không cần làm thế. Nếu muốn đánh nhau, cởi trói cho tôi. Tôi là người anh đang tìm đây.”

Drew gật đầu và ra hiệu cho người đang đứng cạnh đem Ohr và Bixley trở lại khoang. Anh hơi ngạc nhiên chút đỉnh. Phải chăng giữa Gabby và gã người Pháp tưởng tượng này có nhiều hơn là anh đã nghĩ.

Bixley càu nhàu với Richard khi gã được đỡ đứng dậy, “Lần sau thì lên tiếng sớm hơn nhé.”

Richard nhăn mặt và lăm bầm, “Xin lỗi, Bix.”

Drew nghiên cứu kỹ khuôn mặt đẹp trai của Richard khi hai người kia được đưa đi. Anh cảm

thấy cơn điên tiết đang lớn dần vì cái mình đang bắt đầu nghi ngờ. Cái gì đã làm khuấy động cảm xúc hung hãn đánh nhau trong gã người Pháp này? Drew chả làm gì với Gabby nhiều hơn là chỉ hôn nàng vài lần ở Anh trước khi nhổ neo. Anh muốn làm nhiều hơn thế, nhưng nàng đã không hợp tác.

Richard thấy không thoải mái dưới sự xem xét kỹ lưỡng kéo dài và cuối cùng nhất gùng nói, “Sao nào? Nó chỉ là một cú đâm chết tiệt thôi mà.”

“Tôi đã không nghĩ đó là anh,” Bấy giờ Drew mới nói khi anh và Richard ở một mình với nhau. Richard cười toe. “Tôi cũng vậy, nếu anh cần biết. Đó là cơn bốc đồng, khá là không dự tính trước.”

“Tại sao?”

Richard nhún vai. “Vì tôi thấy anh xứng đáng bị vậy và còn hơn nữa kia.”

Vì Drew cảm thấy chả có ý niệm nào, anh gầm gừ, “Anh muốn đánh tôi tơi tả sao? Vậy thì cùng nghe lý do nào.”

“Anh đang đùa? Sau những gì mình đã làm?”

Điều đó làm Drew ngạc nhiên và để lộ ra cái nhăn mày thông hiểu. “Tôi biết những việc mình đã làm gần đây, nhưng chúng ta đang nói đến chuyện tuần trước – khi mà tôi đang là tù nhân bị khóa trong xích – không thể làm gì khác ngoài việc lo âu bối rối.”

“Tôi đã nói rồi, nó chỉ là cơn bốc đồng bất chợt thôi.”

Drew không tin, nhưng anh nhìn Richard hiểu biết. “Sao anh lại giả vờ làm người Pháp?”

Anh chàng chỉ cười toét rộng hơn. “Sao anh lại chắc chắn tôi không phải, chỉ vì có lẽ cách nói của tôi không thay đổi mấy? Có thể tôi là người Pháp lớn lên ở London thì sao.”

“Có thể anh là tên nói dối.”

Richard nhún vai. “Chuyện đó thì làm nên điều gì khác biệt cơ chứ? Ta đều giả vờ cái gì đó ta không phải.”

“Kể cả Gabby?”

“Gabby là bất cứ cái gì mà cô ấy muốn anh nghĩ,” Richard kín đáo trả lời.

Drew khịt khịt. “Nghĩa là?”

“Nghĩa là nếu anh muốn biết về cô ấy, anh nên hỏi cô ấy, không phải tôi.”

“Vậy thì trở lại anh và cái lý do chết tiệt tấn công tôi.”

“Xin lỗi, tôi không thể nghe lời anh, Thuyền trưởng. Tôi đã tuyên thệ sẽ giữ bí mật. Sao anh

không chấp nhận lời xin lỗi của tôi và để chuyện đó xuôi theo tự nhiên nhỉ?”

“Sao anh không thỏa mãn tính hiếu kỳ của tôi trước khi tôi bóp nó ra khỏi mồm anh nhỉ?”

“Thế thì làm đi. Tôi không phản bội lại bạn mình đâu.”

“Anh đang nói cô ấy chỉ là bạn thôi sao?”

“Thế anh nghĩ gì khác khi cô ấy nghĩ đến việc kết hôn với anh hả?”

Cụm từ ‘kết hôn’ – ám chỉ tới anh – thực sự làm Drew thoái lui một bước. Ý nghĩ nào về việc kết hôn cũng làm anh rùng mình. Nhưng anh thấy khó mà tin được rằng Gabby đã ấp ủ ảo tưởng như thế. Và, sự thật là, Richard có thể nhồi cho anh cả đồng dối trá chỉ để tung hỏa mù.

Nhưng anh vẫn còn đủ tò mò để hỏi, “Cô ấy nói với anh vậy à?”

“Tôi đã nói quá nhiều rồi,” Richard đáp trả. “Tôi sẽ không nói thêm nữa.”

“Vậy không phải vì ghen tuông mà anh tấn công tôi chứ?” Drew khẳng định.

Richard khịt mũi. “Anh không nghe rõ à, thuyền trưởng. Cô ấy là bạn thân nhất của tôi. Bất cứ ai cuối cùng cô ấy kết hôn cũng sẽ ok với tôi thôi, ừm, chừng nào mà đó không phải anh.”

“Vậy là anh đang ghen!”

“Không, tôi chỉ không thích những gì anh đã làm với cô ấy. Tôi đã cố cho cô ấy vài lời bao biện, nhưng tôi thực sự chẳng tin bất cứ điều gì trong số chúng cả.”

Drew nghiêng rằng. Lúc này anh đang quá sôi máu, tự hỏi tại sao mình chưa hạ gục ‘con lừa’ cướp biển này. Nhưng rồi anh bỗng nghĩ ra... “Tôi đã chuốc say để cố quyến rũ cô ấy, nhưng tên em trai đáng nguyên rủa phá ngang, vì thế tôi chưa đi quá xa. Có phải tất cả chuyện này là vì thế không? Cô ấy nghĩ còn chuyện gì khác đã xảy ra khi mình chệnh choáng à?”

Richard nhún vai. “Cô ấy chưa từng nhắc đến điều đó, vì thế tôi không biết.”

“Cô ấy đã nhắc đến điều gì?”

“Cố gắng tốt đấy, thuyền trưởng, nhưng bí mật đó sẽ theo tôi xuống mồ. Thế nên đừng đi hoặc là đem tôi trở lại khoang, vì cuộc đàm thoại bây giờ sẽ chấm dứt bằng cách này hay cách khác.”

Richard cườm rằng Drew sẽ không đặt tay lên người gã. Chất giọng tự tin của gã nói lên rất nhiều. Drew chắc hẳn nên làm gã thất vọng, nếu không có lý do nào khác hơn là để trút cơn giận điên người mà hiện thời anh đang cảm thấy – chẳng hỏi thêm được gì ngoài những ‘bài thể dục chân tay’ vô ích. Nhưng anh để gã đi. Rõ ràng anh sẽ phải tiếp tục chủ đề này với Gabby thay vào đó. Nhưng nàng chính xác cũng đang trong cơn hạ hỏa, thế nên nàng có lẽ sẽ chỉ làm sự điên tiết của anh tồi tệ thêm nhiều mà thôi.

Anh chần hẩn chỉ nên để nàng trong khoang cùng với thủy thủ đoàn của mình. Nàng đáng bị vậy vì đã cố cướp tàu của anh. Nhưng nàng đã cho anh khoái lạc nhiều hơn những gì trông đợi khi anh thấy nàng đang ngủ trong cabin đêm hôm đó, một trải nghiệm không thể xóa nhòa được.

Chúa ơi, thật ngọt ngào, nhưng làm tình với nàng cũng có mặt ‘hạn chế’, bởi nó quá ‘đặc biệt’, một lần với nàng nên đủ cho anh mới phải, nhưng không. Với mọi phụ nữ khác, một là đủ. Anh viếng thăm qua lại những người tình của mình đơn thuần là vì thuận tiện, chứ không phải háo hức muốn thấy họ lần nữa. Nhưng với Gabby, anh muốn nhiều hơn. Bất chấp tội lỗi của mình.

Và có một thứ khác làm anh bối rối khó hiểu. Ai mà nghĩ được một tên cướp biển chết tiệt lại hóa thành trinh nữ cơ chứ. Điều đó vẫn còn làm anh ngạc nhiên. Nhưng nó cũng thật ngọt ngào, rằng anh là người đầu tiên của nàng. Mặc dù đó là một trải nghiệm mới khác, vì chắc chắn đó không phải thứ anh tìm kiếm ở người phụ nữ của mình. Ngược lại. Anh thích phụ nữ có nhiều kinh nghiệm. Họ biết luật chơi, và kết hôn không phải phần thưởng.

Thực sự Gabby đã nghĩ anh ở vị trí một người chồng? Anh mỉm cười và lắc đầu. Anh sẽ phải tìm ra thôi.

Chương 37

Cơn bão được cảnh báo đe dọa suốt cả ngày đến vào chiều hôm đó trong cơn giận bùng bùng dữ dội. Gabrielle đã mong rằng nó chỉ thổi qua, hay ít nhất The Triton chạy thoát khỏi, nhưng không.

Ở giữa cuộc tấn công dữ dội cuộn cuộn đầy bạo lực là khoảng thời gian nàng chả thích gì khi đi trên tàu. Thực tình, vẫn thế, kể từ khi nàng sống sót qua cơn bão cấp tám đổ bộ vào hòn đảo, nàng không thích gió bão chút nào bất kể là ở đâu. Nhưng trên biển còn thêm một mối hiểm nguy nữa. Đắm tàu.

Mặc dù nó là một con tàu đẹp, khỏe, được bảo dưỡng tốt. Tiếng cọt kẹt của những tấm ván rất nhỏ. Thậm chí khi bị chao đảo chìm xuống và nghiêng sang bên thì nó cũng không bị mất kiểm soát, ít nhất là không. Dù điều này là không tránh được. Và phản ứng căng thẳng của Gabrielle cũng vậy, còn tồi tệ hơn gấp mười bởi sự thật nàng đang bị khóa trong cabin. Nếu tàu chìm, nàng thậm chí sẽ không có cơ hy vọng tìm nổi một chiếc xuồng nhỏ, mảnh vỡ của vật trôi dạt, hay bất kỳ mảnh gỗ nào trong khả năng, rồi hy vọng được giải cứu. Không, nàng sẽ viếng thẳng xuống chiếc rương của Davy Jones ngay mất.

Nàng ngồi đó – trên đồng chăn lộn xộn trong khoảng thời gian chờ đợi lâu nhất, nhìn một vài thứ trong phòng không bị ghim chặt – lăn qua lăn lại trên sàn và, có lúc, còn lăn lên đến nửa tường. Đó là những khoảng khắc đáng sợ, khi con tàu gần như chìm hẳn một bên khi bị cơn sóng to dữ dội đè xuống.

Thậm chí cả cái đèn xách tay cũng văng ra khỏi cột vào giây phút sợ hãi đáng tởm đó. Chụp thủy tinh nứt bên trong lăn ngang qua sàn và vỡ tan khi đập vào tường, để lại một vệt dầu tràn

ra trên đường lẫn.

Nàng nhìn chăm chăm vào nó trong sự xáo trộn giữa kinh hoàng và nhẹ nhõm. Ngọn lửa có lẽ sẽ bùng lên ngay nếu chiếc đèn đã được thắp sáng. Khi mà nàng thực sự không nghĩ về điều này, nếu nàng bắt đầu phóng hỏa để cố trốn thoát, đây chắc chắn không phải thời điểm thích hợp - lúc Drew và thủy thủ đoàn của anh đang chống chọi với sức mạnh thiên nhiên để giữ họ nổi trên mặt nước và sẽ không để ý tới ngọn lửa cho đến khi quá muộn. Nhưng ít nhất nàng đã mưu trí dập tắt nó khi cơn bão bắt đầu, kể cả khi để một cái đèn kiên cố vững chắc lên bàn của Drew thì nó sẽ vẫn gây cháy.

Nàng ước mình có thể ngủ qua cơn bão. Đúng là một cách lý tưởng để đánh lạc hướng sự lo lắng, và chỉ cần dậy sau khi bão trôi qua. Nhưng điều đó là không thể, nhất là ở trong tình trạng trên sàn, nơi nàng đang bị giữ chặt vào sợi xích giúp mình không bị ném lên cao như mọi thứ khác đang bị bật móng. Nàng có lẽ có thể tìm được điểm tựa vững trãi hơn trên giường của Drew, ít nhất là tấm đệm êm ái, còn hơn là phải trượt qua trượt lại như lúc này. Nhưng đó là nơi nàng sẽ không lại gần vì bây giờ nó là của anh rồi.

Nàng không mong sẽ lại thấy anh cho đến khi cơn bão đi qua. Đêm xuống, mặc dù rất khó nói khi còn trận mưa rào nặng hạt ngoài cửa sổ kia và không gì ngoài những đám mây đen xa xa. Vài giờ nữa trôi qua, nhưng cơn bão vẫn không có dấu hiệu suy yếu.

Và rồi một luồng gió lạnh đáng nguyên rửa cùng mưa tuôn vào cùng Drew. Anh phải đẩy mạnh cửa để đóng lại. Anh chả thèm khóa nữa. Anh quay lại và dựa vào nó khi đôi mắt xác định vị trí của nàng. Anh trông chả kiệt sức hay bức tức chút nào sau khi giành cả đồng thời gian bên ngoài với cơn mưa như chút nước. Anh trông hồ hởi, đầy sức sống, khỏe mạnh, và trông như có thể đảm nhiệm bất cứ việc gì dễ như trở bàn tay vậy.

Anh ném áo mưa đang mặc ra khỏi người, dù nó không ngăn được cho anh khỏi thấm nước. “Em ổn cả chứ?” anh hỏi.

Sự lo âu căng thẳng phát tiết, nàng nói, “Không, tôi sợ, tôi lạnh, tôi đói, và mong tôi bị tím bầm vì bị ném lên ném xuống cả buổi rồi. Chết tiệt là tôi không ổn tý nào.”

Nàng những mong anh cười và gọi nàng là đồ nhu nhược ngốc nghếch, Thay vào đó, anh làm nàng ngạc nhiên khi tiến lại gần, quỳ xuống bên cạnh và ôm nàng vào cánh tay. Nàng không có tí thôi thúc nào muốn chống lại sự thân thiết anh mời gọi, ngay cả khi anh làm nàng sưng nước vì bộ quần áo ướt của mình.

Anh làm mình thoải mái khi dựa vào tường, rồi nhấn nàng vào ngực nhưng giữa chừng thì dừng lại và rút một cái khăn ăn trong túi, mở nó để lộ ra một túm xúc xích lạnh ngắt được cắt thành từng khoanh nhỏ. Anh đút một khoanh vào miệng nàng.

“Còn lại từ bữa sáng đấy,” anh nói. “Nhà bếp đóng cửa lâu rồi, thế nên sẽ không có bữa sáng hoàng đầu, có lẽ tới tận ngày mai. Em nên biết đó là một thủ tục tất yếu.”

“Vâng, em biết,” nàng trả lời khi anh đút cho nàng thêm vài khoanh nữa và xoa dịu đi cơn đói.

“Em thực sự bị tím bầm à?” anh hỏi.

Câu hỏi đó làm cả hai người nghĩ về lần cuối anh hỏi về vết thâm, khi nàng buộc tội anh đã gây ra cho mình vài cái sau cuộc gặp gỡ đầu tiên ở bến cảng. Suy nghĩ ấy làm họ cười toét với nhau.

“Không, chỉ là một vết nhức nhỏ thôi,” nàng thú nhận. “Em nghi là mình sẽ cảm thấy nó ngày mai. Dù vậy, nhớ cẩn thận dưới sàn đấy. Chúng ta vẫn chưa ổn định vững chắc đủ để em nhặt thủy tinh từ chiếc đèn của anh đâu.”

“Anh nên suy nghĩ đến việc bỏ cái đèn ra khi cơn bão bắt đầu mới phải.”

“Anh không ở đây để làm việc đó. Em đã làm, nhưng tất cả những gì em nghĩ đến là tắt nó đi thôi.”

Nàng nhận ra quá muộn rằng mình vừa mới thừa nhận có thể di chuyển dễ dàng trong cabin, rằng cái xích chẳng cản bước nàng tí nào. Nhưng anh không tỏ ra dấu hiệu gì chứng tỏ mình để ý lỗi nhỏ đó, và đơn giản đút cho nàng thêm vài miếng xúc xích nữa trước khi tự mình ăn vài chiếc.

Nàng không nên ngồi như thế này với anh, quá thân mật trong vòng tay anh, ấy vậy mà nàng không thể di chuyển thân mình, nàng quá dễ chịu. Bộ quần áo ướt của anh bắt đầu lạnh cóng, nhưng nơi nàng tiếp xúc với anh bây giờ đang ấm lên bởi nhiệt lượng từ nàng.

Đơn giản là không có cách nào nàng có thể lờ đi cơ thể mình đang dựa vào, hay không nghĩ đến việc đã xảy ra đêm kia. Loại khoái cảm anh cho nàng thấy luôn ở trong nhận thức suy nghĩ của nàng từ đó tới nay, nhưng bây giờ...nàng đơn giản không thể bật ra khỏi tâm trí được. Anh đã nói, nàng đã nếm mùi, nàng sẽ muốn nữa, và chết tiệt nếu anh không đúng đến thế.

Cách anh ôm nàng lúc này mang lại những kỷ niệm quá rõ ràng về cảm giác tay anh trượt trên làn da trần của nàng gợi tình thế nào, nàng gần như phải hớp hơi thật sâu. Và miệng anh, Chúa ơi, cảm giác của nó, hương vị say mê của nó. Anh đã làm nàng run rẩy, làm da nàng nhức nhối như kim châm một cách ngon lành dễ dàng, làm nàng thổi bay sự cẩn trọng vào gió và chấp thuận mọi thứ anh đưa ra.

Nàng rùng mình, nhớ lại sự đầu hàng của mình đã ngọt ngào ra sao. Anh nhận thấy.

Nàng chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng sấm đì đùng vừa mới xảy ra, nhưng anh đoán đó là lý do. “Em sợ bão à?”

“Em chưa từng sợ, nhưng bọn em đã từng có một trận vài năm về trước, họ gọi nó là bão cấp tám. Mọi người chết. Toàn bộ nhà cửa bị xé rách toạc thành đồng đồ nát. Em chưa bao giờ trông thấy điều gì như vậy và hy vọng sẽ không bao giờ trông thấy những thứ tương tự như thế nữa.”

“Nó xảy ra trên Caribbean đúng không?”

“Vâng, sau khi em sống với cha được một thời gian. Nó xé toạc những vùng biển ấm với cường độ mạnh hơn bình thường. St. Kitts không phải hòn đảo duy nhất bị đổ bộ. Và cơn bão đã để lại thiệt hại nặng nề đằng sau trên đường đi.”

Anh nhấn nàng sát hơn vào người. “Anh nghĩ mình nhớ vụ đó. Anh chỉ vừa mới thoát khỏi khi quay thuyền trở lại Mỹ vài ngày trước khi xảy ra. Nhưng anh đã nghe về nó trên chuyến đi tiếp theo và chứng kiến vài thiệt hại. Nhiều nơi không phục hồi được.”

Nàng gật đầu. “Một trong những ngôi làng nhỏ trên đảo của chúng em như thế đấy. Với từng ngôi nhà một bị tàn phá, những người sống sót được cứu và dời đến nơi khác. Nhưng thậm chí là trong thị trấn chính của bọn em, phải mất hàng tháng, hàng tháng trời bọn em mới bỏ hết đồng vụn nát ra được và xây dựng lại. Em đã quên nó ra sao khi ngủ lại được sau đó.”

Anh ngạc nhiên liếc xuống nàng. “Em thực sự xông vào giúp á?”

“Margery và em đã làm.” Nhưng sau đó nàng cười toe và cố làm rõ hơn, vì có vẻ không giống cướp biển lắm, nói thêm, “Hoặc là làm thế hoặc dài cổ chờ quán hàng thịt mở cửa lại ấy mà.”

Anh không cười. Anh chạm đầu ngón tay vào má nàng, gần giống như anh đang nói rằng mình biết nàng không tệ như những gì thể hiện. Việc này làm nàng không thoải mái khi anh cho nàng thấy khía cạnh dịu dàng của mình. Nó cũng nhắc nhở rằng nàng đang nằm trong vòng tay của người đàn ông mà mình vẫn có ý định trả thù.

“Em nghĩ bây giờ mình khỏe rồi,” nàng bảo, ngời hướng ra xa anh. “Thậm chí còn có vẻ như gió đã ngớt đi nhiều.”

“Không, nó chưa ngớt. Và hình như bây giờ anh chả thấy khỏe gì,” anh trả lời khi kéo nàng lại vào người và dứt khoát gắn chặt miệng mình vào nàng.

Chết tiệt quá nhanh, tất cả nỗi đam mê thú vị mà nàng cảm nhận tối đó quay lại kích thích mạnh mẽ vào nàng và cuốn đi mọi quyết tâm. Nàng vòng tay mình quanh cổ anh và đáp trả nụ hôn bằng cả trái tim, tự làm một vài ứng biến khi nếm anh với lưỡi mình. Anh quá say đắm đến choáng váng! Nàng thậm chí còn hơi quay lại chút, đủ để nhấn mạnh ngực mình vào anh. Tiếng rên rỉ của anh là giai điệu ngọt ngào bên tai nàng.

Không lâu sau, anh đứng lên, bế nàng trên tay và mang tới giường. Không dừng lại lấy một lần, có vẻ anh thậm chí còn chả thèm nghĩ đến sợi xích. Đúng là một gáo nước lạnh nếu vẫn còn bám vào chân nàng và kéo họ lại. Không gì ngăn được anh đặt nàng lên giường và cởi quần áo mình ra một cách thần tốc. Nàng thì chắc chắn không. Nàng quá bận ngắm anh, hồi hộp phấn khích khi từng phần quần áo ném sang bên.

Đây là lần đầu tiên nàng có tầm nhìn thực sự kín đáo về cơ thể cao ráo, tuyệt vời của anh và toàn bộ vẻ đẹp của nó. Khi tắm cho anh, nàng đã cố không nhìn để không phải đấu tranh với nỗi khao khát của mình, và khi anh làm tình với nàng trước đó, anh đã nằm trên người nàng cùng lúc nàng nhận ra anh thực sự hoàn toàn khóa thân. Anh quá rắn chắc và vạm vỡ. Không có phần nào trên anh mà không rung lên cùng với những múi cơ khi di chuyển, từ khuôn ngực

rộng thon dần đến những khung sườn chắc và cánh tay mạnh mẽ. Chân tay anh – ngay cả đôi chân đều thật dài so với toàn bộ tầm vóc đẹp và cân đối vừa vặn còn lại, cướp mất hơi thở của nàng – khi biết anh đẹp trai tới mức nào.

Nàng cười khi anh chìm vào khi chiếc giường làm họ nảy lên một vài lần. Anh cũng làm thế. Nhưng sau đó anh lăn tròn họ và hấp tấp bắt đầu cởi quần áo nàng.

Nàng đặt một tay lên tay anh và ngượng ngùng nhắc nhở, “Không phải anh đã hứa cởi quần áo em thật chậm sao?”

Anh mang tay nàng đặt lên miệng và hôn sau những ngón tay. “Anh nhớ. Anh sẽ cố, Gabby, nhưng anh phải thú nhận, em làm anh cảm thấy mình như cậu chàng chưa trải nghiệm bao giờ ấy, anh còn quá ít tự chủ khi ở gần em. Đây không phải lần đầu. Không gì anh muốn làm hơn là thưởng thức từng khoảng khắc tuyệt vời với em, nhưng lạ Chúa, em lấp đầy anh với những đam mê!”

Bây giờ nàng cũng cảm thấy vài đam mê đó khi anh hôn nàng, lần nữa rồi lần nữa. Nhưng anh cố, anh thực sự cố để cởi áo quần nàng thật chậm. Anh thậm chí còn hôn cánh tay và chân nàng khi chúng lộ ra. Anh chỉ bỏ váy ra hơi nhanh chút thôi để có thể gắn chặt miệng mình vào ngực nàng – làm nàng trở nên hơi kích động.

Có vài lần anh hôn hển, “Chúa tôi, cô nàng, em quá xinh đẹp,” khi nhìn chăm chăm vào ngực nàng, rồi lại nói thế lần nữa khi anh lật nàng lại để hôn phần nhỏ sau lưng và kéo những ngón tay chậm rãi mé trong đùi nàng.

Nàng rung mình thích thú. Cái chạm anh quá dịu dàng, miệng anh quá nóng bỏng, đúng là một sự trái ngược không thể tưởng tượng nổi.

“Em nghĩ anh cũng đẹp nữa,” nàng nói, và anh cười.

Nhưng những gì họ đang làm còn tuyệt hơn. Sự thán phục trong từng cái chạm của anh làm nàng choáng váng khi anh chăm sóc cánh tay, và cổ, và má nàng; ngay cả những ngón chân nàng cũng không thoát khỏi sự quan tâm của anh. Nhưng niềm đam mê ở đó, sục sôi như lớp sóng ngầm ẩn dưới mặt nước phẳng lặng. Nàng cảm thấy khi cuối cùng anh cũng tựa nàng lại gần và hôn nàng thật sâu, và có vẻ niềm đam mê đã dồn lại và tràn đầy qua nàng trước khi làm tương tự với anh.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nàng không có thời gian để nghĩ về thứ gì khác ngoài cơn khoái cảm chỉ còn biết vào thời điểm ấy. Và nó ở đó, bùng nổ quanh nàng mọi khoảnh khắc anh vào trong nàng. Lạ Chúa toàn năng, nó xảy ra quá nhanh, quá siêu phàm, và kéo dài quá lâu, nàng thậm chí vẫn còn đang co thắt quanh anh sau đó khi anh cứng người lại và đẩy vào sâu tới cực khoái của chính mình.

Tiếng thở dài thỏa mãn của nàng nhẹ nhẹ. Nàng không muốn di chuyển, không muốn nghĩ, không muốn suy xét lại việc mình vừa mới làm – lần nữa.

“Ngủ ở đây sẽ giúp em thoải mái,” anh nói khi hôn lông mày nàng trước khi ra khỏi giường.

“Anh sẽ đuổi cơn bão này đi cho em.”

Nửa thức nửa ngủ, nàng nghe thấy anh và và mỉm cười vì lời bình luận khôi hài kỳ quái đó.

Anh sẽ đánh nhau với bão chỉ vì nàng thôi à? Đúng là một anh chàng ngốc nghếch ngọt ngào.

Chương 38

Gabrielle thức dậy khi ánh nắng mặt trời đổ đầy trên sàn. Cơn bão đã qua. Nếu Drew đã quay lại phòng thì cũng không đánh thức nàng. Nàng có phòng cho riêng mình và nhanh chóng mặc quần áo, rồi kiểm tra ngay cánh cửa. Vẫn khóa.

Nàng thở dài và quay lại ngồi trên đồng chăn của mình, nhưng rồi đổi ý và đến giường anh thay vào. Trước tiên nàng dọn dẹp sạch sẽ, rồi ngồi ra giữa. Thoải mái hơn rất nhiều, và sao không chứ? Rõ ràng, nếu anh nghĩ nàng bị cùm không thể làm gì, thì giờ anh biết rõ hơn rồi và sẽ không cố xích nàng theo cách khác nữa, ừm, ngoài cái cửa khóa chết dẫm kia.

Kế hoạch trả thù không thành. Làm thế quái nào mà Drew sẽ bị điên cuồng khao khát vì nàng nếu nàng cứ để anh làm tình với mình như thế? Nàng sẽ phải thay đổi chiến lược thôi. Chẳng sao nếu làm anh muốn nàng nhiều đến phát điên, nàng sẽ phải làm anh yêu mình thay vào đó.

Đúng là một ý nghĩ đáng nản. Sẽ càng khó khăn hơn để hoàn thành sứ mệnh, nàng chắc vậy. Ham muốn thì đơn giản thôi. Nàng đã kiểm soát được, chỉ là không lường hết hậu quả. Nhưng liệu có thể không khi làm một người đàn ông biết yêu mà không cần cân nhắc đến hôn nhân? Ừm, đúng thế, một tên Lothario như Drew, có lẽ là người duy nhất có thể yêu một phụ nữ mà không mảy may nghĩ đến việc cưới cô ta. Một khi nàng ra đi, anh sẽ tiếp tục với những người phụ nữ khác của mình, và khi ở cùng họ, anh sẽ nghĩ đến nàng thay vào. Hoàn hảo! Chết tiệt là nàng sẽ ám ảnh anh đến cuối đời.

Nhưng làm sao nàng làm anh yêu mình được? Nàng đã muốn chuyện này xảy ra ở London, nhưng nó lại không. Tất nhiên, anh đã không ở quanh thường xuyên đủ để biết về nàng. Ở đây, giữ nàng trong cabin của mình, anh sẽ bắt đầu lại và không thể tránh nàng nữa. Vậy là để anh biết về con người thật của nàng? Bao gồm việc từ bỏ mưu kế và giải bày rằng nàng không thực là cướp biển?

Không, có lẽ nàng không nên đi xa đến vậy. Mặt khác mưu mẹo vẫn giúp nàng thêm táo bạo hơn. Và sự trả thù của nàng sẽ càng ngọt ngào nếu anh yêu nàng mà vẫn nghĩ nàng là cướp biển.

Nàng đã không đưa ra quyết định chắc chắn khi anh quay lại cabin sáng hôm đó. Lần này anh trông kiệt sức. Ừm, anh đã ra ngoài hơn hai tư tiếng đồng hồ rồi và giành vài hay có lẽ là hầu hết thời gian để chiến đấu giữ con tàu không chìm.

Thằng cha thường đem bữa ăn đến cho họ đi theo Drew vào và đặt một cái khay lớn lên bàn.

Gabrielle lao ngay ra khỏi giường và đến thẳng cái khay có tới hai chiếc đĩa đầy ắp đến miệng bởi đồ ăn sáng. Nàng ngồi xuống ngay tắp lự và bắt đầu đánh chén. Liếc lên, nàng thấy anh đang cười toe toét.

“Sao nào?” nàng nói. “Anh nghĩ vài cái xúc xích mà anh cho em ăn xoa dịu được cơn đói hử?”

“Điều đó có vẻ tuyệt nhỉ?”

“Hả?”

“Khi anh cho em ăn ấy.”

Nàng biết ngay suy nghĩ của anh đã trở nên ‘đen tối’, mặc dù không thể tưởng tượng tại sao. Nàng chỉ vào cái khay và hỏi, “Anh không đói à?”

“Anh đang chết đói chết khát đây,” anh trả lời. Nhưng vẫn đứng đó nhìn chăm chăm vào nàng, và lần này nàng đỏ mặt. Anh đang nói đến việc làm tình lần nữa. Làm thế nào anh có thể nghĩ đến chứ - khi mà chắc hẳn anh đã quá mệt và đói rồi?”

Nàng quyết định giả vờ mình không hiểu lời nói nước đôi của anh và đánh trống lảng cùng lúc. “Em đã thưởng thức giấc ngủ trên giường anh đêm qua,” nàng nói đầy mồm bởi miếng bánh mì nóng, ngon lành được rưới ướt dầm mát ngọt. “Đó có lẽ là giấc ngủ ngon nhất em có trong tuần. Chắc chắn là thoải mái nhất. Cảm ơn anh đã nghĩ về nó.”

Mặt anh thực sự đỏ ửng. Nàng đang, tất nhiên, chỉ đang nói về chiếc giường và anh biết, nhưng rõ ràng, nó không ngăn anh khỏi nghĩ về những thứ họ đã làm ở kia.

Một vài khoảng khắc trôi qua, và bằng chất giọng nhàn nhạt thông thường, anh đề cập, “Đã từ lâu thành thói quen của anh là tổ chức ăn mừng sau khi sống sót qua một cơn bão như vậy, thế nên anh muốn mời vài vị khách tối nay. Vì em cùng chia sẻ cabin với anh, anh cho là em sẽ phải tham gia cùng bọn anh thôi. Sẽ có ột bộ váy đưa đến cho em lát nữa trong hôm nay, sau khi anh ngủ một giấc đã.”

Nàng thở dài. Họ đang có một cuộc trò chuyện bình thường một cách hoàn hảo và anh ném cái quan điểm “Anh cho là” vào mặt nàng để nhắc nhở nàng là tù nhân, không phải khách.

“Tại sao?” nàng hỏi, bấy giờ giọng hơi cứng đờ chút. “Tôi chẳng có ai để gây ấn tượng cả.”

Anh nhún vai. “Hầu hết phụ nữ anh biết đều thích ăn diện, đơn thuần anh nghĩ em có lẽ cũng thích.”

Anh không nói thêm nữa, và sau một đêm bị vắt kiệt sức, anh trèo lên giường và gần như rơi vào giấc ngủ ngay tức khắc.

Gabrielle dành hầu hết thời gian còn lại trong ngày để đi qua đi lại trong phòng, nghĩ tới nghĩ lui về kế hoạch mới làm Drew yêu mình, và cố lờ đi sự hiện diện của anh.

Cuối cùng nàng lại chú ý đến anh lần nữa khi thấy mình vô thức đứng cạnh giường. Anh đang khò khò, không to mà cũng không đều, lúc được lúc mất. Anh thực tình quá kiệt sức. Có lẽ nàng có thể làm ầm ĩ đủ kiểu, anh vẫn sẽ không nghe thấy. Nàng thậm chí có thể chạm vào mà không đánh thức anh, thế nên anh sẽ không biết. Chết tiệt lòng tin tưởng của anh, khóa mình ở trong cùng nàng khi nàng không bị cùm. Nàng có thể rất dễ dàng rời ngay khỏi phòng sau đó. Một cú đánh hơi mạnh vào đầu bằng cái bô vệ sinh và nàng sẽ lấy chìa khóa ra khỏi túi Drew trong vòng vài giây. Nàng đã thấy anh đút nó sau khi người của mình đặt khay thức ăn xuống rồi rời đi, và anh khóa cửa lại.

Quá đơn giản dễ dàng. Nhưng ban ngày ban mặt không phải thời điểm thích hợp để nàng lén vào khoang tàu. Bên cạnh đó, từng tế bào trong cơ thể nàng đang gào thét chống lại ý muốn đánh vào đầu Drew. Chỉ là nàng không thể làm thế lần nữa. Nhưng không có nghĩa nàng sẽ bỏ cuộc không chạy trốn. Anh có thể say giấc nồng cho đến tối. Nếu nàng có chìa khóa...

Nàng nhìn chăm chăm vào chiếc túi – nơi tự do trú ngụ. Drew đang nằm nghiêng về một bên. Anh hơi cong người, cuối chân bắt chéo nhau, khủy tay khủy chân gập lại. Chiếc túi chứa chìa khóa bên trong một chỗ gập. Nếu quần anh không quá chặt, nàng sẽ không gặp khó khăn gì trượt hai ngón tay vào đó để nhón lấy cái khóa. Nhưng chiếc quần lại chặt. Rất chặt. Chúng dính sát vào phần dưới ở đúng chỗ đó – nghĩa là cái ‘bàn tọa’ của anh ấy. Một cái mông rất đẹp mà Drew Anderson sở hữu.

Nàng đảo tròn mắt với suy nghĩ kia và quay lại *đi đều bước*.

Chương 39

Có bốn người ăn tối đêm đó trong cabin của thuyền trưởng. Thuyền phó một của Drew được mời – hiển nhiên rồi. Timothy cũng đã đến ăn tối trước đó. Nhưng người thứ tư làm Gabrielle há hốc miệng kinh ngạc khi anh vào cùng thuyền phó một. Richard! Nàng quá vui mừng được gặp anh đến nỗi không nghĩ đến chuyện sẽ trông ra sao khi nàng ném mình vào anh và ôm anh một cách thích thú.

Gabrielle tuôn ra hai câu hỏi thì thầm nhanh trước khi để ý Drew đang nhìn chăm chăm mình.

“Tất cả bọn anh đều ổn chứ?” nàng hỏi.

“Ổn như có thể mong đợi từ sự tiện lợi thoải mái đông người,” anh đáp. “Nhưng vị chủ nhà của chúng ta đã cung cấp bộ cánh thích hợp dùng cho bữa tối.” Richard quét một tay lên chiếc áo sơ mi trắng được giặt sạch sẽ tinh tươm và chiếc quần đen.

“Nhưng anh đang làm cái quái gì ở đây mới được chứ?”

“Anh cũng đang tự hỏi đây y thế đây, *em yêu*.” Anh thì thầm sau nàng. “Anh đã được yêu cầu, cảnh báo còn hơn thế kia, đơn thuần là phải hành xử như mình không phải tù nhân.”

Nàng liếc lên Drew khi nghe thấy, nhưng anh chỉ mỉm cười và ngồi dựa ra sau để xem cuộc

sum họp thân mật. Richard vươn người về phía nàng. “Và anh có lẽ phải nói rằng em trông thật đáng yêu tối nay, Gabrielle.”

Mắt anh dán vào nàng trên chiếc váy dạ hội hồng giản đơn với phần thân trên cực ấn tượng. “Anh đoán thuyền trưởng cũng cấp cho em bộ cánh. Anh ta muốn tự mình thưởng thức đêm nay đây.” Richard nháy mắt với nàng. Gabrielle đỏ mặt, nhưng nàng không cố nói chuyện riêng tư với Richard lần nữa. Drew phải có vài lý do nào đó để gộp Richard vào đây hơn là việc nàng rất vui thích gặp anh, và lý do kia làm nàng lo lắng.

Thức ăn được đưa ra sớm sau khi Richard đến. Bốn thủy thủ mang bốn loại đĩa khác nhau, và một người thì ôm đầu tay những chai rượu. Richard, hạnh phúc vì được ra khỏi khoang, bắt đầu uống nhiều hơn được phép. Gabrielle chỉ chạm môi vừa đủ.

Drew đã yêu cầu sở trường xuất sắc từ đầu bếp, và còn xa lắc mới mới gọi là một bữa ăn thông thường trên biển. Thịt bò nướng ăn kèm với hai loại nước sốt khác nhau, phủ hành và cà rốt, ba ổ bánh mì khác loại để chọn lựa, bánh Yorkshire pudding (*bánh có nguồn gốc từ Yorkshire, Anh. Được làm từ bột, thường ăn với thịt bò nướng và nước thịt*), khoai tây chiên, và thậm chí một đĩa salad phủ trên nước sốt kem tỏi trên đỉnh. Gabrielle sẽ phải tìm ra làm sao đầu bếp của Drew lại giữ được rau diếp tươi sống trên biển được, chắc chắn thế.

Tâm trạng mọi người trở nên khá tiệt tùng trước những món thịnh soạn. Thậm chí bắt đầu cảm thấy giống một buổi ăn mừng thực sự. Richard thư giãn và tiêu khiển cho cả nhóm bằng những lời đùa cợt thường lệ của mình. Gabrielle ngừng nghĩ đến việc anh được đưa tới vì vài lý do kín đáo. Và thậm chí Drew có vẻ cũng đang tự tận hưởng.

“Nhân tiện đây,” Timothy nói với Drew khi chuyện trò tạm lắng. “Một trong những con tàu chúng ta đã phát hiện gần ngay trước cơn bão, hoa tiêu thề là anh ta thấy em gái và em rể ngài trên boong.”

Gabrielle tái nhợt khi nghe xong. Drew, mặt khác, lại phá ra cười.

“Đúng, tôi chắc nó sẽ làm vỡ tim anh đấy, nên dừng,” Gabrielle cắt ngang một cách chua chát, cực kỳ bực mình vì sự vui thích của anh. “Dù sao thì hoa tiêu có thể nhầm lẫn chứ.”

Và Richard tham gia, “Ồ, anh phải nói điều này, có phải anh ta đang nhắc đến Quý bà Malory không?”

“Ôi, trời ơi, Richard,” Gabrielle ngắt lời. “Quên cô ấy đi!”

Bạn nàng nháy mắt, nhưng rồi nhún vai. “Anh đã cố, Gabby. Thực tình đấy, nhưng anh chỉ là không thể quên tình yêu thực sự của mình thôi.”

Drew điềm đạm và gắng hỏi, “Anh ta đang nói đến em gái anh đấy à?”

“Sao lại không, đúng là anh ấy đang,” Gabrielle rên hừ hừ thẳng với thuyền trưởng, mặc dù mắt nàng đang nhìn chăm chăm vào Richard. “Lộn tùng phèo vì cô ấy. Không thèm nghe khuyên

nhủ, như là chồng cô sẽ bẻ gãy từng mảnh xương trong người nếu anh ấy dám lại gần.”

“James sẽ phải xếp hàng thôi,” Drew gầm gừ khi anh đứng lên và bước một bước về phía Richard.

Điều này ngoài mong đợi và Gabrielle ngay lập tức thấy hối tiếc vì đã kích động anh. Nàng len vào giữa hai người đàn ông và cố tháo gỡ những gì mình đã xúi bẩy.

“Ôi, thôi đi,” nàng bảo Drew. “Georgina gần như đã tát vào mặt Richard vào lần cuối họ gặp nhau, vì thế chẳng có gì không may đã, hay sẽ xảy ra giữa họ đâu. Cô ấy là một ‘bức tường thành sắt đá’ với bất cứ anh chàng nào khác quan tâm, đơn giản vì cô yêu chồng mình. Anh phải biết điều ấy chứ.”

Đây là thời khắc căng thẳng. Drew rõ ràng xem việc bảo vệ em mình rất nghiêm túc. Từng thớ cơ trong người như muốn nói anh sẵn sàng xé toạc Richard ra thành mảnh với bàn tay trần. Nhưng anh đang chú ý, ơn trời, và lời nhận xét cuối của Gabrielle (đã) cắt cơn giận dữ của anh.

“Tôi có thể kết thúc việc này mà không cần nhắc nhở đâu đấy,” anh nói khi quay lại ghế.

Richard đã uống quá nhiều rượu để mà cẩn trọng. “Em nên để anh ta đánh anh, Gabby,” anh nói. “Anh ta ngứa mắt kể từ khi nghĩ em và anh...” Ý nghĩ đó làm anh cười khi kết thúc.

“Đó không phải lý do tôi muốn bóc toạc đầu anh ra,” Drew đáp trả khá lặng lẽ, đang cân nhắc vắn đề.

“À, đúng rồi, bởi vì anh không thể nhớ nổi tại sao Gabrielle không thể quay lại Anh quốc.”

Gabrielle hít một hơi sâu. “Richard, đủ rồi.”

Nhưng Drew ngồi ra trước hỏi, “Sao cô ấy không thể quay về?”

“Với tiếng lành đồn xa rằng cô ấy là cướp biển à? Đoán đi, thuyền trưởng. Tôi chắc anh sẽ tìm ra.”

Gabrielle ngồi ra sau và nhắm mắt. Nàng có cảm giác bây giờ mình đã biết tại sao Richard được mời. Rõ ràng Drew đã và đang mời chào thông tin thú vị đó anh nghĩ họ đang giấu mình. Thay vào đấy, anh đã khơi nguồn một chủ đề đảm bảo mang cơn tam bành của nàng quay lại trong một cuộc đối đầu đầy đủ thực sự.

Chương 40

Timothy cố hướng cuộc chuyện trò vào những chủ đề trung lập, nhưng chỉ có gã và Richard tham gia. Drew chỉ nhìn chăm chăm vào Gabrielle, và nàng chỉ nhìn chăm chăm vào đĩa, tình trạng căng như dây đàn trong phòng có thể cắt bởi một con dao. Họ rời đi sớm sau đó, khi Richard nêu một lời bình luận đùa vui về việc háo hức quay lại khoang ra sao, nơi mà không khí không quá băng giá thế này. Cơn giận của nàng đã gây nên lời nhận xét đó. Với vụ scandal

phơi bày trước mắt, chẳng có cách nào Gabrielle có thể che dấu sự tức giận với người đàn ông đã gây ra.

Lúc này nàng ở một mình với anh, anh ngồi dựa vào ghế, ly rượu trong tay. Và anh chỉ nhìn nàng chăm chăm. Đợi nàng bùng nổ à? Thêm vài phút nữa và nàng có lẽ sẽ. Nhưng anh nhếch một bên mày hung lên trước và nói một cách vô tình, “Kỳ cục làm sao anh đã không phải người duy nhất phải đoán, đúng không?”

“Đoán?”

“Hay có lẽ không kỳ cục đến thế,” anh tiếp tục với giọng y như lúc đầu, như thể nàng đã không nêu lên câu hỏi và không đang chăm chăm nhìn anh. “Ý anh là, nhìn đội ngũ nhân viên của em mà xem. Và em đã đến thăm họ bao nhiêu lần ở khu ổ chuột của khu phố rồi?”

Nàng khịt mũi. “Anh không biết các bạn tôi cư trú ở đâu, và bên cạnh đó...”

“Nhưng anh biết,” anh ngắt lời. “Anh đã đi theo em một chiều. Không vì bất cứ lý do gì hơn là anh đang buồn chán hôm đó và, ừm, có lẽ hơi tò mò. Anh phải nói là mình hơi bị ngạc nhiên khi em và hầu gái đã cự tuyệt dứt khoát dễ dàng như thế nào với mấy tên vô lại cố làm quen. Nghĩ rằng mình sẽ phải xuất hiện can thiệp, nhưng không, anh cho rằng mình cũng sẽ thoái lui nếu có hai người phụ nữ lúc lắc cái túi đầy tức giận trên đầu. Không lâu để anh nhận ra em chắc hẳn từng trải qua mấy cái thu hút kiểu đó.”

Nàng mơ hồ nhớ lại rắc rối anh đang nói đến, cái ngày nàng đến bến tàu để cảnh báo Richard rằng Malory sẽ giết anh nếu ông ta còn thấy Richard lần nữa. Nàng đã rất buồn vì Richard, đủ để phát tiết ra với bất kỳ ai cố làm nàng chậm trễ đến để nói với anh rằng mình phiền lòng thế nào khi phải trải qua sự đe dọa thực sự bây giờ đang treo lơ lửng trên đầu Richard rồi.

Nhưng cái đó thì liên quan quái gì đến vụ scandal anh để lại cho nàng? Hay anh chỉ đang câu giờ nói chuyện, hay hy vọng mình có thể hoàn toàn tránh cho nàng biết lý do làm vậy? Ngay cả khi có lẽ anh không có lý do, rằng anh chỉ bông đùa.

Và rồi, vẫn chất giọng không chủ định, anh nói, “Em biết đấy, cưng à, nếu anh không tự mình thừa nhận vài điều về em, anh sẽ không bao giờ hôn em hôm chúng ta đến công viên.”

Trong tâm trí nàng, điều đó chẳng liên quan gì đến chủ đề này đến nỗi nàng không thể thăm dò nỗi tại sao anh lại đề cập đến. Và rồi nàng nhận ra cái ‘chủ đề’ vẫn còn chưa được đưa ra, thế nên anh đang hoàn toàn nói đến việc khác. Hay là không?

Hơi bối rối, nàng gặng hỏi, “Tại sao?”

“Vì nếu nghĩ em là trinh nữ, em sẽ bị ‘cắm’ với anh. Thế nên anh tự thuyết phục mình rằng em không phải, với lý do đơn giản là anh phải nếm em. Thật lòng, nó làm anh phát điên. Có lẽ em có thể hiểu, vì giờ em đã nếm qua rồi?”

Nàng nhìn anh không dứt, làm anh nhún vai. “Không sao? Ừm, vào lúc đó, anh đã muốn em có

phẩm chất tinh thần cướp cướp biển làm sao, bởi anh biết đó là cách duy nhất mình có em.”

“Và vì cái anh muốn đó, nó thật tuyệt vời hoàn hảo để hủy hoại tên tuổi của tôi trên đất nước đã sinh thành ra mình hả?” nàng thét thẳng vào anh.

Anh bất ngờ ngồi ra trước làm sánh rượu ra bàn.

Nàng nhái lại những gì anh đã nói tối đó ở vũ hội. “Tôi không sẽ không hy vọng thế đâu, trừ khi cha hẳn không phiền khi có cướp biển trong nhà.”

Anh cười. “Anh chỉ đùa thôi. Và tự em nói đó, rằng nó đơn thuần làm em xấu hổ.”

“Tất nhiên, nhưng không ai ở đó coi đây là trò đùa, đồ con lừa. Những gì anh nói làm lời đồn đại lan ra nhanh chóng ngay tắp lự. Bây giờ thì ai ai ở London cũng đều nghĩ tôi là cướp biển. Vì anh đấy!”

“Nhưng em là cướp biển.”

“Không, tôi không phải!” nàng đã không định nói thế và đã từ bỏ mưu kế từ sớm. Nhưng nàng để cơn tam bành của mình đi theo hướng này bởi trông anh vẫn không hối lỗi tí nào về việc mình đã làm. Phòng thủ là tất cả những gì anh trông hay có vẻ thế - khi chỉ ra, “Thế em nghĩ việc cướp tàu của anh là cái khỉ gì chứ, nếu không phải cướp biển?”

“Chỉ để xoa dịu cục tức thôi!” nàng tát lại. “Anh đã nhất quyết làm tôi không thể có một cuộc hôn nhất tốt đẹp ở London, nên tôi lấy tàu của anh để trả đũa.”

“VẬY còn những lời dối trá em đút vào tai bọn anh, việc cha em cần giải cứu ấy?”

“Không, một mũi tên trúng hai đích.” Nàng cười mát. “Một giải pháp tốt cho hai vấn đề tiến thoái lưỡng nan.”

“Một cái thôi. Em nói mình thích ở đảo hơn.. Đó là nơi em nên tìm chồng, không phải Anh quốc.”

Nàng hỗn hển. Anh thực sự đang cố kéo mình thoát khỏi sự buộc tội với lời chống chế như thế sao?

“Cha tôi mới là người ước tôi có một cú chop tốt ở đây. Đó là hy vọng của ông, cũng như của chính tôi – sẽ bị sục đổ khi ông biết bây giờ không thể nữa.”

“Ông ta trèo quá cao cho một tên cướp biển đấy.”

Mắt nàng đảo một cách nghi hoặc. “Và anh nghĩ nó sẽ gỡ tội cho mình? Quên cha tôi một lúc đi và xét xem anh còn định làm gì với trò đùa của mình nữa. Tên tuổi của mẹ tôi không một vết nhơ. Tôi cũng thế, ngoài chuyện ấy ra, sự thật là chưa bao giờ có vụ scandal nào dính dáng đến gia đình bà. Tuy nhiên, khi bôi nhọ tên tôi, anh cũng đã kéo họ vào bùn đen.”

Cuối cùng cũng có chút hồng hỗi hiện lên trên má anh rồi sao? Rõ ràng không, vì tất cả những gì anh nói là, “Vậy thì bà ấy không nên cưới cướp biển.”

Đó là giọt nước tràn ly. Nàng đứng dậy và vươn người qua bàn để thét vào anh, “Bà không biết, anh đồ con hoang chết tiệt! Ông đã tốn bao công sức để chắc chắn bà không bao giờ biết. Để tôi nói cho anh biết! Ông đã tốn bao công sức để không ai ở Anh quốc biết, và tại sao, anh còn dám hỏi à? Để đảm bảo tên tuổi của bà được bảo vệ! Nhưng không ngập ngừng lấy một giây một phút, anh đã đổ mọi công sức của ông xuống sông xuống biển, đúng chưa? Bằng một lời bông đùa. Không, xem nào, anh gọi nó là gì nhỉ? Một trò đùa!”

Anh thực sự nao núng, rồi thở dài nói, “Với những gì phải trả giá, đó không phải là ý định của anh, vậy anh cho rằng một lời xin lỗi mang tính nguyên tắc chắc là được.”

“Anh cho rằng sao?” nàng bật ra. “Ừm, tôi cho rằng anh sẽ không ngạc nhiên khi tôi không chấp nhận lời xin lỗi của anh. Chẳng gì có thể bù lại việc anh đã làm, ừm, trừ khi anh giúp giải cứu cha tôi. Rồi thì tôi có lẽ, mặc dù có thể sẽ không, nhưng có lẽ sẽ tha thứ cho anh.”

“Xong,” anh nói không ngập ngừng. “Nhưng không có từ ‘có lẽ’ đâu nhá. Khi ông ấy tự do, chúng ta sẽ hòa.”

Chương 41

Gabrielle chui vào chăn ngủ đêm đó, hơi shock một chút. Nàng đã chẳng nói gì thêm với Drew vì quá sợ rằng anh sẽ đổi ý. Nàng đã không chờ mong điều gì khi tung ra lời đe dọa sẽ không tha thứ cho anh trừ khi anh giúp giải cứu cha nàng. Nàng còn không chắc tại sao lại nói thế. Thái độ ngạo mạng của anh với vấn đề đó làm nàng không thờ nổi. Nhưng, trời ạ, anh thực sự đã chấp thuận.

Sau khi cơn shock lắng xuống, nàng phải cho rằng cảm giác tội lỗi của anh chắc hẳn tệ hơn rất nhiều so với những gì thể hiện ra ngoài. Hay có lẽ anh thực tình không nghĩ có nguy hiểm. Nàng có lẽ nên cảnh báo Drew rằng anh đang mạo hiểm cả mạng sống và con tàu của mình. Sau cùng thì Pierre là một tên cướp biển chính gốc, không phải loại tài tử như cha nàng – một thợ săn kho báu từ xương tủy. Nhưng nếu nàng cảnh báo Drew, anh có lẽ sẽ đổi ý.

Không phải tình thế khó xử cho lắm. Nàng sẽ phải đề cập đến. Sẽ thật nhục nhã nếu không làm vậy. Nhưng nàng sẽ đợi đã và xem Drew nảy ra ý tưởng gì trước tiên cho cuộc giải cứu – đề phòng anh rút lui ra khỏi vụ thỏa thuận giữa họ sau khi nàng giải thích đầy đủ anh đang đưa mình vào tình huống nào.

Sự kinh ngạc không dừng ở lời đề nghị giúp đỡ. Sáng hôm sau trên đường đi ra cửa, anh bảo nàng, “Chúng ta có một thỏa thuận, thế nên anh sẽ đặt niềm tin vào sự trung thực của em, nếu có, và yêu cầu em phải tránh xa khoang tàu ra. Thủy thủ đoàn của em sẽ được trả tự do sớm thôi. Em không cần để ý quan tâm.”

Nàng chẳng ý thức được tất cả chúng cho đến khi anh tiếp tục ra khỏi cửa – và để mở. Cho nàng

tự do trên tàu? Không thể tưởng tượng nổi! Nhưng trước khi bắt đầu nhảy cẫng lên hoan hỷ, nàng xem xét lại lời anh vừa nói. Thủy thủ đoàn của nàng sẽ được thả, nhưng thả ra làm gì? Để chuyển đến bến cảng gần nhất? Hay giúp giải cứu?

Anh đi mất trước khi nàng có thể hỏi, và thẳng thắn ra, nàng thích thưởng thức chiến thắng lớn của mình một chút trước khi tìm ra xem mình có cuộc giải cứu khác phải hoàn thành không. Nhưng thực tình, Drew sẽ là một thằng ngốc nếu không dùng người của nàng, khi mà bây giờ anh đã đồng ý giúp rồi. Tối thiểu thì anh chắc chắn đã nhận thấy.

Nàng không buồn thay quần áo, để bước những bước đầu tiên ra khỏi nhà tù tạm thời. Nàng vẫn mặc chiếc váy được cấp cho bữa tối đêm qua, bị mụ cả người đến nổi còn không thèm nghĩ tới việc thay nó ra đi ngủ. Nàng bắt được những cái nhìn nghi hoặc ném từ đám thủy thủ. Rõ sờ sờ ra đấy là Drew chưa thông báo cho họ vài tên cướp biển đã không còn bị kiềm chế dưới cái khóa an toàn trong tù nữa. Nhưng không ai cố ngăn nàng, và sau khi nàng bước vào trong tầm nhìn của Drew, họ chắc như đinh đóng cột rằng anh đã cho nàng tự do.

Nàng vẫn chẳng có gì làm để tiêu khiển thời gian, mặc dù nàng tự hỏi Drew có thực sẽ phản đối nếu nàng bắt đầu giúp việc quanh tàu. Tí nữa nàng sẽ phải thử, nhưng giây phút này, nàng đơn giản tận hưởng ánh dương và bầu không khí trong lành sau khi bị tù chối đã vài ngày rồi, và nhìn sang sân lái – nơi Drew đang cầm bánh. Anh đúng là một người to lớn. Cân nặng và bề rộng khác thường sẽ làm hầu hết những người đàn ông khác phải khựng lại, nhưng anh sẽ không đời nào hăm dọa nàng. Anh sẽ gây cho nàng nhiều phản ứng khác nhau, nhưng sợ hãi không phải một trong số chúng.

Tình yêu của anh với biển thật rõ ràng. Anh có cái nhìn vui vẻ hồ hởi, như là không còn nơi khác nào mình muốn ở hơn nữa. Nàng cũng đã từng thấy cái nhìn đó trên khuôn mặt cha, nhiều lần. Nhưng thấy nó trên Drew làm nàng thấy hơi buồn. Không kinh ngạc khi anh đã quyết không kết hôn. Không người phụ nữ nào có thể sánh với cảm xúc anh giành cho con tàu, và biển cả.

Không phải nàng quan tâm gì thêm nữa. Trời ạ, không! Nàng sẽ không cưới anh bây giờ kể cả anh có cầu xin. Nhưng nàng nhận ra hầu hết cơn tam bành của mình với anh đã hạ hỏa. Nàng không chắc mình còn có thể tiếp tục bất cứ hình thức trả thù nào với anh nữa lúc này. Nếu anh hoàn thành việc giúp đỡ giải cứu cha nàng, họ sẽ hòa, như anh đã nói.

Timothy dừng lại qua để chào nàng một câu nhưng lại hóa thành khá nhiều câu. Vị thuyền phó một có vẻ thích nói một khi gã bắt đầu, về con tàu, về thị trấn quê hương – Bridgeport, Connecticut, và về mọi thứ nảy ra trong đầu. Vì chẳng có việc gì làm, Gabrielle chắc chắn không phiền khi nghe gã liên tục.

Khi đang xuống lấy hơi gã nói, “Tôi đã ngạc nhiên khi thấy em ra ngoài sáng nay đấy.”

“Gabby không nói anh biết về vụ thỏa thuận giữa cô nàng và tôi đã ký kết đêm qua sao?” Drew nói, tiếp nối vào khoảng lặng giữa cuộc đối thoại. “Cô ấy đã cố sử dụng sức mạnh về...sự hài lòng đầy dễ chịu để lấy lại tự do.”

Gabrielle chết trân. Những gì Drew vừa nói, hay đúng hơn là ngụ ý nói, thật kinh khủng, và không nghi ngờ gì là một cố gắng có chủ tâm làm nàng xấu hổ. Nhưng Timothy còn xấu hổ hơn, với đôi má đỏ dừ, gãi lẩm bẫm gì đó rồi linh mất.

“Khá công bằng với lời giải thích chính xác đấy chứ, em có nghĩ thế không? Nó làm Tim cứng họng luôn,” Drew nói, nhưng thể anh vừa làm ơn cho nàng thay vì làm nàng xấu hổ đến tận răng.

Nếu một thủy thủ không vừa mới bước qua nọ sau đó thì những từ ngữ đầu tiên thoát ra khỏi miệng nàng sẽ ỉng tai nhức óc lắm đây, nhưng nàng cố hạ giọng khi gắng hỏi, “Sao anh lại làm thế?”

“Làm gì cơ?” anh hỏi với màn biểu diễn vô tội hoàn hảo khi giúp mình thoải mái dựa vào cái rào chắn cạnh nàng. “Em trông như thể cần được giải cứu. Khi Tim bắt đầu như thế, anh ta sẽ nói đến thùng màng nhĩ em luôn.”

Vậy là anh sẽ lấy có mình đang cho nàng ân huệ à? Nàng chả thèm. Nhưng nàng cũng không để anh thoát êm với lời bao biện như thế kia. “Em không cần giải cứu, mà kể có vậy thì vì cái quái gì anh nói thế?”

Anh vô tâm nhún vai. “Cái đầu tiên nhảy vào đầu thôi.”

“Dối trá,” nàng gầm gừ. “Đó là âm mưu có chủ ý để làm anh ấy nghĩ điều tồi tệ nhất về em thì có!”

Anh cứng người một cách dễ nhận thấy. Sức nặng của ‘dối trá’, tuôn ra từ cơn nóng nảy của nàng, sẽ xúc phạm hầu hết đàn ông. Anh rõ ràng không khác. Sự khó chịu của anh lộ ra trong tông giọng nhạo báng khi bắn trả, “Em có vẻ còn tự mình kiểm soát nó tốt hơn đấy, cưng à.”

Nàng hỗn hển dồn dập. “Sao anh dám?!”

“Quá dễ,” anh đáp. “Mặt khác, anh có thể nghĩ ra cả đồng thứ khác sẽ làm tổn hại còn hơn một lời bong gió đơn thuần nhiều.”

“Như là?”

“Sự thật.”

“Sự thật duy nhất là anh đã nhảy vào giường khi em đang ngủ và chiếm lợi từ việc em nghĩ anh là một giấc mơ.”

Nhắc đến đêm ấy ngay lập tức làm thay đổi thái độ của anh. Một nụ cười lười biếng dãn ra trên gương mặt. “Đó là một giấc mơ đẹp kinh khủng, nhỉ?”

Nàng chưa từng thấy người đàn ông nào trở nên gợi tình nhanh như thế, nhưng Drew chuyển đổi dễ dàng. Từ xúc phạm bức mình đến quyến rũ bỏ bùa trong có vài giây! Mí mắt anh nặng

trữ nhuộm màu sáng rực. Và môi anh, cũng thế, cảnh báo nàng rằng anh đã xong chủ đề trước và sắp sắp sẵn lòng sang chủ đề mới mà nàng không định đề ra.

“Em không thích nghĩ đến điều đó,” nàng nói cứng, cố gắng một cách tuyệt vọng để lời đi sự nhộn nhạo trong bụng khi cái nhìn gợi tình của anh khuấy động nàng.

Anh cười khùng khục. “Em có thể cố, nhưng em biết mình sẽ không thành công đâu mà.”

“Dừng ngay,” nàng nói.

Nàng không xong việc mắng nhiếc anh hoặc là sẽ phải đi chỗ khác thôi. Nhưng ít nhất nàng cố quay lưng về phía anh. Nếu nàng thực sự không nhìn vào anh, sự rộn ràng sẽ từ từ giảm xuống và nàng có thể nghĩ thông và...

Anh trượt tay lên vai nàng và dưới cổ nàng, để những ngón tay có thể vuốt ve má nàng với cái chạm nhẹ như tơ. Làm nổi gai ốc trải dọc bên phía cơ thể đó của nàng.

Nàng nhắm chặt mắt, đấu tranh với những cảm xúc đe dọa chế ngự nàng. Anh đã xoay sở đẩy lưng nàng vào mình với cánh tay đó, và sức nặng của nó đọng lại trên ngực nàng. Anh thậm chí còn chưa chạm vào nhũ hoa, thế mà chúng đã phản ứng lại; ngứa ran và sít chặt, khi nàng tưởng tượng những ngón tay anh trên chúng.

“Đổi mặt đi, Gabby, những gì chúng ta cùng sẻ chia quá tuyệt, đáng phải lặp đi lặp lại – thật nhiều lần.”

Giọng anh khản đặc! Nhưng những từ ngữ có sức thuyết phục mạnh mẽ đang bám vụn sự kháng cự của nàng. Nàng phải cố thêm trước khi đầu hàng hoàn toàn niềm khao khát mà anh gợi ra quá dễ dàng.

“Anh muốn Timothy quả quyết điều tệ nhất. Vì sao vậy?”

Anh thở dài vì sự bướng bỉnh cố chấp của nàng. “Anh bị xẹp lép khi em vẫn còn day di day lại chuyện đó,” anh nói, mặc dù trông anh chả xẹp lép tí nào. “Anh chỉ trêu em thôi, em biết đấy. Anh đã cho rằng chúng ta gần gũi đủ để em sẽ không để tâm. Và bên cạnh đó, thủy thủ đoàn của anh hiểu anh rất rõ. Em đã giành vài đêm cùng anh trong cabin. Họ đã chắc rằng chúng ta là tình nhân.”

Chỉ trêu sao. Có thứ gì đó nàng thực sẽ không để tâm nếu họ thực là tình nhân. Nhưng họ không phải. Nàng bắt đầu chỉ ra khi nói, “Chúng ta không...” thì đứt mạch suy nghĩ khi anh bế bổng nàng lên ngay tức khắc và hôn nàng.

Nàng nên thấy điều này đến mới phải. Nàng nên giành lại sức mạnh ý chí vững chắc trong tầm với trước khi môi anh chạm vào nàng. Mà sức mạnh ý chí nào? Sự kháng cự của nàng đổ vỡ ầm ầm và nàng sớm vòng tay mình quanh cổ anh, gần như rên hừ hừ khi anh giữ nàng gần hơn.

Có một tiếng cười khúc khích khi một thủy thủ khác của anh băng qua. Nàng không nghe thấy,

nhưng chắc hẳn là anh có, vì anh thì thầm trên môi nàng, “Vào cabin và tiếp tục chuyện này trong riêng tư nào.”

Nếu anh không gợi ý, nếu anh chỉ đưa nàng vào cabin mà không đề cập đến, có lẽ nàng sẽ không thể nào tập hợp mẫu kháng cự nào. Nhưng những lời anh nói đã phá tan sự mê đắm mà anh đã đưa nàng vào, và trong khoảng khắc thông suốt đó, nàng có thể tách mình ra khỏi tay anh và chuồn nhanh khỏi sự cám dỗ mà anh mời gọi.

Chương 42

Phải mất một lúc Drew mới kiềm chế bản thân lại được. Anh vẫn còn ở tại nơi Gabrielle bỏ mình lại. Cô nàng buồn bĩnh! Họ đâu có đi trên biển mãi mãi được. Họ nên tận dụng mọi phút giây có thể ở bên nhau. Vậy thì tại sao nàng chống đối?

Họ đã chia sẻ một trong những đêm thú vị nhất đời anh - tới hai lần – và anh dám chắc nàng cũng cảm thấy y như thế. Sự hủy hoại đã hoàn thành. Nàng không còn là trinh nữ nữa. Chả có lý do gì để nàng từ chối mình hưởng thụ khoái cảm dễ chịu. Nhưng rõ ràng nàng sẽ. Bởi vì anh đã đặt dấu chấm hết cho cơ hội kiếm một cuộc hôn nhân tốt đẹp ở Anh của nàng?

Khỉ thật, anh đã không cố ý để nó xảy ra. Anh bị say, ừ phải, nhưng đó không phải lời bào biện. Việc anh phải chấm dứt cuộc thăm viếng em gái sớm hơn dự tính cũng làm anh khó chịu. Bởi Gabrielle. Bởi anh phải tránh xa nàng trước khi cơn cám dỗ dâng trào quá nhiều. Bởi nàng vẫn đang sẵn sàng và miễn dịch với nghệ thuật quyến rũ của anh và chính là nguồn cơn kích thích sự xấu xa trong anh bùng cháy.

Lúc này thì tội lỗi trong anh càng nặng nề hơn khi anh biết những từ ngữ bất cần của mình trong buổi dạ vũ đã làm gì. “Trả miếng,” nàng muốn thế; đó là từ nàng đã dùng. Anh nhớ lại tất cả cám dỗ nàng mời gọi khi anh còn bị cùm và không thể làm gì. Đã bao lần nàng phô diễn đường cong của mình với cử chỉ duỗi dài chân tay được cho là vô tội ngây thơ. Những cái nhìn không bình thường nàng thường ném vào anh phải nói là gợi cảm nếu anh không nghĩ nàng miễn nhiễm với mình. Cô nàng ngốc nghếch này muốn anh muốn nàng, làm anh phát điên với ham muốn để cô ta có thể trả thù được nhiều hơn khi từ chối anh. Và nàng gần như đã thành công.

Nàng thực sự không biết rằng anh đã muốn nàng nhiều đến nỗi nó là tất cả những gì anh có thể nghĩ tới sao? Và có được nàng chẳng làm thay đổi tí nào.

Anh thực tình cần tránh Gabrielle Brooks càng xa càng tốt. Chuyến đi biển này không thể kết thúc sớm đủ cho anh. Song thế vẫn chưa kết thúc đâu. Anh đã hứa giúp nàng giải thoát cho cha. Khỉ thật. Nhưng anh không có chọn lựa. Anh nợ thứ gì đó cho việc sơ suất kéo nàng vào vụ scandal và cũng như sau khi lấy mất sự trong trắng của nàng. Thứ chính trực cần làm sẽ phải là...

Anh dừng lại ở suy nghĩ đó trước khi bắt đầu. Đây không phải lần đầu nó len lỏi vào trong tâm trí anh từ cái đêm kinh ngạc trên giường nàng. Rốt cuộc, một trinh nữ không mong đợi sẽ

khăng khăng đòi những thứ chắc chắn từ một người đàn ông, ít nhất là những thứ để ép đưa ra một lời đề nghị thỏa đáng một cách trang trọng trước sự cố. Và nếu Gabrielle không cướp tàu, anh có lẽ sẽ ngu xuẩn tới mức đưa ra lời đề nghị đó, để thoát khỏi tội lỗi, thoát khỏi ham muốn, hay vì bất cứ lý do gì. Sự hối hận của anh sẽ thắng thế.

Nàng chắc hẳn sẽ từ chối, hiển nhiên. Nàng chả có gì muốn làm với anh. Nàng đã cáu tức ngay từ khi bắt đầu. Hay là nàng sẽ? Bọn nàng đã nói hôm đó rằng nàng từng nghĩ về việc kết hôn với Drew. Hay là gã bợm Richard nảy ra cái ý tưởng đó để dừng câu hỏi về cú đâm? Anh thở dài và quay đầu trở lại sân lái. Anh chưa bao giờ ở trong trạng thái lung tung lộn xộn trước phụ nữ nào trước đây. Tại sao lúc này sự ghen tuông lại trỗi dậy trong đầu khi mà Drew chưa bao giờ trải qua từ trước? Ừm, anh chỉ có thể quả quyết rằng bởi vì chính mình chưa xong tý việc nào với nàng cả.

Tình nhân! Chẳng bao lâu sau Gabrielle vào trong cabin của Drew - nơi mắt nàng chiếu thẳng vào giường anh, rồi thì cơn thịnh nộ nàng vừa bùng nổ trên boong tàu quay lại với mức độ không tưởng. Mọi người trên thuyền nghĩ nàng và Drew là tình nhân và anh thấy thú vị! Quá tệ khi anh không dời việc trở về phòng mình tới đó, vì nàng rõ ràng cần hơn một vài giờ nữa để kiềm chế cảm xúc. Anh có lẽ đã nhận ra khi nàng bắt đầu liệng mọi thứ vào anh chính khoảnh khắc bước qua cánh cửa.

Anh cúi nhanh xuống tránh vật đầu tiên nàng ném ra nhưng không may mắn với cái thứ hai, thúc đẩy anh ra mệnh lệnh sắc bén, “Đặt cái đó xuống!”

Nàng không. Nàng đang đứng cạnh chiếc bàn với hai ngăn kéo mở toang, cho nàng cả một đồng của nả những vật không bị ghim chặt xuống để ném vào anh. Cái lọ mực bay ra tiếp theo. Nàng ước gì nó nhỏ tong tổng lên người anh, nhưng nó được nút chắc chắn và còn không bị vỡ. Rồi nàng nhắm một quyển sách hang hải cù rích vào anh. Nàng dừng lại đủ để rít lên, “Chúng ta không phải tình nhân! Chúng ta sẽ không bao giờ trở thành tình nhân! Và chết tiệt là anh tốt hơn nên để đám thủy thủ của mình biết điều đó!”

Anh đang trên đường tóm nàng nhưng bỗng dừng lại đột ngột trước yêu cầu. Giờ đây anh thậm chí còn nhản nhở, gã dê tiện.

“Chúng ta đã làm tình hai lần. Xin lỗi, em yêu, nhưng nó đã chính thức khiến chúng ta thành tình nhân.”

“Khiến cái khỉ ấy!” Nàng khụt khịt và hất mạnh một vốc đầy tay những đồng xu cũ vào đầu anh.

Một đồng đã chạm má và nhắc nhở anh phải di chuyển lần nữa, khá nhanh. Sự thật là anh đã vòng quanh bàn và đứng sau nàng, kéo tay nàng ra khỏi ngăn kéo trước khi những ngón tay có thể chạm tới gần cái phi tiêu tiếp theo. Sự an toàn của riêng anh, nhắc nhở anh cũng phải túm lấy bàn tay kia của nàng và khóa chúng ra sau lưng, nơi anh không gặp trở ngại gì để giữ chúng. Tư thế đó làm nàng đứng lại gần anh hơn, thế nên nàng vẫn đấu tranh để thoát khỏi. Nhưng không được.

“Tôi nghĩ em nợ tôi vết cắt trên má đây,” anh bảo nàng.

Nàng không tin có cái nào ở đó, nhưng mắt nàng dờ lên má anh trước khi nói, “Vết cắt? Anh không chảy máu, chả nhiều hơn một vết nhỏ.”

“Nhưng cảm thấy như thế.”

“Nó thậm chí sẽ không tím bầm, không phải tưởng tượng tý nào, thế nên đừng nghĩ là tôi làm!”

Anh tặc lưỡi. Và anh đang dùng quá ít nỗ lực để kiềm chế nàng ở cái vị trí mà giọng nói anh gần như bình tĩnh xoa dịu. Anh nói, “Vấn đề của em là em thất vọng. Em không thể nổi cơn tam bành vì sự đùa cợt cợt con con nếu không phải sự thật. Nó chả liên quan đến những gì tôi nói. Nó liên quan đến mọi khao khát của em – dành cho tôi. Thừa nhận đi. Em muốn tôi, Gabby.”

“Tôi không.”

“Nói dối. Tôi vừa nhận ra những dấu hiệu – vì tôi vừa mới tự mình trải qua. Vì Chúa, tôi thậm chí còn ghen tỵ với Tim hôm nay vì được ở bên em!”

Nàng ngưng chiến đấu trong một lúc và nói, “Bây giờ ai mới đang nói dối đây? Người đàn ông với tình nhân ở mọi bến cảng sẽ không hiểu nổi khái niệm ghen tuông là gì.”

“Tôi sẽ là người đầu tiên đồng ý với em - trước khi tôi gặp em,” anh nói.

“Timothy khá ngọt ngào, như một chú gấu to dễ thương,” nàng khiêu khích nói.

Đôi mắt anh mở rộng. “Em không đang làm anh nổi máu ghen lần nữa chứ hả cô nàng.”

“Ai mà thèm,” nàng khẳng khái, sau đó nói một cách căm ghét, “Và thả tôi ra!”

Nàng chắc hẳn không bao giờ nên nói ra yêu cầu đó. Ngay lập tức trong tâm trí họ chỉ là làm sao để nàng gần anh hơn. Cánh tay anh đã vòng quanh người nàng. Ngực họ đã đang chạm vào nhau. Anh không cần di chuyển quá xa để mang môi họ lại gần nhau.

Nàng thấy nó đến và cố quay đầu sang bên. “Đừng...”

“Đừng lại?” anh đùa, kết thúc suy nghĩ hộ nàng.

“Không, đừng...”

“Hôn em ở đây? Anh kết thúc lần nữa, cọ nhẹ môi anh vào cằm nàng. Và sau đó, khum lên má nàng, anh nghiêng đầu nàng lên. “Hay ở đây?” và một làn đỏ lan nhẹ trên má nàng. “Hay em muốn tôi hôn em ở đây thay vào?” anh hỏi sâu.

Giờ đây môi anh gắn chặt lên nàng, một bàn tay trượt quanh cổ để đỡ đầu nàng, bàn tay còn lại rời từ lưng xuống phần dưới cơ thể nàng để ép nàng lại gần hơn nơi kích thích của anh. Quả là một dấu hiệu kháng cự đáng để bàn cãi đây! Và cơn tức giận không giữ nàng khỏi việc đáp trả,

ôi, không, mà trái lại. Ghìm chặt lấy vai anh, nàng hôn trả lại với tất cả sức nóng mình đã cảm thấy từ vài giờ trước, và đam mê bùng nổ giữa họ thật kinh ngạc. Anh đã đúng. Nàng muốn anh. Rõ ràng quá nhiều. Thậm chí nàng còn giúp anh cởi bỏ quần áo của họ. Nàng không dám chắc ai kéo ai lên giường. Và họ không rời giường trong khoảng thời gian còn lại trong ngày.

Mặc dù họ không hề ngủ. Hồi sau, ngồi trên giường, chân đan chân, và đều khỏa thân cả. Anh đang lướt tay mình nhẹ nhàng lên xuống phần trong bắp chân nàng, vuốt ve nàng. Anh không cố kích thích nàng. Họ đã làm tình rồi. Anh chỉ đang chạm vào nàng êm ái không ngừng. Anh làm thật lâu, giờ thì nàng để anh làm vậy. Sự thật là tay anh khó mà rời xa khỏi nàng khi họ ở cùng nhau, lúc này.

Và hoàn toàn bất ngờ, không đàm đạo trước để cảnh báo cái gì trong đây, Drew nói, “Em sẽ cưới anh chứ?”

Không nghĩ gì, nàng trả lời, “Vâng.”

Có lẽ không trông đợi sự ưng thuận nhanh như thế, anh hỏi, “Tại sao?”

“Em thích sống ở biển. Em hình dung từ anh, đó là thứ em sẽ nhận được.”

Anh trông không thích câu trả lời đó, vì anh nói, “Thử lại xem.”

“Lý do đó không đủ sao?”

“Thừa nhận đi, em chỉ muốn cuộc đời còn lại của mình khốn khổ như em đã...” Anh nghe như thể đang đùa, nhưng cú đánh đó quả là một cú thụi là nàng cắt ngang một cách sắc bén, “Nếu anh không nghiêm túc thì tại cái khỉ gì mà anh lại cầu hôn?”

Nàng chắc không nên đặt ăn lên đĩa quay với câu hỏi châm chọc như thế. Nó làm anh trở nên phồng thủ, và nắn khi bôi tay vào tóc mình.

“Là công việc danh dự phải làm thôi, mọi thứ đều đáng cân nhắc,” anh nói.

“Sự chấp thuận của tôi cũng vì lý do tương tự - mọi thứ đều đáng cân nhắc. Nhưng nếu anh không thực nghiêm túc, vậy thì tôi từ chối.”

Anh đáng ra trông phải nhẹ lòng. Nhưng thay vào đó lại giống vỡ mộng hơn.

“Tốt thôi,” anh trả đũa. “Đừng nói là tôi đã không hỏi đấy.”

Nàng chăm chăm nhìn anh hoài nghi. “Anh gọi đó là hỏi á? Tôi lại kêu là cầu xin tôi từ chối thì đúng hơn.”

“Em sẽ không chuồn khỏi chuyện này được đâu. Em đã chấp thuận. Tôi sẽ không để em thoát đâu!”

Anh nằm xuống và cứng nhắc quay lưng vào nàng. Nàng cũng vậy. Một giờ đồng hồ sau, phía

sau anh lại chạm vào phần dưới nàg. Ba mươi phút nữa, chân họ cuốn lấy nhau. Và khoảng một phút sau đó, họ làm tình lần nữa, không thêm câu nào về lời cầu hôn kỳ cục của anh.

Bữa tối đến, với tiếng cầu nhàu bị làm phiền của Drew nó được để lại trước cửa. Khi màn đêm buông xuống, chỉ điểm tuyết bởi chút ánh trăng qua khung cửa sổ. Mồ hôi...làm ướt đầm khăn trải giường, nhưng họ chả thèm quan tâm. Và tới lượt Gabrielle, lần nữa và lần nữa, khoái cảm mới đến lại càng tuyệt hơn cái cũ.

Đó là một ngày nàg sẽ không bao giờ quên.

Chương 43

“Cháu biết không, bác có nhận thấy đấy.” Margery khôn ngoan nói. Người phụ nữ lớn tuổi hơn đã được phép ra ngoài khi Gabrielle lấy lại tự do.

“Nhận thấy gì cơ ạ?” Gabrielle hỏi.

“Rằng gần đây cháu trông hạnh phúc như thế nào.”

Gabrielle đang đứng cạnh bà bạn gần mũi tàu. Họ đang nhìn khuôn trăng đầy đặn xuất hiện nơi chân trời. Đó là một trong những khung cảnh thơ mộng trên đại dương vào đêm trời quang, ánh trăng sáng ngời phản chiếu trên những ngọn sóng. Nàg gần như ước rằng Drew đang đứng cạnh mình cơ. Gần như...

“Hạnh phúc ư?” Gabrielle hơi cau mày. “Cháu sẽ không hạnh phúc cho tới khi cha được tự do.”

“Ừm, tất nhiên rồi.” Margery nói. “Cái đó không cần nói. Nhưng bác nghĩ cháu đang thích thuyền trưởng nhiều hơn thể hiện ra đó, đúng không nào?”

Gabrielle cười toét để đáp lời. Nàg không thể phủ nhận dứt khoát thêm được nữa, hay ít nhất nàg không thể phủ nhận mình thích làm tình một cách say mê điên rồ với anh. Drew - người thường không bị khiêu khích, trong sự quyến rũ điêu luyện nhất của mình lại có thể hủy hoại mọi giác quan của một thiếu nữ. Giờ thì anh đã không bị khiêu khích nữa. Và anh chắc chắn đang ở phong độ quyết rũ nhất của mình.

“Cháu và anh ta đã...”

Margery không thể đi sâu vào chi tiết, thậm chí là nói thẳng ra như bà thường làm, nhưng Gabrielle nắm ngay được ý bà dễ dàng, vì nó là một chủ đề thường trực trong tâm trí nàg. Nàg còn không thèm đỏ mặt khi trả lời, “Rồi ạ.”

“Ta đã sợ điều đó,” Margery nói với tiếng thở dài thất vọng.

Gabrielle lưu tâm thấy sự thất vọng nhưng không để tâm. Nàg biết trước nó sẽ xảy đến. Trong khi mà Margery không tán thành cái cách xảy ra việc đó và đã có nhiều người yêu bao năm nay, bà đã đặt vai trò của mình như một người đi kèm nghiêm khắc và chỉ muốn thứ tốt nhất cho

Gabrielle. Nhưng đời không thẳng băng và đây là một trong những chỗ quanh co của nó.

“Cháu đã nghĩ lần đầu tiên là một giấc mơ,” Gabrelle thừa nhận, và trước cái nhìn đầy nghi ngờ của Margery nàng cười và nói, “Không, thực đấy ạ. Và cháu không chối nó là giấc mơ tuyệt nhất mà cháu từng có.”

Margery đảo mắt, nhưng rồi tâm trí bà lại hướng sang dấu vết khác và bà hỏi với cái nhướn mày hoài nghi, “Đây không phải một phần trong công cuộc trả thù của cháu chứ?”

“Không, cháu hết chuyện để làm rồi. Anh ta và cháu cuối cùng đã nói về nó, và anh ta thừa nhận mình không cố ý khuấy động vụ scandal. Anh ta đang gỡ tội bằng cách giúp vụ giải cứu cha, cũng như là không quăng cháu vào tù vì tội cướp tàu. Bên cạnh đó, bác biết rõ là cháu không thực muốn yên bề gia thất ở Anh khi mà cháu coi hòn đảo chính là nhà mình rồi. Anh quốc là ý tưởng của cha, không phải cháu, nhưng kể cả thế cháu không nghĩ nó có ảnh hưởng gì tới ông. Ông nghĩ về mẹ, vì đó là thứ mẹ muốn cho cháu. Thế nên có thể nói Drew đã cho cháu ơn huệ khi phá hoại cơ hội kiếm chồng của cháu ở đó.”

Margery khịt mũi. “Không ai ngoài cháu có thể coi việc này theo cách đó. Nhưng sao lúc đầu, và sau đó cháu lại tức giận đến thế, nếu cháu cảm thấy anh ta làm việc tốt cho mình?”

“Vì đó không phải là tất cả những gì cháu đã nghĩ. Dù sao cũng không cho tới sau này. Cháu đã nghĩ anh ta cố tình nêu lời nhận xét ra, và nó như một cú thui mạnh, không chỉ mạnh mà còn bẩn thỉu nữa. Thế thì trả thù là đáng, nhất là khi anh ta chuồn đi và bỏ cháu ngập trong đồng rắc rối. Nhưng anh thậm chí còn chả biết lời nhận xét đã thành chuyện phiếm bay tứ tung khắp nơi.”

“Ừm, bác đã nói rồi mà và bác sẽ nói lại lần nữa, cơn tam bành đó không giúp gì cho cháu cả, thế nên bác vui vì cháu đã bỏ qua được.”

“Cháu cũng thế,” Gabrielle đồng tình, nó đúng là sự thật. Không nổi giận và chiến tranh với người đàn ông đó đã đem lại vài mối hời đó chứ.

Nàng và Drew đã có sự thỏa thuận ngừng bắn không thành lời, kể từ khi nàng ném hơn nửa thứ trên bàn vào anh. Không ai trong hai người họ nói gì về việc sai trái đã làm với đối phương. Và cuộc ngừng bắn gây nên ảnh hưởng sâu sắc tới nàng. Nàng cảm thấy những bong bóng sôi sục trong lòng mà có thể gọi là hạnh phúc, nếu nàng có thể nghĩ ra lý do tại sao nàng nên hạnh phúc. Nàng không thể. Ngoại trừ, ừm...

“Anh ta đã hỏi cưới cháu.”

“Ừm, tốt, ít nhất thì bác sẽ không phải moi ruột phanh thây hẳn ta ra vì dám chiếm lợi từ cháu.”

“Cháu nghĩ mình đã từ chối,” Gabrielle bị buộc phải thừa nhận thêm. “Mặc dù cháu không thực sự chắc.”

Nàng nhớ đêm ấy rất rõ. Hơn tuần trước, cùng ngày họ có trận chiến cuối cùng, trước khi thỏa thuận bắt đầu. Và rõ ràng nó là một lời cầu hôn kỳ cục. Anh coi nó như “một công việc danh dự đáng phải làm”, để rồi buồn bực khi nàng ưng thuận, thậm chí còn buồn hơn khi nàng đổi ý từ chối. Và sau đó lại kết thúc để nàng lại trong hồ nghi không biết họ có đính hôn hay không. Anh đang giữ nàng? Đó là cái anh đã nói. Nhưng anh đã nói nó trong giây phút đang tức điên, thế nên có lẽ anh không có ý.

Không may thay, Margery không cho nàng thoát sau lời bình luận như vậy và gặng hỏi, “Ý cháu là gì khi nói không chắc?”

Gabrielle cố gắng rũ ra khỏi câu hỏi khi nói, “Cháu đồng ý, rồi đổi ý, nhưng nghe như thể anh ta sẽ giữ câu trả lời đầu tiên của cháu ấy.”

“Tốt cho anh ta và xấu hổ làm sao cháu dám từ chối,” Margery gắt gỏng, rồi nói, “Ít nhất kết hôn với anh ta vì mục đích thích hợp đi. Nếu cháu muốn ký dị sau đó, tốt thôi, chỉ cần chắc là cháu đã có em bé trước.”

Giờ thì Gabrielle đỏ mặt. Nàng suýt nói thẳng, nhưng Margery luôn hót tay trên trong tranh luận. Và sao mà nàng không nghĩ tới em bé như là một kết quả tự nhiên khi hưởng thụ trên giường anh? Vì không một lần nàng nghĩ xa tới vậy, và bên cạnh đó, nếu nàng dừng lại để nghĩ về những gì mình đang làm, nàng biết chắc rằng mình sẽ phải dừng lại.”

Nàng đã ngủ với anh hàng đêm từ khi lệnh ngừng bắn ban hành. Nàng chả cần cho phép. Anh chả cần mời nàng. Đơn giản nàng vào giường anh mỗi tối mà không nghĩ, như thể nàng thuộc về nơi đó vậy. Và họ đã làm tình, mọi đêm. Đó là thứ nàng không muốn do dự với quá nhiều đấu tranh nội tâm. Chuyến đi này sẽ kết thúc sớm thôi, vào một ngày nào đó. Họ đã đi qua vùng nước của Caribbean. Thế thì nàng đòi hỏi quá nhiều hay sao khi muốn chút hạnh phúc dục tình mà không bị phá ngang bởi thực tại? Nhưng một đứa bé?

Trời ơi, nàng thực tình nên cân nhắc. Và ý nghĩ đưa nàng đến bức tranh chính mình đang bế một Drew bé xíu trên tay. Anh chắc chắn là đứa bé tuyệt đẹp nhất trên đời, nàng nghĩ mình thấy trái tim như lỡ một nhịp. Đứa bé thậm chí chưa ra đời, hầu như là còn chưa được thụ thai, và nàng đã yêu nó! Cái quỷ gì xảy ra với nàng vậy?

“Trăng đẹp nhỉ?”

Gabrielle nhảy dựng lên, giật nảy mình khi Drew bất thần xuất hiện cạnh họ. Margery lăm bằm gì đó về việc đi ngủ và để họ lại một mình. Ngay khi bà đi hẳn, cánh tay anh trượt quanh eo Gabrielle và kéo nàng vào lòng.

Đây không phải lần đầu anh bày tỏ cảm xúc của mình ở nơi “công cộng”. Trước đó là khi anh hôn nàng khi họ đứng ở boong tàu thấp hơn, để bị chứng kiến bởi mọi người lớn bé. Không phải vì họ không có nhiều cơ hội, vì nàng giành gần hết thời gian mọi ngày ở với anh trong khoang lái. Anh thậm chí đã cho nàng tiếp quản bánh lái một lúc, sau khi nàng chứng minh rằng mình biết cách.

Nhưng anh đang bận chỉ huy con tàu cơ mà. Bên cạnh đó, vào một đêm anh (đã từng) kể rằng mình không muốn nhân viên của mình nóng lòng cập cảng sớm hơn đáng ra phải thế, rằng họ trở nên ủy mị khi vồn vã kết thúc cuộc hành trình vì có phụ nữ trong tâm trí họ. Nàng sẽ nắm lấy điểm đó.

“Đó là một trong số những khuôn trăng đẹp hơn cái em đã từng ngắm. Em thường ngắm mặt trăng rất to, dịu dàng và đầy đặn trên đường chân trời ở St. Kitt. Bọn em cũng có những buổi hoàng hôn trắng lợt nữa, ngay trên bờ biển.

“Em sống trên biển?”

Nàng gật đầu. “Papa có một ngôi nhà nhỏ ven bờ, không xa thị trấn lắm.”

“Nghe thật quá hoàn hảo. Anh ngạc nhiên là em muốn rời xa nó đây.”

“Em không.” Nàng nói, và không nói thêm.

Anh chắc hẳn đã nhận ra tông giọng kết thúc chủ đề, vì anh không nhắm xa thêm nữa và thay vào đó nói, “Anh sẽ rất thích đi dạo với em trên biển một ngày nào đó, hay bất kỳ bãi biển nào trong thời tiết dịu mát.”

Anh đang nhớ lại những hình ảnh tưởng tượng nàng đã nhắc đến à? “Dạo chơi trong thời tiết giá lạnh trên biển quả không tồi,” nàng chỉ ra. “Em đã từng thử trước khi đến Anh quốc, khi còn trẻ hơn thế này nhiều.”

“Có lẽ, nhưng họ sẽ không cho phép bơi trần cùng em dưới làn nước, và anh thực sự nghi ngờ gì em sẽ nhìn thấu những vịnh trong vắt với rặng san hô để khám phá dọc cả bờ biển nước Anh.” Anh nhớ! Nàng liếc nhìn lên anh cười toét.

“Có lẽ anh đúng, mặc dù em sẽ chả bao giờ kiểm định lại cả. Em thậm chí còn chưa học bơi cho đến khi chuyển đến Caribbean với Papa. Ông đã dạy em.”

Ngón tay anh lướt qua má nàng nhẹ nhàng. “Anh ghen tỵ đấy. Anh nghĩ mình sẽ rất yêu thích được dạy em cái đó.”

Nàng có lẽ sẽ cười phá lên mất nếu giọng anh không trở nên quá khàn. Thay vào đó nàng nín thở và phải đẩy tranh với sự thối thúc tựa lên và bắt đầu hôn anh. Nhưng nàng có thể cảm nhận những ngón tay anh trên mái tóc. Nàng đã buông rơi dây cương của mình, và nó đã bị nói lỏng ra vào khoảnh khắc ấy. Anh chạm vào nàng quá thường xuyên! Phân nửa thời gian nàng thậm chí không nghĩ anh nhận thức được mình đang làm gì. Anh chỉ là trông như thể không thể giữ tay mình xa khỏi nàng được.

Nàng hỏi để tâm trí mình thoát ra, “Anh có nghĩ thêm được gì về kế hoạch hành động của chúng ta một khi cập cảng không?”

“Có chứ, trước khi giong buồm đến thành trì của Lacross, chúng ta sẽ dừng lại ở Anguilla để

tìm một người phụ nữ có màu tóc giống em, và hợp lý hơn là giống cả vóc dáng, để khiến hấn nghĩ em đang trên tàu. Sau đó anh sẽ vào trong với những tấm bản đồ.”

Nàng liếc anh, “Đội đã, ngụ ý của anh là em sẽ không ở đó?”

“Không phải ngụ ý, mà thực tế là vậy,” anh cứng rắn trả lời. “Sau những gì em kể với anh về tên cướp biển này, em sẽ không đi đâu ở quanh hấn cả.”

“Nhưng hấn còn không muốn bản đồ,” nàng nói. “Em cũng đã nói với anh rồi.”

“Tất cả mọi giả thiết đều phải cân nhắc,” anh nhắc nhở nàng. “Hấn ta đòi chúng, điều khoản duy nhất là em phải tự mình xuất hiện để đưa. Vậy nên người thế thân cho em là món quà giải thích được, chỉ cần không rời tàu, tấm bản đồ sẽ được trao tận tay Lacross, và rồi cha em sẽ được tự do. Mọi chuyện được hoàn thành một cách tốt đẹp mà không ai bị thương cả.”

Nàng đảo mắt. “Và nếu hấn không thả cha trừ khi em đứng hiện diện ngay trước mặt hấn?”

“Hấn không thể không giữ lời hứa vì anh đã đưa bản đồ cho hấn.”

“Chắc như quý là hấn có thể. Đừng phí phút nào quả quyết hấn trung thực. Em cần ở đó phòng trường hợp kế sách của anh gây đập lưng ông, và hấn kết thúc bằng việc giữ anh lại làm con tin luôn.”

“Điều đó có làm em...lo lắng?”

Nàng nháy mắt rồi cau mày. Anh đang kết thúc như một kiểu tuyên bố à? Rằng nàng lo cho anh? Rằng nàng quan tâm đến anh? Nàng đẩy suy nghĩ đó ra, không muốn chúng trong cuộc nói chuyện mà có Pierre ở đây.

Vì thế nàng nhạo báng nói, “Tất nhiên nó làm em lo rồi. Nếu anh bị bắt, không phải sao đó em sẽ có hai con tin cần giải cứu sao?”

Anh cười, kéo nàng vào gần hơn, chà má anh lên nàng khi thì thầm vào tai, “Anh thấy thật quyến rũ nếu được em giải cứu.”

Nàng trượt tay quanh cổ anh và mỉm cười khi trả lời. “Em sẽ phải giải cứu anh để có thể bắt anh vì tội cầm như hén khi lần đầu bị bắt làm con tin.”

Anh phá ra cười. “Chết tiệt, Gabby, em hoàn hảo với thiên hướng cướp biển. Anh không nghĩ mình đã từng cười nhiều như thế từ ngày biết em.”

“Em cược là anh nói điều đó với tất cả nhân tình của mình,” nàng đáp giả vờ nũng nịu.

Anh trao nàng nụ cười-làm-xốn-xang-cả-cõi-lòng. “Không, anh không tin mình có nói đâu, Chỉ với em thôi.”

Chương 44

Họ đến sớm hơn nhiều so với Gabrielle mong đợi, ngay ngày hôm sau. Họ cập bờ đảo Anguilla vào chiều muộn. Bị chiếm bởi những cư dân người Anh ở St. Kitts từ những năm 1600s, Anguilla ko quá xa nhà nàng khi có thể về đó trước khi trời tối. Một thuyền viên của Drew bảo nàng Anguilla là một trong những trạm dừng buôn bán của anh, vì thế nàng mơ hồ nhận ra tại sao Drew chọn đây làm điểm dừng chân – vì nơi đây quen thuộc với anh, trong khi St. Kitts có lẽ không phải là bến cảng thường xuyên lắm.

Nàng không bao giờ nên gom hết lo lắng khi bắt đầu thảo luận với Drew bằng câu hỏi rằng liệu anh có thả người của nàng ra. Nếu anh nói không, việc đó sẽ đặt dấu chấm hết cho thỏa thuận ngừng bắn giữa họ từ nay về sau. Và bên cạnh đó, nàng nhận thấy, bây giờ khi mà anh đã đồng ý giúp, anh sẽ không ngu ngốc đến mức không sử dụng tất cả nguồn nhân lực sẵn có, nhất là những tên quyết tâm đến sức cùng lực kiệt giải cứu Nathan. Bất chấp hậu quả, nàng gần như đang nín thở, đứng trên lan can và đợi khoang mở ra. Nếu bạn nàng không đi ra khỏi căn hầm hay được trao lại tự do, nàng sẽ cố gắng đáp trả bằng vài chuỗi hành động phản ứng, chỉ là đề phòng thôi.

Vì nó là hòn đảo thuộc quyền kiểm soát của Anh quốc, mà Drew lại không mang trong mình chút dòng máu Anh nào nên có một cơ hội mong manh, mặc dù rất là mong manh, rằng nàng có thể xoay chuyển tình thế, nếu mà nó có tệ đến mức ấy. Rút cuộc nếu phải thì Richard trông có vẻ cực kỳ giống triệu phú người Anh. Và những nhà chức trách đến từ xứ sở sương mù sẽ ngả về phía người đồng hương trước khi cân nhắc đến tên người Mỹ. Nhưng nàng đang cầu nguyện để mọi chuyện không đến mức đấy. Điều cuối cùng nàng muốn làm là bẫy anh khi mà thỏa thuận ngừng bắn của nàng với anh vẫn còn hiệu lực. Nàng sẽ phải lý sự với anh trước, xỉ vả anh, mua chuộc anh, tán tỉnh anh, thậm chí là ném mấy thứ linh tinh trong ngăn bàn vào anh lần nữa nếu cần. Nàng chỉ cần ít nhất là một kế hoạch phòng trường hợp mọi cái khác đều thất bại.

Và rồi Richard rảo bước qua và cất tiếng, “Được ra ngoài bây giờ quả là một sự may mắn thối tha. Anh đang thua Bixley trong ván bài Whist. Ít nhất cũng phải thêm vài giờ nữa để gỡ gạc chứ.”

Nàng quá run rẩy khi thấy anh đang đứng đó mà không đi cùng tên lính canh nào và ngay lập tức hiểu ngay vấn đề anh nói đến. Nhưng ngay khi trao anh một cái ôm nhẹ nhàng, nàng nhận ra anh thực sự đang phàn nàn về việc được tự do, và có vẻ khá nghiêm túc.

“Anh được cho bộ bài để giết thời gian?” nàng hỏi.

Richard khùng khục cười. “Bọn anh có tất cả tiện nghi mà mình có thể trông đợi, em yêu à. Bài, xúc sắc, thức ăn ngon đến chết tiệt mà anh từng được ăn, và thậm chí còn nóng sốt – bê thẳng từ bếp ra. Nathan cần bắt cóc tay đầu bếp của Anderson mới được, thực đấy. Bọn anh cũng có võng, và, em sẽ không tin đâu – cả một phòng tắm nữa cơ.”

“Làm sao các anh sử dụng được vậy?”

“Ừm, có một cái bồn tắm cũ dưới đó. Ohr yêu cầu phải có đủ nước để đổ đầy. Ông ta không thực mong mình sẽ được đáp ứng, nhưng khỉ gió nếu mấy cái xô không hạ xuống cho bọn anh, từng cái một.” Anh cười ha hả với ký ức. “Bọn anh đã kéo cái đồng vô giá trị đó cho lão già dùng bồn tắm đơn trước. Anh cũng không chịu kém khi xếp hạng thứ hai sau gã đấy.”

Nàng đã lo mình sẽ phát bệnh mất còn họ thì đang tận hưởng cuộc sống sao? Giống như một kỳ nghỉ hơn! Drew phải nói cho nàng biết chứ, đồ trời đánh. Mà nói cho phải thì bạn nàng cũng phải thế mới đúng.

Nàng vỗ vai Richard. “Sao anh không nói em biết khi được ra ngoài ăn tối đó?”

Anh nhún vai. “Anh tưởng em biết rồi. Những người Mỹ này, họ không đối xử với bọn anh như tù nhân, ừ thì trừ việc khóa cửa hầm lại – mà nhân tiện Ohr đã quyết tâm phá rồi đấy, cho đến khi anh có thể thuyết phục ông em vẫn ổn với những cuộc hẹn mới.”

Rõ ràng nàng trông ổn ở bữa tối hôm anh được đưa đến tham dự, nàng không nói với anh gì khác hôm ấy. Chỉ là tốt thôi khi bạn nàng không cố trốn thoát, vì có vẻ sau rốt thì họ sẽ không bị đẩy vào ngục tối.

“Bác Ohr đâu ạ?”

“Đây này,” Ohr nói sau lưng nàng. Nàng đu người quay lại với những giọt nước mắt vui sướng và quàng tay mình quanh ông. “Cháu đã quá lo! Và sợ khi phải hỏi về mọi người. Cháu không muốn làm Drew chú ý.”

Richard cười khùng khục nàng. “Anh không nghĩ bọn anh nằm ngoài tầm suy nghĩ của hắc đầu, Gabby. Có ngày hắc còn mang bọn anh lên khoang đấy, quyết tìm xem ai đã làm bầm má hắc đấy.”

Nàng lặng thinh trong giây lát khi nghe thấy. “Anh ấy đã? Và anh ấy đã tìm ra điều gì không?”

“Chả có gì,” Richard đáp. “Nói với hắc rằng anh đã thề giữ bí mật.”

“Em cho là mình không nên ngạc nhiên khi anh làm thế,” nàng tiếp lời, nhớ lại sự hiếu kỳ của chính mình. “Em đã tự hỏi về vết bầm đó.”

“Hắc ta đối xử thật lòng với cháu chứ?” Ohr hỏi, trông quá ư là quá nghiêm trọng.

Nàng không nghi ngờ gì trong một phút rằng mình sẽ trao ông câu trả lời sai, ông sẽ cắt cổ Drew ngay khi thấy anh, hay thậm chí chả cần đợi lâu đến thế. Vì vậy nàng nói. “Rất thực ạ, sau khi chúng ta tìm hiểu ra những việc anh ấy làm ở nước Anh là không chủ định. Anh ấy thậm chí còn đề nghị kết hôn cháu.”

Nàng thực sự không nên đề cập thêm chuyện đó vào làm gì, vì giờ đây cả hai người đàn ông đang nhìn chằm, đợi nàng nói chi tiết thêm về sự hồi đáp của mình với Drew. Và vì nàng vẫn chưa chắc chắn về kết của cuối cùng trong cuộc hội thoại không mọng đợi với vị thuyền

trường, nàng chỉ phải nói rằng mình đã từ chối anh. Tất nhiên, nếu Drew kết thúc bằng việc nhắc đến chuyện này với một trong số họ, rằng họ đã đính hôn...

Nhưng nàng không thể đi xa quá sự thật, thế nên nàng tiếp tục, “Cháu đã từ chối. Anh ấy không thích câu trả lời và có lẽ cho rằng chúng cháu đã đính hôn.” Và rồi nàng nhún vai. “Cháu có lẽ sẽ cân nhắc lại, nhưng cháu sẽ không quyết định sau khi Papa được tự do.”

“Rất vui khi biết mình vẫn còn lựa chọn lao xuống địa ngục đấy.”

Gabrielle rụt lại khi nghe thấy giọng Drew. Mọi người định hù chết nàng hôm nay chắc?

Nghe như thể Drew đang đùa, nhưng có lẽ không phải. Anh đã đưa ra lời đề nghị, cho dù vì lý do gì đi nữa, không nhiều thuyết phục lắm và trở nên hóa đá chỉ khi nàng trao anh câu trả lời không như mong đợi.

Nàng quay lại để nhìn cái cười toe toét của anh, và trước khi nàng có thể trả lời, cánh tay anh đã trượt qua eo nàng. Thật là một cử chỉ ngụ ý rõ ràng rằng họ còn thân thiết hơn cả mối quan hệ mà nàng đã để bạn mình biết.

Trước khi nàng có thể sửa lại ấn tượng ấy, Drew nói thêm, “Chúng ta sẽ tạm hoãn lại chút để đến quán trọ thảo luận trình bày chi tiết về kế hoạch chứ? Tôi đã có một kế hoàn hảo trong đầu, nhưng tôi muốn nghe xem các anh nghĩ gì.”

Và chỉ cần có thế, anh đã nắm toàn bộ quyền chỉ huy về vụ giải cứu và có được sự đồng thuận ủng hộ của Richard và Ohr. Và sau đó, khi nghe về kế hoạch của anh, cả hai người họ đều để nàng lại phía sau và ra ngoài tầm tay Pierre. Điều mà chắc chắn sẽ xảy ra – nếu James Malory không xuất hiện.

Chương 45

“Cái thứ này chính xác đấy chứ hả?” James hỏi khi đang nhìn xuống cái bản vẽ Bixley đã nguệch ngoạc vẽ lại để cho họ chú ý tưởng thành lũy của Pierre trông ra sao.

Không ai chả lời ông trong một lúc. Họ đang sốc khi ông thậm chí ở đây, và James vẫn chưa đưa ra lời giải thích cho sự hiện diện của mình, Thà nhìn còn hơn là nhảy xổ vào hỏi. Trông ông còn giống cướp biển hơn với cái ca-vát dài buộc lỏng lẻo ngoài chiếc áo phông dài tay, bốt cao màu đen, và không áo khoác, ông làm Gabrielle nhớ tới khoảnh khắc anh em nhà Andersons để lộ vụ ông là một cựu cướp biển. Thấy ông bây giờ với làn da nâu hơn do đi biển, mái tóc bị gió thổi, nàng không nghi ngờ chuyện ấy tí nào.

Drew cuối cùng cũng kêu lên, “Anh làm cái quái gì ở đây vậy James?”

Cái nhìn James quay sang Drew khá là đáng sợ. Chắc chắn Richard đã sụt ghế mình xuống cổ tránh sự chú ý của James. Gabrielle cũng co rúm lại.

“Tôi ở đây theo yêu cầu của em gái anh,” James nói bằng một giọng bình tĩnh. “Cô ấy lo cho sự an toàn của anh. Có quỷ mới tưởng tượng ra là vì sao, nhưng quả thực là cô ấy lo.” Và rồi ông gõ vào bức hình trên bàn lần nữa và nhắc lại câu hỏi, “Thứ này chính xác chứ?”. Và họ đoán được, hay ít nhất Gabrielle đoán được, rằng ông chắc hẳn đã nghe được họ thảo luận một vài kế hoạch của mình trước khi tham gia cùng.

Bixley lưỡng lự trong câu trả lời, nhưng rồi gật. “Pháo đài đã được sửa sang lại,”

Có nhiều câu hỏi hơn nữa. Việc James hỏi họ làm Bixley suy nghĩ lâu và khó khăn về từng từ thoát ra khỏi miệng gã trước khi đáp lại.

Malory có vẻ có ảnh hưởng đến tất cả mọi người – kể cả Gabbrielle. Đây là James Malory lần đầu tiên nàng gặp, người làm nàng sợ phát khiếp, chứ không phải người nàng quý mến tới tận những giây phút cuối cùng ở Anh.

Nàng sẽ cắn móng tay mình mất nếu không cực kỳ cố gắng không tỏ ra tội lỗi. Nàng đang kinh hãi cái khoảng khắc ông quay sang hỏi nàng, và nó sẽ. Nàng chắc chắn.

Nhưng đã được khá lâu rồi mà ông chẳng hỏi nàng cái gì. Ông chỉ đơn thuần ngó nàng chăm chú, rồi lại nhìn chăm chú y thế sang Drew đang ngồi cạnh nàng trên ghế sofa trong phòng họp của quán trọ, và rõ ràng đem lại cho ông kết luận của riêng mình vì sao họ lại ở đó cùng nhau.

Không may thay, James không tới một mình. Georgina đi vào chỉ vài phút sau đó. Cô không đội mũ, mái tóc nâu bện đằng sau lưng. Cô đang mặc một cái váy, một cái áo sơ mi rộng rãi thoải mái có buộc thắt lưng ở ngoài và quá to so với cô nên chắc hẳn là áo của James. Cô trông thật tuyệt diệu, như thể cô đã tận hưởng hết sức chuyến du ngoạn biển của mình.

Cô nhìn một lần về phía cặp đôi trên ghế sofa và nói, “Ừm, đây là một cuộc cứu viện. Cả sự có mặt cũng được tính đến rồi. Vậy là chả có tên cướp biển nào bị dính lứu hử?”

Richard, gã ranh đó, cười toe toét và giơ tay lên để thu hút sự chú ý của Georgina trước khi đánh chính, “Tôi sẽ không nói thế đâu.”

Georgina chỉ đơn thuần liếc chồng và hỏi, “Có tính anh ta không”
“Chắc rồi,” James đáp, và nói thêm, “Mặc dù hẳn ta sẽ phải ước gì mình không phải.”

Richard không thêm một lời nào nữa sau đó, khi nhận ra James không còn nói về vụ cướp biển nữa, mà là về sự thích thú của Richard với vợ ông. Georgina cũng nhận ra, nhưng nàng chỉ tặc lưỡi trên đường tiến tới ôm anh trai.

Mất một lúc để Drew vượt qua được sự vui thích mới của mình, nhưng giờ thì anh gắng hỏi, “Em đang làm cái quái gì ở đây vậy, Georgie?”

“Anh còn phải hỏi à, khi mà một thuyền viên của anh xuất hiện để báo với bọn em rằng The Triton đã bị điều khiển bởi những tên cướp biển? Hay là đó không phải sự thật nhỉ?”

“Thật, nhưng em không nghĩ anh có thể tự xử lý được ư?”

Cô thực sự hơi đỏ mặt chút đỉnh. “Ừm, chắc rồi, nhưng đó không phải mối quan tâm duy nhất của em. Gabby đã biến mất, để lại thư rằng cha cô bé đang gặp rắc rối. Bọn em suy ra là cô bé chắc ở với anh, nhưng vì cô bé là trách nhiệm của bọn em, chúng em không thể chỉ ngồi đoán, chúng em phải khẳng định.”

Gabrielle lại là người đang đỏ mặt. Nàng chưa từng mong sẽ gặp lại nhà Malory, nên không mong đối mặt với tội lỗi mà mình cảm thấy trên đường đào tẩu.

“Em đã tuyệt vọng,” Gabrielle cố gắng giải thích. “Vừa mới khám phá ra cha đang bị nhốt trong ngục tối gần một tháng, và có thể còn lâu hơn nữa trước khi em giải thoát cho ông.”

“Bọn chị hiểu mà, Gabby,” Georgina nói. Cô có lẽ sẽ nói thêm, nhưng Jamé, nghiên cứu hình vẽ lần nữa rồi nói với Bixley, “Những bức tường cao và một cổng?”

Bixley gật lần nữa. “Pierre giữ nó luôn khóa và cũng cử người canh giữ nữa.”

“Chết tiệt,” James lầm bầm, rồi nói thêm bằng một giọng cam chịu, “Rất tốt, tôi đã không trèo bất cứ cái tường nào trong một thời gian, tôi cho rằng mình đã đến hạn phải trả rồi.”

“Anh không phải trả gì hết,” Georgina tính toán, rồi di chuyển đến đứng cạnh chồng. Nàng gọi y, “Sao chúng ta không thối bay hết mấy cái cổng nhỉ? Thuyền có thể tới đủ gần đúng không?”

Bắt đầu có vẻ Malory sẽ tiếp quản kế hoạch giải cứu. Gabrielle không ngạc nhiên khi ông biến mình thành người gánh vác. Ông là người sẽ không chỉ là hợp tác, mà phải ra chỉ huy, tính toán, ra lệnh, và bắn hạ mọi vật cản. Và ông sẽ không thèm hỏi xem sự giúp đỡ của mình có cần thiết không.

James gõ vào bức vẽ và trả lời vợ một cách khô khốc, “Em không chú ý thấy mấy khẩu pháo trên tường sao, em yêu?”

Nàng liếc xuống bức vẽ, nói cùng một giọng khô khốc, “Đó là một pháo đài cũ. Những khẩu pháo có lẽ đã cổ lỗ và không dùng được nữa, anh không nghĩ vậy sao?”

“Không đâu, thưa bà,” Bixley tham gia trước khi James nêu lên ý kiến, “Pierre đã sửa sang lại nơi này. Nó trông như mới, ừm, còn hơn cả ngày xưa nữa. Hẳn chỉ không làm gì với khu nhà ngục, trừ việc đảm bảo cánh cửa được khóa chặt.”

Georgina cũng nói, “Chết tiệt” và di chuyển tới ghế sofa để ngồi cạnh Gabby.

Gabrielle cảm thấy phải thêm thông tin của Bixley tỉ mỉ hơn nữa và bảo James, “Theo Ohr thì phải tính thêm vài quân số mà Pierre đã thêm vào trước khi biến thành thằng đểu. Khiến mấy vị thuyền trưởng khác trong khối liên minh phải thay đổi địa bàn. Họ không thích điều đó.

Thực sự là một sự định cư tốt mà họ xây dựng nên trong hằng năm trời mà không ai biết cả. Hầu hết họ còn gọi nơi đó là nhà. Nhưng không tin Pierre không bán đứng vị trí của nó, thế nên họ rời đi.”

“Có ai trong mấy tên thuyền đó giúp đỡ tới mức này không?” James nghi ngờ.

“Họ có lẽ nhưng có lẽ sẽ mất thời gian xem họ ở đâu và...”

“Và thời gian mang tính chất quyết định,” James ngắt lời, nhưng không thô lỗ. “Ta hiểu mối lo lắng của cháu đối với Nathan khi cháu không hiểu tình trạng hiện giờ của ông ấy hay ông ấy đang được đối xử ra sao. Nhưng giờ đây chúng ta đang có hai con tàu để kéo giải quyết việc này. Cháu có thể ngừng lo lắng được rồi.”

“Anh ấy luôn nói thế,” Georgina thì thầm bên cạnh nàng. “Em sẽ nghĩ anh ấy biết rằng hiện tại nó không giúp được gì, đặc biệt là khi chị ở đây cũng chính bởi lý do đó. Một người phụ nữ sẽ không ngừng lo lắng cho đến khi không còn gì phải lo nữa. Ừm, ít nhất với chị là thế.”

“Và cả em nữa,” Gabrielle đồng tình.

Chương 46

Hai kế hoạch được trình bày, và không cái nào có việc thuê một người thay thế giống Gabrielle để thế chỗ nàng. Drew bực mình. Anh thích kế hoạch đó bởi nó giữ nàng khỏi bị tổn thương, Nhưng khi anh tranh luận vấn đề này thì James đã chỉ ra rằng nếu có chuyện gì sai với kế hoạch của họ, khi trở nên cần thiết giáp mặt trực tiếp với Pierre, Gabrielle sẽ trở nên có ích trong việc nhử tên thuyền trưởng cướp biển ra khỏi pháo đài của hắn.

Georgina không có cái may mắn đó. Cô đã đàm phán để không ở lại nhà ở Anh quốc, thay vào đó là một chuyến đi biển an toàn. Họ thậm chí còn chưa bị tóm bởi cơn bão tồi tệ kia, hoàn toàn đã có thể tránh nó. James đã tận hưởng sự hợp tác ngoan ngoãn của cô khi vượt biển, vì ông biết ông sẽ phải vậy, bao gồm cả quyết định cho phép cô đi cùng. Nhưng bây giờ toàn bộ chuyến hành trình còn lại thật nguy hiểm, ông không thể làm ăn được gì nếu cô không an toàn. Cô sẽ ở lại quán trọ ở Anguilla – nơi mà Drew nghĩ Gabrielle phải ở mới phải.

Mặc dù họ sẽ đi không quá một ngày, có lẽ thậm chí còn không lâu đến vậy, vì thế em gái anh sẽ không phải lo lắng lâu về họ. Theo Bixley, thành lũy của Pierre chỉ cách vài giờ.

Hai kế hoạch gần như được thống nhất, chỉ là vấn đề thời gian. Họ có thể cố giải cứu Nathan khỏi cái chết vào buổi đêm, khi mà hầu hết toàn pháo đài đã ngủ, hoặc họ có thể sử dụng tàu của Drew, và sự hiện diện của Gabrielle trên đó, như là một điểm hẹn khi vài người trèo ra sau tường, đột nhập vào ngục giam.

“Không chỉ cha cháu là người cần được giải cứu,” Gabrielle nhắc nhở họ. “Phần còn lại của đoàn thủy thủ ở cùng ông. Ông sẽ không để họ lại đâu.”

Vì Pierre và lũ canh gác chắc chắn nhận ra nhiều người đang cố đột nhập trèo lên vách tường dưới ánh sáng sớm, nên việc đi vào buổi tối thực sự là lựa chọn duy nhất. Họ sẽ rời bến cảng sau bữa tối thân mật và một chút nghỉ ngơi.

Drew đã hy vọng dành thời gian vài giờ đó với Gabrielle, nhưng em gái có kế hoạch khác dành cho anh. Với một cái nhìn hứa hẹn mà anh đã ước gì mình là ai đó khác, cô kéo anh ra ngoài tới nơi họ sẽ không bị làm phiền.

“Em có một vấn đề cần thanh toán với anh đây,” cô bắt đầu.

“Anh đã cho là nhiều hơn một đấy.”

“Anh đang nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy? Anh có thèm biết rằng mình đã kéo cô bé vào scandal ở Anh quốc với sự ám chỉ thiếu cần trọng của mình về cướp biển trong buổi vũ hội cuối cùng tham dự không?”

“Việc đó không phải cố ý, Georgie. Nhưng đúng, cô ấy đã thông báo sự thật cho anh.”

Georgina nháy mắt. “Vậy là cô bé đã biết về việc này trước khi dòi đi?”

“Thực vậy. Khi nghe cô ấy nói về nó, nó đã mang lại cho cô ấy động lực thúc đẩy mạnh để cướp tàu anh – một hòn đá ném chết hai con chim, là cái cách mà cô ấy đã thực hiện.”

“Trả thù?” cô đoán. “Rất tốt, em chả ngạc nhiên tí nào. Có lẽ em sẽ làm những việc y thế trong tình huống tương tự.”

Anh nhăn nhó. “Không, em sẽ không đâu. Cô nàng thực sự biết cách điều khiển tàu, em thì không, nên chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra với em...”

“Ôi, ngừng lại đi,” cô cắt ngang. “Anh sẽ không làm em sao nhãng ra khỏi vấn đề chính được đâu.”

“Chả có vấn đề gì cả.”

“Có quỷ mới không phải,” cô phản đối. “Cô bé còn trẻ, trong trắng...”

“Bây giờ thì không còn nữa.”

“Em thấy rồi,” cô nói với một tiếng thở dài, rồi bổ sung thêm, “Không, em không thấy, và đây chính xác là điều em đã lo sợ. Anh biết còn rõ hơn. Cô bé đã ở dưới sự bảo trợ của bọn em. Chúa nhân từ, Drew, anh đã đang nghĩ gì vậy hả?”

“Cô ấy đã dòi khỏi sự bảo trợ của em.”

“Và đã chuyển sang của anh, vì thế cô bé vẫn ở dưới sự bảo vệ của gia đình chúng ta, như nó phải thế hay tựa tựa như thế. Anh sẽ phải cưới cô bé, anh biết đấy. Khi James tìm hiểu ra, anh ấy sẽ khẳng định điều này.”

“Rồi hẳn sẽ phải chuyển cái khăn khăn của mình sang cô ấy thôi. Anh đã hỏi rồi đó.”

Cô quắc mắt với anh vì đã không đề cập sớm hơn. “Tại sao anh không nói chứ?”

“Bởi vì cô ấy từ chối anh.”

Câu nói làm cô cứng họng. “Cô bé thực sự đã? Em thấy thật khó mà tin được.”

Anh cũng vậy, nhưng anh giải thích bằng cách nói, “Cô ấy nghĩ anh là một Lothario, tên đều, kẻ chuyên quyến rũ phụ nữ.”

“Anh là một kẻ quyến rũ phụ nữ, Drew.”

Anh cười với cô. “Anh sẽ không như vậy nữa nếu kết hôn, như bây giờ phải không nào? Hay em nghĩ hôn nhân sẽ không có một ảnh hưởng đáng kể nào lên anh?”

“Những gì em nghĩ sẽ không thực sự quan trọng khi mà việc đã đến nước này rồi.” Nhưng sau đó cô hỏi anh một cách sâu sắc, “Anh có yêu cô bé không?”

“Tất nhiên là không,” anh trả lời nhanh chóng. Nhưng anh thừa nhận, “Mặc dù anh không nghĩ mình đã từng thèm khát một phụ nữ nhiều đến vậy. Nhưng anh chắc mình sẽ vượt qua được sớm thôi khi có cô nàng tiếp theo bên cạnh.”

Georgina sục sịt và chọc một ngón tay vào ngực anh. “Em cho là anh nên suy nghĩ về vấn đề này nhiều hơn chút đấy, anh trai ạ. Chuyện sẽ tốt đẹp hơn nhiều nếu anh chấp nhận hôn nhân khi biết rằng nó không chỉ là một việc đúng đắn nên làm, mà còn là cái anh muốn nữa.”

Cô bắt đầu bước đi khỏi. Anh gọi với theo cô, “Anh đã nói với em rồi, cô ấy từ chối anh!”

“Đó sẽ không phải cái tình huống mà James nghe về. Anh có thể tin thế.”

Chương 47

Gabrielle cố gắng tránh bất kỳ sự dò hỏi mang tính riêng tư nào tối đó với lời xin lỗi hơi đau đầu. Và tự cho là mình chắc chắn biết sơ sơ phần còn lại mà tất cả bọn họ sẽ nói về sẽ cứu nàng thoát khỏi, nàng lên phòng.

Nàng nghỉ ngơi, hay cố gắng làm vậy, nhưng nàng vẫn run như cầy sấy với nỗi sợ hãi, với nỗi kinh hoàng, và mặc nhiên kệ bao nhiêu suy nghĩ tích cực cố chú tâm vào, nàng vẫn không làm cho cơn run rẩy dừng lại được. Bây giờ việc cứu cha đã trong tầm tay và nàng sẽ giương buồm chạy trên biển trong tầm vọng tiếng nói, theo đúng kế hoạch, cũng là trong tầm của Pierre Lacross, đó là tất cả những gì nàng có thể nghĩ về.

Nàng đã không nói to nỗi sợ hãi của mình lên với những người khác, nhưng chuyện gì xảy ra nếu cha nàng và thuyền viên của ông ở trong tình trạng không tài nào trốn thoát nổi? Vì họ đã

bị tổng giam gần đến hai năm rồi, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Và Pierre là một con quý! Hẳn cho họ ăn tử tế, hay hẳn chỉ cho họ vài mẩu vụn đơn thuần, rõ đủ để giữ họ còn sống? Hẳn có sỉ nhục họ theo những cách khác không, chỉ để cho cơn thoả mãn của hẳn? Hẳn vẫn giữ thuyền viên của Nathan còn sống chứ khi mà họ chả có nghĩa gì với hẳn và còn chẳng phải một phần của vụ thương lượng?

Nàng cố đưa cơn run rẩy dưới tầm kiểm soát trước khi tham gia với những người khác ở tầng dưới lần nữa. Nàng không có cơ hội nói chuyện riêng tư với Drew trên chuyến đi ngắn ấy. Anh đã tự nhận nhiệm vụ lái tàu và chuyện trò với Ohr trên phần lớn quãng đường. Kế hoạch đã được quyết định rằng Ohr sẽ lên bờ cùng anh và James. Richard đã không được tham dự bữa tiệc giải cứu, không phải bởi anh sẽ không có ích, mà bởi James đã nhận xét một cách không khách sáo rằng Richard sẽ bị bỏ lại đằng sau ngục tối trên đường. James chỉ đùa thôi. Có lẽ. Nhưng Richard quyết định không đem việc đó đi kiểm tra thử.

Họ thả neo The Triton và tàu của James trong một vịnh nhỏ về phía tây hòn đảo, không phải to lớn gì cho lắm. Bixley đoán họ sẽ phải đi bộ mười lăm phút đến pháo đài, phần lớn là đi dọc bờ biển. Và có khoảng năm giờ trong đêm tối để vào và ra khỏi pháo đài, khá là nhiều thời gian để họ không lao đầu vào rắc rối.

Gabrielle trông con thuyền nhỏ trôi khuất dần sau làn nước. Ánh trăng sáng lấp ló sau những đám mây vừa đủ để nhìn thấy James đã đang chèo dọc bờ biển. Giờ thì nàng thấy bình tĩnh hơn, đã lấy lại khả năng để đánh trả lại nỗi sợ hãi, nhưng họ vẫn chỉ ở bên dưới mặt biển. Thứ rõ ràng nhất có thể làm cơn run rẩy bắt đầu lần nữa.

Nàng chắc hẳn nên khẳng khẳng đi cùng họ mới phải. Nhưng trong vài khoảnh khắc có lý trí, nàng biết mình chỉ còn có cách này. Nếu họ phải đánh nhau để mở đường, nàng không thể gom cả đồng nỗ lực như vậy. Nhưng sẽ là cơn lo âu khắc khoải cùng cực khi đợi bọn họ quay lại con tàu.

Ohr ôm nàng thật nhanh trước khi đến bên cạnh. “Đừng lo lắng,” ông bảo nàng. “Cháu sẽ gặp Nathan trước khi màn đêm qua đi.”

“Cháu biết. Chỉ là thận trọng thôi mà.”

Nàng vừa mới có thời gian nói điều đó trước khi Drew ôm nàng trong vòng tay. Và trước toàn bộ thuyền viên của mình, anh trao nàng cái hôn âu yếm, làm tim-đập-xao-xuyến nhất – cái đảm bảo chọc thủng sự kiểm soát tan thành từng mảnh mà nàng đặt lên nỗi sợ hãi của mình. Khi nàng hôn anh trở lại, tận hưởng sự gần gũi của anh và cảm giác thích thú chạy lên xuống cơ thể, nàng bắt đầu cảm thấy lo âu. Cơn run rẩy bắt đầu trở lại, nhưng anh đã rời nàng trước khi cảm nhận được – và bên cạnh đó, anh có lẽ nên cho là do sự đáp trả đam mê của nàng. Nàng nhấn đầu ngón tay lên môi khi nhìn anh lên đường.

“Anh chả thấy có gì đáng để yêu ở hẳn cả,” Richard nhận xét bên cạnh nàng.

“Anh đang đùa à? Anh ấy...”

Gabrielle dừng lại, nhận ra mình đang thú nhận. Trời ơi, đó giải thích tại sao nàng lại lo sợ hơn là mình nên làm? Bởi vì Drew đang bước vào vòng nguy hiểm? Nàng yêu anh. Thật ngu ngốc quá mà.

Richard đặt tay anh vòng qua vai nàng. “Việc sẽ thành thôi, em yêu quý. Hắn ta mê mẩn em.”

“Anh ấy mê mẩn mọi phụ nữ.”

Anh cười khùng khục êm ái. “Anh cũng vậy, nhưng anh sẽ kết thúc với tất cả bọn họ vì...”

“Suýt.” nàng nghiêm túc bảo anh. “Richard, làm ơn, đừng có ao ước vợ của người khác nữa đi. Malory sẽ không khoan dung cho sự xúc phạm nữa đâu. Anh làm em lo sợ cho cuộc sống của anh bằng cách trở nên vô lý về chuyện này quá đấy.”

“Ai bảo tình yêu là có lý nào?”

Chết tiệt, Richard nói đúng. Tình yêu chả có lý tý nào.

Nàng thở dài và chúc anh ngủ ngon. Nàng hy vọng mình có thể ngủ được trong suốt cơn căng thẳng chờ đợi những người trở về, nhưng nàng vẫn không thể kiểm soát được cơn run rẩy lo lắng của mình. Nàng không biết mình đã nằm trên chiếc giường thoải mái của Drew bao lâu, nhưng cuối cùng nàng đầu hàng việc rơi được vào giấc ngủ và quay lại boong tàu – vừa đúng lúc để trông thấy hai chiếc thuyền trở về, cả hai đều đầy ắp người là người.

Họ đã thành công! Gánh nặng của nàng giảm nhẹ đến thần kỳ, gần như là bị rút cạn. Nàng bước loạng choạng trên lan can, cố tìm dấu cha mình trên một trong hai con thuyền, nhưng mặt trăng đã bị che lấp hoàn toàn và người đàn ông duy nhất nàng nhận ra là Ohr. Nàng rõ ràng có thể xác định được ông, và chỉ bởi vì ông đang đứng trên con tàu – thuộc về James? Sao ông không quay về trên The Tripton? Và tại cái khỉ gì mà ông đang đứng thế kia? Ông biết là không an toàn gì.

Từng thó cơ trong người nàng có vẻ căng lên. Có gì đó sai, rất sai...

Nàng tiến tới kết luận ngay kho Ohr hét lên, “Đây là cái bẫy!” ngay trước khi ông đâm bổ đầu xuống nước.

Vài cây súng ngay lập tức bắn vào ông, chúng dường như chĩa vào ông mọi lúc. Ohr không ngại lên.

Gabrielle siết chặt tay vịn, gần như tê liệt ngay khi cơn đau khổ ập đến. Ohr không thể chết được. Không phải người bạn yêu quý của nàng. Và sự báo hiệu của ông đã quá trễ. Ông chết chả vì cái gì cả! Những người khác nhảy ra đuổi theo và đã trèo lên cả hai con thuyền, không, chỉ là có nhiều người hơn để thưởng thức vụ cãi vã mà thôi, có quá nhiều người trên thuyền.

Giờ thì tiếng đánh nhau và tiếng súng nổ tràn đầy quanh nàng. Nàng quay lại và trông thấy một người đang tựa lên một cơ thể không cử động. Gã liến nhìn nàng và cười toét. Nàng không nhận

ra gã cũng như là tên đẩy gã sang bên để ném cái lưới lên một trong những thủy thủ của Drew, người đang cố gắng trốn sang bên cạnh. Anh ta sa lưới. Tấm lưới chụp lên người anh, che kín cả lưng.

Nàng nhận ra mình chẳng có bất kỳ loại vũ khí nào. Nàng cũng không nghĩ Drew có cái gì ở cabin của anh; anh đã trang bị đầy đủ khi rời đi. Nhưng cabin của anh dù gì cũng quá xa, và lan can thì ngay cạnh này. Cơ hội duy nhất của nàng là tự mình trượt sang bên kia.

Nàng không nghĩ thêm nữa và làm ngay, chỉ để bị kéo mạnh ra sau về phía một bộ ngực ẩm ướt và bị một cánh tay khỏe mạnh bóp lên cổ. Hơi thở của nàng bị bay sạch và nàng bắt đầu hoang mang, tay và chân nàng mềm rũ ra.

Rồi một giọng nói thân quen đến ngờ ngợ cất lên, “Và em nghĩ mình sẽ đi đâu vậy Gabby, em yêu dấu?”

Nàng nói hốt hển, “Avery? Avery Dobs? Anh đang làm gì ở đây vậy? Để em đi. Chúng ta phải...”

“Em sẽ không đi đâu cả trừ vòng tay đang chờ đón của Pierre,” hắn ngắt lời. Hắn nói lỏng cái ghì nên nàng có thể quay lại đối mặt hắn.

Quần áo ướt của hắn, cái cười đều cáng trên mặt, sự kết luận lao vào nàng thật đau đớn. Kinh hoàng, nàng nói, “Chúa tôi, anh đã làm gì vậy?”

“Công việc.”

“Em không hiểu.. Anh không thể có ý là mình nhận lệnh từ Pierre đấy chứ?”

“Sao điều đó lại làm em ngạc nhiên?” hắn hỏi. “Em quên là anh đã ở trên hòn đảo cướp biển đó với em và chứng kiến những thứ giống em đã chứng kiến.”

“Anh đang nói gì vậy? Chúng ta đã bị bắt giữ!” nàng la lên.

“Đúng, nhưng có những chấn song trên túp lều nên chúng giữ lũ đàn ông bọn anh, và anh đã chẳng có gì làm hay hơn là nhìn chòng chọc vào bọn chúng. Anh đã trở nên u sầu.”

“Anh đã là một con tin. Tất nhiên anh sẽ...”

“Không, chả làm được gì với chuyện đó cả. Em có biết anh đã trông thấy bọn họ mang một cái rương lên toà nhà chính khi anh đang ở đó không? Nó rất nặng đến nỗi chúng làm rớt và nó vỡ ra, những đồng tiền vàng trải dài phủ kín mặt đất. Họ chỉ cười. Cửa nả được tích trữ trong căn lều ngay cạnh bọn anh, những rương đầy lụa và gỗ tốt, những thùng thuốc lá và rượu rum, tất cả đều là của đánh cắp, tất cả được tích lại đến khi có thể đem bán.”

“Bọn họ là cướp biển! Đó là công việc của họ.”

“Chính xác,” anh nói. “Nhưng không chỉ có của cải. Mất đến vài tháng để luan ra. Nó cũng là một trò cười mà anh đã được chứng kiến trên đã, trò đùa cợt, sợi dây tình bạn. Những người đó

đang tận hưởng cho riêng họ. Khi anh nghĩ về việc quay lại làm việc trên một con tàu Anh quốc trầm tĩnh – nơi mà một sai lầm đơn giản cũng có thể làm em bị đánh – anh không thể làm được.”

“Anh đơn giản là đã ra khơi dưới sự chỉ huy sai thuyền trưởng thôi. Nó không có nghĩa là tất cả...”

“Trời đất hỡi em làm sao mà biết được, Gabby? Không sao hết. Anh đã ra lựa chọn của mình sớm sau khi được giải thoát trước khi anh thậm chí về tới Anh quốc, và quay trở lại ngay đến Caribbean. Mất thêm tháng nữa để tìm một thuyền trưởng trong những tên thuyền trưởng cướp biển. Người đầu tiên không nhận anh, nhưng hắn thấy được anh đã quyết tâm ra sao và cho phép anh làm một chuyến quay lại đảo. Pierre ở đó và phân loại người, rõ là vừa mới thắng trận đánh cuối cùng trên biển. Hắn ta quyết ý thử cho anh một cơ hội, và anh vẫn chưa làm hắn thất vọng.”

“Vậy thì anh trở lại nước Anh làm gì?”

“Em không thể đoán sao? Anh được gửi tới để chắc rằng ông bạn Bixley của em không trễ hẹn bắt kịp em. Bây giờ anh đã có tàu cho riêng mình rồi. Nó vô giá đấy Gabby! Anh là người đã mang hắn ta đến Anh quốc. Hắn ta không biết mặt mũi anh thế nào. Hắn ta không ngờ rằng mình đang đi trên một trong số những con tàu của Pierre. Thế nên chuyện dễ dàng đủ để theo dấu hắn khi neo tàu, tiến thẳng đến chỗ những người bạn bạn hắn, và nghe khi hắn thông báo với họ về tình trạng khó xử của cha em. Nghe được từ bọn chúng nơi em đang ở. Anh sẽ không tự phát giác điều đó đâu, nhưng rồi anh đã nghe được tin đồn xoay như chong chóng của em.”

“Và anh chỉ cần làm cho chuyện đó thắm dần?”

“Không chỉ thế. Anh suy đoán, chỉ đề phòng em không biết về nó thôi, và sẽ cho em thêm nhiều động lực quay đầu trở về. Mà thật vậy còn gì. Và sau đó anh theo em về. Anh mất dấu em trong cơn bão đó, nhưng anh đã có một linh cảm rằng tên Anderson đó sẽ cập cảng ở Anguilla trước khi các người lập kế hoạch giải cứu cha mình, vì nó rất gần đây, và hắn ta không làm anh thất vọng. Anh đã có thể nghe lỏm được hầu hết kế hoạch các người đề ra tối nay ở quán trọ. Khi các người ngu ngốc phung phí thời gian nghỉ ngơi, anh đã đến thẳng đây để cảnh báo Pierre và giành được phần thưởng của mình.”

“Tôi đã nghĩ anh là một người tốt. Tôi đã rất vui sướng khi thấy anh khi anh đến nhà Malory,” nàng nói với tất cả sự khinh thường có thể tập trung được. “Nhưng anh chỉ là một tên lừa đảo hai mặt mà thôi, Avery.”

Không may thay, lời lăng mạ chỉ xượt qua hắn. Hắn thậm chí còn cười, mặc dù chỉ trong một chốc. Rồi hắn cứng người. Nhưng khi hắn cất tiếng thì lại không phải với nàng.

“Bỏ thứ đó xuống.”

Nàng cố quay đầu lại để xem hắn đang nói chuyện với anh, nhưng không cần thiết. Avery quay cả hai người bọn họ lại để thế chỗ nàng vào giữa hắn và Richard, người đang chĩa khẩu súng

vào đầu Avery. Đúng là thời cơ tuyệt vời cho nàng giải thoát.

Nàng gồng mình chống lại cơn đau, rồi sụp chân xuống để mình có thể rơi lên boong. Nó sẽ đau, nhưng nó không thành. Avery chắc hẳn đang mong nàng làm thứ gì đó tựa như vậy, vì cánh tay quanh cổ nàng kéo lưng nàng lại che chắn ngực hắn, và hướng lực kéo giờ áp chặt lên má nàng.

“Cố gắng được đấy, Gabby,” hắn chế nhạo. “Nhưng đừng có thử lần nữa.”

“Mày sẽ không giết cô ấy,” Richard nói.

“Không, nhưng tao không quan tâm nếu tao có cho cô ta vài vết sẹo. Và đây là lời cảnh báo cuối cùng của mày đấy. Bỏ nó xuống!”

Nhưng trước khi Richard có thể quyết định cách khác, anh bị đánh từ đằng sau và rơi trên boong tàu. Và Pierre đứng ngay ở vị trí của anh.

Chương 48

Pierre chẳng già đi mấy sau ba năm nàng gặp hắn. Bộ râu đen vẫn được tết lại như lúc trước, nhưng, nhưng bây giờ thì có cả đồng sọc xám trong mái tóc dài ngang vai. Tuy nhiên, có một đường sâu hoắm trên khuôn mặt làm hắn trông già hơn nhiều. Cái cuộc sống hắn dẫn dắt, những thứ hắn đã làm đang đòi món nợ phải trả vì sự hiện diện của hắn. Thực tế là hiện tại hắn cực kỳ gầy, gần như hốc hác. Điều này làm nàng nghĩ mình sẽ không đến nổi vô dụng trong tay hắn. Nàng thậm chí có thể thắng. Nhưng trên đường tới pháo đài không phải là lúc để thử, với người của hắn xung quanh họ.

Hắn chẳng nói gì với nàng trừ lời nhận xét ớn lạnh duy nhất kèn kẹt bên tai nàng, “Tôi có những kế hoạch tuyệt vời cho em, cưng à.”

Nàng không thể nghĩ về nó. Nếu nghĩ nàng sẽ trở nên tê liệt bởi nỗi sợ hãi rằng mình cỡ lẽ nằm xuống và gần như chết rồi. Thay vào đó, nàng chú ý tới từng thứ nhỏ nhất xung quanh và trên đường đi, như là bọn họ đang bị ném bất kỳ người đàn ông nào mà vẫn còn sống vào khoang tàu để xử lý sau đó, bao gồm cả Richard và Timothy. Như là đám cây cối rậm rạp dày đặc trong khoảng giữa của hòn đảo làm việc này trở nên không thể vượt qua được. Như là cánh cửa bị giấu kín ở bức tường đằng sau nơi họ áp sát pháo đài, cái mà bị để ngỏ không khoá một cách thiếu cẩn trọng.

Tất cả bọn chúng quá phấn khởi với chiến thắng của mình để nghĩ về việc phòng bị bấy giờ. Nàng đếm xem có bao nhiêu cây nến trên lối đi ngắn đến đại sảnh. Đi qua cánh cửa, họ vào sảnh chính cũng được giấu đằng sau một cabin có thể di chuyển dễ dàng, và khi ở trong đấy, không có vẻ gì là có một lối đi bí mật đằng sau.

Tất cả nói lên rằng họ chẳng quan tâm nếu nàng biết điều này. Rõ ràng, không ai, cả Pierre và đám người của hắn, có từng mong nàng rời hòn đảo lần nữa.

Khi Gabrielle nhìn xung quanh doanh trại rộng lớn – như đại sảnh, nàng lưu ý thấy có hai lối thoát. Một là cánh cửa lớn, đang mở, dẫn đến một cái sân trong lớn. Cái sân bị bao quanh bởi những bức tường cao. Bản vẽ của Bixley đã thật chính xác trên phương diện này. Thật tệ là gã đã không biết về cánh cửa bí mật đó.

Còn lối thoát nữa là cái cầu thang mở rộng dẫn đến tầng hai, có lẽ là một phần tư nhà ở nơi những người làm việc trong pháo đài cư trú. Vì là một pháo đài rất cũ rồi mà chỉ đơn thuần đã bị tân trang lại và không hoàn toàn được cải tiến, Gabrielle đoán những căn bếp ở ngoài sân trong, không liên hệ với toà nhà chính, và cánh cổng vào ngục tù có lẽ cũng ở ngoài đó.

Nàng thấy tất cả những thứ đó trong một cái nhìn khi bị đưa, hay đúng hơn là kéo, xuyên qua sảnh và lên gác bởi Pierre. Phòng ngủ họ vào có lẽ là của hắn, bắn thủ, bừa bộn bởi những đồ đạc không ăn nhập vào nhau. Khi mà hắn ta không đóng cửa khi đẩy nàng vào đó là niềm hy vọng duy nhất của nàng trong khoảnh khắc. Ngụ ý rằng hắn cỡ lẽ sẽ không ở lại.

Nàng giật mạnh tay đủ để nói lỏng. Nàng thậm chí chưa từng thử làm vậy từ trước. Thêm chút hy vọng nữa. Có thể hắn yếu như bề ngoài. Hắn thậm chí còn không quá cao. Nàng đã quên mất, hay có thể nàng chưa từng nhận ra trước đó vì chưa bao giờ người đàn ông nào cao như...

Nàng chưa thể nghĩ về Drew, không dám hỏi chuyện gì đã xảy ra với anh. Nếu anh chết, nàng sợ là mình sẽ bỏ cuộc không quan tâm chuyện gì sẽ xảy đến với bản thân nữa. Tất cả sự tập trung và lý do sẽ mất đi, và nàng cần tất cả trí thông minh sáng suốt của mình để sống sót.

Nàng di chuyển ra xa Pierre. Không thành công; hắn theo sát nàng, giữ nàng trong tầm với.

“Tôi không cho là ông muốn những tấm bản đồ?” nàng hỏi, quay lại đối mặt với hắn.

“Bản đồ?” hắn cười khùng khục. “Tôi đã biết em sẽ làm tôi thích thú mà. Không, em biết tại sao mình ở đây.”

Nàng biết; chỉ là chuyện sẽ tốt đẹp hơn nếu nhầm lẫn. “Ông sẽ để cha tôi và những người khác đi bây giờ chứ?”

“Khi mà em đã cố lừa tôi?” hắn tặc lưỡi nói. “Tôi nên giết tất cả bọn họ.”

Nàng tái xám, gần như mất thăng bằng, chân nàng trở nên yếu ớt. Nhưng hắn cười. “Chắc chắn tôi sẽ thả họ. Em không nghĩ tôi sẽ phí phạm thức ăn cho bọn họ khi mà mình không phải làm vậy chứ?”

“Ông đang nói dối.”

“Em làm tôi tổn thương, Gabrielle. Sao em dám nghĩ đến thứ như thế chứ?”

Cái cười toe toét của hắn gây ấn tượng sai rằng nàng đang sỉ nhục hắn. “Ông biết bọn họ sẽ cố giải thoát cho tôi. Ông sẽ không mạo hiểm...”

“Mạo hiểm gì?” hắn cắt ngang. “Chừng nào chúng còn giữ mình ở xa, em còn sống, đó là điều chúng sẽ được nghe. Em nghĩ chúng sẽ mạo hiểm điều đó sao? Bên cạnh đấy, tôi sẽ đảm bảo với cha em rằng khi có đủ từ em rồi thì em có thể đi.” Và rồi hắn cười lần nữa. “Red, cô ta sẽ không khoan dung cho sự hiện diện của em hơn một vài ngày đâu. Cô ta rất hay ghen.”

Nàng ngạc nhiên khi hắn nói điều đó với mình, nhưng có lẽ không phải sự thật. Nàng ném cho hắn một cái nhìn hoài nghi. “Vậy thì sao ông còn dám đùa với lửa với âm mưu tử mĩ để đem tôi đến đây?”

Pierre nhún vai, “Bởi vì vài ngày có lẽ là đủ với tôi rồi. Hay tôi có lẽ quyết định mạo hiểm với Red và giữ em nhĩ? Tôi chưa quyết định. Em có muốn tôi giữ lại không?”

“Tôi muốn ông xuống địa ngục.”

Hắn ta lại cười. Nàng hoàn toàn làm hắn thích thú, chẳng phải điều tốt đẹp gì. Nàng cần làm hắn không muốn mình ở quanh, không cho hắn có lý do giữ nàng lại.

Hắn giơ một tay để chạm vào nàng. Nàng ngay lập tức hất ra, nhưng hắn ta nhanh và tóm được cổ tay nàng thay vào. Và lần này khi nàng cố giật mạnh ra, hắn chứng minh mình mạnh hơn là bề ngoài.

“Đừng có nhầm lẫn về vị trí của mình. Hắn lạnh lẽo nói. “Cha em, hắn vẫn chưa đi đâu.”

“Tôi có thể gặp ông không?”

“Không?”

“Làm sao tôi biết ông còn sống?”

Hắn nhún vai và thả cổ tay nàng ra. “Em không biết được đâu. Tuy nhiên, vì tôi chẳng có lý do gì giết hắn, em có thể chắc rằng hắn còn sống. Nhưng chúng ta sẽ đặt chuyện này kiểm chứng, chỉ là em muốn hắn rời đi mà không bị tổn hại bao nhiêu? Cởi quần áo ra. Căn phòng này ấm áp, em sẽ không cần chúng ở đây.”

Nàng tê liệt trong một lúc. Nàng đã mặc một trong những cái váy rời mỏng manh hơn khi ở đảo và một cái áo sômi mỏng cho hành trình, một cặp vừa vặn mà có thể bị nhầm lẫn là một cái váy liền. Nhưng chỉ với một cái quần tùm và áo lót bên dưới, sẽ mất không lâu để nàng cởi chúng. Cánh cửa đang mở làm nàng hiểu nhầm khi nghĩ hắn sẽ chưa động vào mình, rằng nàng còn thời gian để thoát. Nàng liếc nó. Hắn cũng thế. Tiếng cười quay lại to hơn.

“Không, không,” hắn nói. “Đuổi theo mấy con đĩm là điều cuối cùng tôi sẽ làm. Nếu em chạy, tôi sẽ giết đến tận người cuối cùng trong hầm ngục.”

Nàng cứng đờ. Hắn nói to với một nụ mím chết dẫm trên môi, nhưng thể hắn đang thưởng thức ý nghĩ ấy.

“Tôi sẽ quay lại sớm thôi,” hắn gầm gừ khi di chuyển đến cánh cửa. “Ở trên cái giường đó mà

chờ tôi hoặc là tôi sẽ mang cha em đến đây và nện ngay trước mắt em.”

Chương 49

“Mấy cái dây trói của anh chặt đến thế nào?” Drew hỏi James, người đang ngồi cạnh anh và bị trói vào cùng một cái cây.

“Tôi bị trói với những nút buộc còn chặt hơn,” James trả lời.

“Vậy anh có thể thoát khỏi chúng chứ?”

“Ừ,” James nói, đẩy lên hy vọng của Drew, chỉ để làm tan nát chúng khi nói thêm, “Có khả năng lắm.”

“Chúng ta không có cả đêm đâu! Anh đã nghe thằng con hoang kia. Bọn chúng sẽ sớm quay lại. Chúa ơi, nếu đây là việc cuối cùng tôi làm được, tôi sẽ giết Lacross,” Drew nói khi anh kéo căng sợi dây quanh cổ tay mình.

“Anh sẽ phải hợp tác,” James trả lời.

Drew càu nhàu, “Dù chỉ một lần, Malory, anh cũng sẽ phải hợp tác.”

Họ đã rời những con tàu trang bị đến tận răng. Chẳng có ích gì khi họ bị phục kích. Phải có đến hai mươi khẩu súng chĩa vào họ khi bị mai phục trên biển, trên nửa đường tới pháo đài. Ai đó đã cảnh báo bọn cướp biển rằng họ đang đến. Bọn cướp còn khoác lác về chuyện này.

Cổ tay bị trói đằng sau, nhưng họ chỉ đơn thuần bị giữ ở đó trên biển đến khi Pierre Lacross xuất hiện. Bixley biết vài người của Pierre và đã ném cả một tràng dài những lời nguyên rửa vào bọn chúng cho đến khi một trong số những tên cướp biển cúi kính đủ để bịt miệng tất cả họ.

“Vậy đây là những gã cố lừa phỉnh tao về phần thưởng của mình?” Lacross đã hỏi khi hấn tới cùng một nhóm đông người hơn.

“Ông có muốn chúng tôi giết bọn chúng?” ai đó hỏi.

“Có một chút tiêu khiển ở đây,” Pierre đáp bằng tông giọng thích thú, và rồi hấn chỉ vào Ohr. “Tên này, hấn sẽ đi cùng chúng ta. Chúng ta có hai con tàu bị bắt giữ, tên nào cũng sẽ cần thiết. Ba tên khác này sẽ không được đi đâu. Gom chúng lại khi chúng ta xong việc.”

Ohr đã bị đem đi với bọn chúng để giúp những tên cướp biển có thể dễ dàng nhảy sang tàu kia với thủ đoạn gian trá. Những tên cướp biển thậm chí còn ngồi quanh và đợi gần một giờ chỉ để thuyền viên hai tàu nghĩ rằng đủ thời gian trôi qua cho cuộc giải cứu thành công. Sự hiện diện của Ohr với chúng sẽ gây cảm giác ấy.

Chẳng tên nào bị để lại để canh gác họ. Không cần, vì những tên cướp biển đã giết thời gian để

chắc chắn tù nhân của mình bị giữ cực kỳ chắc chắn. Nhiều sợi dây được sử dụng nhiều hơn. Một cái thậm chí còn được sử dụng để quấn quanh họ vào cây cọ. Không nghi ngờ gì rằng để họ sẽ ở đó đến khi ai đó quay lại áp giải.

Đã thật dễ dàng đủ để phun cái giẻ ra, nhưng những sợi dây là một vấn đề khác. Những sợi quanh cổ tay Drew đã trở nên quá là đau đớn, chúng chặt đến nỗi anh không còn cảm giác bây giờ nữa. Và đã quá nhiều thời gian trôi qua, quá nhiều cho cái bẫy của Pierre được quăng ra. Gabrielle đã bị bắt giữ chưa? Chuyện này đang giết anh đây, khi nghĩ về thứ sẽ xảy đến với nàng.

“Bọn chúng sẽ ăn mừng tối nay,” Bixley nói, cuối cùng cũng làm cho cái bịt miệng lỏng ra. “Đó là việc chúng đã làm khi bắt được Nathan. Chúng chả coi xin lỗi ra cái quái gì, mấy người đã nghe chúng reo hò về việc chúng ra tay trước chúng ta và chiếm được lợi thế hơn rồi đó.”

Và bọn chúng sẽ có nhiều tiếng hò reo vang dội hơn nữa giờ đây nếu cái bẫy thành công. Thêm hai con tàu tốt nữa để bán hay đưa vào sử dụng, và người phụ nữ xinh đẹp nhất...

“Điều đó sẽ cho chúng ta thêm một ít thời gian,” James nói.

“Thời gian làm gì?” Drew cầu nhàu.

“Để xoay chuyển tình thế, dĩ nhiên. Anh không nghĩ tôi sẽ để George sốt ruột nếu chúng ta không trở về lúc bình minh chứ hả?”

“Tôi muốn biết thế quái nào mà anh nghĩ...”

“Im nào, ai đó đang quay lại hướng này,” Bixley rít.

Drew chưa bao giờ thấy mình nổi giận bùng bùng. Nếu anh không thoát khỏi đồng xiềng xích này sớm... Anh thậm chí còn không thể cảm thấy mình nhúc nhích tiến bộ thêm được gì, nhưng anh đang ráng hết sức mình.

Anh có thể nhận ra bóng sáu người đàn ông đang đi xuống biển về phía họ, đang cười và lấy đi thời gian của họ. Vậy là vụ đặt bẫy đã thành công?

“Đã nói với mày bọn chúng sẽ vẫn còn đó mà, chả vấn đề gì với mấy thân hình to lớn đâu,” một trong số những tên cướp biển nói với bạn gã khi cúi người cắt sợi dây quanh cây.”

“Không ai buộc nút chặt được như tao.”

“Đi nào, mấy ông bạn,” người khác nói, thúc vào Drew bằng chân. “Bọn tao có một cái ngực tuyệt vời đang chờ mày.”

James đã đứng trên đôi chân của mình vào khoảnh khắc sợi dây rơi xuống ngực ông. Drew trượt khỏi thân cây để làm tương tự. Với đôi chân dài hơn đã bị tê cứng, anh hơi chậm một chút. Anh dầm dẫm và một chút cảm giác đã trở lại. Bixley quỳ trên đầu gối trước và không di chuyển gì khác, nên ai đó kéo gã trong suốt chặng đường còn lại.

James quay đầu lại để hất mái tóc ra khỏi mặt. Đó là khi ông bị nhận ra.

“Tao có biết mày không?” một trong những tên cướp biển nói với James. Người này già hơn mấy người còn lại.

“Cực kỳ nghi ngờ,” James trả lời, và quay đi, mặc kệ gã. Người đàn ông vẫn dai dẳng, đi quanh để gã có thể nhìn thấy khuôn mặt James lần nữa, và khẳng khái, “Mày trông quen đến chết tiệt. Tao khá là nhớ mặt. Tao chưa bao giờ quên...”

“Già rồi thì lẩn,” James khô khốc cắt ngang. “Để tao tả việc này bằng những thuật ngữ mà thậm chí một đứa trẻ cũng có thể hiểu. Mày không biết tao, mày chưa bao giờ biết tao, và quan trọng nhất là, mày không muốn biết tao.”

Việc này gây ra tiếng cười khùng khục từ bạn của gã cướp biển và một lời chế nhạo từ chúng. “Nghĩ quá nhiều đối với cái loại hèn như mày đấy, Mort ạ.”

Điên tiết, bây giờ Mort bước đến gần hơn để ngang bằng với James, và sau đó biểu hiện của gã trở nên ngạc nhiên. “Tao sẽ bị nguyên rửa mất. Tao đã nói mình chưa bao giờ quên khuôn mặt ai. Mày là thuyền trưởng Hawke! Tao đã biết mà! Tao đã ra khơi với mày trong vài tháng, nhưng mày quá hoang dã và ngu..y..hiể..m” Từ ngữ trượt khỏi một cách thận trọng khi Mort cố bước lùi lại, nhưng hắn không đủ nhanh.

“Cũng có trí nhớ tốt đấy, thằng già,” James nói khi ông tung một cú đấm vào mặt Mort.

Drew ngạc nhiên cùng với mấy tên cướp biển khi James thoát khỏi đồng xích. Một người khác đổ gục với cú đấm nhanh đáng ngạc nhiên vào má, trước khi bất cứ ai có cơ hội cử động. Bốn tên cướp biển còn lại vẫn đứng yên rồi cố đánh hội đồng James. Drew cố ngáng chân hai trong số chúng bằng cái chân dài của mình. Bixley ngã nhào lên một tên để giữ hắn nằm yên, trong khi Drew đá một cách dứt khoát vào mặt tên khác, hạ gục hắn. James thì đã ném xuống một tên khác, thực sự làm hắn bay vài feet. Gã cuối cùng đang đứng hoảng sợ và cố chạy. Drew chặn gã lại, nhưng với cánh tay còn bị trói, anh đang gặp khó khăn giữ hắn xuống. Và James không ngay lập tức đến giúp anh một tay, vì ông đã đi kết liễu tên cướp mà Bixley khoá lại bằng một chân. Nhưng Drew cúi đủ để húc đầu vào gã. Không còn cách khác, nhưng nó có tác dụng.

Drew đảo mắt qua cả sáu tên cướp không còn cử động được. Toàn bộ cuộc chiến đã mất ít hơn một phút, không chỉ bởi James Malory luôn luôn nhanh, và nguy hiểm chết người với những cú đấm của mình.

Đứng vững trên chân, anh nói với James, “Được lắm, nhưng anh chắc hẳn nên cho tôi chút cảnh báo.”

“Tôi đã không ư?” James đáp. “Tôi đã nghĩ cú đấm vỡ quai hàm của Mort sẽ cho anh manh mối chứ.”

“Sợi dây thì sao?” Drew nói không kiên nhẫn. Bây giờ khi tình thế xoay vần, dù James có nói hay không thì anh cũng không muốn phí thời thêm một phút nào nữa để đến với Gabrielle.

James lấy cái lưới vét từ một tên cướp và đến bên để cắt sợi dây của anh. Và trong một khoảnh khắc của lòng trắc ẩn mà ông hiếm khi thổ lộ với ai ngoài vợ mình, ông nói, “Cô ấy sẽ ổn thôi, Drew.”

“Tôi biết. Cô ấy phải ổn. Nhưng tôi muốn thấy tận mắt sớm còn hơn muộn.” Anh không nói thêm “trước khi hắn ta hại cô ấy,” nhưng nó vẫn ở trong tâm trí anh và tăng tốc cho anh trên đường đến pháo đài.

Chương 50

“Nếu gã chạm vào cô, ta sẽ phải giết cô.”

Không chỉ tử ngữ mách bảo Gabrielle rằng nàng có bạn đồng hành ngoài Pierre. Mà còn cái lưới kiểm đang ép lên cổ họng nàng nữa. Lại nữa à? Tất cả lũ bạn của Pierre đều có cùng cái kiểu xì tai cắt họng à?

Gabrielle đã đang nằm trên giường nơi Pierre bảo nàng đợi, nhưng nàng không thể tự mình cởi quần áo ra được. Nàng mở mắt để nhìn người phụ nữ kê một đầu gối lên giường, dựa người về phía nàng. Mái tóc sáng đỏ là một sự tố cáo chết chóc.

Nàng chưa bao giờ gặp hay trông thấy Red, và ngạc nhiên khi biết cô là một phụ nữ đẹp, quá xinh xắn đối với ai đó như Pierre. Cô có vài cái sẹo trên má trái, nhưng chúng không quá rộng và thích thú một cách kỳ cục, rõ ràng đáng chú ý. Khoảng chừng giữa ba mươi, cô ta đang mặc quần áo đàn ông vừa một cách gọn gàng. Quá nhiều nút trên áo sơ mi của cô ta để mở, khoe ra sự mỡ màng của cặp vú rõ ràng bị che khuất. Một cái khăn nhỏ màu đen buộc quanh đầu để giữ mái tóc lộn xộn hoang dã của cô khỏi gương mặt, và cũng như đôi khuyên vàng trên hai tai đu đưa tự do.

Lời phê bình của cô ta thúc vào Gabrielle thật kỳ quái. Người phụ nữ phải biết đó là kế hoạch của Pierre chứ.

“Sao cô không giết hắn ta thay vào đó?” Gabrielle hỏi một cách hiểu kỳ.

“Giết hắn? Tôi yêu hắn, tên con hoang đó.”

“Vậy thì hãy giúp chúng tôi trốn thoát.”

Niềm hy vọng của Gabrielle dâng trào khi Red thực sự có vẻ suy nghĩ chút đỉnh, nhưng rồi cô ta lắc đầu. “Đó không phải một trong những lựa chọn của tôi, chúng rất đơn giản. Hoặc là giết cô, hoặc là làm cô ít hấp dẫn đi. Cô thích chọn cái nào?”

Nghe như là làm ra vẻ cam đảm đầy tức giận vậy, nên nàng lờ đi lời đe dọa và hỏi, “Làm sao cô vào đây được mà không bị hắn nhìn thấy?”

“Hắn không nhìn vào cánh cửa của tôi. Chỉ cần đợi đến khi hắn ra ngoài để làm hắn bớt lo.”

“Nếu cô không giúp tôi, vậy thì tốt hơn là giết tôi đi. Người đàn ông tôi yêu là... Chúa ơi, tôi thậm chí còn không biết anh còn sống không!” Gabrielle khóc.

Red đứng thẳng dậy với một cái khịt mũi. “Thật thống thiết, như thế tôi sẽ mủi lòng vậy. Nhưng cô không cần lo cho cha mình. Tôi thích tên già đó. Tôi sẽ chắc chắn ông ta được thả.”

Một chút lòng trắc ẩn giữa vụ ám sát? Nàng có linh cảm rằng Red có lẽ không khát máu như cô ấy thể hiện, và điều đó cho nàng thêm nhiều hy vọng hơn là nàng có suốt đêm.

“Cám ơn,” Gabrielle nói. “Nhưng tôi không nói về ông.”

“Vậy là ai?”

Cả hai người họ nghe thấy tiếng bước chân lại gần cửa. Red hoảng sợ và nhảy qua giường để núp mình phía bên kia giường. Cái mà Gabrielle cảm thấy còn tệ hơn cả đau đớn. Nàng đã hết giờ, sự trì hoãn ngắn của nàng đã hết. Cánh cửa mở ra. Pierre lắc lư ở đó trong một thoáng trước khi lấy lại được thăng bằng. Đôi mắt hấn dờ dẩn. Hấn đang say.

Nhưng hấn không có vẻ đó khi nói, “Em làm không theo mệnh lệnh đúng, kưng à, nhưng em sẽ học thôi. Tôi xin lỗi đã để em đợi, nhưng tôi không thể cưỡng lại mùi vị chiến thắng lớn này trong một thoáng chốc được. Quá lâu rồi tôi muốn em. Và đã quá lâu tôi nghĩ em đã ra khỏi tầm với. Nhưng không còn nữa, nhỉ?”

Nàng đã nghe thấy tiếng hỗn hển khi hấn nói hấn muốn nàng. Không phải của nàng. Nàng có thể hình dung Red cảm thấy gì khi nghe thấy – nếu cô thực sự yêu hấn. Nhưng người phụ nữ đó đã muốn điều gì xảy ra cơ chứ? Cô đã thực sự giả mù trước kế hoạch sắp tới của hấn, mong là nó sẽ không thành công? Hay cô ấy vô dụng không làm được gì như Gabrielle?

Gabrielle không nói gì, không thể làm bất kỳ từ ngữ nào thoát ra khỏi nỗi sợ hãi và sự thay đổi đột ngột khi hấn tiến lại giường. Tiếng súng nổ bên ngoài ở sân trong làm Pierre khựng lại.

“Mấy thằng ngu đang làm gì vậy?” hấn gầm gừ. Hấn thêm vài từ phụ tiếng Pháp khi rời khỏi để tìm hiểu. Gabrielle nhận ra sự sao nhãng có lẽ là cơ hội duy nhất để trốn thoát. Nàng lao ra khỏi giường và đang trên nửa đường đến cửa trước khi nhớ ra Red có lẽ sẽ cố ngăn mình. Nàng liếc ra sau. Red đang đứng bên kia giường. Cô trông điên tiết, nhưng không phải do Gabrielle đang toan bỏ trốn.

“Đi tiếp đi, đi!” Red khạc ra. “Ra khỏi đây khi cô còn có cơ hội!”

Gabrielle do dự. “Cô sẽ nói gì với hấn?”

“Nói với hấn? Sau khi tôi đã nghe những gì hấn nói với cô, hấn thật may khi tôi không cố giết hấn. Tôi kết thúc với hấn rồi.”

Gabrielle không phí thêm phút nào nữa. Sảnh bên dưới trống không. Dù chuyện gì xảy ra ở sân sau thì cũng đã kéo tất bọn cướp ra ngoài. Nhiều tiếng súng nổ khai hỏa hơn trước khi nàng

chạm được cửa phía ngoài, và cái mà nàng chứng kiến ở sân trong thuần túy là xảy ra có chủ ý. Những người đàn ông trên tàu! Họ ở khắp nơi, đánh trả bằng bất cứ thứ vũ khí nào họ tìm ra, vài người thì chỉ bằng cú đấm. Nàng thấy Ohr, ôi, cảm ơn Chúa, ông còn sống! Nàng nhận ra chắc hẳn ông đã giải thoát những người trên tàu. Nhưng nàng nhìn điên cuồng về người đàn ông trong đám đông. Người cao nhất đó – nàng sẽ nhận ra dấu anh ngày trong ánh sáng ban ngày, nhưng dưới ánh trăng, mất một lúc để đôi mắt nàng khoá vào anh và đầu gối nàng lả đi khi làm vậy, quá nhiều nhẹ nhõm lấp đầy nàng. Drew, đang tung những cú đấm vào vài tên cướp biển mà anh giữ trước áo sơ mi. Anh hoàn toàn ổn!

Nàng gần như chạy về phía anh, phải chống lại nỗi thôi thúc làm vậy. Anh trông thật tuyệt diệu, lắc những cú đấm, lao từ tên cướp biển này sang tên khác. Nàng biết đây không phải là lúc để làm anh gián đoạn, nhưng là khoảng thời gian hoàn hảo để tìm cha khi cái sân đúng là đang trong mối hỗn loạn và không ai chú ý đến nàng.

Nàng giữ đường đi của mình cẩn thận ở rìa cuộc chiến, phải dừng lại chỉ một lần khi hai người đàn ông ngã gần dưới chân nàng, vật lộn trên nền đất. Cánh cửa đầu tiên nàng tìm thấy trông như thể cánh cổng vào hầm ngục chỉ dẫn đến một cái hầm chứa lạnh lẽo. Cánh cửa thứ hai đúng hơn. Những cầu thang rộng được thắp sáng bởi một ngọn đuốc treo trên nóc. Không còn cháy nhiều được, nhưng có tới nửa tá đuốc chưa thắp trong cái giỏ trên sàn ngay đằng sau cánh cửa. Nàng thắp một cái mới. Ánh sáng mới chiếu rọi cái vòng rộng với chiếc chìa khoá duy nhất trên đó, treo trên cái móc trên tường. Nàng nắm chặt nó và đi xuống.

Việc chỉ có một cái chìa khoá làm nàng lo lắng, nhưng nàng hiểu khi đến cuối cầu thang. Chỉ có hai cánh cửa ở cuối hành lang dưới đó, mỗi cái một bên. Xà lim quân đội được thiết kế để giữ nhiều tù nhân với nhau. Một đang mở vào một xà lim lớn trống không không được sử dụng. Cái kia được khoá. Nàng có thể nghe thấy những giọng nói phía bên kia, bàn luận về cuộc bạo động trong cái sân phía trên.

“Papa?”

“Gabby?” nàng nghe thấy sâu trong xà lim, rồi gần hơn khi ông lại gần cửa. “Chúa tôi, con đang làm gì ở đây hả?”

Nàng đánh rơi ngọn đuốc để đánh vật với cái khoá, bàn tay nàng tự nhiên run bần. “Con – con đã hình dung đến lượt mình giải cứu cha.”

Nàng đang bắt đầu khóc, nhưng nàng không thể dừng được. Nàng đã quá lo cho ông trông tất cả mấy tuần này, nỗi lo sợ nhất của nàng là Pierre, đúng là một con quỷ, sẽ không giữ Nathan và thuyền viên của ông sống sót.

“Nói cho con biết cha vẫn ổn cả chứ?”

“Chúng ta vẫn tốt. Thức ăn phong phú, tập thể dục tuần một lần, mặc dù chúng ta chả có cảm tình gì với sự thay đổi này.”

Nàng mở được cửa ra, có thể nhìn thấy chính cha bằng xương bằng thịt. Cha nàng đứng đó

đang cười toe toét với nàng với bộ râu tóc dài thông. Nàng bắt đầu cười khi ôm ông. “Nhìn cha kìa, cha thật bờm xờm.”

“Cha thề là mình đã yêu cầu một thợ cắt tóc, nhưng bọn chúng nghĩ cha đang đùa,” ông chọc. “Nhưng làm sao con đến được đây, và chuyện gì đang xảy ra trên kia thế?”

“Con đã mang đến rất nhiều sự giúp đỡ. James Malory và anh vợ của ông, và cả thủy thủ của họ nữa.”

“Còn Pierre?”

“Con không biết,” nàng phải thừa nhận. “Tất cả bọn họ đều đang đánh nhau.”

Ông nắm tay nàng. “Ra khỏi đây nào. Chết tiệt, cha mong Pierre vẫn còn sống. Cha muốn một mảnh của hắn cho chính mình.”

Chương 51

Drew đã chưa bao giờ điên cuồng như thế này trước đây. Anh đã tìm được đường đến căn nhà chính, nhưng sau khi vào trong và lùng sục vài căn phòng trên gác – nơi anh đã chắc rằng mình sẽ thấy Gabrielle, nhưng tất cả những gì anh tìm được là một người phụ nữ tóc đỏ đang đóng gói đồ đạc của mình một cách tức giận.

“Lacross đã đưa người phụ nữ đi đâu?” Drew gặng hỏi cô.

Cô ta chỉ liếc qua anh trước khi nói, “Tôi đã thả cô ấy đi trước khi vụ nổ súng bắt đầu. Nếu thông minh thì cô ấy đang ẩn mình rồi.”

Anh chạy xuống lại dưới tầng và ra ngoài. Anh thấy ngay rằng nhiều người mới đã xuất hiện và đang giúp đánh trả vài tên cướp biển còn lại vẫn còn đứng. Từ cách ăn mặc của họ, anh đoán họ là những tù nhân được giải thoát từ hầm ngục, và anh không phải đoán ai đã đưa họ ra ngoài. Anh nhìn nàng – đang đứng đằng sau tránh ra khỏi con đường, và bắt đầu chạy về phía nàng.

Gabrielle thấy anh đang gấp rút chạy ngang qua cái sân đến với nàng. Nàng giúp anh giảm bớt khoảng cách và ném tay mình vòng qua cổ anh khi anh tóm được nàng. Bàn chân nàng nâng lên khỏi mặt đất, anh ôm nàng chặt thật chặt, và rồi anh đang hôn nàng, và hôn nàng, và anh không thể ngừng hôn nàng.

“Chúa tôi, khi anh nghĩ hắn đã đặt tay lên em..” anh bắt đầu.

Nàng nói cùng lúc, “Em đã quá sợ hãi khi nghĩ anh đang bị bắt giữ!”

“Đúng thế, nhưng James đã thoát được và lật ngược tình thế...”

“Ôi Chúa, Drew, thêm vài phút nữa thôi...”

“Hắn ta đã không chạm vào em?”

“Không, tiếng súng đã kéo hắn đi. Và không còn ai trong sảnh để ngăn cản em, em đã tìm được căn ngục vào giải thoát cha.”

Nói được tất cả mọi thứ, nàng bắt đầu phản ứng lại bằng cách run lấy bầy. Drew cảm thấy và cố làm dịu nàng. Bây giờ cơn đau của chính anh đã đẩy lùi khi nàng an toàn trong vòng tay anh. Anh đẩy nàng vào gần hơn, nhẹ nhàng hôn nàng, vuốt một bàn tay lên tóc nàng.

“Em có thể cảm ơn Ohr về thời gian,” anh nói bằng chất giọng dịu dàng.

“Bixley đã cho James và anh biết cánh cửa bí mật, nhưng chỉ có ba người bọn anh, bọn anh sẽ phải cẩn trọng – sự thật là James đã phải giữ anh lại. Anh đã không thực sự suy nghĩ sáng suốt được lúc đó, anh quá lo lắng cho em. Nhưng rồi Ohr đến cánh cửa phía trước với những người trên tàu, và bọn anh đã có thể mở cổng trước khi đội quân chính của bọn cướp ào ra sân. Cha em đâu rồi? Ông ổn chứ?”

Nàng nhìn ra phía sân và định hướng được cha mình đang đập mấy tấm ván ông tìm được vào lưng của...Pierre sao? Đúng thế, và trông như thể Nathan đã xử lý tình huống thật tốt trong tầm tay. Phần lớn thủy thủ của ông ở xung quanh. Vài người đang trói những tên cướp biển khi chúng đã bị đánh gục. Vài người cũng đang đấm về phía Pierre. Lacross đang bị kéo qua họ. Nàng thậm chí còn nhận ra Avery đã bị bắt và thêm vào số lượng đang gia tăng của những tên cướp biển bị trói gô.

Nàng nhìn lại Drew với một nụ cười. “Vâng, họ được đối xử khá tốt, mặc dù không phải là bởi Pierre. Họ từng là những người bạn, là hai đoàn thủy thủ, ừm, có lẽ không gần bó lắm nhưng còn hơn là những kẻ quen biết qua loa khi họ đã từng chia sẻ cùng căn cứ.”

Lúc này tuy hơi do dự nhưng anh bảo nàng. “Anh sẽ xin phép cha được cưới em.”

Nàng khựng lại và nghiêng người ra sau để nhìn lên anh. Có gì đó trong mắt nàng. Thích thú? Âu yếm? Chết tiệt, anh không thể nói, và anh bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng. Chưa bao giờ trong cuộc đời anh lại thiếu tự tin với phụ nữ trước đó. Nhưng rồi anh cũng chưa bao giờ cảm thấy thế này với phụ nữ trước đó.

“Drew, anh có yêu em không?”

“Chúa tôi, Gabby, em thực sự cần hỏi sao?”

“Nhưng em gái anh đã khá là chắc rằng anh sẽ không bao giờ muốn kết hôn.”

“Em gái anh không biết cái thứ địa ngục gì em đã đẩy anh vào khi anh đang tìm hiểu.”

“Địa ngục?” nàng hỗn hển, và cố đẩy mình ra khỏi vòng tay anh một cách phẫn nộ.

Anh dừng nàng lại khi bỏ tay mình ra và khum má nàng đẩy âu yếm. “Anh biết rằng thứ quan trọng nhất trong cuộc đời anh bây giờ là không để mất em. Anh biết rằng em ở trong tâm trí

anh, ngày cũng như đêm. Anh biết rằng em làm anh phát điên với ham muốn em. Anh biết rằng mình muốn bảo vệ em, yêu thương em... Anh biết rất rõ tất cả những điều đó nghĩa là gì, Gabby. Anh yêu em nhiều đến đau đớn.”

Cái cười toe của nàng đến thật chậm, nhưng rồi trở nên loá mắt. “Đi tìm cha em nào để anh có thể nói cho ông tất cả những lý do anh muốn kết hôn với em.”

“Eo, anh sẽ đưa ông chỉ một lý do thôi, nếu em không phiền. Những người cha có vẻ ngoại lệ khi ham muốn được đề cập ám chỉ đến những cô con gái của họ.”

“Anh có thể bỏ phần đó đi.”

“Nghĩ về chuyện này nào, những người cha cũng có quyền nói không. Em thực sự không bắt anh làm điều này chứ?”

“Em? Anh mới chính là người đã nói sẽ hỏi xin sự cho phép của cha,” nàng nhắc nhở anh.

“Chỉ là một suy nghĩ thôi. Anh không nghĩ mình đã nghiêm túc. Anh chỉ muốn cho em biết cái gì trong đầu anh. Sự ưng thuận của em là tất cả những gì anh cần.”

“Đừng có lo nữa mà. Ông sẽ không quá tức giận khi nghe về vụ scandal ở London đâu.”

Drew rên rỉ. Nhưng sau đó anh nhận thấy cái cười toe toét của nàng trước khi nàng đặt tay vòng qua cổ anh và kéo miệng anh xuống với nàng. “Anh xứng đáng bị trêu chọc chút ít vì làm em đợi quá lâu để nghe mấy lời tự thú đó,” nàng nói trên môi anh.

“Vậy em sẽ cưới anh chứ?”

“Em đã sẵn sàng cưới anh từ hồi ở London!”

Trong khoảnh khắc khi anh hôn nàng, họ không chú ý tới những thứ xung quanh, kể cả những lời chúc mừng dậy lên từ những người bạn đang theo dõi họ. Gần đám đông, James tìm thấy Nathan, người đang cuốn một sợi dây quanh Pierre. Tên cướp rõ ràng tỉnh táo sau mấy cú đấm phải hứng chịu. Hắn vừa mới thôi bị kéo vòng quanh thuỷ thủ đoàn của Nathan. Mỗi người đều đã để lại một cú đấm hay một cú đá lên Pierre để trả lại lòng hiếu khách của hắn.

“Tôi thì sẽ đơn giản là đấm vỡ họng hắn,” James nhận xét.

“James Malory!” Nathan la lên khi ông nhìn lên. “Gabby nói anh giúp một phần trong cuộc giải cứu. Nếu tôi biết anh sẽ tham dự vào, tôi đã không giành tất cả những tuần này để lo lắng rồi!”

“Tôi hy vọng sợi dây đó nghĩa là anh sẽ treo cổ Lacross lên?”

Nathan liếc lại Pierre và lắc đầu. “Không, hắn đáng phải chịu số phận còn tệ hơn nhiều. Tôi sẽ chuyển giao hắn cho chính quyền Anh quốc ở Anguilla, nơi hắn sẽ giành quãng đời còn lại trong tù.”

“Trong trường hợp đó, nếu anh không phiền?” James nói rồi cúi xuống để nhắc đầu Pierre lên khỏi mặt đất đủ để đấm vỡ má hăn. Giờ thì hăn không tỉnh táo tý nào.

Nathan khùng khục, “Vẫn là ông bạn Malory cũ hử? Khỉ gió, thật là tốt khi lại thấy anh! Anh đã không chỉ cứu sống tôi và người của tôi, mà quan trọng nhất, anh đã cứu Gabby.”

“Cháu tin là mình đã làm thế!” Drew nói khi anh và Gabrielle tham gia cùng.

James nhướn một bên lông mày hung hung lên, nhưng rồi hào hiệp nói, “Tôi sẽ đồng ý rằng anh rể mình đã cùng dẫn đầu đoàn đánh nhau hôm nay. Nathan, đây là một trong những ông anh vợ tôi, Drew Anderson.”

“Thật vinh hạnh, thưa ngài,” Drew nói, bắt tay Nathan một cách ấm áp.

“Không, vinh hạnh này hoàn toàn là của ta chứ,” Nathan đáp. “Nhưng anh, James! Anh đã trả còn nhiều hơn món anh nợ tôi. Tôi đã đơn thuần chỉ nhờ anh giúp Gabby tìm...”

James cắt ngang với một cử chỉ về phía Drew, người đang hôn Gabrielle nồng nhiệt lần nữa. “Tôi nghĩ chúng ta có thể đoán một cách an toàn rằng tôi đã làm tròn mọi yêu cầu.”

Chương 52

Gabrielle kết hôn với Drew Anderson trong một nhà thờ nhỏ gần nhà nàng ở St. Kitts ngay hôm sau. Nàng sẽ cố gắng đợi nếu anh muốn lần theo dấu các anh em trai mình để họ có thể có mặt trong sự kiện đầy hạnh phúc này, nhưng anh không thèm nghe. Ngay khi đã có được sự cho phép của cha – đã là một kinh nghiệm đầy ngưỡng ngượng đầu đón của anh, anh đã hỏi mình có thể tìm được cha xứ gần nhất ở đâu. Và bên cạnh đó, em gái và em rể anh ở đó để đại diện cho gia đình anh rồi.

Nàng đã rất thích thú khi việc trở nên khó khăn như thế nào, khi anh nói chuyện với cha nàng. Anh đã ở trong tình thế khá là khẩn trương vội vàng: rồi, khi đối mặt để hỏi câu đó, anh đã vấp ở từng từ một. Và nàng biết chính xác vì sao. Đó là từ “kết hôn”. Anh thực sự nghĩ mình sẽ đi qua cuộc đời một cách đơn thuần tránh né mọi sợi dây ràng buộc. Khá là sốc khi chấp nhận sự thật rằng mình muốn kết hôn. Nhưng nàng không nghi ngờ anh muốn. Anh chỉ thích coi cái sự kiện này như là cách để giữ nàng mãi mãi mà thôi, hơn là tham dự vào hàng ngũ hôn nhân.

Nàng sẽ có thể mặc váy cưới của mẹ cho buổi lễ. Toàn bộ phần nền là màu hồng xám viền ở ngoài bởi lụa satin điểm nhỏ bởi màu xanh da trời, sự kết hợp đã khiến chiếc váy dài đáng yêu màu sắc của hoa oải hương, và để hoàn tất ảo ảnh ấy, tấm mạng kéo đằng sau nàng là màu oải hương luôn, một sự bổ sung hoàn hảo cho mái tóc đen sẫm của nàng. Chiếc váy là một trong ít thứ đã từng thuộc về Carla mà nàng mang theo trong chuyến đi đầu tiên đến Caribbean. Nàng đã không mang nó lại về Anh khi tới đó sẵn chồng, đơn giản vì sâu tận đáy lòng, nàng đã hy vọng mình sẽ không tìm được ai. Thật nhanh làm sao khi tình yêu đã làm thay đổi quan niệm ngược lại.

Cha nàng nhận ra bộ váy. Nàng đã không nghĩ là ông sẽ. Khi ông tới để hộ tống nàng bước vào lối đi giữa nhà thờ, ông đã nói với nàng, “Mẹ con đã là một cô dâu xinh đẹp trong bộ váy ấy, nhưng con, con yêu của ta, con đẹp như mơ vậy. Con chắc về người đàn ông này chứ? Anh ta chỉ để con lại một mình lâu đủ để cha hỏi con cảm thấy thế nào về chuyện này.”

Nàng cười khúc khích với ông. “Vâng, cực kỳ chắc chắn. Con đã không biết có thể hạnh phúc như thế này, Papa à. Và con là người sẽ không để anh ấy ngoài tầm mắt mình đâu. Đàn ông có xu hướng lạnh đến tận gáy vì những lý do ngớ ngẩn nhất khi liên quan đến hôn nhân.

Ông cười toét. “Phụ nữ cũng vậy, nhưng cha không nghĩ con có thứ gì để mà lo lắng. Rõ ràng trong cái cách anh ta nhìn con rằng anh ta yêu con quá nhiều. Bây giờ thì đưa con lên lễ đường thôi. Để cha đuổi thẳng tấm mạng cho con. Và cái gì xung quanh cổ mà con đang giấu thế kia?”

“Ồ, con không giấu, con chỉ quên kéo nó ra khi choảng váy vào thôi,” nàng nói, và nhấc cái mề đầy ra ngoài đặt lên chính giữa vạt trên viền đăng ten cổ vuông của bộ váy. “Đây là thứ Mama đã cho con từ rất lâu trước.”

“Cha sẽ bị nguyên rửa mất,” Nathan nói, nhìn chăm chăm vào bức tranh thu nhỏ. “Vậy đó là cách họ giấu nó, bằng việc bao bên ngoài bởi đồ nữ trang.”

“Gì cơ ạ?” nàng hỏi, và rồi thở gấp khi đoán được, “Mảnh còn thiếu trong bản đồ của cha?”

Ông bắt đầu cười. “Chuẩn xác.”

“Nhưng làm sao lại là một bức tranh về một ngôi làng được ạ. Con đã thấy phần còn lại của tấm bản đồ, không có dấu hiệu nào nhận diện được ngoài dấu X nơi kho báu được chôn. Thậm chí là hòn đảo giấu nó cũng mập mờ.

“Đúng, nhưng đó là thứ còn thiếu đấy. Cái mốc X đó có thể xác định được. Giờ cha chỉ cần tìm hòn đảo với ngôi làng chài giống với bức tranh ở dọc bờ biển phía nam và có lẽ chả có gì trên ấy ngoài những thứ được xây gần đây...” Ông ngừng lại và đập tay vào trán. “Và cha biết chính xác nó ở đâu! Cha đã từng tới đó. Nó thậm chí còn chưa có tên, nhưng bọn ta đã dừng lại đó để tiếp tế vài năm trước. Những người dân làng khoác lác rằng hòn đảo thuộc về họ, rằng không ai khác muốn định cư ở đó.”

Nàng cười toe với ông. “Cuộc săn tìm kho báu này – con không muốn bỏ lỡ. Tại sao ư, con sẽ không bao giờ được sinh ra nếu cha không có những phần khác của tấm bản đồ và tới Anh quốc để tìm kiếm mảnh còn thiếu.

Cha nàng luôn luôn có cái nhìn đó trong ánh mắt khi ông đánh hơi được kho báu. Vui thích, pha trộn giữa hăm hở, pha trộn giữa thích thú. Nathan Brooks chưa bao giờ hạnh phúc hơn khi ông hiểu ra được một trong những tấm bản đồ của mình.

“Đúng thật đấy,” ông đồng ý. “Cha đã chả có lý do nào khác để quay về quê hương. Nhưng chông tươg lai của con không nghiêng ta như là một kẻ săn tìm kho báu đâu, và cha chắc anh ta sẽ muốn đi đâu đó một mình với con trong một khoảng thời gian ngắn trước khi kỷ niệm sự

khởi đầu cuộc sống cùng nhau – trừ khi cha nói rằng mình sẽ trao kho báu này cho con như là một món quà cưới. Anh ta có lẽ sẽ muốn đi cùng sau đó đấy nhỉ?”

Nàng cười. “Có thể không. Nhưng khi anh ấy thấy con muốn việc này nhiều thế nào, anh ấy có lẽ đồng ý. Người đàn ông đó thích chiều ý con. Nhưng cha chắc mình muốn trao kho báu này đi chứ? Cha đã tìm kiếm quá lâu.”

“Ai da, nhưng nó là của một trong những tổ tiên con – người đã chôn nó và nghĩ ra một tấm bản đồ đầy tinh vi để che giấu mà ông ta thậm chí còn không chia sẻ thông tin với chính gia đình mình. Mẹ con không bao giờ biết về nó, và bà ấy là dòng giống cuối cùng của ông. Thật vừa vặn – nó là của con.”

Nghe thấy mọi việc đi theo chiều hướng này, Drew đồng ý rằng họ có thể đi cùng, và anh không cần dụ dỗ nhiều. Anh chỉ khẳng khẳng họ ra khơi trên The Triton , chứ không phải trên The Crusty Jewel. Mỉa mai thay, The Jewel – nơi mà Lattice đã phản bội thuyền trưởng của hắn và những người bạn thuyền, từ lúc đó về sau bị từ chối và đã không bao giờ còn được sử dụng. Nó được đặt trong vịnh phía trước pháo đài của Pierre, cùng với ba con tàu khác mà Nathan đã đòi hỏi như là sự bồi thường cho sự giam hãm của mình.

Nhưng Drew đã đề cập đến việc gì đó như là không thấy thoải mái khi làm tình với vợ mình với ông bố vợ ngay phòng bên cạnh. Gabrielle chỉ cười toe một cách thấu hiểu. Có vẻ là luật phổ biến khi miễn cưỡng thuyền trưởng phải ra khơi trên chiếc thuyền khác không phải của họ, và nàng không nghi ngờ gì chồng mình cũng cảm thấy tương tự.

Nàng không phiền khi bỏ lỡ sự thích thú trên The Crusty Jewel khi họ đi theo vào lúc nó tỉnh giấc. Nàng đã nghĩ The Triton như nhà mình. Và bên cạnh đó, họ đã giành đêm tân hôn trên nó, và Drew không còn rối rã vào sáng hôm sau nữa trước khi anh quay lại cabin của họ để giữ cho nàng hài lòng thoải mái.

Nhưng nó không phải cuộc hành trình dài. Vừa mới giữa sáng khi họ thả neo cạnh hòn đảo nhỏ. Và rồi đến phần rắc rối đếm bước đi và chắc chắn họ ở đúng điểm bắt đầu đào. Hai trăm năm mươi tám bước đúng về phía bắc của cái hộp sọ đang cười nhả nhỏ, truyền thuyết ở giữa tấm bản đồ nói vậy, nhưng họ phải tìm một hộp sọ ở khu vực lân cận vị trí X đã. Nó hoá ra là một cái hộp sọ với những chiếc xương vắt chéo khắc nguệch ngoạc vào một hòn đá phẳng đặt trên một phiến đá ngầm. Mất tới hơn nửa ngày để tìm ra! Nhưng cuộc trì hoãn giữ cho sự thích thú tăng cao. Đây sẽ là mạch nước nguồn của mọi kho báu, một kho báu khó săn lùng nhất. Và khi nó đã được trao cho đôi vợ chồng mới cưới, mọi người ở đó đều rộn ràng để có mặt cho cuộc truy tìm.

Những đồng tiền vàng Tây Ban Nha được dự đoán nhiều nhất. Những món đồ tạo tác từ thừa xưa là dự đoán khác. Sau rốt thì tấm bản đồ đã vài trăm năm tuổi, bị kéo theo suốt thời kỳ hoàng kim của cướp biển trên những vùng biển rộng lớn. Và khi người chủ của kho báu đặc biệt này không còn là cướp biển nữa, ông đã trở thành một quý tộc người Anh – người đã được đưa tới để giải thoát biển khỏi bọn cướp. Nên luôn có ý kiến quả quyết rằng kho báu ông chôn được tịch thu từ một trong những tàu cướp biển ông bắt giữ.

Drew đứng bên Gabrielle với cánh tay vòng qua eo nàng. Nàng dựa vào ngực anh khi họ nhìn cuộc đào bới.

“Em sẽ không thất vọng nếu họ không tìm được gì chứ?” anh hỏi nàng.

“Tất nhiên em sẽ,” nàng trả lời nhẹ nhàng. “Nhưng đây sẽ không phải một trong những chiếc rương kho báu trống rỗng. Với mảnh cuối cùng trong tấm bản đồ được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác trong gia đình mà họ thậm chí còn không được cảnh báo đó là gì, kho báu này phải còn nguyên vẹn.”

Anh hôn lên một bên cổ nàng. “Anh mong em đúng, em yêu, vì lợi ích của em.”

Nàng nghe thấy sự nghi ngờ trong giọng nói anh nhưng lờ đi. Nàng quá phấn chấn để nuôi dưỡng bất cứ suy nghĩ tiêu cực nào.

Và rồi một trong những thuyền viên của cha nàng nhắc cái rương lên cao với tiếng hét vui sướng. Đó là một cái rương nhỏ, vừa tròn một foot vuông. Và không có khoá trên nó để mà phải phá. Người đàn ông nhanh chóng trao tận tay cho Nathan, người không bỏ phí giây phút nào để mở nó.

Với tất cả thuyền viên quây xung quanh và đang nín thở trong hy vọng, tiếng hỗn hển của sự thất vọng đến đồng thời. Vai của Gabrielle hơi chùng xuống. Trông rỗng. Nàng thực sự đã không tin cái này có thể trống rỗng.

Nó không. Drew bước qua nàng đến Nathan, người đang trao nàng một nụ cười toét ngượng ngùng. “Có vẻ cha đã cho con cả đồng những vật kỷ niệm cho quà cưới của mình,” ông nói khi trao tay nàng chiếc rương.

Gabrielle nhìn xuống thấy một chồng những bức thư cũ, một bông hồng ép khô, một dải ruy băng nhung, một búi tóc, và sự xếp có phân loại những thứ linh tinh. Thậm chí là một bút tất dài bé xíu của em bé! Không thứ gì có giá trị ngoài với người đàn ông đã chôn giấu kho báu. Với ông, những thứ này đã là vô giá...

Nathan tiếp tục, “Ta đang nghĩ về một trong những con thuyền thêm ta mới mang về có lẽ phù hợp hơn. Tuỳ chọn đấy, chàng trai của ta, và thêm nó trên tuyến đường Skylark của cậu.”

Drew gật đầu. “Rất vui lòng, và cảm ơn cha. Nhưng con đã tìm được kho báu của mình rồi.”

Gabrielle từ từ quay lại. Với ánh nhìn trong đôi mắt tối màu của Drew, nàng không thể nhầm ý anh, và những giọt nước mắt hạnh phúc hình thành trong chính mắt nàng.

“Ý anh là vậy đúng không?” nàng nói đầy dụi dàng.

“Bằng cả trái tim, em yêu à...vợ của ta.”

Nàng vòng tay mình quanh cổ anh và hôn. Chỉ mất một lúc trước khi nàng quá bị thu hút vào

nụ hôn rằng nàng quên mất họ đang có một khán giả.

Cha nàng hắng giọng và nói, “Cha đã quên mất nhắc đến cái chứng thư này đã ở trong đáy hộp. Cha không giỏi lắm về việc đọc Anh ngữ cổ, nhưng có vẻ giờ đây con là chủ của hòn đảo này.”

Đôi mắt của Gabrielle mở lớn. và rồi nàng nàng hét lên trong vui thích, ôm Drew chặt hơn trong sự hứng khởi. Drew phá ra cười khi thấy nàng bị sao nhãng nhanh như thế nào bởi vài kho báu thực sự.

Cuối cùng nàng cũng bình tĩnh lại và nói với anh, “Em yêu nó! Nhìn quanh anh xem, ở đây thật đẹp. Và anh có nhận thấy cái thác nước nhỏ trên đường đến đây không?”

“Không thể nói anh có nhận ra, có lẽ vì mắt anh luôn nhìn em.”

Nàng cười toét và rúc vào dưới cánh tay anh. “Chúng ta có lẽ muốn xây một căn nhà ở đây, một nơi cho chúng ra về nhà vào giữa những cuộc hành trình.”

Anh nhìn xuống nàng. “Giữa những cuộc hành trình? Em có ý đó sao?”

“Anh nghĩ em đã đang đùa khi nói em thích sống trên biển?”

“Nó đã từng xẹt qua tâm trí anh.”

Nàng toe toét. “Ai đó nên cảnh báo anh không nên cưới một phụ nữ yêu biển cả...và thậm chí còn yêu vị thuyền trưởng dong thuyền trên đại dương nhiều hơn nữa.”